Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

O

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

O

nota literæ apud Græcos, ὀνομαζομένου ὁ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ου, vt ex hac eius figura veteri apparet ∞. Veteres eam vocârunt etiam ὦ, vt τὸ ὦ nominârunt οὦ, metri causa: vt in argumento ἡ Iliadis, Οὖ, Χρυσεΐδης τε καὶ Ἀχιλλεὺς Πολυδώρου ἕνεκ' ἠΐξε. Doricè vertitur in ω: dicunt enim Ἀπόλλων pro Ἀπόλλων. Æolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. ¶ Est & numeralis nota, de qua vide in Append. ¶ In multis redundat ο: vt ἀκίλλω, ὀσφύς.

O', cum sola aspirationis nota, articulus est prepositiuus nominatiui casus gen. masc num. sing. cuius fœm. ἡ, neutr. τό: vt ὁ Δημοσθένης, ἡ δ' ἐστὶν ἀνή, τὸ ξύλον: cæteros casus pete ex gramm. At ὁ, cum aspero & graui, vide in O'c. Interdum ὁ exp. ille (certum quendam qui notus sit, aut cuius antea facta fuerit mentio, intelligendo, vel ἐξοχῶ denotando) vt ἦλθεν ὁ ποιητής, venit ille poëta nimirum certus quidam & notus poëta, aut cuius antea facta fuerit mentio: aut etiam insignis & eximius præ cæteris. Sic & cum propriis nominibus: vt οὓς εἶπε, ὁ Ὅμηρος, sicut dixit præstantissimus ille Hom. Sic quum Aristot. in genere de quolibet agit bono ἀγαθῷ vocat: at quum vnicum illud ac summum bonum intelligi vult, dicit τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantum gratia ponitur: vt apud Aristot. rhet. 2. Ἀντιφῶν ὁ ποιητής. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ τοῖος, seu ὁ οἷος, vt Κῦρος ὁ Καμβύσου & Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου. Interdũ tamen omittitur ὁ: vt Thuc. lib. 8. Τισσαφέρνους Δωρίμου. ¶ O', præfixum adverbio dat. illi nominis adiectiui significationem: vt ὁ πάλαι, pro παλαιός, priscus. Sic ὁ ἄνω, supernus: ὁ κάτω, infernus. Sic ὁ πάνυ, insignis. ¶ O' cum participio, resoluitur in articulum postpositiuum cum præsenti aut præterito imperfecto: vt ὁ λεγόμενος, ὁ ἐλέγετο: vel ὃς ἐλέγετο, qui dicitur vel dicebatur. ¶ Iungitur & variis particulis. Cum μὲν & δὲ diuisionib. adhibetur. Dicitur enim ὁ μὲν & c. ὁ δὲ &c. i. hic quidem ille verò, vel vnus quidem, alter verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. Cum γε, interdum vacante, γε, vt ὅγε & τόγε pro ὁ & τό, interdum ὅγε ἥγε, ὅδε γε hic, hæc, hoc. Cum δὲ vt ὅδε: hic: de quo vide sua serie. ¶ O' apud poëtas interdum ponitur pro αὐτός, vel ἐκεῖνος, vel οὗτος, idque in omni genere, casu & numero. ¶ O', interdum pro articulo post, positiuo ὅ, qui: ᾧ pro ὅ, cuius, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet: vt οἱ ἀμφὶ Σωκράτη Socrates οἱ περὶ αὐτὸν familiares eius, ὁ πρὸς αἷμα τῷ, consanguineus. ¶ Τό, in neutro genere interdum infinitiuo iunctum pro nomine substantiuo ponitur: vt τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν. Apud Grammaticos τεχνικῶς ponitur vt τὸ ἀρετῆ opponitur τῷ κακίᾳ. Sic τῷ χρῆσθαι εἰς ἔχω Ἀττικόν, oratio hæc Attica est. Interdum exp. quapropter: vt Iliad. γ. Ἀλλά τοι οὐκ ἐνόησας, τῷ οἱ κλυτὰ τεύχεα τεύξα. ¶ Τοῦ & poëticè τίο (genit. tam masc. quam neutr. gen. ponitur interdum pro τίνος, cuius? Τοῦ (sine accentu) pro τινὸς alicuius. Doricè pro τεῦ & τοῦ dicitur. ¶ Τῷ vel poëticè τίῳ interdum pro τίνῃ ponitur, subintellecto substantiuo ἀρετῇ vel τέχνῃ vel tali aliquo. Item pro τινί, cui. At τῷ (sine accentu) pro τινί: alicui. Item aduerbial. sequente infinitiuo, pro, quia, quoniam. Interdum pro, igitur quare. ¶ Τῇ interdum aduerbial. exp. hic hac, huc: aut illic, illac. At Τῇ μὲν, τῇ δὲ, partim quidem, partim verò: vel cùm & tum. Τῇ καὶ τῇ hac illac, apud Hesiodum Interdum τῇ significat eo modo, ea ratione, item ea parte, eo loco, ibi, vel etiam vbi. ¶ In plur. pro αἱ fœm. gen. dicitur apud poëtas ταί: vt ταὶ θεαναί: in Epigr. pro αἱ θεαναί.

O'κ, vide in Οἷς sub Οὗς.

·O'A P, αρος, ὁ, vxor, coniux: (* quasi ἑμοῦ ἀνδρὸς τὸ ὁμῶ ἄρρενος γάμου. Etym.) Il. ι. Ἀλλ' ἄγε μοι μνήσαιμι καὶ ἀμφ' ἐμὸν ἔνεκα σεῖο πόσιν. Hesychio ἄρας sunt οἱ γάμοι nuptiæ: quòd faciant & copulent coniuges. Apud eundem & Etymolog. pro ἄρας dici etiam ἔρας annotatur: quod expon. etiam lusus veneris. Item confabulationes, colloquia consilia. Sic Epigr. h. 4. Τερπόμεθ' ἡμεῖς νυχίοις ὕπνοιο ἔρασι. Pro ἄρας contractè ὦρας dicitur Iliad. ι. -ἄλλοισι κελεύεις Λαοῖσι μαχέσασθαι καὶ ἀμειψιβίοισι ὄρεσσι.

O'αρίζω, confabulor, colloquor. Il. ζ. Στρεψιάδη, ἐν χώρῃ ἔθι καὶ ἐρίζε γυναικί. Il. χ. Πάντες δ' ἀλλήλους τε ἐρεείνετον ἠδ' ἐρίζοντο.

O'αριστύς, ὑος, ἡ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb.

O'αριστὴς, ὁ, confabulator. Od. τ.

O'αριστύν, ὑος, ἡ, idem cum ὁαριστύς: confabulatio, colloquium, & peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Iliad. ξ. & Iliad. ρ.

Συνάορος, (comp.) comes: propriè tamen de vxore dicitur & marito. Hesych. & Eustath.

Συναορίω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ὀλοίς.

·O'B E A O'Σ, οῦ, ὁ, verru: Il. α. & alibi apud nom. καὶ ἀμφ' ὀβελεῦσιν ἔπειρον. Herodot. ὀβελοὺς βωμόφορος σιδήρεος. Pro eo Boeotice dicitur ὀδελός, apud Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, fibula. * Et sic dici putatur quòd simile sit βέλει. ¶ Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita: vel quòd obeli, i. veru formam haberet, vel quòd tanquam veru superflua iugularet & confoderet, teste Hieronymo.

O'βελίας ἄρτος, panis veru assatus: vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

O'βελίσκος, ου, ὁ, veruculum. Xeno. βωμοῖσιν ὀβελίσκοις. O'βελίσκοι δὲ figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: quod nomen & Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. c. 8. Item O'βελίσκος, pro lamina ensis. Poll.

O'βελίζω, expungo, obelo noto: vtitur Cicero ep. fam. l. 9.

O'βελισμός, οῦ, ὁ, obeli appositio, notatio quæ fit apposito obelo.

O'βελία ῥαφή, apud medicos sutura tertia cranij, rectà per verticem instar veru aut sagittæ porrecta.

O'βελός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

A'κροβελία, ἡ, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

A'μφοβελία, ἡ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Sophi. Πεμπωβόλου, τό, veru quinque cuspides habens. veru quinque fidum. Ab Aeolibus profectum esse vocem, qui πίμπτος pro πέντε dicunt, tradit Eust. Il. α. & Od. γ.

·O B O L O'Σ, οῦ, ὁ, obolus, nummus minutus, ἕκτον μέρος δραχμῆς, sexta pars drachmæ. Chrysost. λεπτὸν ὀβολόν, apud Marcum c. 12. exp. ὀβολὸς δύο. Vide Fras. in proverb. obolo dignus: * ab O'βελός derivatũ putatur, quod ὀβελῷ, figuram haberet, ita tamen vt non in acutum desineret. De hujus nominis derivatione lege & Plut. in Lysandro.

O'βολιαῖοι φορφαλίδες, apud Aristot. hist. anim. lib. 4. videtur significare obolares.

O'βολιμαῖος, q. d. obolaris: vt ὀβολιμαῖον κέρδος, in epistola Thcanus. & ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust.

Ω'βολιστική, ars fœneratoria Aristot. pol. lib. 1.

Composita.

Δικόβολον, duo oboli, quos populus ad concionẽ veniens accipiebat. Solebant & ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβόλιον, ου, τό, idem Aristot. polit. 2. c. 5. τὸ φρούριον μὲν ἔχει τὸν διωβόλιον μέγιστον.

E'πωβελία, quasi ἐπωβολία, dicitur inde, quòd in quilibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit antiquis ἐπωβελίαν fuisse τὸ ἕκτον μέρος.

H'μιωβόλιον, ου, τό, semiobolus, dimidiata oboli pars. Suid. Apud Aristot. l. 1. τῷ ἡμιωβελίῳ, sunt vasa minimi pretij.

H'μιωβολιαῖος, α, ὁν, semiobolum æquans pretio vel pondere ideoque vilis & exiguus. Xen.

Dicunt. A'νημιωβόλιον, idem quod ἡμιωβόλιον. Suid. A'νημιωβολιαῖος, semiobolaris. Aristoph. in Ran.

Ἰσοβολεῖν, æquali pondere. Hesych.

Πενταβόλιον, quinque oboli. Aristoph.

Τετρωβολεῖν, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per iocum de homine nihili dicitur.

Τετρώβολον, ου, τό, nummus quatuor obolos valens, effigiem Iouis impressam habens, apostica autem parte duas noctuas, vt tradit Poll. l. 9. Τετρωβόλου βίος, pro militis stipendio. Eustat. ex Pausan.

Τετρωβολιαῖος, idem quod τετρωβολεῖν. Suid.

Τετρωβολίζω, quatuor obolos accipio. Poll. & Eust.

Τριώβολον, tres oboli. Scribit & Τρισβόλιον. Thu. & Diod. l. 5. c. 10.

Τριωβολιαῖος, & τριοβολιμαῖος, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans, & *per consequens*, vilis ac nullius pretij, & Eust.

Υ'πόβολος, adiect. dicitur res quæ in vsuras fœnantes oppignerata est. Υ'πόβολος, est simpliciter, quæ oppignerata est.

O'βελοῦ, vide in Βελόω & in O'μβρος.

O'B P I Z O N, χρυσίον, aurum obryzum, i. purum ex crebra cocctione: quasi ἀδρύζον, id est, sincerum delicatissimque. Hieronymus dictum putat quasi Ophirifium, quòd ex Ophir insula præstantissimum aurum soleat adueehi.

O'γδοος, vide in O'κτοῖ.

O'T K A'O M A I rudo: asini proprium βραμεῖν. Hesych.

O'γκηθμός, ὁ, ruditus.

O'γκηστής, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor.

O'T M O'Σ, ου, ὁ, sulcus aratri fossione factus. Il. ι. εἰ δ' ἐρίσσεαι αὐτ' ὀχμῶν. Theoc. idy. 10. Οὔτε τὸν ὀχμὸν ἄγει ἐρέων ἐπὶ ὦμον ἀρότρου. ¶ Item pro via apud Nicand. in Ther. παλαιοῦ δ' ὀχμοῖο ἐλαίνων.

O'χμοῦ, 10

Ογμεύω, sulcum duco. Apud Soph. in Philoct. φορεῖς χρόνῳ σημεῖον ὀγμεύουσ' τόδε, pro ἐφορεῖς πυρεύουσ', inquit schol.

ΟΓΚΟΣ ου, ὁ, tumor, ἄρσις ὑπερεῖς. Eust. & Hesyc. τὸ ὄγκος τῶν κυμβίλων & tumor bullæ. Item moles, massa. Aristot. eth. l. 10. c. 7. οἱ γὰρ τῷ ἔθει μικρὰν ὀξὺν ἡδόμενοι καὶ τιμιωτέραν πολὺ μᾶλλον ὑπερίχει πάντων. Item eminentia seu prominentia. Il. δ. Τῷ δ' ἐξιλκομένῳ πάλιν ἀγκῶν ὀξὺς ὄγκος. Item amplitudo, Μέγεθος. Aristot. de mundo, & in Geopon. Item gravitas, pondus. Soph. in Electra. Plutar. in Lyc. & de orat. Pyth. ¶ Item metaphoricè, tumor, i. fastus, seu animus elatus & inflatus. Plut. in Coriolano. μετὰ δὲ ὄγκου καὶ μέγας γενόμενος τῇ φρονήματι. Et ἁπαλλαγὴς ὄγκου, apud Suid. Aliquando in bonam partem exponi potest, gravitas, amplitudo, maiestas: vt apud Athen. l. 1. φύσει γὰρ τοῖς μὲν χαριέν ἐστιν τὸ δεξὺς τοῦ ὄγκου. Dicitur & de gravitate orationis, apud Aristot. Rhet. 3. & apud Plut.

Ογκώδης ες, ὁ, ἡ, tumidus, inflatus, magna mole assurgens. Xen.

Ογκηρός ά, ὸν, tumidus, magnæ molis. Aristot. eth. 4. ὁ γὰρ κηρὸς ὀγκηρὸς δοκεῖ λέγειν, ἀλλὰ φθέγγεται τὸ ὀγκηρόν. Exponitur & fastuosus, apud Xen. Hell. 5.

Ογκόω, tumidum reddo, tumefacio, amplifico. Item metaph. affecto, nflo. Aristoph. in Vesp. ὀγκῶσι τὸ φρόνημα, neque animum sustulisse.

Ογκόομαι, tumidus reddor, tumefio. Item metaph. in flor. Aristoph. in Ran. & apud Plutarch. l. 1. ὀγκούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν.

Ογκωσις, ἡ, inflatio, tumor vel amplificatio.

Ογκωτός ή, όν, tumefactus, elatus, magna mole assurgens, vt ὀγκωτὸς τάφος, tumulum congesti sepulchri.

Ογκυλλόομαι, efferor turgeo & magnam molem præ me fero. Aristoph. in Pace. Item tacito nic, superbio, alta & magna sapio. Athen. lib. 9. & Erot. in lex. Hippocr.

Ογκώδης, tumidus, inflatus, superbus.

Ὄγκη ης, ἡ, angulus seu uncus. Hes.

Ὀγκάνη, ἡ, uncus, hamus. Schol. Aristoph. & Pol. l. Od. 6.

Ὀγκάς, acervus, tumulus. Hesych.

Ὀγκίον sive ὀγκεῖον, sive ὀγκάνη, vas in quo aliqua seponuntur.

Composita.

Διογκόω, tumefacio, inflo, magnus & grandius facio.

Διογκώσις, ἡ, tumefactio. Gal.

Δύσογκος, malè seu valde gravis & onerosus.

Ἐξογκόω, tumidum reddo, in magnam molem enebo: vnde pass. apud Herodot. ἐξόγκωται μοι κνέφας, obscura facta est mihi alvus. Item metaph. in flor. turgeo, cuchor: vt apud Basil. καὶ τὰ μειρακίσκια ἐξόγκωται & εἰς ὕβριν ἐξογκώμενοι.

Ἐξόγκωμα, farcinæ & onera navis. Hes.

Ἐξόγκος, & amplæ molis vel compactæ vel instar molis. Aristot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3. ἐξόγκα dicuntur, quæ admirantur & requirunt ornatum. A Suida exponitur etiam portatu facilis, minimè gravis.

Προεξόγκος, in molem amplam distentus.

Ὑπερόγκος, supra modum tumidus & turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib. educ. Item gravis & magnificus. Exponitur & ferendus, valde fastuosus.

ΟΓΧΗΝ sive ὄγχνη, ης, ἡ, pirum sylvestre quod & ἀχράς vocatur (à verbo ἀχθω, i. triangulare quo ità exhibetur ita propenodum triangulare eiusmodi pirum sylvestre.) Dicunt etiam de pyro hortensi seu satiuo. Ὀγκα. Ὀγχνη κόν ὀγχνη γεγραπται μᾶλλον δὲ δεῖ μέλιν. Hoc nomine appellatur & ipsa arbor pirus, apud eundem Hom. ibidem: Ἔνθα τοὶ ὀξὺ κόμοιο μακρὰ πέφυκε τελεθόωντα, Ὀγχνοι ἠδὲ μελέαι.

Ὀδαῖος, &c. vide in Ὁδός. Ὁδάξ, &c. in Ὀδών.

ΟΔΕ, ὁδέ τόδε, hic, hæc, hoc. Genit. τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε. Il. α. Ἀφετέρας μὲ ὁδὶ δῶσι. Dem. pro cor. Τοῦ δὲ καὶ σὲ σωτῆρα ὧν ἐν ὁδὶ φυλάξας ἀπώλεσα καθ' ἑαυτόν. Apud Hom. Od. φ. Ἐνθάδε μοῦ δὲ ὁδὶ αἴτιος ἐγώ: Eust. pro ἐν ἀμφιλαλέῳ ait. Vtuntur & de prima persona pro ἐγώ apud Soph. in Ajace. κἀνθάδε τοῦδ' ἀπολόμενος κρατῶ. Sic Ἐπίκρατος τὸν δὲ ἀνὸ ἐν ὁδὶ ἔφη ἔχοις δαρεῖν. Extra compositionem ὁ ἡ, præcedente ἐμοῦ, hic quidem, ille verò vt antea dictum fuit in Ο. Τόδε, apud Hom. huc, μέχρι τόδε, huc vsque ad hoc vsque tempus. ¶ Τόδε, (dativus adverbialiter positus, aut etiam adverbium) hoc modo, hac ratione, hac via: vel sic, ita. Plato de rep. l. 3. ἴσως οὖν τόδε μᾶλλον εἶεν. Item hic hoc in loco item illic. Plat.

Ὧδε, (adverb.) hoc modo, hunc in modum, sic, ita. Hesiod. in Erg. Ὧδ' ἐρέω σοι ἐγώ τε καὶ ἐν φρεσὶ σῇσι νοήσω. Iliad. δ. Ὧδ' ἐρέω Τρώεσσι μεγαλήτορσι καὶ ἀγρόμενον. Apud Xen. ὧδέ τινος εἰπόντος in hanc sententiam locutus est. Item ita, adeò. Ponitur etiam pro hic, vt Matt. 28. & pro huc: vt apud Theocr. idyll. 15.

Ὁδί, Attica terminatione idem quod ὁδέ: & ἁδί, idem quod ἁδέ & τοδί pro τόδε. Aristot. Themist.

Ὧδί, idem pro ὧδε, ita, sic. Aristot. ethic. 5.

Ὧδί μοι, &c. vide in Ὀζω. Ὀδυρτικῶς, &c. in Ὀδύρω.

Ὁδός οῦ, ἡ, via, iter. Od. ε. οὐ γὰρ ὁδὸς ἐν ἔθ' ἔν. Il. π. Ὁδὸς ὀρθὴ εἰμὶ ἐλεγχεῖς. Xen. pro δ. ἐκεῖνοι εἰς ἀνθρώπους ἔστον καὶ ὕδωρ τῆς ὁδοῦ. Sic & apud Dem. Thu. Plut. & c. Item via & ratio seu modus. Aristoph. in Nub. ἄλλην τινὰ τοῦτο φρεσὶν ὀξὺν ἐν ὑμῖν ὁδὸν ἀνεύρετε. Xen. pari. 1. τίνα δὲ ὁδὸν ἐν ἴσῳ τῷ φορτίῳ ἐκανὸς ἔσεσθαι. Sic & apud Isocr. Dem. Plut. Item Hebræorum more, vita & institutum cuiusque sectæ. ἄρρωστος Act. Apoll. 1. ¶ Item auxilium vitæ. Il. α. Ἔρχεται ἀνὴρ τοῦ ὁδὸς νῦν δ' ἐν τοῖς ἀγχοῦ βαλέουσι. ¶ Item in fidibus, quæ instar viam statuuntur. Il. α. Ἢ ὁδὸν ἐν λιθίῃ μάλα, ἣ κεν ῥεῖα μάχοιτο. Demosth. in Aristocr. ὁδὸν ὁδὸν ἀκριβῶς ἐστὶ, τὸ λοιπὸν. Item hinc derivatur ab ἴω significat ante πορεύεσθαι.

Ὁδαῖος ά, ὸν, fausius, auspicatus ad iter. Hesych. Est & Mercurij epitheton, quod in vias statuebantur ad semitas monstrandas, quæ & ἐνοδίαι propterea est cognominatus, apud Theocr. idyll. 16.

Ὁδίτης, ου, ὁ, viator. Od. ν. & ρ.

Ὁδοιπορέω, iter facio profiscor, eo. Moschi idyl. 3. Ἀλφεοῖς μὲν Πίσας ἐκίων καὶ πόντον ἐπόδευν. Herodian. lib. 7. τοῦτον καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ὁδοιπορεῖν ἐξ ἀκάτου ὧν εἰς Πάτρας. Apud Nonn. γαίαν ὁδοιπορεῖν per terram iter facere.

Ὁδοιπόρος, ὁ, viator.

Ὁδοιπορία, ἡ, profectio, iter.

Ὁδόω, duco, præeo. Aeschyl. Metaphoricè apud Eurip. in Ione, ὁδοῦσιν Δωδωνικαῖαι κρατῆρα πλήρωμα τ', i. efficit vt pedicis crateribus Cretula id quod cepit.

Ὁδοῦμαι, via mihi ostenditur.

Ὁδεύω, fuo ὁδοῖ, ambulatico instituo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope. v. 97. εἰ τί τις θέλει βορὰν ὁδεῦσαι γυμνὰ λύκου κεκλημένας. Ibidem: Ὁδεύσω κοὐκ ἀνήσομαι, κατατιθεμένῳ.

Ὁδεύω, & ὁδοῦμαι, vendo bilis, qui emi potest. Item ad iter confirandum idoneus. Hesych.

Οὐδός & οὐδός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμφοδεύω, ὁ, biium, vel circuitus. Xen. in anabas. Ἀμφοδεύει, τὸ, via vicus, vicus, latera. Hesych. & Suid.

Ἀμφόδιον, τὸ, parvus vicus, seu parva platea. Loc.

Decomp. Ἀνταμφοδεύω, de duobus dicitur quum obviam sibi eunte aberrant.

Διαμφοδεύω, deviare, seu in biviis à sese divelli. Eust.

Μεγαλαμφοδεύω, amplos circuitus habens apud eundem.

Περιαμφοδεύω, qui circum plateam est, vel in circuitu sicut.

Ἀνοδεύω, via sursum ferens, ascendens. Herodian. l. 3. Xen. anabas. ¶ Item adiectiuè, ὁδὸς ἀνόδευτος, per quem via non patet. Xen. & Eurip.

Ἀνοδία, ἡ, iter imperuium. Plut. de garrul. Phal. de vita M. l. 1.

Decomp. Δυσανοδεύω, ὁ, ἡ, ascendo difficilis, ve. simplicis, ad quem accedi vix potest.

Εὐανόδευτος, reditus. Pindar. de deo Socr. Herodian. l. 8. Eadem figura dictionis apud Rhetores, de qua vide Iul. Rufin. Item iteratio, repetitio brevis capitum & summæ eorum quæ dicta sunt peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξαίφνης τὸν ὁδοῦ ἀναλυόντα, ex improviso ante appulsum. Item, extremum.

Ἀφοδεύω, à discessu, ingressus. Xen. Hell. 6. Item redimo apud eundem de arte con. & in Lacedæm. polit. Præsertim significat ingressionem ad exonerandam alvum, teste Hesych. Iode pro latrina etiam accipitur, apud Loc. & Athen. libro 10. Item pro stercore, & quolibet excremento apud Dioscor. l. 1.

Ἀφόδευμα, τὸ, excrementum, stercus. Proque Nicander. in Thac. & Alexiph. dicit ἀφόδευμα pro inferto menti causa.

Ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero.

Ἀφόδευμα, τὸ, excrementum, stercus. Ἀφοδεύματα, latrina.

Decomp. Προαφοδεύω, proluviem alvi prior. cit.

Διόδευσις, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, transitus. Thuc. l. 1. Antiphon. in Ctesiph. Herodian. l. 3.

Διοδεύω, iter facio per, pervico. Syn. ep. 67. διοδεύσας τὴν ὑπόπτον καὶ ἀνίστωρ, peragrans inspectam regionem.

Διόδευμα, ὁ, ἡ, pervius, permeabilis.

Decomp. Ἀδιόδευτος, imperuius.

Εὐδιόδευτος, transitu facilis.

Δυσοδεύω, ὁ, ἡ, per quem difficulter iter fieri potest: vel invius, pervius. Thuc. l. 1. Item subsistantiuè, via difficilis. Hesych. & Suid.

Δυσοδία, iter imperuium. Philo de vita M. l. 1.

Δυσοδία, ἡ, iter facio: seu, malam & imperuiam viam adeo sum.

Ἐνοδίος, in via situs, vel in via habitans. Il. ω. κρείων ἐνοδίοις ἐξοχὰ τῶν. Ἐνοδία. Est etiam epitheton Mercurij, qui in viis collocabatur. apud Theocr. id. 16. Et Dianæ, seu Hecates, quæ in triviis coli solebatur Epigram. Pro eo in prosa dicitur ἐνοδίεος, vt apud Xenop. in Cyneg. Ἐνόδια dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ὁ, ingressus, introitus: vel via quæ in locum aliquem fert. Ody. κ. & Plurar. in Alex. Item reditus, tributum seu vectigal quod penditur. Polyb. de rep. Rom. & can. 15. concilij Ancyrani.

Εἰσοδικός, ἡ, ὸν, vt εἰσοδικὸς λόγος, quæ in introitu alicui habetur

oratio. Et εἰσόδιον δόδ@, flos qui spargitur ingredienti, apud Greg. Τὸ εἰσόδιον, honorarium, reditus. Hes.

Εἰσοδίζομαι, redeo, inferor: *de pecunia seu proventu redituum & illatione dictum.* Regum l.4. c.12. Paralip.2. c.15.

Decomp. Ἐπείσοδος, ἡ, ingressio, aggressio.

Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ, superinductus, qui superuenit, aduentitius: vt ἐπεισόδιον δόδ@, in Epigr. Et ἐπεισόδιος ὀπτυμία, apud Plut. de deo. Soc.

Ἐπεισόδιον, ου, pars fabulæ quasi aduentitia. Aristot. de arte poët. Ponitur & pro omni acroamate aduentitio incundóque apud Plut. symp. 2. & in vita Hom.

Ἐπεισοδιώδης, ες@, ὁ, ἡ, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις. Aristot. de arte poët. & metaphys. 11. Ἐπεισόδιον, tanquam ἐπεισόδιον, interticio aut interfero. Aristot. libr. 3. de ζῴων κινήσεις. Ἐπεισόδιος δὲ ἡ λόγου ἐπεισοδιωδεστέρας. Ἀντεισόδος@, ἡ, mutuus seu alternus ingressus. Plut. de placit. philos.

Παρεισόδιον, obiter seu præter alia ingredior, vel simpliciter, ingredior & incedo.

Ἔξοδος@, ἡ, via qua alicunde exitur. Thuc. lib. 1. Herodian. li. 7. Item exitus, ipsa excundi actio, egressio. Soph. in Aiace. Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. l. 2. Herodian. lib. 6. & 5. Item excursio, eruptio. Thuc. l. 3. Xen. Hell. 1. Item profectio ex aliquo loco. Herodian. lib. 2. In fabula sic dicitur pars tragœdiæ post quam non est chorus cantus: vt definit Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu alicuius cantatur. Aristoph. in Vesp. Dicitur & de exortu Solis: in Psalm. David. Item exitus, i. finis, Thuc. l. 3. Et specialiter de fine vitæ, apud Greg. in f. baptisma.

Ἐξοδιῶ, ὁ, vt ἐξόδιος νόμος, modi qui in exitum alicuius canuntur. Suid. ex Cratino. Et ἐξόδια ῥήματα, vltima morientis verba apud Greg.

Ἐξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll. lib. 4. Item exitus & finis. Plut. in Philopœm. & in Alex. Deuter. 16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto.

Ἐξόδια, ὰ, idem quod ἔξοδος@, exitus, egressio. Deut. 16. 2. Reg. 11. Item expeditio, eruptio. Suid. ex Polyb.

Ἐξοδικός, ad exitū pertinens: vt ἐξοδικὰ μέλη. Schol. Aristop.

Ἐξοδιάζω, expendo, impendo. Reg. 3. lib. 4. cap. 2. ἐξοδιάζομεν αὐτὸ τοῖς τεκτόσι τοῦ ξύλου καὶ τοῖς οἰκοδόμοις.

Ἐξοδίασις, εως, ἡ, pia actio expendendi seu impendendi. Hist. Ecclesiast. 22.

Ἐξοδιάω, ἐκ, sicio ex aliquo loco, exeo, excedo. Polyb. li. 5. ὁ τῶν Ἀχαιῶν στρατὸς@ ἐξοδιάσας εἰς Μολυκρίαν, copiis adductis ad Molycriā. itē excedo ex hac vita. cōcil. Nicēni canon. 13.

Ἔξοδος@, ἡ, exitus.

Ἐξοδόω, seu ἐξοδίω, idem quod ἐξοδιάω. Hes. Item vendo. Eur. in Cyclop. μὴ τοῦτ' ἐξοδώσῃ ἐγὼ Ζηνὸς χρήματος.

Decomp. Ἀνέξοδος@, vnde exiri non potest. Item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. Plut. de def. orac. Ἀνέξοδος@ ἡμέρα, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur. Plut. in probl. Rom.

Διέξοδος@, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thucyd. lib. 3. Philo de vita M. lib. 1. apud Phiion. de vita Mos. lib. 3. Διέξοδος@ ἡ βίου, exp. ingressio in vita: vel percursio & transactio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi. & metaph. explicationem seu enarrationem qua rem quampiam percurrimus. apud Galen. & Phil. de vita M. l. 1. Διέξοδος@ τῆς πλανωμένης, cursus errantium stellarum. Aristot. de mundo.

Διεξοδικός, ὴ, ὸν, peruius, per quem transiri potest: vnde τὸ διεξοδικόν, sc. μέρος@, pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur. Aristot. de part. anim. Διεξοδικὸς λόγος@, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur: quod vnum est propriis Rhetoricen & Dialecticen discernentibus. Alex. Aphrod. in 1. top. Sic διεξοδικὴ ἱστορία. apud Plut. in Fab. Διεξοδικῶς, pertranseundo, percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam, vagè, plenè, fusè, apud Dion. Areop. Διεξοδόω, exeo per, permeo percurro: Eust. Ἀδιέξοδος@, per quem transire nequit: vel vnde exire non licet. Epigr. Δυσδιέξοδος@, ægrè permeabilis vel vnde exire difficile est. Greg.

Ἐκέξοδος@, exitus aduersus aliquem eruptio.

Εὐέξοδος@, vnde exire facile est.

Προέξοδος@, prior egressus.

Εὔοδος@, ὁ, ἡ, ὸν, per quem facilè iter patet, peruius. Item iter expeditum habens. Athen. lib. 3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu vtitur.

Εὐόδως, facilè via, expeditè, itinere prospero. Et general. prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè, apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: vel iter prosperum. Aristoph. in Ran. & Eldæ c. 8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hes.

Εὐοδέω, ῶ, ῶσω, prospero & expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l. 1. ὅτε τὸν ἀν εὐοδήσῃ τὸ σῶμα@, quò viam præfectum nactum sit. Dicitur & de radicibus quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Εὐοδόω, ῶ, ῶσω, prosperum & expeditum iter præbeo. Regum. l. 3. c. 22 εὐοδώσει σε ὁ Κύριος@, diriget & promouebit iter tuum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6. ἡ πρόφασις κωλυομένη καὶ ἀποστρεφομένη τὴν πρόοδον, φέρει τὴν πρὸς τὸ ἐφιεμένοις καὶ εὐοδοῦν, ferit ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδοῦμαι, prosperam viam nanciscor, prosperum iter à Deo obtineo. Rom. c. 1. & metaph. felici rerum successu vtor. Herodot. εὐοδοῦτο τῷ Κλεομβρότῳ τὸ ἱερὸν ἀπεμάχετο πρῆγμα. 1. Cor. 16. θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδοῦται, exp. pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδοῦσι ὁδοιπόρῳ, prosperè succedit iter nostrum. Iudicum c. 18.

Εὐρόδοος@, ὁ & ἡ, per quē late patet: vel late patēs. Od. 9.

Ἔφοδος@, ἡ, via qua aliquò accedatur, aditus. Thuc. l. 1. Metaphoricè, pro, via & ratio. Diotc. lib. 6. cap. 1. Item insinuatio. Hermog. de inuent. l. 4. c. vlt. Item accessus, aduentus, plerumque infestus & hostilis. Thuc. l. 3. & 4. & c. Herodian. lib. 1. Et simpliciter pro accessione & itione ad aliquem locum. Thuc. l. 1. & 5. Item metaph. narratio, expositio. Polyb. l. 4. Item apparatus, instrumentum. Ἔφοδος@, ὁ, ἡ, ad quem via patet, qui aditi potest. Thuc. l. 6. Ἔφοδοι, dicuntur etiam circuitores seu vigiliarum recognitores. Polyb.

Ἐφόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus seu auxilium viæ. Xen. Hell. 1. Demosth. Olynth. 3. Et metaph. adminiculum, omne id cuius auxilio ad aliquid peruenimus. Plut. in symp. sept. sap. & alibi.

Ἐφοδιάζω, ad viam instruo & viatico dono. Herod. in Calliop. τοὺς λυσαμένους παῖδας ἀποπέμψαντον ἐφοδιάζοντες ἐς τὰς Ἀθήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plut. de fort. Alex. σωφροσύνης ἀνδραγαθίας, τῆς αὐτὸν ἐφοδιάζει φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν. Sic & apud eundem in Coriol. Gregor. & Basil.

Ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item actiuè pro viatico exigo. Xen. Hell. 1.

Ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro. Xen. Pæd. 8. ἐφοδεύοντ' ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, οἱ στρατόπεδ' ἔχων. Polyb. γραφὴν λαμβάνουσι, πίστεις καὶ τάξεις ἐφοδεύειν δεῖ φυλακάς.

Ἐφοδεύομαι, idem. Xen. Hell. 2. δι' ἀπιστίαν ἐφοδεύοντο καὶ τὴν τάξιν.

Ἐφοδεία, ἡ lustratio quæ obeundo fit: munus obeundi vigilias & excubias inspiciendi.

Decomp. Εὐέφοδος@, ad quē facilè patet aditus: accessu facilis.

Προεφοδιάζω, viatico ante instruo. Philo de vita M. l. 1.

Ἡμιέφοδος@, qui dimidia ex parte præest itineribus. Aristotel. Oeconom. 2.

Κάθοδος@, ἡ, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item, reditus plerumque exulum. Thuc. lib. 8. & 3. Xenoph. Hell. 1. Pro eo Ionicè dicitur κατόδος@, apud Herodot.

Μέθοδος@, ἡ, vix compendium: seu ratio. Plat. de leg. li. 1. Galen. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi & deprehendendi aliquid, apud Plat. de rep. lib. 4. Item ratio & via docendi ac discendi apud Aristot. de pass. an. lib. 1. Item artificiosa & compendiosa ratio tractandi de re aliqua: cuius tres species, vide apud Galen. initio artis paruæ. Item tractatus aliquis ac liber. Aristot. pol. 6. & 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικός, ὴ, ὸν, in quo methodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiosam viam & compendium sequitur. Et Polyb.

Μεθοδικὴ, ratio loquendi. Quintil. l. 1. c. 15.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione & viam adhibendo methodo.

Μεθοδίτης, ὁ, artifex: vel doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, persequor, in Pand. ἀγορὰ ἡ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, persequutoria pretij. Item machinor & architector. Chrysost. in ep. Pauli ad Ephes. (c. 6.

Μεθοδεία, ἡ, occulta & fraudulenta circumuentio. Ephes.

Μεθόδιον, viaticum. Hesych.

Decomp. Ἀμέθοδος@, via & compendio carens.

Ἐμμέθοδος@, idem quod μέθοδος@. Philo de mundo. Ἐμμεθόδως, via & ratione cōpendiaria artificiosè. Alexand. in Top.

Εὐμέθοδος@, idem quod μέθοδος@. Εὐμεθόδως, idem quod μεθοδικῶς. Eust.

Μίξοδος@, ὁ, & μιξοδία, seu μιγοδία, ἡ, mixtio viarum. Item locus inter scyllam & charybdin, apud Apoll. Arg. l. 4.

Πολυοδία, ἡ, iter reciprocum. Suid.

Πάροδος@, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus. Xenoph. anab. 4. & Pæd. 6. Demosthen. philipp. 3. Ipsa actio adeundi, ingressus. Suid. & metaph. apud Plut. de def. orac. Dicitur etiam πάροδος@ quum quis in theatrum prodit, ostentandi ingenij causa. Epigr. lib. 2. Item quum histrio fabulam acturus in theatrum ingreditur & se ostendit populo. Plat. in sophist. prac. Item transitus. Thuc. l. 3. Aristot. de gener. anim. lib. 3. Πάροδος@, ἡ, qui intra viam situs est. Demosth. πρὸς Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte & viatore, apud Ezechiel. cap. 16. 15. 25. et hunc ē gen. masc.

Παρόδιον μέλος@, carmen quod chorus in parodo canebat.

Παροδίτης, ὁ, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr. l. 3. Fœm. παροδῖτις.

ροδίτης, τι, παροδίτης ἀπὸ ὁδοῦ, quæ secus viam est aut in via in iisdem lib. 1.

Παρόδιος, qui viam respicit. Metaphoricè Basil. παροιμίαν dicit esse παρόδιον λόγον. i. communem & omnibus notam & q.d. prope viam seu in via positam orationem.

Παροδεύω, prætereo, prætergredior. Theocr. idyll. 24. Τοῦτον ὅρος ἑστηκεν ὁ δ' ἀντία μὲν παροδεύεις, &c.

Deinceps. ἡ παράδοσις, ceptrita & secũda parodus. Poll. l. 4.

Περίοδος, ου, ἡ. via circum aliquid ducens seu ambitus, circuitus. Aristoph. in Nub. Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot. rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. & de def. orac.

Περιοδικός, cuius certus est circuitus, certo circuitu recurrens. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικοὺς λόγους, longis verborum ambitibus orationem circumducere, apud Hermog.

Περιοδεύω certo circuitu redeo. Galen.

Περιοδεύω, circumeo, in orbem obeo. Plut. in Camillo: περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον. Exponitur etiam mente perlustro & peragro: vt apud eundem περιοδεύουσι τὸν ὀνειρώττοντα λόγον. Item longis verborum ambitibus vtor. Dem. Phaler. Item circumuenio, fallo. Ioseph. de antiq. Item ratiocinor, apud Epictet. Et actiuè, circumago in Hippiatr.

Περιοδεύμενος, circuitu & circũductione p ambages. Plut.

Περιοδευτής, οῦ, ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικός, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscorid. in præfat. lib. 7.

Περιοδεία, siue περίοδος, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Πλανόδος, via erians, qui à recta via aberrat. Homer. hymn. in Mercur.

Πολυοδία, ἡ, multæ viæ vel multum itineris.

Πρόοδος, οῦ, ἡ, prodeundi seu exeundi actio. apud Areop. & Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph. Hellen. 4. Et metaphor. incrementum. Luc. & Gregor. Et adiect. qui viam præit. Xenoph. in Hipp.

Προόδευω, præeo. Πρόοδος, præeundi actio. Eust.

Πρόσοδος, ου, ἡ aduentus, accessus. Thuc. & Plut. in symp. 7. sap. Dicitur & de infesto ac hostili impetu seu impressione, apud Herodot. in Polymn. Πρόσοδοι dicuntur etiam supplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Aristoph. in Nub. Christianis etiam religiosus aditus ad sacrosanctum epulum, πρόσοδος dicitur: vt apud Chrysost. Item congressus & colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conuentu. Isocr. in Areop. Item reditus, prouentus. Thucyd. Aristot. Xenoph.

Προσόδια μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria ac pulunaria preces fiunt. Athen. l. 6.

Προσόδιόμαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt. Strabo l. 17. Τοιαῦτα προσοδεύεται. Metaphoricè, apud Philon. de mundo, προσοδεύουσι δὲ ὅτι ἀκμάζοντες τέκνοις ἀναπαυόμενοι φίλοι.

Deinceps. Ἀπροσόδευτος, qui nullis aditi viis potest. inaccessus. Diod.

Δυσπρόσοδος, aditu difficilis ad quem vix aditus patet. Thucydid. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus, quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus. Xenoph. Pæd. & Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plut. in Public.

Συνόδος, οῦ, ἡ, coitus, congressus, conuentus. Aristot. de gen. anim. l. 2. Plut. in Sol. Item maris & fœminæ coitus. Luc. Σύνοδοι dicuntur etiam cœtus & conuentus celebres, apud Thuc. l. 3. Demosth. in Mid. Aristotel. eth. 8. c. 9. Item συνόδος, coniunctio qua animi aliquorum coeunt & sociantur. Isocr. in Nicocle. Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu. Thucyd. lib. 5. Herodian. l. 3. Adiectiuè Σύνοδος ὁ καὶ ἡ, comes itineris. Hesyc.

Σύνοδος, ἡ, coniunctio in via vel itet commune. Suid.

Σύνοδος, comes. Epigr.

Συνόδιον, τὸ coitus lunæ cum Sole, inter lunium.

Συνοδικὴ, dicitur luna, quum in coitu est, seu quando in eadem cœli parte & eodem signo Soli subiicitur.

Συνοδεύω itineris socius sum, vnà iter facio. Luna etiam συνοδεύει dicitur quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τριόδος, ἡ triuium Luc. de hist. scrib. Et Epigr. l. 1. Metaphoricè & prouerbialiter ἐν τριόδῳ εἶναι dicitur qui dubius est animi & nescit quid sequi debeat. Theogn. Ἐν τριόδῳ δὴ ἵστημι.

Τριόδιτις, qui in triuio est, in triuio constitutus. Fœm. τριόδιτις de Hecate seu Diana dicitur, apud schol. Theocr. & Phurnut. quod in triuiis colebatur.

Φρυδός, ὁ (factum ex φρόδος, quasi φρόδος) qui disparuit, qui abiit, euanidus. Eurip. in Hecuba, Φρυδὸς προσεδεύς, Φρυδὸς ἐκ πόδος. Aristoph. in Nub. Φρυδὸς ἀπ' ἀψυχὴ Φρυδὸς ἀπ' ἐμβάς.

Ὀ Δ Ο Υ Σ. ὀδοντος, ὁ, dens. Il. ε. ἐν δ' ἄρ' ὀδὸν ὀξὺν ἔθηκε. Plut. [illegible] ὀδὸν ὀξὺν καὶ λευκὸν καὶ γελοῖον. Ὀδὸν ὀξὺν etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli cervicis altam, duram solidam, è superiori interna mediáque eius sede erumpentem, sursúmque spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδὼς & pro pistillo quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur, apud Nic. in Ther. * Dicitur autem ab ἔδω quasi ἐδοντὸς τοῦ ὄντος: vnde & Æoles ἐδόντας dicunt pro ἐδόντας. Ὀδὼν verò Ionicum esse pro ἐδὼς tradit Eust.

Ὀδοντόω, ῶ, ὀδόω, dentibus instruo & munio: vnde ὀδοντωμένος, apud Poll. dentatus, denticulatus.

Ὀδοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

Ὀδοντίασις, f. ἄσεως, dentio. Ὀδοντίασις, ἡ. dentitio, i. dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Paul. Ægin.

Ὀδοντίδες, ὁ. fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, [in qua cum dracone pugnabat Apollo] dicebatur modus ille tibia canendi, quo repræsentabatur draconis sagitta perculsi dentium collisio, Poll. l. 4. c. 10.

Ὀδάξ, (aduerb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. γ. μ. Od. ε. Aristoph. in Nub.

Ἀδάξω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Xenoph. in Iymp. τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὀδάξειν, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Dioscor. lib. 5. ἁρμόζει πρὸς νεφρὰς ὀδαξομένους καὶ ἀλγοῦντας.

Ὀδάξομαι, mordeor. Diosc. lib. 6. c. 2.

Ὀδαξισμὸς, ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Gal. Scribitur & ὀδαξησμὸς apud Diosc. l. 2. c. 81.

Ὀδαξιστικὸς mordaci prurigine præditus. Plato.

Ὀδακτάζω, morsico. Apoll. lib. 4. ἀρχηνόοιο δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι πεφυζαλόων κροτέοντο).

Ἀδάξω, prurigineni moueo, seu pruritum excito. Hesych. & Suid.

Ἀδάξω, prurio, appeto seu cupio. Hes. Ἀδάξομαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l. 2. ἀποστέρ. ὃ δ' ἀκοντιεῖ τὰς μήτρας γυνὴ καὶ ἀλγεῖ καὶ ἀδάξεται).

Ἀδάξομαι, idem quod ἀδάξομαι. Idem γυναικ. l. 1. λοιὼ ἰλκεῖ γίνεται) καὶ ἀδάξεται).

Composita.

Αἱμοδόω, ῶ dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur & de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία, ἡ, dentium dolor, seu dentium stupor. Aristotel. in probl. & Aphrod.

Αἱμωδόω, ῶ, dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. probl. sect. 17. αἱμωδῶμεν, ὃ τὸ τοῖς ὀξὺ ἐρεῖν ἐδόντων. Hierem. 31. εἰ ὀδόντες τοῦ τεκεῖν ἠμωδίασαν.

Αἱμωδιασμὸς talis obstupefactio dentium.

Ἀμφώδους seu ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque dentatus. Aristot. Ἀμφόδους idem. [Athen. l. 7.

Ἀνόδους, edentulus. Poll. ex Phereer. Item dentes non habens. Ἄνοδοι εἰ inoscines. Aristot. hist. an. l. 1.

Ἀποδόντωσις, ἡ, ordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, vt compositum sit ex ἀρὸς pleonasmo τοῦ γ. Il. λ. & ι.

Αὐτόδαξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

Εὐρεόδους, magnos habens dentes.

Χαρχαρόδους, dentes asperos, acutos, serrato, pectinatimque inter se coeuntes habens. Iliad. ι. Hesiod. in Erg. Aristotel. de part. anim.

Κυόδους, οντος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladij. Soph. in Aiace. πῶς σ' ἀποσπάσω σιωπῇ τοῦδ' ἀφόλου κυόδοντος; κυόδοντες dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κυόδοντα ex κυνὸς & ὀδόντος, vt testatur schol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dentes incisorios & molares singuli siti, ex vna radice orium ducentes: sic dicti quòd admodum acuti canum dentibus quibus simili sint. Poll. lib. 2. Hippoc. aphor. l. 3.

Λυκόδοντες, Galeno lib. 2. de officio partium sunt dentes bini canini, qui & κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etym. ex Thryph. Grammat.

Μονόδους, vnicum dentem habens: sic dictus Pyrrhus Prusiæ filius quòd vnicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp.

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νωδὸς, ὁ, ἡ, dentes non habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. & apud Theocr. idyll. 9.

Πολυόδους, & poëticè πολυόδους, multos habens dentes. Nonn.

Προόδους & προόδους, promanentes habens dentes. Poll. l. 2.

Σιγόδους, dentibus nocens. Σιγόδους, piscis nomen: apud Athen. l. 7. ex Archestrato: qui & σιγοδόντης dicitur. Et σιγοδόντες, apud eundem lib. 8.

Σιγοδοντίνης λίθος, gemma è cerebro piscium qui synodontes dicuntur. Plin. l. vii. c. 7.

Τριόδους, ὁ καὶ ἡ, tres dentes habens, 1. Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et

substant.videns. Epigr.l.2. quod & pro sceptro Neptuni sumitur apud Pind.Olympianoïs ode 9.

Τεθ ὀστέα. Pro piscatu. Plat.in Soph.

Χαυλιόδοντες, exertos dentes habens. Hesiod.in asp. Opp.de ven. l.3. Aristot.de part.an.3.c.1. Et substantiuè ipse dens exertus. Aristo. ibidem Oppian. de venat. l.7.

-Ο Δ Υ Ν Η. ἡ. dolor: propriè corporis. Il. λ. ὀδύνῃ δ' ἄρα οἱ κεφαλὴ κεφαλῇ ἐπὶ κεῖτο. Iliad.ε. ὀδύνῃ δ' ἄρα οἱ κατεπάχυνε φαεινὰ βλέφαρα. graues dolores. Iliad.ο. μελαγχολίην ὀδυνάων. Sic & Il.θ. & alibi apud eum. itémque apud Xen. Plat. Plut. De animo quoque dicitur: vt Od.κ. ἐμοὶ δὲ ὀδύνας τε γόους τε Κελλίπεν. Sic & Od.β. & τ. * ἀλλὰ τὸ δὲ νῦν τὸ σῶμα καὶ πᾶν ψυχῆς. (l.2.

Ὀδυνηρός, ῶ, ὸν, dolore affectus, acerbus, ærumnosus. Aristot.rhet.

Ὀδυνηρῶς, dolenter, molestè. Ioseph.

Ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio. Galen.

Ὀδυνάομαι, dolore crucior, doleo. Plato polit.l.9.

Ὀδύνημα, τὸ, idem quod ὀδύνη. Hippocr. aphor.l.4.

Ὠδίν, siue ὠδίς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. Plut.in Alex. Τὸν δὲ πρῶτον γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, διὸ ὅσαι γε αἱ μαῖαι φαρμάκων καὶ ἐπῳδῶν δυνάμεις ἐγείρειν τε εἰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας ἂν ἐθέλουσι ποιεῖν. Item pro vehementissimo dolore: Act.c.2. (νηδὺς τίκτει

Ὠδινηφόρος, summo cum dolore in parturiendo. Aristot. (ὀδ-

Ὠδίνω, à parto doleo, partus doloribus crucior, parturio. Il.λ. Ὠδίνει δ' ἄρα οἱ κῆρ ἐνὶ στήθεσσι κατείρων, δεινὰ τὸ τε πρόσθεν μεγαθυμίαν ἐνέποιει. Ἥρης δουλοσύνας πικρὰς ὠδῖνας ἐγείρας. Ὡς ὀξεῖ' ὀδύνῃ δ' ὠδίνων μόρσιμον ἦμαρ. Atticè et metaph. apud Plut. de deo Socr. φύλαττε αὐτὸ πλὴν οἴκοι ἂν ὠδίνῃς ὥσπερ κύουσαν, significat etiam vehementi dolori crucior, *instar parturientes* Od.ι. (de Cyclope cui oculum eruerat Vlysses.) ἐνὶ θυμῷ τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Philo de vita M.l.1. ὠδίνων δὲ ἑαυτῷ, intimis doloribus augebatur. Et ip. in Hippol. τὸ δ' ὑπὲρ δικαίων μὴ κακῶν ὠδίνων ψυχὴν κακῶν πόνῳ. Res etiam alicuius ὠδίνειν dicitur quum malè habent seu laborant. Gregor Nyssen. l.1. in Iulian. apost. ἔτι τῷ Ῥωμαίων ὠδίνοντων αὐτῷ καὶ κακῶς διακειμένων, nondum pacatis tebi domi bellum Persicum suscepisse. Interdum cum accus. significat, parturio: vel cum dolore enitor. Eurip. in Iphig. Aulide. πρὶν ὠδίνειν' ἐμὲ Νῦν δ' ὀστέων ὠδίνα πλεῖστ' λαμβάνει. Et metaph. apud Paul. Galat.4. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω quos iterum parturio. Sic apud Plat. in Theæt. ὠδίνεις γὰρ δὴ τὸ μὴ κενὸν, ἀλλ' ἐγκυμονοῦσα. Apud Syn. ἐνίοτε μὲν τινὰς τῇ ψυχῇ λόγους καταχέω μόλις ὠδίνων τῆς διαστολῆς, ἡ αὖθις τὸ πεῖσον exp. gestio glisco.

Ὀδύρομαι quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκεραίνω, ὠ, ὁ, ἡ, sanans dolores, doloribus medens. Suid.

Ἀνώδυνος, dolorem nullum sentiens. Gal. Ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem delinit & sedat. Gal. ad Glauc.

Ἀνωδυνία, sine dolore. Plut.

Ἀνωδυνία, ἡ, doloris carentia, dolor nullus.

Ἀπερώδινος, ῖνος, ὁ, ἡ, partus dolorem non expertus.

Ἀστεροδίνης, Athenæ quæ pariunt optimos & præstantis. Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graues dolores patitur vel affert. Nonn.

Ἐπώδυνος, dolorem afferens. Plut. & Galen.

Ἐπωδυνος, exp. μεγαλοδύνος. Hes.

Εὐώδινος, ὁ, ἡ, parti felix. Nonn.

Καμψόδυνος, δακτυλος digitus qui cum dolore inflectitur vel qui dum sæpè inflectitur & incuruatur, dolet. in anthol. Epigramm.

Κατώδυνος qui dolore afficitur. Iudicum 18. Reg.l.1.

Καταδυνάω, dolore conficio. Καταδυνάομαι, dolore conficior & crucior.

Νώδυνος dolore vacans, nullem dolorem sentiens. Item dolorem leuans. Soph.in Philoct.

Νωδυνία, nullus doloris sensus: vacuitas doloris. Theocr. idyll.17.

Πανώδυνος, qui dolorem sedat. schol. Soph.

Περιώδυνος, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet. Τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυνία, circumfusus dolor, seu grauis & vehemens dolor. Plato de leg.l.5.

Περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio, vehementem seu grauem dolorem facio. Diosc.l.3.c.26. ἀφορᾷ ἐνίοτε καὶ γλυκεῖ καταπλάσμα ἐσθλὸν μὴ περιωδυνοῦν δοκῇ.

Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor: vel simpliciter doleo. Diosc.in præf.l.7.

Πυρωδυνία, vehementer doleo. Hippocr.in aphor.

Πολυώδυνος, quem multi dolores exercent & premunt, ærumnosus: vel multos dolores inferens.

Συνωδίνω, simul dolore afficior. Eur.in Helen.

Ὑπερώδυνος, dolor vehementissimus.

Κινώδυνος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Ο Δ Υ Ρ Ο Μ Α Ι, F. ὀδυρήσομαι. lamentor, ploro, gemo. Iliad. σ. ὀδύρετο δ' ἄκρα λείβων. Il.ζ. Ἀλλήλους ὀδύρονται οἰκόνδε κιόντες. Odyss.ε. Νίσσον ὀδυρόμενον. Item deploro, defleo. Iliad.ω. Ἔκβρα δ' ἀκρυχίοντες ὀδύρετο πρὸ πυλάων. Sic & Odyss.α. & alibi. Demost.pro coron. ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Iunctum datiuo sunt qui exponunt, cum lachrymis & lamentis narro. * Etymol deducit ab ὀδύνη mutato ν in ρ.

Ὀδύρμα, τὸ, lamentum. Soph.in Trachin. Ὀδυρμός, οῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Hesych.

Ὀδυρτικός, ῶ, ὸν, proclinis ad lamenta & lacrymas: querulus. Aristot.rhet.2. Item flebilis, lacrymosus, lamentabilis. Plutarch.in Eror.

Ὀδυρτικῶς, more eorum qui ad lamenta & lacrymas proclines sunt: vel querulè. Aristot.pol.8.

Composita.

Ἀναδύρομαι, sublata voce lamentor, vehementer lamentor & ingemisco, apud Suid. ὁ δὲ ἀναδύρετο τὴν συμφοράν.

Ἀποδύρομαι, lamentor, graiter conqueror. Luc. ταῦτα γοῦν ἀποδύρῃ, φησὶ μοι, mihi cum lachrymis exponebas.

Ἐπιδύρομαι, fleo super: seu defleo, deploro.

Κατοδύρομαι, defleo, deploro, delamentor.

Παναδυρτῶν, ὠ, ὁ, ἡ, omnino flebilis, planè lamentabilis. Eurip. in Hecuba. Item omnino, lugendus. Epigr. Apud Soph. πανάδυρτον ἀηδόνα, luscinia omnino flebili voce cantans.

-Ο Δ Υ Σ Σ Ω irascor, succenseo. Verbum est in aorist. 1. medio duntaxat vsitatum, apud poëtas. Hesiod. in Theogn. πατὴρ ὀδύσσατο θυμῷ βαιῷ. Hom. Od.τ. ὠδύσσατο γὰρ ἄρα Ζεύς τε καὶ ἠέλιος. Et Odyss.α. τί νύ οἱ τόσον ὠδύσσατο Ζεύς, sunt qui thema faciant ὀδυσσόμαι. * Forsan. ex ὀδύνη factum: nam ira ex dolore oritur.

Ὀζος, ου, ὁ, nodus arboris, & ipse etiam ramus inde exorientes. Theophr. hist.pl.l.1.c.3. Plerumque ὄζοι dicuntur siue rami siue brachia, in quæ truncus arboris diuiditur: Iliad.ν. ἄλσεϊ τε ἐν δρυόεντι ἐπ' ἀκροτάτῳ πεφύασι. Iliad.κ. μυρίκης τ' ἠδὲ λύγου ὄζους. Theophr. hist.pl.l.1.c.13. εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ οἱ δὲ γόνιμοι. metaphoricè hospo bellico ius ὄζος. Ἄρης dicitur, *quasi ramus à Marte sæpe propagatus*. Il.β. & alibi apud Hom. ¶ Item ὄζος, claua. Epigr. lib.2.

Ὀζώδης, ὠ, ὁ, ἡ, ramosus, nodosus. Theophr. hist.pl.l.1.c.13.

Ὀζωμός, ὁ, idem quod ὀζώδης. Theophr. de caus.pl.l.5.c.6.

Ὀζωδῶν, in materiam ramosam & nodosam conuertens.

Composita.

Ἄνοζος, ον, ὁ, ἡ, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos, vel enodis, non nodosus: vt ἄνοζα δένδρα, apud Theophrast. hist.plant.lib.1.cap.3.

Ἄζος, idem quod ἄνοζος. Theophr. hist.plant. lib.3.cap.8. Ἄζοι à Suida exponitur etiam, πολυόζοι, ramosi, nodosi. Item qui multa ligna comburunt (*videlicet cogunt*. Pro ἄζοι scribitur & ἀόξοι, apud Hesych.

Ἀόζιος, siue ἀόξιος, ministro. Hesych. & Suid.

Δίοζος, qui in duos ramos spargitur. Theophr. hist.pl.l.1.c.13.

Διοζώδης, in duos veluti ramos fissus seu diuisus. Hippocr. de nat. infant.

Ὀλίγοζος, paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. histor. plant. lib.1.cap.3.

Πεντόζος siue πεντοζώδης, qui in quinos ramos dispergitur. Theophrast. hist.pl.l.1.c.13. Sic apud Hesiodum manus etiam dicitur, quoniam in digitos fissa est, ceu arbor.

Πολύοζος, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus. Theophr. hist.pl.l.1.c.13.

Πολυοζία, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse diuisum. Idem hist.pl.l.5.c.3.

Τρίοζος, in tres ramos diuisus, seu fissus: vel trifodis. Idem hist. pl.l.1.c.13.

Ὀζω. (F. ὀζήσω, & ὀζέσω, teste Eust. præt. ὀζήσω, præt. med. ὀζήσα, & Atticè ὀζῶ, ὀζῶσα. quod tamen, præt. med. sæpius pro præsenti capitur) oleo. Mediæ est significationis, *sicut et oles apud Latinos*. Interdum absolutè ponitur: vt apud Athen.l.14. εἰς γλυκὺ ὄζει, quàm bene olet. Aliquando cum genit. vt apud Aristoph. ὄζω μόρια τῆς κεφαλῆς, caput meum redolet vnguentum. Et cum accus. vt ὄζει γῆν, terram redolens. Diosc.lib.4. ¶ Metaphoricè quoque dicitur: vt apud Plut. in polit. præcep. τὸν δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίου ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam, spiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὀζέω, vt apud Theoc. idyll.1. ὡς καλὸν ὄζεις;

Ὀσμή, ἡ, odor, vocabulum medium, vt & ὄζω. Thuc.l.7. Exponitur etiam odoratus. Hesych.

Ὀσμηρός, ῶ, ὸν siue ὀσμήρης, ες, ὁ, ἡ, olidus, fragrans, odorus. Nicand. in Alexipharm.

Ὀσμώδης, ες, ὁ, ἡ, odoratus, odorus. Theophr.

Ὀσμάομαι, odoror, olfacio. in Epigr.

Ὀσμύλη, siue ὀσμυλής, ozæna, polypi genus à capitis odore grauis sic dictum. Athen.l.7. (Soph.

Ὀσμύλιον, parua ozæna. Hes. Ὀσμυλίδιον idem. Poll. ex Ari-

Ὀσμίς, herba quæ & ononis siue anonis: ab odoris suauitate dicta. Diosc.l.3.c.147.

Ὀδωδὼς, odor. Hesych.

Ὀδμὴ ῆς, ἡ. idem Od. δ. & Luc. in Dem.

Ὀδμωδ, odoratus, odorus, fragrans. Hes.

Ὀδμίεις, ἐντ, ὁ, olidus. Nic. in Alex.

Ὀδμώδης, odorus, odoratus, fragrans. Theophr.

Ὀζώδης, ες, ὁ ἡ, olidus, fœtidus. Theophr.

Ὀζος, fœtor. Cels. l. 3. c. 11.

Ὀζαινα, narium vlcus putridum, ab humorum atrium defluxu. Est & piscis nomen qui alias ὀστρύλη. Plin. l. 9. c. 30.

Ὀζαιτις, ozænas redolens, vel etiam graueolens.

Ὀζαινικός, ὴ, ὸ, ozænicus. Diosc. l. 4. c. 140.

Ὀζολις, polypi species: apud Aristot.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόζω, redoleo: vel oleo, vt ἀπόζει βοτρύων, apud Diosc. & ἀπόζει τῆς χώρης θειότατον ὡς ἀπὸ Herodot.

Ἀποσμᾶ, apud Theophrastum dicitur esse vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit.

Ἐνοδμᾶ, in quo odor inest, odorus. Nicand. in Ther.

Ἐπόζω, oleo, vel suboleo. Exod. 7. εἰ ἰσχύοις ἐν τῷ πόλεμῳ ἐπιλελοιπὼς ἐπόζει ὁ πόλεμος.

Ἐπώδης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.

Προσόζω, oleo seu odorem perfero ad Nar. & Suid. Pro eodem Doricè dicitur ποτόδω, apud Theocr. idyll. 1.

Προσώδης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.

Συνόζω, vnà redoleo.

Ὑπόζω, suboleo.

Composita sine præpositione.

Ἀμβροσιόδμᾶ, ambrosiæ odorem habens, vt χρῖμα δ' ἀμβροσιόδμα. Athen. lib. 9.

Ἀνθόδμη, τὸ, flos odoratus, floris odor. Theophr. l. 4.

Ἀνθοσμίας οἶνος, florum odorem habens vinum, odoriferum vinum. Aristoph. in Plut. ¶ Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, prata floribus variis fragrantia. Luc.

Ἄοσμος, sine ὀσμὴ, ὸ ἡ ἡ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 26.

Ἀοσμία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel malus odor, fœtor. Theophr.

Ἀόδμος, ὸ ἡ ἡ, idem. Plut. de animi procreatione.

Ἄοδμος, ὸ ἡ ἡ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur & ἀόδμος, apud Theophr.

Βαρύοσμος, grauiter olens. Diosc. Βαρύοδμος, idem. Alex. Aphr.

Δύσοσμος, δυσόδμος, & δυσωδὴς, malum odorem spirans, olidus, fœtidus. Thuc. l. 2.

Δυσοσμία, malus odor. Δυσοδία, pro eodem. Plut. de virt. mor.

Decomp. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Diosc. l. 4.

Εὔοσμος, benè olens, fragrans. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 26.

Εὐόδμος, idem apud Dionys. de situ orb.

Εὐωδὴς, idem. Il. ν. & Plut. ad Col.

Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr. Εὐοδμία, idem. Pol. l. 2. Εὐωδία, pro eodem. Herodian. l. 1. & 4.

Εὐοσμῶ, benè oleo, odoratus sum. Theophr.

Εὐωδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris.

Ἡδύοσμος, incundè olens. Est & herbæ nomen, quæ & mentha. Diosc. lib. 3. c. 41. Sic etiam appellatur ab Hesychio calamus aromaticus.

Ἡδυοσμία, odoris suauitas, odor incundus.

Κακόοσμος, malum odorem spirans. Hes.

Κακοσμία, malus odor, fœtor. Poll. l. 2.

Κνώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, benè olens, fragrãs. Il. ζ. κνώδει δ' ἔξετο κόλπῳ.

Κνώεις, εντ, ὁ ἡ ἡ, itidem, benè oleos & quidem propriè ex suffitu & aromatis quæ adolentur: Il. ω. ἐς θάλαμον κατέβη κνώεντα Κιδ' ἔεστον.

Κυβώδης, malè olens, fœtitus. Hesych. *Compositum ex κύβος, ferrum, quoniam id grauiter olet.*

Κυνόλεον, appellatur à quibusdam, chameleo niger ob grauitatem odoris: in append. Diosc.

Μυρώδια, vnguentorum odor.

Πολύοσμος, multis odoribus fragrans. Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

Ὀθνεῖος, vide in Ὀς. Ὀθνὴ, in Ὀθ.

Ὀθ Η, ης, ἡ, cura, ratio. Hesych. Ὀθὶ, vide in Ὀς.

Ὀθίω, & ὀθέω, curo rationem habeo φροντίζω.

Ὀθομαι, idem. Il. α. οὐδ' ἄρ' ἔγωγε κε ἀλεγίζω οὐδ' ὀθομαι κατίοντα. Il. ο. οὐδ' ἀφιείμην κε ἀλεγίζων οὐδ' ὀθεῦμαι. ¶ Item moueor. Eustath.

Ὀθλεις. plantæ sunt (vt ἄγνου & κάλαμοι) quas εὐδροσόπτα obseruant: vbi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitrun. 8. c. 1.

Ὀθνεῖος, vide in Νόθος.

Ὀθόνη, ης, ἡ, linteum. Iliad. γ. ἀργῆτι καὶ λεπτῇ ὀθόνῃ κεκαλυμμένον ἔδος ἔνεστι. Il. ρ. τῶν δ' αἱ μὲν λεπταὶ ὀθόναι ἦσαν, αἱ δ' ἐγκατόναι εἰσὶ τῶν ἐνιαυτῶν. Et Luc. ὑφαίνει μεταξάνεον τῷ καθαρῷ ὀθόνῃ εἰς ἐνδυμα. Velũ etiã nauticũ ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ.

Ὀθόνιον, τὸ, pannículus linteus, linteolum. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 3.

Ὀθονναία, Othonnaia herbæ & succi nomen, de quo Diosc. l. 2. c. 111. & Paul. Ægin. lib. 7. Plin. l. 27. c. 11.

Ὀϊ, hei, heu, aduerb. ægrè ferentium, illacrimantium & timentium. Soph. in Aiace. εἰ ἐγὼ φίλοι seu mihi amici. Interdum accus. vt in Epigr. εἰ ἐμὲ δ' εἰσίδω, ὀϊ me miseram. Frequentius cũ dativo dicitur οἴμοι heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Bellerophon. Οἴμοι, τί δ' οἴμοι; θνητοῖσι πανταχοῦ δαμῶν. Item cum nomin. Aristoph. Οἴμοι τλάς heu mihi misero, seu ὁ me miserum. Apud eundem. οἴμοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala subaudatur ἕνεκα, vel similis pars. ¶ Interdum est admirantis: vt apud eundem in Aristoph. in Nub. εἰ μ' ὡς δ' ὁμῶς, heu mihi quàm iratus. ¶ Οἱ, attic. præpos. vide in Ὁ. ¶ Οἱ, qui, vide in Ὁς. ¶ Οἷ, aduerb. i. quò, vbi, vide in Ὁς. ¶ Οἷ, pron. dat. ent. Vide in Ἐ.

Dicitur etiam οἴμοι pro οἴμοι: itidem cum genitiuo, subaudita particula ἕνεκα. Apollon. Argon. lib. 2. Ω. μοι ἰῶς ἄτης, ὁ calamitatem meam. Cum nominatiuo. Od. ε. Ω. μοι ἐγὼ δειλή. Aristoph. οἴμοι τλάς & οἴμοι κακοῦ αἴμων. Et cum vocatiuo: Iliad. α. Ω. μοι ἐνὶ δ' εἰῶν ὀπιδμόρε, ὁ impudens, seu ὁ hominem impudentem.

Οἰμώζω, f. ξω, ploro, eiulo. (* Factum ἀπὸ τοῦ οἴμοι λέγειν. (Il. ε. Ὠ οἰμώξειν δ' ἄρ' ὑπεῖξα. ¶ Item transitiuè, defleo, deploro, eiulatu & lamentis prosequor. Soph. θανόντ' ἂν οἰμώξειεν. ¶ Item pœnas do. Aristoph. in Pluto. Ἐγὼ γὰρ οἰμώξειν λέγω σε imprecor tibi vt pœnas luas. Et paulò post, οἰμώξεις μακρά, pœnas dabis non leues. Sic vsurpatur & passiua vox: vt apud Xen. Hell. 1. Ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; quòd si taceam an pœnas non dabo?

Οἰμωκτός, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Aristoph.

Οἰμωκτὶ cum ploratu & eiulatu.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, eiulatus. Iliad. δ. & θ. Xen. Hell. 2. Herodian. l. 6. & Synes. in epist.

Composita.

Ἀνοιμώζω, in eiulatus & fletus erumpo, eiulo. Æschyl.

Ἀνοιμωκτεί, sine ἀνοιμωκτί, sine eiulatu & fletu: item impunè. Soph. in Aiace.

Ἀποιμώζω, eiulo, lamentor. Item defleo, deploro. Antiphon. καὶ τὸ τελευταῖον ἀπῳμώξειν ἐμέ τε καὶ αὐτὸν ὡς ἀδίκως ἀπολλυμένους.

Ἐξοιμώζω, eiulo, eiulatus emitto, vel in eiulatus erumpo. Sophoc. in Aiace, οὐδὲν ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.

Ἐπιοιμώζω, allamentor, adgemo.

Καταοιμώζω, eiulo, gemo. Hesych.

Οἶα, vide Ὁς. Οἷα, in Οἷος. Οἰκεῖον, in Οἶκος.

ΟΙΑΞ, ακος, ὁ gubernaculum, temo nauis, clauus nauis. Plut. de deo. Socr. ἐρωτᾷ τοὺς μικροὺς οἰάκας μεγάλων ἀφεστηκότας οἰακίδων. Idem in lib. An seni capess. resp. πολλοὶ δὲ καὶ πολλάκις τοὺς οἰάκας. Poll. vocari οἴακα scribit etiam summam gubernaculi partem, i. ansam gubernaculi.

Οἰακίζω, guberno, rego: propriè nauem, metaphoricè verò & alia. Herodot. ἰδοῦσαν δαοῖσι χρέεσθαι, τὰ λαμῶν ταυτέων οἰακίζοντες, regentes eas loris coriaceis. Aristot. eth. lib. 10. c. 1. δὶ πάσῃ δύνασι τὰς νῆας οἰακίζοντες εὐθυῤῥήλυτα.

Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio: vel q. d. gubernaculum. Diogen. (Laert.

Οἰακιστὴς, ὴ, ὸ, gubernator. Suid.

Οἶαξ, Ionicè idem quod οἴαξ, apud Hom. Il. ω. οἶακες dicuntur annuli qui iugum tenent: vel per quos transeuntur funes tegentes habenæ, teste Eust.

Οἰακίζω, idem quod οἰακίζω. Herodot. (ιεῦν.

Οἴακος, pro οἴαξ seu οἴακιον, gubernaculum. Hom. Il. ι. ἔχον οἴακα

Κεροῖαξ. (comp.) antennæ extremitas, antennæ corno. Luc. in dial. qui Πλοῖον inscribitur.

ΟΙΓΩ, seu οἰγνύω, f. ξω, aperio. Hesiod. in dich. τοῖσι δὲ οἰγε θύρον, aperi dolium.

Οἴγνυμαι, aperior. Iliad. θ. Πᾶσαι δ' οἴγνυντο πύλαι. Præt. med. ἀνῴγα, aperui.

Composita.

Ἀνοίγω, sine ἀνοιγνύω, idem cum οἴγω, vt ἀνοίγει τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperite fores, vel portas. Xen. pæd. 7. Item aperio, id est, depromo. Theocr. idyll. 14. ἀνῷξα δ' Βοῦλιν αὐτοῖς Ἐνοδίοις, &c. ¶ Item quasi in apertum mare prodeo. Xenoph. Hellen. 1.

Ἀνοίγομαι, aperior, reseror. Epigram. lib. 1. Λειμῶνες γελόωσιν ἀνῳγεσίοις ῥόδοισι, quum aperiuntur & expandunt. Aristot. de mundo, ὁρῶμεν ἀνοιγομένας τὰς ὀφθαλμοῖς ὁδοὺς. Luc. τὰς ἀνῳγμένας τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁδοὺς. Præt. medium. Art. ἀνῴγα pro ἀνῴγα. Iape vsurpatur idem valens, quod ἀνῴγμαι. Apud Plut. ἀνῳγὼς πιθῶν, apertum dolium & apud Thuc. l. 4. αἱ πύλαι ἀνῳγεῦν.

Ἄνοιγμα, τὸ, aperimentum, aperitio pro ἄνοιξις, ostium: Reg. (c. 14.

Ἀνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio. Basil.

Ἀνοικτὴς, ὴ, ὸ, apertus, vel apertilis, ad apertilis.

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, seu aperiendo dico.

Ἐξανοίγω, aperio. Aristoph. Συνεξανοίγω, simul aperio.

Εὐανοικτος, apertu facilis, qui facilè reseratur.

Θυραστανοίκτης, ου ὁ, ianuarum apertor. Diog. Laert. & Suid.

Ὑπανοίγω, subaperio.

Διοίγω & διοίγνυμι, aperio, pando, resero. Sophoc. in Aiace. Γᾶν διοίξας, aperio, patefacio. (ὁ οἴγω.

Ἐξοίγω, aperio. Hippoc. de loc. in hom. Τὰ οἰδίματα καὶ ὦδε ἐμπλεῖν ἐξοίγει μαχαιρίῃ.

Θυρωρός, ianitor. Hesych.

Παροίγω, parum aperio. Schol. Aristoph.

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio festum erat Bacchicum apud Græcos. Procl. in Hesiod. Πιθοίγια, τὰ, doliorum apertiones.

Προοίγω, adaperio, vnde προοίξας, adaperui.

Ὑποίγνυμι, clàm aperio.

Ἐπείγω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΙΔΕΩ sive οἰδάω. F. πάω, tum eo, inflatus sum. Od. ε. Ὠδήσεν δὲ θάλασσα ὑπὲρ ἄκρα, πολλὰ δὲ κύμα. Ἀν' ὀμφὰς τε ῥώνας τε. Plut. de vitt. mor. οἰδάνεται τοῦ θυμοῦ καὶ φλεγμαίνει τὰ σώματα τῶν ἀθυμούντων καὶ ἀθεραπεύτων καὶ ἀδέκτων τὰς ψυχάς. ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδάνειν dicuntur: vt apud Herodot. ἀμφὶ τὰ Ὀλύμπια πάλαι κεκλιόντες ὑπερβολάδην, μηδὲ οἰδάνοντα τῷ πρήγματι ὑπεῖξαι, tumentibus animis, i. in bellum & tumultus vergentibus. Præt. perf. οἰδήκεις tumidus, inflatus.

Οἴδημα, τὸ, tumor cuiuscunque sit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita commitit, apud Galen. Diosc. & alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore & elatione dicitur.

Οἰδηματώδης, ης, ὁ, ἡ, ὁ, tumorem referens, seu tumidus. Apud Gal. & Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα.

Οἴδμα, pro οἴδημα, per dialysin dicitur apud poetas vt οἴδμα θαλάσσης, tum apud Hom. tum alios. Item pelagus. & Idyll. Τυφεὼ οἴδμα λεπάδνα. Pro tumore & elatione vsurpauit. Greg. in carmin.

Οἰδήνεις, ας, ἡ, tumor, inflatio. Suid.

Οἴδων, ωνος, τὸ, tumor, idem cum οἴδημα.

Οἰδάνω, sive οἰδάνω, tumefacio. Il. α. δόξε δὲ οἱ, ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσι νόον πάκα πῖρ φρονέοντι. Item neutraliter, pro οἰδάω tumeo. Atar. οἰδάνουσα θάλασσα, inflatum mare, tumidum mare. Οἰδάνων dicitur & is, qui animo tumet & inflatus est.

Οἰδαίνομαι, sive οἰδάνομαι, tumefio. Il. α. Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, corda tument ira.

Οἰδαλέος, tumidus, turgidus. Item humidus. Suid.

Οἰδανόω, tumefacio, idem cum οἰδάνω. Alex. Aphr. in probl. οἰδάνουσι πνεῦμα, tumefacientes spiritus. Exp. etiam, intumesco.

Οἰδανωτὸς, tumor terræ. Lat. tubera appellant. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2. Pro οἰδανὸς scribitur etiam Ὑδνον. Plut. symp. 4. δ' αὐ τι τὰ οἰδανὰ ὀκεῖ τῇ βρώσει γλυκύτατα.

Compositorum præmissis sine præpositione.

Ἀνοιδάνω, intumeo, intumesco turgeo. Item metaph. irascor, vt ἀνοιδάνει θυμῷ apud Herodot. in Polymn.

Ἀνοίδησις, ἡ, tumor Aristot. de mundo. ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æstus. οἰδάω.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio: Epig. l. 1. vel tumeo, intumesco, vt ἀνοιδάνω idem. Theophr. de cau. pl. l. 4. c. 11.

Decom. Ἐπανοιδαίνω, intumesco: vel in superficie tumeo.

Διοιδαίνω, intumesco. Luc. οἱ δὲ διοιδάνουσι ἐν τῇ φαρμακοποσίᾳ ὑπὸ τοῦ φαρμάκου, intumuerant ex hausto veneno crura.

Ἐξοιδαίνω, extumesco.

Ἐξοιδαίνω, tumefacio facio vt extumescat.

Ἐποιδαίνω, intumesco, vel in superficie tumeo. Diosc. l. 4. ἐποιδαίνει τὸ περίκαυστον, intumescit vultus. Et ἐποιδαίνων, qui intumuit, tumes tumidus.

Ἐπιοιδάνω, tumefacio, vel in superficie tumefacio. Ἐπιοιδάνομαι, tumefio, tumesco. Gal. τὰ ἐπιφαλμία ἐπιοιδάνεται.

Παροιδαίνω, sive παροιδέω, apud Poll. l. 2. de consularum tumore ex inflammatione.

Προοιδέω, tumidus, inflatus. Gal. in lex. Hippocr.

Συνοιδαίνω, vna intumesco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα ὅλοις συνοιδαίνει ταῖς ἐκφύσεσιν.

Compositorum sine præpositione.

Παχυοίδης sive παχυοιδέης, qui ventre tumido est. Eust.

Εὐχροοίδης, ὁ, crassas & tumidas habet coxas vel eruã clunes. Idem.

Κοιλοοίδης, dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidib. & longis muliebrium profluviis & sæpe inchoantibus ophthalmus intumescit ipsum κοίλον. Poll. pro eodem scribitur & κυλοοιδέα apud Theocr. id. 1. quod est, cauitates oculorum quæ palpebris subiunt tumidas habere.

Πιοοίδης, qui tumido seu crasso pene est. Eust.

Χολοοιδέης, qui turgidis seu crassis est labris, labrosus, labro. Idem.

Ὠμοοιδέης, qui tumidis est humeris. Idem.

Κυοοιδέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οἰόω, vide in Οἴω.

ΟΙΓΖΥΣ, ὑός, ἡ, ærumna, miseria. Od. ρ. ὀμβρεῖ ἀνὸ ἴγμῳ εἰέω. Il. ο. πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ἰόειν Νωλεμέως. Sic Od. ξ. οἰζὺν ἀλεὶ ἔχομεν πάσχοντες οὔνεκ' ἔκηα. Hesiod. in Erg. παῦρον τ' καὶ οἰζύος, ἐστὶν. Ἔτυμ. vide in οἰζύω.

Οἰζυρός, ά, ὁ, ærumnosus, calamitosus, miser. Il. ρ. Οὐ μὲν γὰρ τί πω ἔστι οἰζυρώτερον ἀνδρὸς. Hesiod. in Ety. οἰζυρὴ ἐστὶ κακίη.

Οἰζύω, f. ύσω, ærumnas & miserias perpetior. Od. ψ. Ἀλλ' τ' αὖτις οἰζύσας ἐμόγησε. Il. γ. Ἀλλ' αἰεὶ σφῶϊ πόνον οἰζύν τε βαλόντες. Apollonius dicit ab adverbio οἴ fieri οἰζύω (sicut αἰάζω ab αἴ) & per dialysin οἰζύω.

Τριοζυρός, (comp.) ter calamitosus seu ærumnosus, i. calamitosissimus, miserrimus apud Eust.

Οἰκ, vide in Οὐκ, &c. in Οὐ.

Οἴκημα, &c. in Οἴκω.

ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus. Xen. Pæd. 4. Τὰ μὲν τείχη, ἔφη, ὅλας οἰκοδομεῖ καὶ περιέχει. Cum præpositionibus: vt ἐν οἴκῳ, domi: ἐπ' οἴκου (Attice pro ἐπ' οἴκου) domum. Οἱ κατ' οἶκον, domestici: & τοὺς κατ' οἶκον κακοφορουμένους, domesticis calamitatibus. Thucyd. 2. Interdum κατ' οἶκον, seu κατ' οἴκους adverbialiter exp. domesticatim. ¶ Item pars domus. Od. α. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰόντα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Sic & apud Athen. ¶ Οἶκος νεώς, domus vel statio nauis: schol. Aristoph. ¶ Item domus, i. familia. Demost. ὁ γὰρ μὴ πω ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀρχεάδου ἦν. Sic & apud Thuc. ¶ Item οἶκος, bona, facultates. Od. α. Τοῖς δ' ἀθανάτοισι δόμεν ἔστιν Οἶκον ἐμόν. Od. ξ. Ἐδόκουν μοι οἶκος. Sic & apud Xen. & Dem.

Οἰκακὸς, ου, ὁ, domesticus: ex canon. vlt. concil. Antioch.

Οἰκία, ἡ, domus, ædes: idem cum οἶκος. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας. Vtitur & Thuc. Plut. &c. Οἰκίαι dicuntur etiam auium domicilia & nidi. Item οἰκία, familia, gens. Dem.

Οἰκιακὸς, ου, ὁ, domesticus.

Οἰκίον, τὸ, idem quod οἰκία, domus: &c. Il. α. & ν. & alibi apud Iio.

Οἰκίσκος, ὁ parua vel vilis domus, paruum domicilium. Dem. pro Ctesiph. Item cellulæ cubiculum. Herodian. lib. 7. Auium quoque cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur. Eustath. ex Aristoph. & Hippocr.

Οἰκίσκη, ἡ, eidem parua domus. Demosth. contra Olympiod.

Οἰκιστὴς, ου, idem Aristoph. & Demosth. Οἰκιστὴς, ου, ὁ, domesticus, priuatus. Greg.

Οἰκήσιον, ου, diculum, cellula, &c. idem quod οἰκίδιον. Pol. ex Lysia.

Οἰκητὴς, domesticus. Hesych.

Οἰκαδὲ & οἴκονδε, domum. Od. ι. Οἰκαδὲ τ' ἐλθέμεναι. Od. ξ. οἴκονδε νέεσθαι. Sic & apud Plat. pol. 2. & Xen. Hell. 7. Pro οἰκαδὲ Dores dicunt οἰκατὲ: vt apud Aristoph. in Acharn. ¶ Οἰκαδὲς verò sunt ficus immaturi, grossi. Poll.

Οἴκοθι, domi: Odyss. φ. Οἴκοι, idem. Iliad. ω. Plato polit. 2. Hocr. Plutarc. &c.

Οἰκόθεν, domo. Il. ξ. Exponitur etiam, ex se, suopte ingenio, suapte sponte. schol. Soph.

Οἰκετικὸς, ου, ὁ, domesticus. Οἰκέτης, ου, ὁ, ἡ, domestica. Pol. l. 3. Item οἰκέτης, famulus, seruus domesticus. Plut. Herodian. Luc. Et οἰκέτις, famula domestica, ancilla.

Οἰκετικὸς, seruilis, famularis. Arist. pol. 2. Τὸ οἰκετικὸν, seruitium seu ministerium domesticum, i. ipsi famuli. Plut.

Οἰκετία, ἡ, familia. Euscher.

Οἰκετιῶν, ομαι, domesticus sum seu famulor.

Οἰκεῖος, ου, ὁ, idem cum οἰκέτης. Il. ξ. Od. ξ. & ρ.

Οἰκέω, habito, domum seu mansionem habeo. Xen. Hel. 1. οἰκοῦντες ἐν βαρβάροις. Luc. in vit. auct. τοὺς πατέρων οἰκίας ἐπολιόρκουν, ἐξόν οἰκεῖν ἐν πατρίδι ἡσυχίᾳ. Interdum exp. vitam ducere. Hocr. πολὺ δὲ ἥδιστον ἐστὶ τοῖς αὐτῶν πολίταις ὑπεύθυνον οἰκεῖν. ¶ Item administro, rego. Thuc. lib. 3. ἀμείνων οἰκεῖν τὴν πόλιν. Sic & apud Plut. in apophth.

Οἰκοῦμαι, οὔμαι, habitor, inhabitor, incolor. Il. δ. Ἦ τοι μὲν οἰκεῖται πόλις Πειραιῶς ἀνάκτος. Item administror, regor. Thucyd. Plato, Aristot.

Οἰκουμένη, seu οἰκουμένη, orbis terrarũ. Dem. pro cor. Æsch. contra Ctesiph.

Οἰκουμενικὸς, ὴ, ὸν, ad orbẽ terrarũ pertinens: vt οἰκουμενικὴ σύνοδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc.

Οἰκουμενικῶς, sadneib, per vniuersum terrarum orbem.

Οἴκημα, τὸ, locus habitandi, habitaculum, domus. Xen. Hel. 4. Plut. in Artox. & in Pericle. Peculiariter sic Athenis dicebatur lupanar. Athen. l. 13. Item carcer. Plut. in Solone. Exponitur etiam turris, tabernaculum, cella. Item conclaue, cubiculũ. Thuc. l. 2. Herodian. l. 4. Philo de vita M. l. 2.

Οἰκημάτιον, τὸ, parua domus aut conclaue. Plut. in consub. præc.

Οἴκησις, ἡ, habitatio: Thucyd. lib. 2. Item habitandi locus, domus. Plato ep. 7.

Οἰκητέος, ὁ, ἡ, habitabilis. Οἰκητήριον, τὸ, domus, &c. Item pro carcere & lupanari apud Atticos: Plat. in Protag. & de leg.

Οἰκήτωρ, ου, ὁ, habitator, incola. Suid. Οἰκητορίς, quæ habitacula & domicilia sibi quærere solet.

Οἰκοδόμημα, τὸ, locus ad habitandum commodus: domus, &c. Plutarch. sympos. 4.

Οἰκήσιος, ὁ, habitatus, vel habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, idem quod κτίστης. Polyb. lib. 5. Exponitur & colonus, apud Thuc. l. 2.

Οἰκητήρια, τὰ vasa domestica, vtensilia. Hesych.

Οἰκίζω, F. ίσω, ædificio, struo, condo: vt οἰκίσαι πόλιν. Arist. in Oecon. Frequentius significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco: Et simpliciter, loco, colloco: Eurip. οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Item coloniam in locum aliquem mitto, Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor, Plut. in Sol. Item in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. Ὦ κύριε, sedem habet, situs est. Eur. in Hecuba.

Οἰκισμός, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ (colonię. Pol.

Οἰκισις, εως, ἡ, idem Thuc. l. 5.

Οἰκιστής, οῦ, ὁ, ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ. Thuc. l. 1. & 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστικῶς, more eorum qui vrbem condunt, vel qui coloniã deducunt. Poll.

Οἰκεῖος, α, ὁ, domestic*. Herod. l. 4. Οὗτοι ἐπαΐοντες οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Item familiaris, necessarius, necessitudine iunctus. Thuc. l. 4. & 5. Herod. l. 3. Item propinquus, generis propinquitate coniunctus: Demost. contra, Neær. Interdũ ponitur ad differentiam externi: Herod. l. 7. Interdum τοῦ ἀλλοφύλου opponitur, Thuc. l. 3 Plut. Lycurg. 7. Opponitur & τοῦ κοινοῦ vt apud Isocr in Areop. Et τοῦ πολιτικοῦ, apud Thuc. l. 2. ¶ Item οἰκεῖος aptus, accommodatus. Arist. eth. 1. τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν οἰκείων ἀκροατὴς ὀνίων.

Οἰκείως familiariter, amicè, benevolè. Isocr. Xen. Item aptè accommodatè: Arist.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus vsus & consuetudo, familiaritas, amicitia, Arist. rhet. 2. Thuc Plut. Item propinquitas, cognatio, Synes.

Οἰκειόω, F. ώσω, familiarem reddo, concilio, Thuc. l. 3. τοῦ πόλιν εἰς τοῦ ξυγγενείαν οἰκειοῦντες Synes. epist. 28 ὁ τοῦ θεοῦ υἱὸς φύσει καὶ χάριν, ὥστε αὐτὸν οἰκειοῦσθαι τῇ κοινωνίᾳ τῶν δι' ἐκκλησίας φωταγωγιῶν. Item alicio, confilio, accommodo, Greg. in epitaph. patris, τοῖς φροντιστηρίοις ἔδοξε ἡ ἀρετὴ σεσωτῆσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἀλλοίοις οἰκειοῦσα τὴν ἑαυτῆς φροντίδα. Item mihi vendico, meũ esse contendo, Thuc. l. 1. οἰκειοῦντες τοῖς τε καλλιμβρίαις ἐνοίκοις ἐδόκει.

Οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adiungor, &c. Thuc. Arist. Item actiuè, concilio adiungo. Plut. in Othone. οἰκειοῦτο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας ἅπαντας. Sic & sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. ὅτιος οἰκειοῦμαι τὰ καλλιβρίματα.

Οἰκείωμα, τὸ quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ familiaritas. Nyss. item vendicatio. Thuc l. 5.

Οἰκεῖος, Ionicè dicitur pro οἰκέτης, domesticus, priuatus. Et τὰ οἰκεῖα, res domesticæ. Hesiod. in Erg.

Composita ac primium ex οἶκος οἰκέω, & οἰκεῖος.

Ἀγροῖκος & ἀγροῖκος, rusticus qui in agro viuit. Aristophan. in Nub. Vide & deriuata ex Ἀγρός.

Ἄοικος, seu ἄοικος, ὁ ἡ ὁ, domo carẽs, exterris. Herod. & Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo qui ædib. destitutus oberrat & pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes aut familiæ, Plut. ad Colot. Sic & ἄοικον θεός Hesiodus dixit famulum cui nec domus nec familia est, in Erg.

Ἀνοίκητος, qui non habitatur, inhabitabilis.

Ἀνοικίζω, rursus cõdo, reædifico: Pausan. Κόρινθον ὑπὸ Ἀκαιῶν τοῦ Μεμμίου ὕστερον λέγουσιν ἀνοικισθεῖσαν Καίσαρα. Item remigrare facio, vel relego habitatum in aliam regionem. Idem ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα βασιλεὺς Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationẽ trãsfero. Thuc εἰ μὴ ἀνῳκίζοντο καθαιρούντες τὰς πόλεις

Ἀνωκιστμένος, superne vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. ἀνῳκιστμένοι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρηναίων ἰσχάτῳ, exprocul à mari sum situs.

Ἀνοικισμός, reædificatio Herod. l. 2.

Ἄντοικος, (q. d. ex aduerso domum habens) ex aduerso habitans vel è regione.

Ἄποικος, q. d. qui est extra domum suam aut procul à domo: colonus, in coloniam missus. Schol. Thucyd. est qui mittitur ad habitandum locum desertum. Sic & ἄποικος Ἑλλάς, apud Aristid.

Ἀποικὶς ἰδος, ἡ, idem quod ἄποικος: vt ἀποικὶς πόλις, colonia. Plut. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ colonia: vnde ἀποικίαν ποιεῖσθαι, coloniam deducere apud Plat. de leg. pro quo apud Thucydid. ἀποικίαν ἐκπέμπειν.

Ἀποικέω, ῶ, F. ήσω, aliũde habitatum venio, migro in coloniã. Isocr. τὰς ἡμετέρας πόλεις τὰς Γωνὰς ἀπῳκίσθαι, ἐξ ὧν ἀπῳκίσθαν. Plut. ἀπῳκίσθαν εἰς Λευκωνίαν, in Leuconiam migrauerunt. Item procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thu. lib. 3 ὑμῶν ἀπῳκηκότων. Aristot. pol. 1. ἀποικεῖν πόρρω τῆς ἠπείρου ὄντων.

Ἀποικεσία, ἡ migratio in coloniam. Ἀποικεσία, idẽ, Esd. c. 2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco: vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thucyd. l. 1. Τούτου ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κορινθίοι. Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. Item generaliter migrare facio, amando. Od. μ. Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τικτοῦσα τε πότνια μήτηρ Θρινακίην εἰς νῆσον ἀπῴκισε τοῖο νέμεσθαι.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item è loco aliquo tanquam è domo eiicior. Greg. ἀπῳκισμένος τῆς πατρῴας οἰκίας. Apud Plut. υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος καὶ συνῳκισμένον exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμός, coloniæ deductio seu coloniarum. Aristot.

Ἀποικιστής, οῦ, ὁ, coloniæ seu coloniarum deductor. Hesyc.

Διοικέω, seorsim habito. Plat. in Tim. διῳκημένοι οἰκίας ἰδίας, propriis sedes & domicilia habens. Item actiuè, digero: per sua velut domicilia & sedes vnde pass. apud Alex. Aphr. ἀγρὸν μὴ διοικούμενον. Item administro, rego. Isocr. ad Nicol. ἀκριβῶς διοικεῖσθαι τοῦ πόλεν. Dem. τὰς τοῦ θεοῦ πόλεν διοικεῖν, ciuilia munera gerere. Exponitur etiam constituo, ordino. Herodian. lib. 3 διοικήσας ἃ τοῦτο ὡς ἄριστα, optimè his pro suo iudicio constitutis. Item instituo: vt διοικεῖν τὴν βίον αὐτῷ. Isocr. ad Philip. ¶ Item statuo, decerno: vnde pass. apud Luc. διῳκεῖτο μὲν δὴ τὰ ἄλλα τελεωτάτην τὸ τῆς πολιτείας.

Διοικοῦμαι, idem quod διοικῶ, administro, &c. Dem. ἃ δὲ διοικεῖσθαι μὴ τοῦτο οἴοσθε, πάντων δικαιότατον ἔστι. Sic & apud Greg. contra Iulian. Διοικοῦμαι, (pass.) curor, nutrior. Athen. lib. 1. τὰ γὰρ ὑποτίθεται γάλακτι διοικεῖσθαι.

Διοίκησις, administratio. Dem. Æschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητής, ὁ, administrator: vel negotiis administrandis præfectus, procurator. Plut. in apophth.

Διοικητικός, ὴ, ὸν, administratus.

Διοικίζω, incolas & habitantes dispergo, contuberniũ aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace. νῦν τὰ γὰρ τῆς Κορινθίων ἔτεμον Μεγαρέων καὶ διῴκισαν. Sic & apud Arist. pol. 5. Et generaliter dissocio, diuido, disgrego. Synes. ἀλλ' εἰ δὴ κἀκεῖνα χρὴ μιμεῖσθαι τὰς συνημμένας τῇ οἰκουμένῃ, τὸ τοῦ ὑπαίτιον.

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato δι' ἀδικίαν, δι' ἀμελείαν ἐκτὸς τῆς θεοῦ.

Διοικισμός incolarum & habitantium dispersio, contuberniij dissociatio & diremtio. Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητος, non administratus vel non dispensatus aut distributus.

Δυσδιοίκητος, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικεῖν, perperam seu malè administrare. Syn. in Aridion.

Ὑποδιοικητής, subpræfectus.

Δυοίκητος, habitatu difficilis, propemodũ inhabitabilis. Χέρσος.

Εἰσοικέω, siue εἰσοικίω, habitatum aliquò migro.

Εἰσοικίζω, vel εἰσοικίω domum introduco, seu recipio. Item in vrbem habitatum mitto. Polyb. l. 5. Μακεδόνας καὶ εἰσοικίσας, &c. Greg. εἰσῳκισμένοι ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστόν, in domum suã intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. Χριστὸν εἰσῳκισμένον τοῖς δόξῃ τῆς χαρᾶς. Item actiuè, idem quod εἰσοικίζω, apud Basil. de reconcil. & Greg. de hom.

Εἰσοίκισμος introductio in ædes seu receptio.

Ἔνοικος, incola: qui domum in aliquo loco habet. Aristid. in encom. Romæ. Strabo l. 6. Metaphoricè apud Greg. de Iuliano, τὸν ἔνοικον ἐκεῖνον πόθον τῆς πολυτελοῦς μιμήσεως, quem in pectore habebat. Apud Basil. ἔνοικα πάθη, domesticæ perturbationes. Exponitur etiam ἔνοικος, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἔνοικον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, merces domus conductæ. Dem. contra Olympiod. Metaph. apud Plut. in præc. sanit. Item merces quæ hospiti datur ad quem diuertimus. Poll. l. 1. & 10.

Ἐνοικέω, domicilium & sedes habeo in, inhabito. Arist. pol. 7. κατ' ἀριθμὸν ὁ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων πόλιν πόλιν κείνων τοῦ (μεγάλου.

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus collocor aut in domũ introduco. In Eccles. ἐνοίκησον ἀλλόφυλον, domo exci e alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. metaph. apud Syn. μιμούμενοι τοῖς χαλεποῖς ὄνοις οἱ τοῦ τῶν ἀνθρώπων υἱὸν φιλίας ἐνοικίζοντες &c. amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμός, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi vel introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω, prius seu antè inhabito. Synes. ep. 67.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thucydides lib. 1.

Ἔξοικος è domo sua eiectus, exul: aut qui è domo sua migrauit.

Ἐξοικέω, domicilio & sedib. meis discedo, emigro. Dem. contra Aphob. τοῦ εἰκὸς ἡμᾶς ἐξῳκήσαμεν Μεγάρων ἐξῳκήσαμεν.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut vrbe. Plato de leg. l. 8.

Ἐξοικίζω, domo expello & eiicio. Et generaliter, expello Thuc. l. 1 Ἐξῳκίσθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔσχον. Eur. in Hec. Λῆμνον ἀφ' ἁλὸς ἄρσενον ἐξῴκισαν, ex Lemno mares eiecerunt. Apud Plut. οἱ Ῥωμαῖοι ἐξῴκισαν, exp. expulsis suis sedib. Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικί-

Ἐξοικίζομαι, domo eiicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμός, ὁ, & ἐξοικισις ἡ, expulsio seu eiectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικος, aduena: vnde ἔποικοι, aduenæ, coloni. Thuc. & Arist. in polit. Philostr. cp. 47.

Ἐποίκιον, suppellex in Paud. Item pro villa aut casa. Iosue c. 19. & apud Suid. (li solita.

Ἐποικιδία Ceres, quæ rem domesticã curat, in Corintho co-

Ἐποικίω, aliis eiectis habito. Xen. præd. 6. τὰς Ἑλλάδας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας αὐτῷ κρείττω ἐποιήσατο. Sic & apud Thuc. l. 7. & Synes. (Polyb. l. 5.

Κάτοικος, incola, qui locum habitat & incolit Aristot. Oecon. 2.

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus: apud Dionys. Areop. & Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum pagus: apud Strab. l. 6. & alibi. Et pro coloniæ deductione, apud eundem & Appian. belli ciu. l. 4.

Κατοικίδιος, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Κατοικίς, ίδος, ἡ, idem: vt ὄρνις κατοικίς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur & Κατοικάς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικίω, inhabito, incolo: vel simpliciter habito. Thuc Κατοικῶ σοῦ τὸ σ. domi tuæ habito. Isocr. Κατοικεῖν τὸ δ' ἡμικρατίᾳ. Plat. ταυτὶ τὰ γὰρ κατοικοῦντες: vsurpatur & sæpe in nouo Testam. vt Act. 17. Matt. 4. &c. Apud Plat. de leg. Κατοικία πόλις, ciuitas sita seu extructa.

Κάθημαι, habitor & incolor. Aristot. pol. 2. Κατήμαι, sedem alicubi habeo & veluti collocatus sum. Thuc. l. 3. & 5.

Κάθισις, ἡ habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικεσία, ἡ, feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicuius habitationem: seu festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in Sabapt.

Κατοικίζω, in domo seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plato in Tim. Κατοικίζειν εἰς ἄλλων ἔκστασιν τὸ θνητόν. Plut. in Rom. ἐν Ῥώμῃ κατῴκισεν εἰς κεφαλήν. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolit. coron. Ὦ Ζεῦ τί δ' ἀνθρώποις κακὸν γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; quare in lucem creasti? Isocr. in Euagr. (de Teucro) ἀφικόμενος εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε καθῴκισεν ὁμώνυμον πόλει &c. Salaminem condidit. Apud eundem. ταύτῃ δὴ τριακόσιον ἔτος κατοικίζουσι, exp. incolis frequentant. Et Κατοικίζω τὰς νήσους, insulas in colonias deduco.

Κατοικίζομαι, habitatum mitor seu deducor, habitatio mihi datur: vnde εἰ κατοικιζόμεθα τῇ στρατιᾷ, milites quibus habitationes in vrbibus cum agris distributæ erant. Appian.

Κατοικισμός, & κατοίκισις, collocatio in ædib. seu in domicilio.

Κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipsa actio condendi vrbem. Plato.

Decomp. Ἐγκατοικίω, inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco intus Plut. ad præf. indoct.

Ἐπικατοικίω, inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit vel nouæ vrbis habitator. Eupol. (Isocr. & Plut. in Pericle.

Παρακατοικίζω, iuxta colloco: vel habitatores iuxta colloco.

Συγκατοικίζω, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo: Eurip. in Hippol. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζει δάκη θηρῶν.

Μέτοικος, qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa transferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ qui in aliena ciuitate longæ moræ causa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Dem. contra Mid. Isocr. de pace. Xenoph. in rep. Athen. Item μέτοικος, idem quod ἔποικος: apud Soph. in Oedip. Colon.

Μετοικικός, ὴ, ὸ, ad incolas pertinẽs. Luc. in Lexiph. Plut. in Aleib.

Μετοικία, ἡ, incolam esse, sua vrbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. l. 8.

Μετοίκιον, τὸ, pensio quam incolæ quotannis repræsentabãt. Plut. in Phoc. Vide & Poll. & Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo Μετοίκια, sacrum esse tradunt, à mutatis ciuium sedib. dictum: alij ferias ob receptos in vrbem incolas.

Μετοικίω, mutatis sedibus & domicilio, commigro: vel domo mea pulsus habito. Isocr. παρ' ἑτέροις μετοικεῖν. Paul. Ἀθήνῃσι μετῳκηκότες ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦσι δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκησις, ἡ, incolatus: sedis & habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. l. 8. & in Apol. Socr. (ne. Matth. 1.

Μετοικία, idem: seu habitatio & mãsio in peregrina regio-

Μετοικίζω, transfero incolas, ab vno loco in alium migrare facio. Aristot. Oeco. 1. Item habitationem mutare cogo. Plut. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, & migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμός, translatio incolarum: actio cogendi ex vno loco migrare in alium.

Μονοκατοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2.

Νεόκτιστος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in noua vrbe domum habens. Epicharm.

Νεώκοικος, ὁ, & frequentius νεώοικοι, nauium domus, naualia, Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anacharsi.

Ὀρεσοίκος, & ὀρεσίοικος, in montibus habitans.

Πανοικεί, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur & πανοικί. Act. Apost. c. 16.

Πανοικία & πανοικίη, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & πανοικεσία, vt apud Gregor. in Macchab. eu. com. & πανοικεσία, apud Thuc. lib. 2 & 3. Item πάνοικος & ἀπόλλυται, qui cum tota domo, seu familia perit.

Πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat iuxta, accola. Thucyd. l. 3. & 4 Item qui habitatum aliquò venit ac sedem ibi fixit. Ephes. c. 2. Item qui in ædibus alicuius habitat, inquilinus. Leuit. 22.

Παροικία, incolam esse. Item accolarum conuentus & accolatus, saciãque vicinia. ¶ Pro ecclesia vsurpari dicitur: canon. 18. concil. Ancyreni.

Παροικίω, habito apud, accolo. Isocr. ἀπὸ τῆς Κριθῆς μέχρι Σινώπης Ἕλλησι τοῖς Ἀσίαν παρῳκοῦσι. Sic & apud Thuc. lib. 3. & Synes. epist. 142. Item incola sum, peregrè adueni alicuius in locum habitandi causa. Lucæ 24. οὐ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ. &c.

Παροικίομαι, habito apud, &c. idem quod παροικίω. Herodot.

Παρόικος, habitatio propinqua: vel incolatus.

Παρόικεσις idem.

Παροικίζω, iuxtà colloco, iuxtà habitare facio. Item ad habitandum iuxtà admoneo. Epigr.

Decomp. Συμπάροικος, contubernalis. Poll.

Περίοικος, ὁ, locus domum vrbém ve ambiens. Suid. Item adiect. vicinus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 6.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, vt περιοικὶς χώρα, regio circa nostram sita, seu finitima. Plerunque absolutè ponitur pro agro circum vrbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poetica.

Περιοίκιον, τὸ, idem quod περίοικος, sub Hesych.

Περιοικία, ἡ, locus suburbanus, seu vici circũsecẽtes. Strab. l. 6.

Περιοικίω, habito circum, circumcolo: vnde περιοικιωτὴς, circumcolentes. Vlpian.

Πρόσοικος, qui domum nostram seu sedes nostras attingit, accola. Herodes in orat. apud Aristid. Πρὸς ἅς τῷ τόπῳ προσοίκους θεάς, exp. deas propinquas.

Πρόσοικος, domicilia & sedes coniunctas habeo, habito apud, Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ πεδίῳ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ πεδία ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν. Apud Aristid. τῶν Ἀθηναίων ἀπαλλαγὴ ἐστὶ τὸ μὴ θαλάσσῃ προσοικεῖν, ciuitas est.

Σόλοικοι, qui Solis (in vrbe Ciliciæ) habitarunt. Peculiariter σόλοικοι appellati fuerunt ij, qui quum Solis habitassent, Atticè tamen essent, aliquantum ab elegantia & venustate sermonis Attici discesserant, lingua ex Attica & Solica mixta loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbarè & vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι: vt apud Luc. in Demon. Κομψὴ ἡ ἀτταλὴ δίτις ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος. Sic σόλοικος φόβος, apud Anacr. oratio barbara. Item natura & moribus barbarus σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ ἔνιοι τῇ ἀπειροκαλίᾳ καὶ σολοίκοις. Sic & Xen. præd. 8. σολοικότερος ἀνθρώπου τοῦ τρόπου.

Σολοικία, idẽ quod τὸ σολοικίζειν seu σολοικισμός. Luc. de saltat.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, non loquor vt probatus loquendi mos fert. Diog. Laert. in vita Sol. & sæpe in Epigr. itidémque apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμός, ὁ, solœcismus. vide Gell. l. 5. c. 20. Vtitur Luc. in vita auct. Plut. symp. 8. probl. 9. & alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo propriè autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, cuius rei exempla vide apud Donat. libro de figuris.

Σολοικιστής, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui & ψευδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος (Decomp.) non solœcus nec barbarus: vt ἀσόλοικος λόγος, apud Diogen. Laert. oratio vitio carens. Idem Diog. in Zen. ἀσόλοικον hominem vocat, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον, quod est mansuetum ac mite apud Hesyc. ex Soph. Troilo. Ἀσόλοικος. Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Συνοικος, eiusdem domus particeps, contubernalis. Aristophan. Plutarch. socr. Συνοικοι dicuntur conuenæ, è diuersis coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condendam. Item qui in eadem regione aut vrbe habitant. Thucyd. libro secundo & quarto.

Συνοικία, ἡ, contubernium seu plures domus eodem loco coniunctæ. Item pro ciuitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnicularia domus, vt quæ sigillatim inquilinis locatur: apud Athen. & Dem. contra Nicostr. Et peculiariter eiusmodi domus ima pars. ¶ Συνοικία, τὰ festum Athenis in honorem Thesei, quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magistratibus abolitis, Athenis vno instituto concilio & curia

cunctos collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. lib. 7.

Συνοικέω, vnà habito: Plut. in Numa, συνοικεῖσθαι τὴν πόλιν. Item eadem domo vtor, sum contubernalis: Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est: vt apud Eur. Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι συνοικεῖν etiam dicuntur qui cõnubio iũcti sunt: Luc. συνοικήσω τῷ ἀνδρί. Dem. cõtra Neær. ἐὰν ζῶσ' ἀεὶ τῇ συνοικῇ. Exponitur etiam adhæreo, implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra frequentia habitatorum culta, terra habitata Xen.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium. Item pro cœnaculo & cœnacularia domo: apud Plut.

Συνοίκησις, εως ἡ habitatio coniuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. l. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium & connubium.

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium: canon. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui in eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Hesych.

Συνοικίζω, vnà colloco, vnà habitare facio. Item eiusdem domus participem facio, seu contubernio mihi iungo: Greg. τοῦτον συνοικίζει σταυτῷ. Interdum significat nuptum do: Polyb. τὴν θυγατέρα ἐκέλευσεν συνοικεῖν ὁποίῳ προαιρεῖται. Item (vrbem) ciuibus frequento, ædifico (ciuitatem) Plut. πολίζειν πλάνης ἐξ ἑνὸς πόλιν ἐκεῖ συνοικίζων.

Συνοικισμός, cohabitatio, contubernium. Philo de vita M. l. 3.

Decomp. Προσυνοικίζω, quæ antè cohabitauit & nupta fuit.

Συοίκιος, domus conseruans, domuum sospitator. Hesyc. Pro eodem per crasin quidam factum si existimârunt οἴκιος, quod est Mercurij epith. Il. υ. vide & in deriuat. ex Σ.

Ὑποικος, qui in superiore parte habitat.

Ὑποροικέω, habito super. Herodot. τετάων ὑποροικέουσι.

Ὑποιμένω habito subvel latito sub subtum. Epigr.

Φεροικος & φοροικος, ferens domum Herodot. Item substantiuè, testudo, q. d. domiporta cochlea. Hesiod. in Erg.

Χαλκοίκος, æream domum habens: Minerua epith. apud Spartanos: Plut. in apophth. & Lyc. Athen. l. 13.

Ὀλεθροίκαι, domum seu domus perditores & pessundatores, domuum pernicies. Hesych.

composita ex οἰκέω.

Ἀνοίκεος, minimè aptus non conueniens, alienus. Plut. & Synes.

Ἀνοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Εἰσοικείω, concingo, adiungo, familiarem & amicum reddo.

Ἐξοικείω, idem.

Προσοικείω, accommodo, ascisco: Plut. de Antonio, προσῳκείου ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἡρῴον.

Προσοικείομαι, mihi concilio & adiungo. Προσοικεῖσθαι dicuntur etiam res quæ accommodæ sunt & conueniunt, seu quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr.

Συνοικείω familiarem reddo, benevolentiam alicuius comparo. Plut. in Numa, συνωκειωμένος τὴν ἀνδρα τῷ ἀνδρί.

Συνοικειοῦμαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum propitius. Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est & figura rhetorica: de qua Quintil. l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Φιλοίκειος, amator necessariorum seu propinquorum.

Οἶκτος, ου, ὁ, misericordia, commiseratio: Od. β. οἶκτος δ' ἐλεεινὸς ἀπαντᾷ. Eurip. in Hecub. Ὁ δ' ἐ θέλων τε καὶ θέλων οἴκτῳ κέρας Τίμῃ σοῦ ἔρῳ φυλάκων διαῤῥάς. Herodian. lib. 4. πολλοὶ δὲ οἴκτῳ καταβαλόντες διελύθη τὸ πανδήμιον. Apud oratores οἴκτοι dicuntur etiam quum in causæ peroratione misericordiam iudicibus concitant sua commiseratione. Athen. l. 13. Item οἴκτος pro eiulatu. Soph. οἴκτῳ τὸν δ' ἐν συγκεκραμένῳ.

Οἰκτικός, ή, ὁ q. d. commiserativus.

Οἰκτίζω miseror, commiseror, miserer me. Aristot. de mundo, τοὺς μὴ ἀπαθῶς διαγελάσαντες ἡμῶν ἐπὶ τούτῳ φύσιν οἰκτίσειν ἂν τοῦ μακροβίου ἡμᾶς.

Οἰκτίζομαι, idem Eurip. οἰκτίζου δὲ λῶ. Philo de vita M. l. 1. οἰκτιζόμενοι μὴν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miseranter, & ipsos iudices vel lacrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiserandum permouent. Athen. l. 15.

Οἰκτισμός, ου, ὁ, putatur esse oratio, aut verba eius qui οἰκτίζεται. Ammon. Οἰκτισμα, idem Eurip. in Heraclid.

Οἰκτείρω miseror, commiseror: Il. ω. Οἰκτείρων πόλιν τε κάρη τε πόλιν τε γύαιαν. Soph. in Trochin. -οἰκτείρον τε μὲ Πολλοῖσιν οἰκτρόν. Xen. Pæd. 1. ἡ μὴν πάθης οἰκτειρον αὐτή, casum eius est miseratus. Reperitur & fut. οἰκτειρήσω. Rom. 9.

Οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret. Xen.

Οἰκτεῖρμα, τὸ, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἰκτερεῖμα.

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2. Cor. cap. 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Theoc. idyl. 15. Χρῆσθαι δ' οἰκτίρμονι θυμῷ. Epigram. lib. 3. οἰκτίρμονι θυμῷ.

Οἰκτρός, ή, ὁ, misericordia seu commiseratione dignus, miserandus. Soph. in Trachin. Eurip. in Hec.

Οἰκτρά, aduerbialiter significat miserabiliter. Ody. ω. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς. Suid.

Οἰκτρότερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτρότατος, (superl.) valde miserabilis. Od. λ. Pro eodem dicitur etiam οἰκτιστος. Ody. μ. II. χ. & apud Luc. vode οἰκτιστα & οἰκτίστως, ita vt miseratione dignissimum sit, admodum miserabiliter: apud Phalar.

Οἰκτιζόμαι, exp. ἐλεεῖσθαι, misereri.

Composita.

Ἄνοικτος, ου, ὁ, ἡ, immisericors, seu commiseratione dignus non est.

Ἀνοίκτως, immisericorditer sine commiseratione. Hesych. & Suid.

Ἀνοικτεί sive ἀνοικτί, idem.

Ἀνοικτός, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Ἀνοικτος, ὁ, ἡ, ἡ, idem Eurip.

Ἀντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Ἀντοικτείρω, idem Euri. in Ione, Ἡμεῖς δ' ἀφ' αὐτῆς ὧδ' ἀντοικτειρόμεθα.

Ἀποικτίζω sive ἀποικτίζομαι, miseror & deploro vel deploro miserabiliter, conqueror: Herodot. ἀποικτίζοντο τὴν Κύρου ἀυτοῦ, deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δυσοικτος, immisericors. δυσοιμώκτος, Hesyc.

Ἐποικτίζω sive ἐπικλίζομαι, cõmiseror: vel miserabiliter queror.

Ἐποικτείρω, miseror, cõmiseror. Sop. ἐποικτείρω δ' ἐν δυσμόροις.

Καταοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. Οὐ γὰρ φρονῶν γ' ἐνθάδ' ἐλπίζοιό ποτε Μίνων τοσαύτης λῷ ἐπόλιν Ἑλλάδ' ἄν. Τὰς δ' ἀθλίους ξυμφορὰς καταοικτίσῃ.

Καταοικτίζομαι idem Greg. de homine. Δοσθεὶς καταοικτίζομαι τὴν ἀνθρώπου ἀθλιότητα. Κατοικτίζεσθαι, exponitur etiam misericordiam implorare.

Κατοικτείρω, miseror, commiseror, deploro, Herodot. & Eurip. in Heraclid. pæd. 6.

Καταοίκτισις, sive κατοίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen.

Συνοικτίζω, commiseror. Xen.

Φιλοικτος, qui commiserari amat, misericors.

Φιλοίκτος, ad commiserationem promptissimus. Sophoc. in Aiace. κἀξῆν δ' ἀφιλοίκτιστον γ' ἐμοί.

Φιλοικτίμων, qui libenter commiseratur, pronus ad miserendum. Plut. & Eurip.

Ἀφιλοικτίμων, (*Decomp.*) immisericors, immitis. Hesyc.

Οἶμαι, vide in Οἴω.

Οἶμη, ης, ἡ, via, semita: idem cum ὁδὸς. Inuenitur & οἴμη cum aspero: apud Suid. In hac autem signif. vsurpatur potius οἶμος, de quo paulò pòst cum etymo. ¶ Οἴμη, Hesychio est etiam ᾠδὴ cantus. ἀοιδὴ τὸ δὲ ταῖς οἴμαις ἐφαλλόμενοι τοῖς τῶν ἐθνῶν ἤθεσι καὶ προοίμιον ὑπὸ τῶν ποιημάτων. Sic Od. θ. Οἴμας τοὶ ἐπ' ἀλλήλῳ ἔρανον θέσαν. ¶ Idem est etiam λίγξ, ἴυγξ, & φωνή.

Οἶμος, ου, ὁ, vel ἡ, via, semita: Hesiod. in Erg. μακρὸς γὰρ κ' ὁμῶς οἶμος ἐπ' αὐτῷ. Epigr. l. 1. ἐρανὸν δ' οἶμος ἐπ' ἐς ἄκατος. Plato de rep. l. 4. τὴν αὐτὴν οἶμον οἷς ἐγὼ μαι πορεύομαι διὰ τοῦ ἀλυσιτελοῦς. Etymologus Philoxenum scribit deriuare ab οἴσω futuro verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς φαίνεται φέρων φερόμενος. ¶ Item οἶμος, νυμφαῖος ὁ καὶ τὸ ὁμοῦ οἷς δι' ὑδάτων τὸ φύεσθαι in quit Etym. Il. λ. Exponitur & φίνος, item αὐλὸς. Hes. & Suid.

Οἰμάω sive οἰμαίω impetum do, ruo, impetu feror in aliquem propriè recta via. Il. χ. Ἡ ῥα καὶ ἐς οἶμον μὲν πρόσω πελάσσω. Ibidem, Οἰμήσας ἐπὶ ἄλλον ὃς τ' αὐτὸς ὑψόσε πάλλω. Eustath. deducit ab οἶμος, significante ἐμῶ γὰρ νεῦμα.

Οἴμημα, τὸ, impetus qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen, dicitur οἶμα telle Eust. Il. π. & φ.

Composita.

Ἄοιμος, ου, ὁ, ἡ, carens via, inuius.

Δύοιμος, malam habens viam δυσοδος. Hes.

Παροιμος, qui iuxta seu prope viam est: vicinus. Hes.

Παροιμία, à via deflecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, prouerbium, adagium: vel vulgare dictum in quo præcipuè requiritur vt tritum sit & per ora hominum obambulet: vnde & ab οἶμος deriuatur, & Basilio esse dicitur παρὰ τὸ λόγος. Sunt tamen qui deriuent ab οἴμη significante verbum. Athen. l. 7. παρ' Ἀτταλικοῖς μαρμαρίαι τῶν. Sic & apud Aristo. Plut. & c. Apud Ioannem Euang. Παροιμία dicitur quod cæteris ἀσαφεστέρα, c. 10.

Παροιμιακός, & παροιμιώδης, prouerbialis, qui in prouerbio est. Plut. in Hellen. & symp. 2.

Παροιμιάζομαι, prouerbialiter loquor: Aristot. eth. 7. c. 2. παροιμιάζομεν φασὶ δή. Plat. de leg. παροιμιάζεται τὸ θεῖον, prouerbio de Deo loquor. Ὁ παροιμιαζόμενος, qui in prouerbio est. Theop. de hist. l. 7. c. 7. παροιμιαζόμενος ὅτι δὴ τὸ πατρὸς ἀκόρεστος. Sic & τὸ παροιμιάζομενον apud Plu. de primo frig.

Παροίμιον, τὸ, exordium quo cantores ac citharœdi præludebant, præcentio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. hymni etiam ἀρχαίμια dicun-

ment. Schol. Thuc. Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia: Aristotel. rhet. 3. metaphora à citarædorum prooemiis sumpta: vide Quintil. l. 4. t. Transferitur & ad alia: vt προοίμιον δείπνου. Athen. l. 3 Et προοίμιον τῆς φιλίας, Gregor.

Προοιμιακός, ή, ό, ad exordium seu prooemium pertinens.

Προοιμιάζομαι, prooemio vtor: Aristot. rhet. 3. Item exordior, initium sumo. Greg. ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται.

Φροίμιον, Atticè dicitur pro προοίμιον sicut φρῶδος pro πρόοδος. Luc. de hist. scrib. Eurip. in Hecub.

Φροιμιάζομαι, exordio seu principio vtor, prooemij loco dico, præfoticum accusat. Aristot. rhet. 3. de arte poet. vtitur & Luc. de hist. scrib. & Eurip. in Iphig. Taur.

Συνοίμος, ή, ὁ, ἡ, consonus: vel qui vno concentu à multis canitur. Apoll. Arg. l. 1. Συνοίμον, τό, idem quod προοίμιον. Suid.

Φόρμιξ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Οἰμώζω, vide in Οἴ.

ΟΙΝΟΣ, ου, ὁ, vinum. Od. κ. μελιήφατα οἴνου ἐκέρασα. Ody. τ. βεβαρημένοι μὲν φρένας οἴνῳ. Apud Athen. l. 5. ἐν οἴνῳ ὄντες, compotantes. Et πρὸς οἴνον, inter scyphos, apud eundem. Impropriè apud eundem κεφάλαιον οἴνου, vt & apud Herodot. l. 2. Sic dicitur vel quasi εἰόνος, ὅτι οἴνου, θεοῦ νεοῦ ἐχθὲς ποιεῖ τοὺς πίνοντας, vt vult Plato apud Plut. symp. 7. vel Νεὸ τῆς ἐνέστας: ad quod etymon Athenæus lib. 2. scribit Homerum allusisse hoc hemistichio ἐνέστας οἴνος πίνε θεοῦ, inuamen senties si biberis.

Οἰνώδης, ὁ, ἡ, vinosus, vinaceus, vinum redolens. Plut. symp. 3. Alex. Aphr.

Οἰνηρός, ά, ό, idem, vel vinarius: vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Athen. l. 10.

Οἴνινος, η, ον, vineus: ex vino factus. Idem l. 7.

Οἰνώδης, ες, ὁ, vinosus. Οἰνῶτα, factum ex contract. ex οἰνόστα. est maza vino subacta, vel placenta ex vino & melle confecta. Poll. l. 6. c. 3. ¶ Est etiam herbæ nomen, qua gustata corui & canes inebriantur. Athen. l. 10. ex Aristot. Dicitur & οἰνῶψ. Hesych.

Οἰνῶν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. Xen. Hel. 6. Athen. l. 12.

Οἰνωνός, ή, ὁν, & οἰνωνεών, ῶνος, τὸ villum. Athen. l. 1 & 3. Epict. c. 17

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto. Item inebrio. Suid.

Οἰνόομαι, in vinum mutor. Item inebrior. Od. κ. & τ. Μέτρως εἰνοδίοντες ἔλεον σταθμοῖς ἐνὶ μύρι' ἀλλήλους ἐρύοντες. Οἰνώμενοι, bene poti, qui iam inebriari incipiunt. Aristot. rhet. 2.

Οἰνοῦσθαι, bene potum seu apportum esse, incipere inebriari. Plut. de garrul. & symp. l. 3.

Οἰνίζω, vinosum saporem refero, vinum resipio seu redoleo. Dios. Item vinum emo quod οἰνίζομαι, vsitatiùs dicitur. Il. κ. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. Il. θ. οἶνον ὑπὸ μελιήφατον οἰνίζεσθαι.

Οἰνιστήρια, sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi. Poll. Hesych. Eust.

Οἰνίσσομαι, poto vinum. Erot. apud Hippocr.

Οἰνάς, ἀδος, ἡ, columba sylvestris: dicta à colore vuis maturatis simili. Aristot. hist. an. l. 9. c. 13. Athen. l. 10. Pro eodem dicitur & οἰνὰς apud Poll. l. 6 c. 3. & Hesych.

Οἶνα, ἡ, vitis: Hesiod. in Arg. Athen. l. 2. Οἴνας, Ionica lingua vocat τὰς κύβους, vt Suid. annotat.

Οἴνον, ου, τὸ, folium vitis: Hesych. Exponitur etiam pampinus.

Οἴνεον, ου, τὸ, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. Xen. in Oeco.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ, vnedo. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15.

Οἰνεώδης, ες, ὁ, pampineus, pampinaceus. Athen. l. 13.

Οἰνεάω, ῶ, pampino, pampinos decerpo, inutilia vitis folia demo. Aristoph. in Pace.

Οἰνεών, ῶνος, Hes. est κλήματος: quod quidam exp. pampinorum palmitem, οἰνάδα, Gal. & Erot. apud Hippocr. exp. palmites.

Οἰνὰς, ἀδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea. Hesych.

Οἰνωτός, ὁ, palus, pedamentum vitis, vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hesych.

Composita.

Ἀλλοίνια, ἡ, varietas & mutatio vini. Plut. symp. 4. probl. 1.

Ἄοινος, ον, ὁ, ἡ, vino carens, abstemius. Xen. præd. 5. Nonn.

Ἀποοινόω, vino imbui, inebriari. Poll.

Δυσοίνος, apud Poll. significare videtur malum vinum producens: vel parum ferax vini.

Ἔξοινος, qui vinum saporem perdidit. Hieron. in c. 10. Oseæ. Item vino expletus, ebrius. Athen. l. 1. & 14.

Ἐπόινος, vinosus, q. d. ἐπὶ οἴνῳ ὤν, vino deditus.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel vino abundans, vini ferax. Pol. l. 6. c. 3 Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia & bonitas: vel annus vini bonitate & copia insignis.

Ἐυοινόω, vino abundo: vel, vinum bonum fero.

Ἡδύοινος, suaue & iucundum vinum ferens. Poll. l. 6. c. 3. ex Xen.

Θεόοινος, deus vini, Bacchus. Suid.

Θοινία, sacrificiũ quo Athenis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλοινία, vini præstantia, vel copiosus prouentus. Geopon. l. 6.

Κάρυον, carœnum, quoddam genus mistæ decocti, in quo tertia pars per decoctionem abiuratur. Pallad. l. 11. c. 18.

Κάτοινος, vinolentus, ebrius, vino obrutus. Suid.

Καταοῦσθαι, inebriari: vnde καταοινωμένος, vino obrutus. Poll. l. 6 c. 3. ex Plat.

Πάροινος, vinolẕtus, temulẕtus, ebrius. Athen. l. 10. Plut. de loquac.

Παροίνως, temulentè: vel more eorum qui ex vinolentia lasciuiunt. Poll.

Παροινός, temulentus, seu petulans temulentia. Aristoph. in Acharn. Item qui fit & dicitur inter pocula. Lucian. de salt. Athen. l. 14.

Παροινικός, idem: temulentus & petulans. Aristoph. in vesp.

Παροινία, ἡ, ebrietas, vel petulantia quæ ebrietatem comitatur. Xen. in symp. Plut. in consol. ad Apoll. (poculas

Παροίνιον, exp. obiurgatorium, temerè ac stultè dictum velut inter

Παροινῶ, ὦ, ex ebrietate dico aut ore quæ dedecent, vel peccato per vinolentiam. Aristot. in probl. δῆλον τὶ ὁ ἀκροθιγὴς μᾶλλον παροινεῖ ἢ μεθύοντος μᾶλλον. Aristarch. de Demost. παροινίας εἰς Νικόδημον ἔξεκλεν αὐτῷ τὰς ὀφθαλμούς.

Παροινοῦμαι, in conuiuio contumeliam patior, vt παροινούμενος γυνή. Demost. Luc. ἰκανά σοι παροινοῦνται πρὸς ἡμᾶς.

Παροίνημα, τὸ, iniuria seu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur: item is qui iniuria seu contumelia à vinolento afficitur. Plut.

Deromp. Ἐμπαροινῶ, temulentus iniuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γοῦν εἰ μοι δῷς τὸν οἰνοχόον τὸν ἐμπαροινοῦντα. Metaphoricè apud Iosephum, ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ὑβρίζουσι. Ἐμπεπαροινημένος, qui iniuriã seu contumeliam super conuiuium passus est. Τὰ ἐμπεπαροινημένα contumelia & probra sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνος, longè contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens, vino abundans. Poll. ex Thuc.

Πολυοινία, vini copia, multum vini. Plat. de leg.

Ὑπόοινος, vinolentus. Suid.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Aristot. rhet. 1. Et in malam partem, vinosus, bibax. Plut. symp. 3.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll. 6. c. 3.

Θοίνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΙΟΣ, ᾶ, ὸν (cũ tenui,) solus. *Poetica est.* Il. β. Ἴσχεο μηδ' ἐθέλ' οἶος ἐριζέμεν, βασιλεῦσιν. Od. κ. Τῷ οἱ πινυτῇ τε νόῳ τε πόρε Παλλὰς Ἀθήνη. Οἴῳ πεπνύσθαι. Fœm. οἴη, sola. Od. α. & ι. γ. καὶ οἴη ἄμα τῇγε κὴ ἀμφίπολοι δύο ἕωσιν. Neutrum οἷον, solũ. Il. β. ἠμὲν ὁ κλέος οἶον ἀκούομεν. Ponitur & aduerbial. pro solũ, tantũmodo.

Οἰόθι, solùm: Apoll. Argon. 2. -αἰφάσσει δ' οἰόθι λυτοῦ. Exponitur etiam seorsum.

Οἰόθεν, ab vna solùm parte vel ab vno duntaxat loco. Il. κ. Apoll. Arg. 1. & apud Arat.

Οἰαδ' ἐν, solùm, solummodo. Nic. in Nic. in Ther. Χρυσὸν δ' ἀλλοφατός τε, καὶ μίαν οἰαδ' ἐν ἔοχεν Τοῦτο.

Οἰάω, solus vel solitarius sum. Hesych.

Οἰόω, solum reddo, desolo, destituo: vnde pass. Il. ε. Τρῶας δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟΙΟΣ, ᾶ, ὸν, qualis (citra interrog.) Plato in Charmide, οἷός τε ἐστὶ καὶ ἐφ' ἑαυτῷ καὶ ἐπὶ γίγνεσθαι. Apud eundem Plat. & cæt. ci passim respondet τοιοῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic & Il. γ. Οἷός περ φύλλων γενεὴ, τοιόσδε καὶ ἀνδρῶν. Interdum autem præcedit οἷος interdum sequitur. Aliquando οἷος subiicitur interrogationi facta per ποῖος, itidem apud Platonem & alibi. Interdum ponitur θαυμαστικῶς, cum admirationes vt apud Xen. οἷον ποιήσας, & apud Plat. de rep. l. 1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ὁ νῦν ἐλέγετο ἀπῆλθε. Interdum οἷος, exp. quis, vt Il. ε. Οὐ γὰρ τις τόν γ' ἄλλος ἀμείνων ἔδ' ἐνοήσω. Οἷον ἐγὼ νοέω. Sic & apud Plat. in Apolog. ¶ Interdum ante οἷος subauditur ἐστὶ, vt apud Eurip. οὐκ οἶδα γίγνεσθαι δέξια φρασάτω μοι. Sic & cum infinitiuo, vbi tamẽ οἷος resoluitur in ὡς: vt apud Plat. ἀλλ' καίτοι μὴν οἱ θεοὶ οἷοι εἶναι μὴ μεταβάλλειν, tales sunt vt non mutentur: vel qui non mutẽtur. Sic apud Aristot. pol. 3. ἀλλ' οὐκ οἷός τε ποιεῖν ἀγαθούς, nõ talis vt efficiat. ¶ Οἷός τε εἰμὶ, sequente infinit. possum est mihi facultas: sæpe apud Aristoph. Plat. Dem. &c. Idem οἷός τε cum infin. idem quod δυνατός τε vt οἷός τε δὲ εἰδέναι. Luc. potest inueniri, facultas est inueniendi. Οὐκ οἷός τε εἰμὶ, significat etiam, nolo, renuo, inuitus facio. ¶ Alij vsus huius vocabuli οἷος in autorum lectione obseruari poterunt.

Οἵος περ, & οἵος ποτε, & οἷός δὴ ποτε, idem οἱοσδηποτοῦν, qualiscunque vel quilibet.

Οἷον, aduerb. qualiter, sicut, velut, quemadmodum, tanquam. Hesiod. in Asp. Οἷον δὴ κὴ τόδε θῆμα. Interdum pro, fermè: vt οἷον δὶς ἑπτὰ φανέντες. Thuc. Exponitur etiam, id est apud Plut. in Numa, τοῦ πολυμηχάνου μεγάλου οἷόν τι βασιλέως εἴκασμα. Item quippe apud Hom. Odyss. ε. Pro eodem inuenitur interdum & οἷονεὶ tanquam: Dionys. Longin. Οὐχ οἷον, & μόνον, non solũ non, non modò non. Polib. l. 1. & 5. Interdum expo. nedum, vel tantum abest. Οἷα etiam dicitur pro qualiter, sicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. Οἷος, eadem qualiter quemadmodum, quomodo Aristoph. in Vesp. & Soph. in Aiace.

Ποῖος, ᾶ, ὸν, qualis, [interrogat.] fœm. ποία, neut. ποῖον. Il. ζ. ποῖόν ἔργον

ἱρεξας Thucyd.lib.1.Ἐκ ποίων ἔθεμες Διονύσοι τὰ ξύλα τοῦ τὰ Ἀθηναίων; ποίων τὰ σκάφη τὰ μύλων; Interdum ei præfigitur articulus: vt apud Plat.in Phileb.τὰ ποῖα; qualia: vel cuiusmodi illa? Interdum in admiratione coniuncta cum indignatione adhibetur: vt Il.α.ποῖόν τὰν μῦθον ἔειπες; pro quo alibi apud Hō. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur & ποῖός τις, vacante particula τις; Isocr.ad Philipp. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui Aristot. rhet.1. σκεπτέον δὴ ποῖα ποιεῖ εὐθυμον ἕκαστος. Et præcedente articulo: Dem.pro cor. οἷοι ἂν ἐρείμεν τῆς πόλεως μεμφόμενοι τῷ πόλει ἐβούλετ' ἄν. Interdū pro πόσος, quotus: vt ποῖα ὥρα, pro πόση. Eust.

Ποιός (oxyt.) vel potius ὁ ποιός, & ποιός τις, certa quadam qualitate præditus. Aristot. Theophr. Interdum ποιός τις, expo. certo quodam modo affectus, aut etiam cuiusdammodi. Arist. eth.lib.1.c.9. ¶ Substantiuè etiam accipitur ποιός, propriéque significat ὁ πυρός, i. triticum: vt est apud schol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas: sæpe apud Aristot. & cæteros philosophos. Sic & à Rhetoribus dicitur status æqualitatis. Fab.lib. 7.cap.5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιοῦμαι, ῶμαι, qualitat efficior, qualitatem recipio: Alex. Aphr.probl.1. Vnde particip. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἀποιος, (comp.) qualitatis expers, Plut. de primo frig. & Greg.

Ὁποῖος & ὁποιός ὁπῳ ἵῳ, ια, ὁ, qualis. Interdum in interrogatione: Plato in Minoë. Ὁποῖον ἂν ἐρωτᾷς τὸν νόμον. Sic & Od. ξ. Ὁ ποῖος δή; ὅστις νῆς ἀφικεται; quali naue aduectus es? Interdū citra interrogationem: idque frequentius: vt Il.υ. Ὁ ποῖος κ' ἀντήσῃσθα ἔπος. Ἕῳ ἐπακούσας. Sic & Od.ρ.τ. & alibi. Et apud Dem. et Phaler. ἀλυσὶς συνεχεῖ ὁποίᾳ κ' ἀφίπνοιον δῆσε φιλαῖς.

Ὁ ποῖός τις, vacante τις, itidem pro, qualis, vt ποῖός τις pro ποῖος. Demosth. τοὺς νόμους ὁ ποῖός τινες εἰσι σκοπεῖν.

Ὁποῖως, (adverb.) qualiter, qualitercunque, quocunque modo. Isocr. in Panath.

Ὁποιοδήποτε & ὁποιοδήποτε, & ποιοδήποτ' οὖν, vel ὁποιοδήποτοῦν item ὁποιοσοῦν, necnon ὁποιουτοῦν, & ὁποιουτουοῦν qualiscunque & quicunque. Xen. Pausan.

Τοῖος talis, huiusmodi. Theogn. τοῖος δ' εἰν ἐρέτῃ. Od.ρ. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ὅπῃ θυμὸς ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Reperitur & apud Plut. & Alex. Aphrod. Interdum τοῖον ponitur pro ὅτινος, i. ita: vt Odyss. Ἀλλ' ἄγε σὺ τοῖον ἄνας ἀστεος τελέσαιμι Μόθον.

Τοιόσδε, idem quod τόνδε talis eiusmodi. Fœm. τοιάδε. Neut. τοιόνδε. Aristot. rhet.1. ἀλλὰ τὸ τοῦ τοιόσδε, ἢ τοῖος τοιόσδε; Dicitur etiam τοῖός δε τὶς pro τοιόσδε.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τοιοῦτος idē quod τοῖος, talis eiusmodi. Fœm. τοιαύτη. Neut. τοιοῦτο & τοιοῦτον. Od.π. αἰεὶ γὰρ τοιοῦτο τοιοῦτος ἐόντος. Plat. in Apol. οὐκ ἀξιῶ ἀτιμάζων λόγῳ τοῦ τοιούτου ὅπῃ ἡμῖν. Demosth. τοιοῦτο φρόνημα τοιοῦτος ἐστίν. Dicitur etiam τοιοῦτός τις, vacante particula τις, apud Polyb. & Pla. Et τοιουτοί, Attice pro τοιοῦτος. Item τοιουτονί, pro τοιοῦτον, apud Athen.

Οἶς, ος, ὁ, ὁ, ouis: at in masculi gen. arietem significat. Od.φ. φεύγετε δὴ τοῦτον οἶδε. Il.υ. πάντες ἄρνες καὶ οἶς Χεῖρ' λαβὼν. Il.ω. Τοῖσι δ' ἅμα οἶς λάσιος μέσος ὀν κλισίῃ ἐνέβαλε. Il.ψ. πολλοὶ δ' οἶς καὶ μηκάδες αἶγες. apud Xē. ἄγουσι οἶς ones agrestes.

Οἰός, ός, ἡ, pellis ouilla. Οἰαὶ dicuntur etiam vici pagi. Apoll. l. 2. Argon. πύξινα δὲ κ' ἀλωαὶ ἠδ' οἰαί.

Οἶα, ὁ, reperitur etiam pro εἶα, sublato ι. Pro eodem reperitur & ὦα mutato ο in ω & subscripto ι. Poll.l 7. & apud Eust. ¶ Οἶα sive ὀία, vel ὦα, dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus & ora vestis: quod antiqui aliquid de pellibus ouium adiicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, sine latius velut orificium cui collum inseritur. ὦα sive ὀία dicitur apud Suid. ¶ Οἶα, arboris etiam nomen est, quæ & Οἶα & Οἴα appellatur: Latinis sorbus. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 1. ἐνίοις καρπὸς. sorbi fructus, i. sorbum. Et hist. plan. l. 3. c. 12. ἀνάκειται δ' ἐστὶ καὶ ἡ οἶα. Dicitur & Οἶα eadem arbor ab eodem, l. 1. hist plant. c. 7. Fructus autem huius arboris in plural num. dicuntur Οἶα & Οἴα, Latinis sorba. Galen. l 8. de simpl. pharm. facult. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12.

Οἰόπεινος, ον, ὁ, ouilla caro. Suid.

Οἰός, ὁ, ὁ, ouillus, vnde οἰείη, ouilla pellis. Pro quo legitur etiam οἰέη, apud Aristoph. gramm.

Οἰός, ίδος, ἡ, ouicula apud Theoc. idyl. 1.

Οἰωτὸς χιτών, tunica è pellibus ouium. Hesych.

Οἰστός, vide in Οἰω, i. fero.

Οἶστρος, ου, ὁ, asilus, œstrus, tabanus. Od. χ. Τὸν μὲν τ' ἀπόλεσε οἶστρος ἐφορμηθεὶς ὀξὺ ἐνιπτον. Plut. de discern. amic. & adul. Τοῖς ταῦροις τὸν οἶστρον ἐνδυόμενον ἀφεῖ τὸ δῆγμα καὶ τοὺς λόγους καὶ τοὺς ἔρωτας. ¶ Metaphoricè vsurpatur pro stimulo quasi furibūdo quo quis agitatur. Plut. ἀδελφ. φρ. ἀγ. l. 1. ὑμᾶς δὲ τίς νεῶν ἐς λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μαιμαστοῖον; Item cupiditatum stimuli οἴστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucill. l. 2. Epigra. Μὴ σε γ' ἀκορέστων οἴστρος ἐλῃ κτεάνων, ne te capiat

insana immensarum opum cupiditas. *Eust. detiuari scribit ab εἴω, fero, quòd impetu quodam inferantur œstro agitati. ¶ Est etiam nomen auis apud Aristot. anim. l. 8. c. 3.

Οἰστρώδης, ες, ὁ, ἡ, qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρώεις, εσσα, ὁ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστρόω & οἰστρέω œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. an. lib. 8. c. 15. πολλοὶ αἰλίσκονται δὲ καὶ τὸ οἰστρᾶν. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib. 9. Οἰστρᾷ δὲ ὁ φρεναπατὴς τῆς ψυχῆς, furit velut œstro percitus. Theocr. idy. 6. ἢ τί θαλάσσας Οἰστρεῖ. Item actiuè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych.

Οἰστρόομαι, œstro percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ' Ἄρης εἰστρηθεὶς Ἐξίλυσ' ὅπῃ πόνον ἡμέρας, furore velut œstro percus.

Οἴστρημα, τὸ, & οἴστρησις, ἡ, œstrum: vel stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur. Item ad Suid.

Οἴστρου, idem quod οἰστρέω, œstro agito, &c. Suid.

Composita.

Ἀνοιστρέω, ῶ, ut ἀνόω, instigo, stimulo: propriè, œstro immisso exagito.

Ἀνοιστρόομαι, vnde ἀνοιστρηθεὶς, œstro percitus seu exagitatus.

Ἐξοιστρόω, & ἐξοιστρέω, œstro exagitor: vel furore agitor, furo. Item transitiuè furore exagito. Luc. ἢν δ' ἀκούσῃς ὅς νεῶ ἐξοιστρῶ αὐτίκα.

Ἐξοιστρόομαι, œstro immisso exercor, in furorem agor.

Παροιστρέω, sive παροιστρόω, œstro exercco, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor & exagitor. Hesyc.

ΟΙΣΥΑ, ας, ἡ, salix plantæ è vitibū seu viminum genere. Eust. & Suid. Pro eodem dicitur & οἰσός apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 2. Scribitur & οἴσυ apud Eust. (omn.

Οἰσύϊνος confectus è salice, sarmentis, vimineus. Od. ε. & Lucia. in

---

Οἰσυνός, &c. vide in Ρύτος.

ΟΙΤΟΣ, ου, ὁ, omna calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus. Od.α. Δαιμόνων κακὸν οἶτον ἀεὶ φέρ. Il.ω. Οὔ μοι κηδὲ τὸ οἶτον ἐπὶ τῇ μοῖρ' ἀλεείνω. *Ab aducibio dolentis, εἰ aut ὀδὸς τὸ οἶον, τὸ φέρω.

Composita.

Ἀροίτη, vna mortui apud Eust. & Etymol. ἐν δ' ῥυὸς εἰς οἶτον ἀποπεμψόμεν ἠδ' ἀνιόν τὸ δ' ἐγκιθῶν τὸ σκάφος. ¶ Item solum, scapha seu alueus balneatorius.

Μεγαλοίτος, ον, ὁ, ἡ, valde infortunatus & infelix, Theocr. idyl. 2. ἐγὼ δὲ οἱ ἀ μεγαλοίτου Ὠμαίρτοιν.

ΟΙΦΕΩ, sive οἰφάω, ῶ, coëo, ἐχδύω. Athen. l. 3. ἔστω γὰρ ἀμφὶ χαλὰς οἰφᾶς.

Οἰφαλὴς, ον, ὁ, pronus in venerem, libidinosus. Hesyc. & Eustat. In fœm. gen. est οἰφαλίς, apud Hesyc.

Composita.

Κόρεφος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μιξοφία, coitus. Hesych.

Φιλοίφος, amans coitus, libidinosus. Theocr. idyl. 3.

ΟΙΧΟΜΑΙ, abeo, discedo, proficiscor, eo. Il.α. Ὠ χόμενος εἰς Θέβας. Xeno. pæd. 3. ὡχετο ὅπῃ τὸ ἀρμόττον Ἀγησίλαος. Aristophan. ὠχόμην εἰς θεὸν ad Deum proficiscebar. Plerumque cū participio superuacaneū videtur: vt Il.ζ. Ὠ χετ' ἀποστρεφθεὶς, auo labatisse οἴχομαι φεύγων, pro φεύγω, fuga me proripio. Et οἰχόμενος τρόπος pro ἐτρόπω conuersus est. Soph. Interdum tamē significationē suam retinet: vt apud Eurip. οἴχ' ἁρπάσας ἀπῆλθε, abripisti ea abiecta: vel, abripuisti eam & discessisti. Dicitur & res aliqua οἰχομένη, quæ à nobis recedit aut quæ nos deserit & destituit. Il.ι. Ἕκτορ. πῆδ' ἐτέων μόλις οἰχομένη ἐπὶ γήρας ἔκεσσι; Sic & Il.ω. & ν. Item quæ euanescit & de qua actum est. Syn. epist. 59. πάντα οἴχεται, πάντα ἀνήρηται. perierunt omnia. Dicitur & οἰχόμενος qui moritur, teste Eust. Sic quidam exp. Ο Ξ. Ὀδυσσεῦ πόθεν αὖν οἰχόμεθ' οἰχομένοιο.

Mutatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχίσομαι, nimirum, futur. οἰχήσομαι, quo Plat. vtitur in Phæd. præterit. ὠχήσομαι & sine augmento οἰχήσομαι. Præt. οἴχωκα, (abij) tāquam ab actiua voce vt apud Herodot. οἰχώκεε εἰς Αἰγύπτου, abiit in Aegyptum. Significat etiam, interij, actum de me est apud Soph. in Aiace.

Οἰχνέω, ῶ, idē cum οἴχομαι, ex eoque factū, vt ἰόντα ἀφ' ἵκομαι, vt πολλαπὶν οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Aiace. Item oberro περιοἰχνέω, Idem in Elect. ἀνιμᾶν τὸν αἰὼν οἰχνῶ Δάκρυσι μυδάλεα.

Οἰχνίσκω, idem cum οἰχνέω. Il.ε. Οὐδ' ἔ ποτε Τρῶας φρεσὶ πυκὶ λάβον Δαρδανίωνα Οἰχνίσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι, abeo, abfisto, decedo: in anthol. Epig. l. 1. ἀπεῳχόμενος βιότοιο, qui excessit è vita. Item absum, peregrè proficiscor aut simpliciter absum. Particip. ἀπεῳχόμενος, abiens. Od.κ. & φ. item

item moritur. Plut. in Anton. & Phocyl.

Διοίχομαι, pereo, intereo vel perij, interij. Soph. in Aiace.

Διοιχνέω, eo per, vagor per, peretro, Homer. hymn. in Pana, Ἀλλοτε δ' αὖ πόντοιο κατ' ἀλιβάντας ἐνοιχνεῖ.

Ἐξοίχομαι, excedo, exeo, abeo. Hom.

Ἐξοιχνέω, idem. Il. ι.

Ἐποίχομαι, eo adversum, intuado, irruo, incesso. Il. α. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐποίχετο καὶ κύνας ἀργοὺς. Il. ε. Ἀτρεΐδας δὲ μάλ' ἀγανοὺς βελέεσσι ἐπεοιχομένους κατέπεφνε. Αἶας γὰρ μάλα πάντας ἐποίχετο. Sic & Il. κ. Item obeo, [illegible]ro. Od. γ. βαιὰ ἐποίχετο οἰνοχόοιο ἔργον ἐποιχόμενος, versari in aliquo opere, ibi l. Item adeo, accedo. Od. α. Ἀντικρὺ δ' μνηστῆρας ἐποίχετο ἰδὲ θοὰς φῶς.

Ἐποιχνέω, idem cum ἐποίχομαι.

Κοίχομαι, decedo, excedo, e hac vita, morior. Dem. Greg.

Μετοίχομαι, eo pos. vel accerso. Od. θ. ἀρὴ ξ' μετοίχετο θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor. Od. Ἀλλ' ὅ γε τοῖς μετοίχομαι φάος εἰσω.

Παροίχομαι, praetereo, vide παροιχόμενος. praeteritus. Phocyl.

Μή τι παροιχομένοισι κακὸν τεύχῃ τὸν ἄτερ Χέ. παροιχομένων κακῶν ἀνίαν. Reperitur & παρῴχηκα. Il. κ. Item παροιχόμενος. idem quod παροιχόμενος. Plut. in Camillo.

Περιοίχομαι, circumeo, in orbem obeo. Atheo. l. 9.

Οἴω, sive οἶω puto, existimo, arbitror. Il. τ. ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῷ γόνυ κάμψειν. Hesiod. in Asp. ἀλλά μιν οἴω Φοίξ[illegible]. Il. α. τοῦ ἕμμα παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἀ[illegible]. Interdum interleritur orationi pro ὡς οἴω vt Od. π. ἐμὸν δυμὸν ἐπάφτα γ' οἴω Γνώσεσθαι. Interdum exp. suspicor, conicio interdum & spero. Pro eodem dicitur & ἐοῖω, apud Suid. ¶ Est etiam οἴω, fero, porto; in qua significat. licet insuetum format fut. οἴσω. Od. ι. μεθ' ὕδωρ Ἕρκεϊ τρίψαντ' ἐπέχευ, ἵνα μὴ θάνατον ἐοῖσι. Od. χ. Οἴσε δίκην χρεῖ κακῶν ἀνθ' εἕνεκ' ἐμεῖο πόρε.

¶ *Derivata ab* Οἰω, φαίνω.

Οἴομαι, & apud poetas οἴεμαι, idem cum οἴω seu οἶω. Il. τ. Ἦ δ' ἂν ὁ Πηλεΐδης ἐπ' ἐμοὶ πάμπαν τεθυμῶθαι. Sic & Od. ξ. & Il. θ. Aristot. rhet. 2. ὁ δὲ μὴ οἰόμενος εἶναι κακῶς Plat. in apolog. εἰόμεθα ἐλάττων τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι, vt apud Plat. de rep. l. 6. ἐὰν οἴεσθε τὸν λόγον αὐτὸν μισεῖν, an non tandem, vt cu arbitraris, cogeris se odisse. Item suspicor, suspectum habeo. Il. α. Δαιμόνιε κακὰ μὴ οἴεαι, οὐδ' ἐν λόγῳ, semper me suspectū habes. Od. κ. γόον δ' ἐν θυμὸς ἔγειρε, luctum obtrudebat animus seu apparere faciebat. ¶ Οἴομαι etiam passiuè vsurpatur, pro videtur. Od. ρ. ἐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἴομαι, ὅστις ἀν ἔλθῃ, non insipiens hospes videtur quisquis tandem ille. Sic & Odyss. τ. Fut. οἰήσομαι, & aor. 1. ᾠήθην mutatur ab οἰόομαι.

Οἶμαι, per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plut. de solert. anim. πολλῶν οἶμαι δ' ἀνθρώπων διαφερεῖν ὑμᾶς εἶναι. Frequentius ἀποφατικῶς ἐπιτιθέμενος, sicut & οἴω & οἴομαι. Luc. φιλόσοφον, οἶμαι, τὸν ὄντως. Sic sæpe apud Plat. & Xen. interdum exp. nisi fallor, si bene meminerit apud Luc. in Hermot. & Plut. Estque proprie vox eorum qui nihil afferere audent.

Οἴημα, τὸ, id quod opinatur: opinio animo concepta. Plerunque de arroganti & stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laert. τὰς μὲν κενὰς ἀτακτοῦ τὸ πνεῦμα διίστησι, τὰς δ' ἀκόντας τὸ οἴημα.

Οἰηματίον, τὸ, arrogans opiniuncula quā quis de se concepit.

Οἰματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens. Suid.

Οἴησις, εως ἡ opinatio, opinio. Plato in Phæd. Ponitur & pro οἴημα, id pro arroganti existimatione sua: apud Philon. de vita M. l. 1. & Arcop.

Οἰητής, οῦ, ὁ, opinator.

Composita.

Ἀνοίης, ου, ὁ, ἡ, ἀ. inopinatus, inopinus, euenienspræter expectationem. Il. φ. Item non suspectus. Herodot.

Ἀνοίητος & ἀνοίητι, inopinatò, insperatò, de improuiso. Apol. Arg. l. 3. Od. δ.

Ἐγῶμαι, (comp. ex ἐγὼ & οἶμαι) ego arbitror, meo iudicio. Plat. de rep. l. 2. Xen.

Καθίομαι, exp. arrogantes de me sentio. Abacuc. c. 2.

Συνοίομαι, vnà puto, assentior. Pla. de rep. l. 7.

Ὑπερίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo. Hesych.

Ὑποίομαι, suspicor: apud eundem.

Οἵμαιος pro ὅμοιος, quomodo hoc pertineat vide suo loco.

¶ *Derivata ab* Οἰω, φέρω.

Οἴσω, vnde fut. οἰσήσομαι, ferar. Aristotel. in phys. hinc & fut. med. οἰσοῦμαι, ferar. Xen. in Oecon. Et pro feram. Thuc.

Οἰστός, ή, ὸν, ferendus.

Οἰστός, ή, ὸν, qui ferri potest, tolerabilis. ¶ Item sagitta, iaculum. Il. α. ἀλλ' ἄρ' ὅ γ' ἐπ' ἀμφοτέρῃσι μακρὸς οἰστὸς, & sæpe alibi. vtitur & Luc. in Hermot.

Οἰστεύω, sagitta peto, vel ferio, iaculor, sagittam emittō. Il. μ. & Apoll. Arg. l. 1.

Οἴστρημα, τὸ, sagitta, iaculū, idem cum οἰστός. Plu. in Apophth.

Οἰστοτόξος, ὁ, sagittarius. (& φ.

Διοιστεύω, (comp.) sagittā mitto per, iaculo pertrāsfero. Od. τ.

Οἷος, οἵστος, &c. quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Composita quædam ex οἰστός, *i. tolerabilis. cætera vide in composite. ex* Φέρω.

Δύσοιστος, quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis. Suid. & Δυσοίστως, ita vt vix feras. (Hesyc.

Ὑποίστος, sufferendus: vel qui sufferri & tolerari potest. Hesych.

Decomp. Ἀνυπόστατος, qui sufferri nequit, intolerabilis.

Ἀνυπόστατος, ita vt sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter. Poll.

Ὁμοῖος, vel ὅμοιος, quomodo hue pertineat, vide suo loco.

ΟΙΩΝΟΣ, οῦ, ὁ, auis, volucris, ales. Proprie dici putatur de maioribus auibus & catuinoris. Odyss. γ. Τὸν γε κύων τε καὶ οἰωνοὶ πατέδαφαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. Ibid. Καλλιστεῖ οἰωνῶν ἔλωρ καὶ κύμα γένοιτο. Sic & Il. χ. λ. θ. &c. & apud Plutar. in Rom. ¶ Itē augurium, auspicium, omen. Od. α. οὔτ' οἰωνῶν ἐσθλῶν εἰδώς, nec auguriorum peritus. Il. ν. Θεσπεσιῳδοὶ οἰωνοί. Ducta ex omine concepta. Sic & apud Xen. præd. 8. & Plut. in probl. Rom. Apud Eurip. in Phœn. Οἰωνὸν ἐθέμεθα καλλίνικα τῷ σῷ, exp. cominatus sum nos esse victuros.

Οἰωνικός, ή, ὸν, auguralis. Et οἰωνική, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι, auguror, ominor. Xen. Hell. 1. ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀγαθὸν εἶναι τῇ πόλει. Aristot. polit. 5. c. 4. οἰωνίζεται μόνοις τὸ εὐμενὲς τι.

Οἰωνισμα, τὸ, auspiciū, auguriū, omē. Herodian. l. 1. Dion. l. 37.

Οἰωνιστήριον, τὸ, vnde augurium aliquod accipimus: vel signum, quale est ortheu. Xen. in apolog. Socr. Item locus in quō augures augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνιστής, οῦ, ὁ, augur, auspex. Hesych. Οἰωνιστικὸς ad augurem seu auspicem pertinens. Et ἡ οἰωνιστική, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. Plut. de solert. anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος, inauspicatus: qui sinistri auspicij est. Luc. Hermog.

Καλοιώνιστος, qui boni est augurij seu ominis. Aristoph. schol.

Καταοιωνίζομαι, auguriam capio, auguror. Phalar.

Μετοιωνίζομαι, augurium muto: vel aliis auspiciis suscipio. Suid.

Οἰκίλλω, vide in Κέλλω. Οἴκοι, in Ὅτι.

ΟΚΛΑΖΩ, in genua procumbo, flexis seu humillis genibus subsido: ingeniculo me. Luc. ὁ δὲ θράξ εἰς γόνυ ἐκλάσας ὁ ἱππεὺς τῷ θείῳ τῷ ἐπίλοιπον. Idē in Zeux. ἐκλαζόντες ἔοικεν. Plut. in præcept. sanit. οἱ τοὺς ἵππους ἐφάλλεσθαι μὴ ὁ ἱππάρχος, αὐτοὺς ἐκείνους ἐκλάζῃ καὶ ὑποπίπτῃ δεδιόσιν. Et cum accus. Xen. ἐκλαζὴ μὲν τὸ ὀστοῦν. Sic & apud Sophocl. in Oedip. Colon. βραχὺ δ' ἐκλάσας, paulisper te inflectens. ¶ Item metaph. labasco & succumbo, titubo. Gregor. μή πω ἐκλάσῃς τῇ λογισμῷ, ne titubes animo & mente. Exponitur etiam, impar sum incepto: deficio: apud Clement. Alexand. ψυχαὶ ἐκλάζουσαι πρὸς δ' ἕτερον φάρμακον.

Ὄκλασμα, τὸ, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. l. 4. c. 14.

Ὀκλασις, εως ἡ, genuū flexus, seu curuatura. Erot. apud Hippocr.

Ὀκλαστί, flexis genibus: apud Suid.

Ὀκλάξ & ὀκλάδον, idem. Luc. in Lexiph. Apoll. Arg. l. 3.

Ὀκλαδία, ἡ, idem quod ὄκλασις.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit & ea incurvans subsidit. ¶ Ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest. Athen. li. 11. Pausan. in Attic. pro quo absolutè ὀκλαδίας, apud Aristoph. in equit. Luc. in Lexiph.

Ὀκλαδιάω, genibus flexis subsido: idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐγκλάζω, genibus inflexis & incurvatis subsido: in Philostr. de cane ad epulantes intento) ὁ δὲ τοῖς ἐγκεκλικόσι ἐγκλάζας ἀνέχει τὸν δίσκον.

Μετοκλάζω, ingeniculo me, curvatis & flexis genibus subsido. Il. ν. Ἀλλὰ μετοκλάζῃ καὶ ἐπ' ἄμφοτερα πόδε κεῖται.

Παρεκλάζω, idem. Hesych.

Συγκλάζω, genibus flexis confido, genu succiduo me submitto. Basil. Homil. 9.

ΟΚΝΟΣ, ου, ὁ, pigritia, ignauia, metus adeundi laboris. Il. ι. Οὔτε τί με δέος ἔχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος. Il. κ. Οὔτ' ἔνω ὄκνον ἔχων οὔτ' ἀφροδίσιος νόος. Thuc. l. 2. τοῖς ἄλλοις ἀμαθίᾳ μὲν θρασύνεται, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Eust. pro metu vsurpari sæpissimè tradit. vt apud Soph. in Aiace. ἐκ ἂν ἐξεστάλην ἔνω, non consternarer metu. Sic apud eundem in Oedip. Colon. ¶ Est etiam species ardeæ: sic à pigritia dictæ, vt testatur Aristot. hist. anim. l. 9. c. 18.

Ὀκνία, ἡ, pigrities, vel timor. Poll.

Ὀκνοῦντος, ὁ, ἡ, ὀκνοῦν, piger, segnis, ignauus. Item timidus.

Ὀκνηρός, ά, ὸν, idem. Thuc. l. 2. Herodian. l. 8.

Ὀκνηρῶς, pigrè, segnites, Basil. ad Gregor.

Ὀκνηρία, pigritia.

Ὀκνέω sive ὀκνεύω, (poeticè inserto ν.) pigor & segnis sum, piget me

me laboris. Thuc. l. 1. ὁ δὲ πλεῖστος ἐπὶ τοῦ ἔργου ἐκείνου ἐγένετο· ἀν ἀφαιρεθῇ τῆς ῥᾳστώνης τὸ τιμωρεῖν δι' ὅσον ἐκείνῳ ἐν νεωτέρῳ, exp. & pigror. Plut. in Pericle, ὀκνοῦντα χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς. pigrabatur multitudinis animos sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Il. 1. Ὀκνέω δ' ἔστιν ὁ μαθεῖν. Hoc. in Panath. ὀκνῶ εἰ πεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάζειν, piget nominare. Exponitur etiam timeo, metuo; Soph. in Aiace. Μυμνεῖν δὲ καὶ σε θεὸς φαλῶς ἐκνεῖν ἐθ' εἷν. Apud Dem. pro cor. οὐδ' ἐστ' κινδυνεύειν ἀδικεῖν. exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀκνέομαι, vereor, timeo. Idem ibid.

Composita.

Ἄοκνος, ὁ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. Hesiod. in Erg. Xen. pæd. 2. Exp. & intrepidus.

Ἄοκνως, impigrè, non segniter. Plato de leg. l. 2.

Ἀοκνία ἡ impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω ὦ pigror, metu aliquo deterreor. Propriè per ignauiam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσωμεν ἢ κινδυνεύειν. Hoc. ar. de Pace. Οὐκ ἀποκνοῦντες ἀποφήνασθαι κ. τ. λ. τοῦτον.

Ἀποκνησις, detrectatio alicuius laboris aut officij, ex pigritia aut metu. Thuc. l. 1. (cunctatur.

Δύσκνος piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit & semper

Δυσκινος, pigrè, segniter. Item ægrè, grauatim.

Καταοκνέω pigror, piget me. Hoc. ad Dem. Μὴ καταοκνεῖν μανθάνων ὁ δὲ ἐν πολλοῖς ἔθεν. Greg. Μὴ καταοκνήσῃς μηδ' ὀδυνᾶσθαι, μὴ μέγα θαλάσσης ὄγκον τυγεῖν τῆς χαρείσματος. Item timeo, vereor grauor. Demost. Phil. 4. ὁ καταοκνῶν εἰπεῖν βλαβερόν. Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὄκρις, &c. vide in Ἄκρος.

ΟΚΡΙΒΑΣ, ιαντος, ὁ pulpitum. Plato in Ion. ἀναβαίνοντες ὅπου τὸ ὀρχεῖσθαι μέλλοι, ἀναβεβηκότες, ascendentes pulpitum cum histrionibus. * Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ἄκρου βαίνειν. ¶ Est etiam instrumentum pictorum, vt tradit poll. l. 7. c. 128. ¶ Nonnullis est etiam aries sylvaticus. ¶ Alias scala, vtpote qua vtamur ad conscendenda loca præruptra. Suid.

ΟΚΤΩ, octo. Plut. ἐστὶ δὲ τοῦτο πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῶν δ' υἱός. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμός, numerus octonarius.

Ὀκτάκις octies.

Ὀκτακόσιοι octingenti. Thuc. & Demost.

Ὀκτάπλοῦς & ὀκτάπλους octuplex.

Ὀκτάπλασιος octuplus, octuplicatus.

Ὄγδοος, η, ὁ octauus & poeticè ὀγδόατος. Thuc. & Hesiod.

Ὀγδοήρης παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοάς, ἀδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. & Greg.

Ὀγδοήκοντα & ὀγδόηκοντα, octoginta. Il. β.

Ὀγδοηκοστός, octogesimus, seu octoagesimus. Thuc.

Ἡμιόγδοος, (seu ἡμίογδοος, (comp.) sesquioctauus. Plat. in Tim.

Ὀκτὼ, &c. vide in Ὀγδοος i, currus. Ὀκως in Ὀκτως.

ΟΛΒΟΣ, η, ὁ beatitudo, felicitas, seu fortunæ opes, diuitiæ. Od. ι. Ἀνθρώπους δ' ἀρέσκουσι γλυκὺς ὕπνος ἠδὲ τε κρείων Ὄλβος ὀπυιόμενόν τε γλυκὺν ἄλοχόν τε. Hesiod. in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δ' ἐνὶ οἴκῳ ἔθηκεν. Rursum, Il. π. Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. Sic & Il. ω. & Od. ξ. Vtitur & Xen. pæd. 1. & 4. * Scribit Eust. ὄλβον à quibusdam exponi, φόρτον, vnde ἐνόλβιος, pro ἀνόητος, talis verò dici τοῦ ὀρθῶς ἀγαθοῦ εἶναι τῶν ὀλβίων, ὡς ὀλβίους, i. e. ὀλβίους, vt sit ὄλβος ὁ ὀρθῶς ὀλβίους. Vide & ὀλβιος quod sequitur.

Ὄλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. ὁ δ' ὄλβιος ἐν τινα μοῖραν φιλεῦντ'), Item diues, locuples. Od. ε. ἤμελλον ἐν οἴκῳ ὄλβιοι εἶναι. Theocr. idy. 5. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβιοι πάντες. Hesyc. exp. ὁ δὲ ἢ ἔλαβε βίον μακαρίστως πλούσιος.

Ὀλβίζω, beatum prædico seu indico. Soph. in Oedip. tyran. Μᾶ δ' ἐν ὀλβίζε κοὐν ἀν Τίρμα τῆ βίου πεφάνοις μηδ' ἀλγεινὸν παθεῖν. Eurip. in Heleno. Ἀν' ὑπὸ λαμπαδ' ὧν κόροι Λεύκιπποι ξυνωμαμένοις ὀλβίζω Τὸ κρείσσον.

Composita.

Ἄνολβος, η, ὁ ἡ, pauper, infelix, miser. Hesych. Exponitur etiam stultus demens: apud Soph. in Aiace.

Ἀνολβία, ἡ, miseria, infelicitas, vel inopia. Hesiod. in Erg.

Πανόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idy. 15.

Πολυόλβιος, perbeatus, multum beatus; vel multum diues. Phoc.

Τετρόλβιος, terque quaterque beatus, beatissimus.

Ὑπερόλβιος, perbeatus, vel prædiues, diues suprà quã dici possit.

Ὀλιγόβολος, ὀλιγοστός, &c. vide in Ὀλλυμι.

ΟΛΙΓΟΣ, η, ὁ paucus. Il. ι. ὀλίγος δ' ἐν θυμὸς ἐνῆν, parum animi inerat. Thuc. l. 3. ὀλίγοι δὲ καὶ πολλῶν παρ' ἀξίωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν Λεσβίων. Plat. in Iunp. ὀλίγοι δὲ σωφρονεῖν πολλῶν ἀφρόνων φαυλότεροι. In repub. ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperium est, Latinè optimates: vt apud Thuc. l. 8. οἱ ὀλίγοι ξυνεστῶτες, τότε πλεῖστοι ἐν δυνάμει πολέμου ἦσαν. Sæpe prepositionibus iungitur, subaudito nomine χρόνου, vel διάστημα, vel ῥῆμα: vt δι' ὀλίγου, & ἐξ ὀλίγου, breui temporis spatio, subitò, apud Thuc. l. 1. & 1. vel ex propinquo, apud eũdem l. 4. Apud Pet. 1. epist. c. 1. δι' ὀλίγων ἔγραψα scilicet ῥημάτων, paucis scripsi. Κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, sensim, paulatim. Herodian. lib. 8. & Philo de mundo. ¶ Item parvus, exilis tenuisve homo ὀλίγος. Il. β. & ὀλίγη τρέφετο, Od. υ. & ὀλίγη ὀπὶ, Od. ξ. exili voce. ¶ Adverbialiter interdum ponitur ὀλίγον,, parum. Homer. & Aristoph. Item ferè, propemodum: vt apud Plut. in Publ. ὀλίγου σωστράτου τὴν πολιορκίαν εἰς τὴν πόλιν. Pro quo & ὀλίγου apud Thuc. Et ὀλίγου δεῖν apud Hoc. Demosth. &c. Sic ὀλίγῳ, paulo: vnde ὀλίγῳ πλείους. Thuc. & ὀλίγῳ πλείωνος apud Herodot.

Superl. Ὀλίγιστος, paucissimus. Plato de rep. l. 2. ὀλιγίστου σωτηρίου ἀκούσει. Item minimus perexiguus: vt ὀλίγιστον διάστημα. Aristot. pr. obl.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimè.

Pro ὀλίγος dici ὄλιος, Tarentinorum dialecto annotat Etymolog. qui & hoc ἐν δ' ὄλιος Μελάνιππος, exemplum subiicit. Ὀλίεστι ἡμῖν ἡμιπόδων δ' ὀτυχία, addens Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλίγως, exiguo, tempore, celeriter. Hippocr. l. 1. aphor.

Ὀλιγοστός, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγος ὁ, vnus è paucis, paucis comitatus, cum paucis. Plutar. in Anton. & in Cæsare. Itè breuissimus, pauxillus. Soph. in Antig.

Ὀλίγα, paululum, rarò.

Ὀλίκις, paucies, rarò, non ita sæpe multumque: in epist. Philip. apud Demosth. & apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis locis. Herodot.

Ὀλιγαχῇ paucis in locis. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγόω, ad paucos redigo, imminuo. Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ ἡ, parvus: idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα κ. μινυθώδη.

Ὀλίζονος, minor tanquam ab ὀλίζος, cuius neutrum ὀλίζον. Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit Eust. Oppian. l. 3 de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλίζων, minorem reddo, minuo. Hesych. (ὄλιζος.

Ὑπολίζων, (ὁρῶ) aliquanto minor. Il. ο. λαοὶ δ' ὑπολίζονες

ΟΛΙΣΒΟΣ, η, ὁ, penis coriaceus quo improbæ ribades libidinis prurituin excitabant. Aristoph. in coriaceis. ἢν οὐδ' ὀν ὑδ' ὀλισβον ὀλίβδ' ἀκτυλοῖ, ὁς ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἢ δεῖ πανεῖν.

ΟΛΙΣΘΟΣ, η, ὁ, lapsus, casus, prolapsus propriè dici putant de lapsu qui in lubrico loco cõtingit. Luc. τὰς φάμμους τῆς ὀλισθοῦ ἀφαιρούσας. Interdum significat lubricitatem, apud eundẽ.

Ὀλισθάνω, ὦ, labor, prolabor, cado. Il. ζ. Ἐν δ' Αἴαντι ὀλισθάνει, ἐλάφου δὲ Ἀθήνη. Mosch. id. 2. ἐν δ' ἄρα οἱ πάντοτε ὀλισθάνει.

Ὀλίσθημα, τὸ, & ὀλισθησις, ἡ, lapsus, &c. Plut.

Ὀλισθηρος, η, ὁ, ἡ, d. labilis, i. qui ad labendum proclinis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. proclinis ad rem aliquam seu vitiũ & facile in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facilè labi potest: vt ὀλισθηρὸς ὁδός, apud Plut. Sic & λεῖος & ὀλισθερός, apud Luc. in Tim. & Hermot. copulantur. Apud Antipat. in anthol. Epig. l. 3. ὀλισθηρεσσὶ πόδας, exp. ad lapsum proclines reddentes pedes.

Ὀλισθηρός, ονος, ὁ, idem quod ὀλισθηρός, in Epigr.

Ὀλισθηρία, idem quod ὀλισθῶ. Plato in Crat. ὀλισθηρὰ μαλλον ἐν τῇ λ ἢ γλῶττα. Plut. in probl. ὀλισθηρότερος γλῶττης.

Composita.

Ἀπολισθαίνω, ὦ, & ἀπολισθάνω, delabor seu lapsante gressu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco. In Epig. ἀπολισθαίνω πόνημα.

Διολισθαίνω, siue διολισθάνω, labor per. Greg. Naz. κατὰ μέσου φόνου τῶν ἀδικημάτων διολισθαίνουσα. Item dilabor seu elabor è manibus. Aristoph. in Nub. τὰς χεῖρας διολισθῶν, ἐξ ἐμοῦ τοῦ τοῦ ἐλαβε.

Ἐνολισθαίνω, labor seu lapso in.

Ἐξολισθαίνω seu ἐξολισθάνω, elabor, effugio, euado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ἐξέπεσε γὰρ αὐτῆς ἡνίοχος εἰς ὀνὸς ἐξολισθαίνουσα. Chrysost. μὴ ἀφεὶς τὸν τῆς ἀλογίας ζῆλον ἐν δυσχερείαν ἐξολισθαίνωμεν.

Ἐπολισθαίνω seu ἐπολισθάνω, illabor, delabor, incido, in anth. Epigr. ἐπολισθάνει μεῖζον ἐπὶ κάμωλεκι ἀγκ.

Εὐολισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. 1.

Καταολισθαίνω, delabor, illabor. Exponitur & recido, deuenio. Suid.

Παρολισθαίνω & παρολισθάνω, prolabor. Exponitur &, recido, deuenio, erro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Diosc. l. 6. cap. 11.

Περιολισθαίνω, & περιπολισθαίνω, q. d. circum delabor, seu circumdecido, aut circumquaque.

Περιολισθαίνω, vt περιπολισθαίνω, ἀφ' ἵππου καὶ γῆ, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συμπολισθαίνω in vnum locus labor, confluo. Plut. in Pericle. ἀναφαλαντίας ἐν τῷ πανθρῶ ἀγῶνι συμπολισθαίνει τοῖς ἀκ.

Ὀλκὰ ὁλκός, &c. vide in Ἕλκω.

Ὀ ΛΛΥ Μι, sive ὀλλύω, (fut. ὀλέσω. aor. 1. ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα. & Att. ὀλώλεκα. ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὄλωα, & Att. ὀλωλά. 1. ὀλῶ. aor. 1. med. ὠλόμην, ab inusit. ὄλλω) perdo, amitto. Od. α. φίλους ὀλέσας ἑταίρους. Il. ι. Πάντ' ὀλέσαι τ' ἄρετον. ¶ Item perdo, 1. perniciē infero, perimo, occido. Il. θ. Ὀλλυσαι Τρῶας πάντας κοσμήσω αἰνὰ ἴδεσθαι. Od. ε. Ἤ τοι ἐμὲ ἀρετῆς οὐδὲς τε δόλοιό τε Ὀλύσσεα θήσεται. Eurip. in Hec. Θρέψειν ὤλεσε ξένον. Ὀλλυμαι, perdor, pereo. Od. α. ἀστεροπῆς ἀλεξητήριον ὀλλύμενος. Il. ζ. οὐ κλέος ὤλετο ὅλεθρον. Item interimor. Il. χ. Τοὶ δ' ὀλλυμένοις ἐλεεινότατόν τε θανόντων. Il. δ. Δὴ γὰρ φίλον αὖτ' ἀπὸ φῶς Ὀλλύμενον τε καὶ ὀλλυμένοισιν. Sic & Od. ι. & Il. ε.

Ὀλλήτωρ, ορος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. ε.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem & exitium affert. Laert. Hom. in Batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Il. χ. Ὀδυσ. δ. 3. Thu. l. 7. Sic dicitur etiam homo perniciosus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt. (epist. 7.

Ὀλεθρίος, ὁ, ἡ, ὁ, exitialis, perniciosus, lethalis. Il. τ. Plato.

Ὀλεθρεύω, perdo, everto, perniciem & exitium affero: pro ὀλεθρεύω. Greg. Naz. φθείρω τ' ὀλεθρεύοντα. Heb. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλεθρεύων τὸν πρωτότοκα, ὦσιν αὐτοῖς.

Ὀλεθρεσις, pernicies, vastatio, occisio.

Ὀλεθρευτής, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit, exterminator. 1. ep. ad Cor. cap. 10.

Ὀλέκω, perdo, 1. exitium affero, perimo. Il. ε. Οὐδ' ἔθελον τοὺς ὀλέκοντας. Il. ε. εἰ δ' ἄλλοθεν ὀλέκοιεν.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. κ. ὀλέκοντο ἄλλοι.

Ὀλέκω, idem enim ὀλέκει. Il. τ. λέγεις ὀλέκει ἐπὶ θυμόν. [vnus. pro ὀλέκει, pleonasmo ἡ, teste Eust.

Ὀλοός, ὄ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius. Il. π. 7. Od. δ. &c.

Ὀλοῦ & ὀλοῖ idem. Hesiod. in Theog. Greg.

Κελαινεφὲς (comp.) vocatur nox tenebricola, apud Apol. Rhod. Arg. lib. 4. ἀφ' τὸ ὀλοὸν, vt vult eius schol. vel ἀφ' τὸ αὐτοῦ ὀλοῦ εἶναι, vt est apud Etym. vide & in comp. ex Ἔλλω.

Οὐλοός, idem quod ὀλοός. Nic. in Ther. Αἰζηοῖσιν οὐλοὸς ἐόν.

Οὐλόω, idem pro ὀλοός. Il. β. & φ. Οὐλοῦ & οὐλομένου, idem. Il. λ. & apud Hesyc.

Οὐλόμβρος, pro eodem (metrum ex aor. 2. ὀλόμβρος, interpositio metri causa) Il. α. Od. α. & κ. Theog. p. 156.

Compositæ ac primum cum præpositione.

Ἀπόλλυμι sive ἀπολλύω, idem quod ὄλλυμι, perdo. Plato in Minoe. τοῦ μὲν οὖν ἀπόλλυσι καὶ ἀφανίζει τὸ ὑπόλοιπον ἀνθρώπων. Aristoph. in Nub. ὦ Πασιφάη, ὡς μ' ἀπώλεσας. Il. α. καὶ ἐκ πολλῶν ἀπόλεσσαν. Aristoph. in Nub. ἀπόλειν με φασὶ καὶ ξυλεῖν. Item amitto. Chrysost. ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Od. β. πατρὸς ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Od. δ. Πάντῃ ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Odyss. δ. ἀπώλεσε οἶκον.

Ἀπόλλυμαι, (pat. for. ἀπόλοιμι. aor. 2. ἀπωλόμην. præt. med. ἀπόλωλα. ab inusit. ἀπόλλομαι) perdor, pereo. Od. α. Τέων ὦ πόσε ἀπόλοιτο ἀπόλλυ. Aristoph. in Plut. ὦ κακὸς ἀπόλωλ' ἐγὼ τὸ λοιδορεῖν. Eur. in Hecub. Ἀπωλόμην δ' ὑπ' ὦν ἐμῶν. perij infelix seu perdita sum. Od. α. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Aristoph. in Nub. Ἀπόλωλας ἀφ' ἡμῶν τῷ δεῖ λέγειν. Ἀπόλωλα significat etiam amissus sum. Il. ι. ἀπόλωλε καὶ αὐτός.

Ἀπόλεκα, poet. dicit pro ἀπόλλυμι. Ἀπόλεκομαι pro ἀπόλλυμαι. Od. λ. Εἰ ἄρ ἀπόλεκεν ἀνάκτορος ἔνδον.

Ἀπώλεια, ἡ, perditio, amissio, frequens in nouo Testa. vt Mat. 7. Marci 17. &c.

Ἀντάπολλυμι, vicissim perdo, vicissim perimo & interficio. Eurip. in Ione. Οὐ χρῆμα τοὺς πλείστους ἀνταπολλύναι. Ἀντάπολλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig. Taur.

Διαπόλλυμι, perdo seu interimo.

Ἐξαπόλλυμι seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Eur. in Herac. Ὅς τε καὶ παρ' ἀδελφὸν ζῶντα καὶ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς τὸν ἐξαπόλλυμι λόγον. Ἐκπίπτεις ἐξαπόλλυμαι, prorsus pereo, depereo.

Παραπόλλυμι, malè perdo, pessundo contra meritum seu debitum. παραπόλλυμαι, malè pereo, immerenter & indignè pereo. Luc. in Anachars. Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo. Dem. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμι, perdo antè. προαπόλλυμαι, pereo antè.

Προσαπόλλυμι, sive προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διαπόλλυμι sive διόλλυμι, disperdo. Eur. in Hellen. Τοὺς δ' ἐκ μὲν ἀνδρὸς ἀμφὶ κοιμᾶσθαι μόνους Καλεῖσθαι τῶν Δανοῦ.

Διόλλυμαι, dispereo. Plato de rep. lib. 2. ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνόν γε τὸν τῶν τοιούτων πατέρα διόλλυσθαι. Soph. Διόλλυμαι πρὸς Ἀτρέως ὑπ' ἀθλίου πάλαι. Eur. in Hippol. Τρόπῳ δ' ἀθλίῳ ἐκεῖνα μεθέμενος.

Ἐξόλλυμι, funditus perdo & extinguo, prorsus everto. Aristoph. in plut. Τὸν σπερμολογοῦντα ἐξόλοιτο κακῶς, κακῶς. Idem, ἀλλὰ σύ γ' ὀζόλε ἐξόλοιτο.

Ἐξόλης, ες, ὁ, ἡ, planè perditus. Aristop. ἐξόλης ἀπόλοιτο. Item perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto.

Ἐξόλεσα, ἡ, internecio, exitium.

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo & everto, penitus extinguo: extermino. A. G. 3.

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio, occisio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτής, qui penitus aliquem perdit & extinguit.

Προόλλυμι, ante perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui præmaturè exitio periit. Exponitur & ante tempus perdendus.

Compositæ sine præpositione, ac primum in ὄλετος aut ὀλέτωρ desinentes.

Κινολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: vel graue exitium inferens. Orph. in Argon.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur quòd perdiderit & extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerua vocatur, gigantum perditrix quod Ioui in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epitheton Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit: Epith. Bacchi Indiæ domitoris, in Epigr.

Μουσοπολέτωρ, cantus & musicorum modulorum deperditor. Athen. Lio.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea.

Παντολέτωρ, exitium omnib. adferens, omnia perdens & labefactans.

Τειχολέτης, muris exitium afferens: 2. murorum destructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπολέθρος, hominum pernicies, hominibus exitium & perniciem afferens. Suid.

Ἀνολέθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. Reperitur & ἀνολόθρος, pro eodem. Il. ν.

Δυσολόθρος, qui difficulter interit. Exponitur &, ægrè moriens & tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Παγκολόθρος, sive παγκολέθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis & perniciosus. Soph. & Eurip. in Electris.

Παγκολόθρια, cum internecione, cum vniuersali exitio.

Παγκολόθρεια, ἡ, internecio, exitium quo res aliqua prorsus perit. Herodot. Thuc. l. 7.

Ψυχολόθρος, ου, ὁ, pernicies & exitium animarum: animis perniciem & exitium afferens. Hesych. & Suid.

Composita habentia ω ante λ itidem sine præp.

Ἀνεμόλεθρος, ον, ὁ, ἡ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur & ita perditur. Il. φ. Od. δ. & λ. Etymologus tamen compositū esse negat.

Ἐρεμόλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρεόν ἀπολέα, lanarū iactura. Item impetuosus ventus & præceps seu turbo: apud eundem in equitib. in qua significatione Etym. deducit ab ἐρε intensiua particula & verbo ἔω, pro.

Παγκολεθρος, ὁ, ἡ, ὁ, qui prorsus perit: vel omnino exitiabilis. Hesych.

Παγκολεθρα, idem cum Παγκολόθρια.

Παγκολεθρος, Hes. est ἐξόλης, vel potius ὁ πάντως ἐξόλης.

Πακόλης, significat τὸ πάθος, cataminium, pathicum, quasi ἀφ' τοῦ πάθους ἀπολλυμένων, ex πάθος & ὄλλυμι. Ionice inserta ε, pro πακόλης.

Τελεξόλης, extremo dignissimus, perditissimus. Eustat.

Ὀ ΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium. Il. λ. Ὄλμον δ' ὡς ἔστησε κυλινδόμενον ἐπὶ νῶτα. Hesiod. in Erg. Ὄλμον μὲν κεφαλῆς τρίποδος ὑπέρον ἠδὲ τρόχιλον. mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò triculitale. Ἀλφίτα τε ὄλλειν καὶ μετρεῖν ἐν ἀστῷ πλοκάμῳ. Eust. ¶ Est & poculi genus apud Athen. lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur, vnde prouerbium ἐν ὄλμῳ οὐ νάω. ¶ Item totum illud quod à cernice est vsque ad coxendicem, i. truncus corporis.

Ὀλμός, idem quod ὄλμος, mortarium. Suid. & schol. Aristoph.

Ὀλμίσκος, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit cauitates dentium molarium.

Composita.

Ἐνόλμιος, ον, ὁ, dicitur esse diuinus vates apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominauit, quòd in ὄλμῳ scisciratibus responsa daret.

Ὑπόλμιον, ου, τὸ, quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

Ὀ ΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Arist. hist. anim. lib. 4. dicit holothuria parum à spongiis differre. Vide & Plin. lib. 9. c. 47.

Ὀλοθρεύω, &c. vide in Ὄλλυμι.

Ὀ ΛΟΚΩΝΙΤΙΣ, olus quoddam sylueſtre. Hippocr. γυναικεῖον. lib. 1.

Ὀ ΛΟΛΥΖΩ, vlulo: cum alto clamore ploro & eiulo. Od. η. Ὡς εἰπὼν ὀλόλυξε. Et Od. γ. αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε καὶ υἱεῖς τε καὶ δμῳαὶ πάντες. Dem. pro cor. μὴ γὰρ εἰπεῖν αὐτοὺς φθεγγομένους μόνον ἀλλὰ καὶ μεγάλα ὀλολύζοντας ὡς ὑπερλαμπρότατα, i. vociferantes

rari cum quodam vlulatu. Non. ὀλολυξιν vsurpasse dicitur pro, alto clamore loquutus est.

Ὀ λολυγή, ἧς, ἡ. vlulatus, eiulatus alto cum clamore. Il. ζ. Thuc l. 2. Synes. ep. 97. & 57.

Ὀ λολυγμός, ὁ, idem rapud Athen. l. ε. Ὀ λόλυγμα, τὸ, pro eodem Eurip. in Heraclid.

Ὀ λολυγών, ὀνος. vlulatus: & peculiariter is quem mares ranæ edunt cum fœminas ad coitum vocant. Plut. de solert. anim. Arist. hist. an. l. 4. c. 9. ¶ Est etiam auis quædam loca sola amãs, vt Theon. apud Ararum annotauit. Cicero acredulam vertit. Festus Anienus vlulam.

Composita.

Ἀνολολύζω, eiulo: lamentor: seu lamentis & eiulatibus æthera pulso. Luc. in somn.

Ἐξολολύζω, in eiulatus seu vlulatus eximpo, vlulatus edo. Home. in Batrach. Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.

Ἐπολολύζω, eiulo, lamentor miserabiliter. Hesych. Exponitur etiam bene precor, apud Aristoph. in equit.

Ὀ λοὸς vide in Ὀ λλυμι.

Ὀ Λ Ο Ὀ Π Τ Ω. vello, decortico. Callim. hymn. in Dian. Στικτὸς ἐκ μεγάλου λωπίδος ὀλοῦ ῥάβδας χαίτης. Ὠλόψας ζ βίηφι. Nicand. in Ther. Καὶ χλωρὴν κάρδοπον ἀπαὶ μέσον ὄτρυν ὀλόψας.

Ὀ Λ Ο Σ, ου, ὁ, totus. Arist. metaph. lib. 4. ita definit ὅλον οὗ μηδὲν ἀπόν ἐστι μέρος ἐξ οὗ λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum dicitur ὅλον re spectu partium exp. totum, integrum, solidum: quum verò dicitur respectu specierum, exp. vel totum vel vniuersum. Luc. τοῦτό με μᾶλλον ὅλον εἶχεν, me fermè totum detinebat. Plato in Tim. οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦ ἔχοντος ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι, nihil esse eorum quæ non intelligunt intelligente toto genere præstantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον, vniuersum vniuersitas rerum: apud Plut. & Phil. item vniuersa res, summa rei. Plato de leg. Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, vt in vniuersum dicam, in summa. Luc. in vita aut. τὸ ὅλον ἀληθείας καὶ παῤῥησίας φεφῶτας εἶναι βουλόμεθα. Item pro omnino: vt apud Plat. de leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ. ¶ Ὀ λῷ pro ὅλῳ, vide in ὅλῳ.

Ὅλως, omnino, in totum interdum etiam, in vniuersum, in summa. Plato de leg. ὅλως δ' εἰπεῖν. Sic & apud Arist. rhet. 2. Interdum accipitur pro, sanè: vt apud Plut. de def. orac.

Ὀ λότης, τητος, ἡ, ὁ. totitas. Arist. metaph. 4.

Ὀ λικός, ἡ, ὁ. totalis, vniuersalis.

Ὀ λικῶς, in totum, vel vniuersè, in vniuersum. Hesych.

Οὖλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἡμίολος, ου, ὁ, totus cum dimidia sui parte. sesquialter, sesquiplex. Plato in Tim. Arist. hist. an. l. 9. Pro eodem dicitur etiam ἡμιόλιος apud Polyb. [ex Antiph. Polyb.

Ἡμιολιεκμός, οῦ, ὁ, quum quis sesquiplum pendit. Harpocr. Dec. Τετραημιολία, naumq; genus: apud Polyb. l. 16. de quo vide Casy.

Καθόλου, in vniuersum, in summa, in genere. Arist. Plut. &c.

Καθολικός, vniuersalis, vniuersalis perpetuus. Philo de vita M. l. 3.

Καθολικῶς, vniuersaliter, in vniuersum.

Μηδ' ὅλως, pro μηδ' ὅλως, haud quaquam.

Οὐδ' ὅλως, siue οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo.

Σύνολον, τὸ, totum quod constat ex materia & forma. Accipitur etiam pro, vniuersum summa, apud Isocr. in Panath. Exponitur &c. in vniuersum, omnino: apud Demost. & Theophr.

Κοὐδ' ὅλῳ, quomodo huc pertineat, vide in Κοὐδ', cura. Μῶλῳ autem vide suo loco.

Ὀ Λ Ο Φ Υ Ρ Ο Μ Α Ι. F. ῡμαι, lamentor, eiulo, ploro, vel lugeo. Il. φ. Ἀλλά φίλῳ θάλπει καὶ οὐ τίν ὀλοφύρεται αὐτοῦ. Il. χ. ἡμεῖς δ' ὀλοφύρῃ ἔτος. Il. θ. Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμὰς ἀθέσθαι. Item. ὑπέρ, vel ἕνεκα. Plato de rep. l. 1. πολλοῖς τοῦ ἡμῶν ὀλοφύρεσθαι ξυμβαίνει, ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀνάγκῃ. ¶ Itẽ deploro, seu commiseror, vicem alicuius miseror. Od. κ. Καὶ τό τι τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. Sic apud Thuc. l. 8. * Eust. vult, ὀλοφύρεσθαι esse vel ὀλοῦς φύρεσθαι, vel κατ' ἀλυγῶς. Etymologus autem dicit esse τὸ ὅλους φύρειν ἑαυτόν.

Ὀ λοφυρμός, οῦ, & ὀλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, lamentum. Item eiulatus, ploratus, luctus. Thuc. lib. 7. & 2. Ὀ λοφυρμῷ exp. etiã, nænia. apud Athen. lib. 14.

Ὀ λοφυρτικός, ἡ, ὁ, ad lamenta seu lamentandum procliuis. Aristot. ethic. 4. c. 3.

Ὀ λοφύζω. fugeo, lamentor. Eustath.

Ὀ λοφυδνός, ἡ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis. Il. 1. ἔστω δ' ὀλοφυδνὸν ἔστω.

Composita.

Ἀνολοφύρομαι, eiulo, lamentor. Exponitur &, deploro. Xen. pæd. 7. ἡ δὲ τροφὸς ἀνολοφυρομένη τε καὶ κατακλαυσαμένη ἀμφω.

Ἀπολοφύρομαι, eiulantibus profequor, deploro. Xen. Hell. 1. Ἀπολοφυρόμενοι πολὺ ἐκείνῳ συμφοράν. Item eiulare & lamentari deploro, schol. Thucyd.

Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis profequor.

Κατολοφύρομαι, deploro, defleo, cũ accus. perf. Eurip. in Iph. Taur.

Προσολοφύρομαι, insuper eiulo & in eiulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι, vnà lamentor aut lugeo vel gemo.

Ὀ Λ Ο Σ Χ Ο Ι, pediculi pomorum. Nicand. in Ther. Σῦκά τε δ' ὑστρυχόεντα καὶ ἐπιμόνοιο ὀλόσχοι Αὐχένος.

Ὀ Λ Π Η, ης, ἡ. lecythus ampulla olearia, vas olearium. Nicand. in Ther. Αὖα δ' ὀν ὀλπηδόσι τε καὶ αὐτόθι χεῖα λεπαίνοις. Theocr. id. 2. Καὶ παρ' ἐμοὶ ἔτι τοῦ Διονύσου πολλάκις ὄλπαν. ¶ Itẽ pro vase cui vinum infunditur, apud Athen. lib. 11.

Ὀ λπίς, ίδος, ἡ, idem quod ὄλπη. Theocr. idyl. 18. Est etiam αὐχὴν. Hesych.

Ὀ Λ Υ Μ Π Ο Σ, ου, ὁ. Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus, cuius vertex cœlũ attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Mysiæ, & Lydiæ, & alij quidam. * quasi ὀλίγαμπος quòd ibi lucidus semper fit aër, nulliusque vnquam nubibus obfuscetur. Aut ἀπὸ τοῦ ὀλλύειν τὰς ὄψεις: quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poetæ vsurpârunt. (* quæ in significatione dicti voluit ὀλύμπιον, quasi ὁλολαμπρόν, quòd totum cœlum fulgeat, stellis vt tradit Aristot. de mundo.) Il. ι. Οὐρανὸς ἐς ὀλύμπου ἱκάνει καὶ ἀθανάτων ἕδος αἰεί.

Ὀ λυμπιος, ου, ὁ, olympum incolens seu habitans. vt ὀλύμπιος Ζεύς, apud Homer. Il. α. & alibi. Exponitur etiam, cœlestis, vt ὀλύμπια δώματα, apud eundem. ¶ Est etiam venti nomẽ qui & ὀλυμπίας ab Aristotele, ab occasu solstitiali flans: vel etiam ab Olympo, vt vult Hesych. ¶ Ὀλυμπιάδες Musæ dictæ sunt, vel tanquam filiæ Iouis olympij, vel tanquam olympias domos inhabitantes. Eustath.

Ὀ λυμπία, ας, ἡ. Elidis locus, in quo templum & ante ipsum lucus, vbi Iupiter Olympius colitur. ¶ Vsurpatur etiam pro Olympiaci certaminis æra: apud Aristoph. in Vesp. (Athen.

Ὀ λυμπιάσι, in Olympia, vel Olympiæ, vel apud Olympiam.

Ὀ λυμπιάθεν, ex Olympia, vel de Olympia. Ὀ λυμπιάζε, ad Olympiam. Thuc. l. 3. [Rop. in Plut.

Ὀ λυμπιακός, ἡ, ὁ. Olympiac*, vt ὀλυμπιακὸς ἀγών, apud Ari-

Ὀ λυμπιακά, τὰ. Olympiaca certamina in honorem Iouis celebrari solita, seu Olympiaci ludi. Demost. ὀλυμπιακὰ παίειν. ludos Olympicos ordere: sic ἄγειν ὀλυμπία, apud Plut. in apoph. & ὀλύμπια νικᾶν, vincere Olympia, apud Luc. Et ὀλύμπια στεφανοῦσθαι, coronari in Olympiis, apud Simonid.

Ὀ λυμπιονίκη, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. Item quadriennium, quatuor annorũ spacium. Plut. de Isocr. Τρεῖς ὀλυμπιονίκας ἀνηλωσεν ἔτη χιλίᾳ. A Suida ponitur etiam pro ipso Olympico certamine.

Ὀ λυμπικός, Olympicus. Epigr. l. 2.

Ὀ Λ Υ Ν Θ Ο Σ, ου, ὁ. grossus, ficus immatura. Theophr. συμβαίνει δὲ τοῦτο τὰ ἐρινεὰ διαῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλυνθους. Galen. simpl. l. 8. τὰ δὲ ἐρινεῶν σύκα δ' εἰμείας ὀδὸν καὶ διαφορητικὸς δ' ὠφέλιμος ἄτοις καὶ τοῖς ἡμέρων εἰ ὀλυνθοι. Dioscl. l. 1. c. 186. scribit τοὺς ὀλυνθους à quibusdam vocari ἐρινεούς. Accipitur etiam pro ficum genere quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatem non perueniat: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 1. εἰ δὲ ὀλυνθοι, συμπεχωσῶν ἐν τῇ χώρᾳ πεπαίνεσθαι μόγις τινὲς aliquaterus maturescunt, non penitus.

Ὀ λυνθάζω. caprifico, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13. τὸ δ' ἐπὶ τῇ φοίνικι συμβαῖνον, ἐὰν τοῦτο μὴ, (ἔστι δὲ ἐρινεάζειν αὐτὸ) ἐρινεάζειν τινὰ ἡμεῖς τοῦτο δὴ καλοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτόν.

Ὀ λύρα, ας, ἡ. species seminis mediæ inter frumentum & hordeum naturæ. Gal. ζεαὶς apud Hippocr. exp. ὀλύρας: itemque Dioscl. l. 2. c. 113. scribit τοὺς ὀλύρας εἶναι ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ τοῖς ζεαῖς. Et Herodot. l. 2. ἄλευρον ὀλυρέων ποιεῦνται ἐστία, τῷ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων καλέουσι. Il. θ. Ἵπποι δὲ κριθὴν λευκὴν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

Ὀ λοὸ ς, vide in Ὀ λῷ. Ὀ λοὸς, in Ὀ λῷ.

Ὁ μαδὸ ς, &c. in Ὁ μός.

Ὀ Μ Α Λ Ὸ Σ, ἡ, ὁ, planus, leuis. Plut. in Fabio ὁμαλὸν δὲ καὶ ἰσόπεδον καὶ λεῖον. Od. 1. Οἱ δ' ὁμαλὸν ποιήσαν. Τὸ ὁμαλὸν, planities. Thuc. l. 5. ¶ Item æqualis, æquabilis. Plut. in Pericle, ποιῶν ἀπὸ λυθείσης τῆς διαφορᾶς, καὶ τῆς πόλεως οὖσα ὁμαλὴς καὶ μία ἡγεμονία. Et νόσοι ὁμαλώτεραι, apud Aristot.

Ὁμαλὴς, ές, ὁ, ἡ, idem quod ὁμαλός, æqualis, æquabilis. Plut. in Lycurg. ἀφῶν τὰς ἐσφὰς ἀλλήλοις καὶ ὁμαλεῖς. Item ὁμαλὴς δ' ἰσότης æqualitas ciuilis, apud Athen.

Ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter. Plut. in Alcib. & Pericl. Exponitur &, sedatè, à scholiaste Thuc.

Ὁμαλότης, ἡ, æqualitas, æquabilitas: Gal. & Aristot. pol. l. 2.

Ὁμαλίζω, siue ὁμαλιόω, planum reddo, complano, æquo. Item ad æquabilitatem redigo: Arist. pol. 2. μᾶλλον γὰρ δὲ τὸν ἐν τῇ πόλει ὑπάρχοντα ὁμαλίζει, ἢ τὴν νόσον. Ponitur etiam absolutè, pro adæquo, seu æqualis fiam.

Ὁμαλίζομαι, siue ὁμαλιόομαι, ad æqualitatẽ seu æquabilitatem redigor, vt ὁμαλιζομένης πόλεως, ἀπὸ τοῦ συμφορῶν, apud Isocr.

Isoc. Item æquabiliter fio. Xen. ὁμαλεῖν ἐ ἀλαντός.

Ὁμαλισμός, ὁ, complanatio, leuigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æqualibilem. Exponitur etiam, æquabilis dictionis alicuius pronuntiatio, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur: schol. Aristoph.

Ἀγχόμαλος, ὁ, ἡ. (pro ἀγχί ὁμαλος) propemodum æqualis, fermè æqualis. Plut. in Cæsare. Exponitur & simpliciter æqualis vt ἀγχόμαλος νίκη apud Thuc. l. 4. & Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam aduerbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχομάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

Ἀνόμαλος & ἀνωμάλος, ὁ, ἡ, non planus, salebrosus, confragosus. Demetr. Phal. & Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de cau. pl. l. 3.

Ἀνωμάλως, salebrosè. item inæqualiter, inæquabiliter. Isoc.

Ἀνωμαλία, ἡ. q. d. salebrositas. Item inæquabilitas, inæqualitas. Theophr. de cau. pl. l. 6. ¶ Exponitur & inconstantia apud Plut.

Ἀνωμαλωσία, ἡ, vt apud Arist. ἡ περὶ ἀγαθῶν ἀνωμαλωσία, bonorum inæquabilis distributio seu partitio.

Διομαλίζω, & διομαλύνω, complano, læuigo. item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω idem quod ὁμαλίζω, complano, læuigo. Significat etiam manu permulceo, apud Synes.

Καθομαλίζω, æquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Προμαλύνω, antè complano, antè læuigo. Greg.

Ὁ ΜΑΡΤΟΣ idem quod ὁμοῦ, simul vnà: (ab ὁμοῦ ἅ, ἁρμόττω, aut ὁμοῦ ἅ, ἁπτοῦμαι de iis quæ serie quadam continua se sequuntur.) Il. σ. τοὶ δ' ἅμα πάντες ὁμαρτῇ Μαιμῶν τ' ἰύγμῶ τε ποδοῖ τε κονίοντες ἕποντο. Il. ι. ἅ δ' ἅμ' μὴν ὁμαρτῇ ὁ νεφέλῃ μακρὰ ἐκ χλόον ἥιξεν.

Ὁμαρέω, sequor, eo vnà cum. Il. υ. Ἐν δ' νείκεα τε καὶ θόρυβος πᾶς ὁμαρτεῖν. Il. ν. Τὼ δ' ἅμ' ὁμαρτήσω, insecuti sunt: per syncopen pro ἀπαντήσωσιν.

Ὁμαρτηδόν, vnà simul, seu vna serie.

Composita.

Ἐπομαρτέω, ῶ, insequor. Il. ν. Ἀλλ' ἐφομαρτέοντο.

Παρομαρτέω, comitor affector interdum etiam assequor.

Συμπαρομαρτέω, (de comp.) idem Luc. in somn.

Συνομαρτέω, sequor, comitor. Hesych.

Ὁ ΜΒΡΟΣ ου, ὁ, imber, pluuia. Hesiod. in Erg. μηδ' ὀστεα λίθου· Μὴ τ' ἔκφ γὰρ ὀμβρον πολεῖ, μετ' ὄμβρον ἐμῆσαι. Herodian. l. 8. ὄμβρον τὸ ἐν νῦν ἐκκεχυμένον. quasi ἐμέω ὄμβρος ἀπὸ τοῦ ἐμεῖν.

Ὀμβρίω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μεσοπωρινὸν ἐμβρέσαντος Ζηνὸς ἀφαυρότερον. Et cum accus. apud Philon. de vita M. l. 2. ἀνὸ' ὄφλεγε καὶ βροντὴν ἐμβρέσας ὄμβρον ἀφαυῆ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluuia.

Ὀμβρίμος, seu ὀμβρικός, ῶ, ὸν, pluuiosus. Hesiod. in Erg.

Ὄμβριος, ια, ιον, ὁ, ἡ, pluuiosus, pluuialis. vt ὄμβριον νέφος, apud Aristoph. (pl. l. 6. c. 4.

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluuia quædam nimbosa, nimbus. Theop. de caus.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto, item simpl. madefacio, humecto. in Epigr.

Ὀμβρίμος, vel ὄβριμος, impetuosus, vel vehemens, item validus grauis, interdum & potens seu præpotens. Hesiod. in Erg. & apud Hom. Vide in comp. ex Βριαρεύς.

Composita.

Ἄνομβρος, ια, ὁν, ὁ, imbre carens, seu imbribus aut pluuia.

Ἀνομβρία, imbris seu pluuiæ penuria.

Ἀνομβρίω, ῶ, pluo, pluere, do emitto. Philo de vita M. l. 1. καθάπερ ὄμβρον τινὰ πηγὴν ἀνομβρίσας. Item emitto seu effundo tanquà pluuiam. Ecclesiast. c. 16. ἀνόμβρησον πικρίας ἀκαρδίας.

Ἀνομβρότατος, τη, ον, ὁ, plurimus, pluuiosus. Nic. in Ther.

Ἄομβρος, imbre madidus, seu madidus. Arist. in probl.

Ἐφομβρία idem quod ἀνομβρία.

Ἔμβριος, imbrem habens seu pluuiam, aut imbre abundans. Theoph. l. 8. Pro eodem legitur etiam ἐμβρόμβριος apud eundem.

Ἐμβρία, ας, ἡ imbris copia, seu imbrium. Aristop. in Nub. Item humiditas Hippocr. in aphor. [bribus rigo. Epig. l. 2.

Ἐμβρίω, imbre seu imbribus rigo, irrigo. Ἐμβρίωμα, imbre.

Ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Κάτομβρος, imbre madens. Theophr. de cau. pl. l. 3. Exponitur & simpl. humidus apud Theophr. de cau. pl. l. 3.

Κατομβρόω, imbre madefacio, rigo, aut humecto. item simpl. madefacio. Κατομβρώμα, imbre madefio. in Epigr.

Ὑπόμβρος, cui subest humiditas ex imbre. item general. subtus humidus. Gal. apud Hippocr. [Epigr.

Φιλόμβριος, pro φιλομβρος, pluuiæ cupidus: vt φιλόμβριος τέτιξ

Ὁ ΜΗΡΟΣ ου, ὁ, obses. Thuc. l. 7. ἀπὸ μὲν ὁ ἀνὴρ Ἀθηναίων ὁ μόνος ἦν ἐν ὁμήρῳ ἐκείνου. Xen. Hell. 6. Τοὺς γὰρ ἐκείνου παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους. Τὸ ὅμηρον, pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. ὅνομα δὲ τούτων ὁμήρους τοὺς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀν-

δρῶν. Maccab. c. 1. (de Antiocho. ἐς ἐκεῖνον ἐστὶ τὸν Ἕλληνα.* Scholiast. Thuc. ait deriuari ἀπὸ τοῦ ἅμα ὁρᾶν. At Eust. deriuat ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui diffident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὁμηρεῖν. Achæis significasse ἀπολυθεῖν. vnde ὁμηρεῖς appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀπολυθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους. ¶ Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poetæ Homeri: vnde ὁμηρικὸς, ὁμηρεύω, ὁμήρου, &c.

Ὁμηρόω, sum obses. Herod. l. 4. τοὺς τε παῖδας ὁμηρόσας ἐς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρόσας. Ῥωμαίους.

Ὁμηρεία, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium. Thuc. lib. 8.

Ὁμήρευμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Ro. Exponitur etiam obses.

Ὁμόσε, f. ὁμοῦ, in vnum conuenio, occurro, obuius fio. Item comitor. Od. ρ. Ὁμόσσε δέ μοι πατὴρ ἑταίρων ἀγχόθι ἦεν. Eust. à nomine ὁμωσε fieri scribit: vel deductum esse καὶ τῆς ὁμοῦ ἐμφατικῶν ἐπιφορήματος. Apud Hesio. in Theog. φωνῇ ὁμόσσαι exp. voce concordantes. Item ὁ μὴ εὕρεσαι, vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λίγεσαι.

Ἐξομήρεύω, (comp.) obsides posco & exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plu. in Sertor. ἐξομηρεύσατο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ γὰρ τοὺς δίκας ἐξομηρεύειν τοῖς τυχοῦσιν. pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emereor & assequor. Strabo l. 6. ἐξομηρεύεται δῶρα θεραπευτικὰ τῆς φιλίας.

Ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

Ὁ ΜΙΛΟΣ ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. α. Τίς δ' αὖ τίς τ' ὁμιλος ὁδ' ἐστάλη; Il. ω. κλαίων δ' ἀμφίς κὰ' ὁμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut turma: vt Il. λ. Ἀλλ' ἐπιδὺ κὰ' ὁμιλον. Et Il. ν. ἡ δ' ὑψηστον ὑπὲρ ὁμιλου Ἕκτορ. Sic & Il. υ. & alibi apud Hom. itémque apud Herodot. in Polymn. & Thuc. l. 2. & 4.* Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, deriuari ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ τῆς ἴλας βάλλειν, i. τῆς συστρατείας: at verò quum dicitur ὑπὲρ τῆς ἀκαταστασίας τοῦ ὄχλου, deriuari ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ὁμιλαδόν, vel ὁμιλοδόν, turmatim, cateruatim, facto agmine. Il. μ. & apud Hesiod.

Ὁμιλία, ἡ, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conuersatio, consuetudo. Plato in sympos. Philo de vita M. l. 1. Et peculiariter, pro colloquio: apud Plut. in sympos. & Synes. Item pro consuetudine quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo: & pro ipsa docendi actione apud Xen. Dicitur & spectaliter de consuetudine mariti cum vxore, i. concubitu: apud Arist. de gener. anim. & Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὁμιλία, certa multitudo. Herodot. in Thal.

Ὁμιλέω, ῶ, f. ήσω, in cœtu aliquorum versor. Et generaliter, conuersor, commercium habeo cum. Il. α. Καὶ ἀρέσσειν ἠὲ μάλ' ὑμῖν Ἀνδράσιν ὁμιλεῖν. Theogn. in gnom. Ταῦτα μαθὼν ἀγαθὸς ἔσεαι ὁμιλεῖν. Isocr. ἔτως ὁμιλεῖν τῇ πόλει πρὸς τοὺς ἔτους. Cum dativo rei exp. versor: vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν, versari in rebus. Synes. ep. 105. Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλέω, consuetudinem habeo, consuesco de concubitu. Luc. ἐγὼ δ' ὅμων ταῖς γυναιξὶ μάνας χαλεπὴν ἐστὶ ὁ πόσις ἀν' ὁμιλήσωσιν ἡμεῖ.

Ὁμίλημα, τὸ, officiū cōgressus, seu cōgressus officiosus. Pla.

Ὁμιλητὴς, ῶ, ὁ, qui conuersari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo. peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

Ὁμιλήμων, ὁ, qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur qui bene scit conuersari. Isocr. ad Demon.

Composita.

Ἀντιμιλέω, ῶ, vicissim conuersor. Hippocr. epist. ad Demag.

Ἀντιμίλητος, ὁ, ἡ, ὸν, mutua vitæ consuetudine alienus: item inconcilabilis qui commercium non habet. Plato in ep. ad Dion. propius.

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere & colloqui difficultet possumus, ægrè affabilis. Plut. in Demetr.

Ἐνομιλέω, ῶ, sum in consuetudine alicuius, conuersor. Philo. μόνοι τοῖς τὴν ἐγκρατεῖαν ἐνομιλοῦσι θέσιν.

Ἐξόμιλος, alienus seu abhorrens à cōsuetudine. Soph. in Trach.

Ἐξομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo.

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ, ὸν, qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari: idem quod ὁμιλήμων.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commercium. Apud Schol. Aristoph. καθωμιλεῖν τοῖς κρείττοσι, exp. insertiens tempori. Item alloquor in congressum & colloquium alicuius venio. Aristot. pol. 5. τοὺς μὲν γὰρ γυναῖκας καθωμίλουν, τοὺς δὲ παῖδας ἐπιμαίνοντο. Sic apud Appian. bell. ciuil. l. 5. & Athen. l. 12.

Καθομίλημα, vnde apud Diod. l. 6. ἀφ' ἑαυτῶν τοὺς καθομιλήματα exp. in prouerbij consuetudinem abiit. [ὁμιλεῖν.

Μεθομιλέω, idē quod simplex ὁμιλέω. Il. α. Καὶ μὲν τὸ οὐ ἐγὼ μεθομιλέω.

Προσομιλία, conuersatio, congressus: item sermocinatio & colloquium. Et contractius: apud Alex. Aphr.

Προβμιλίω, conuersor, consuetudo mihi est, congredior. Gregor. ἀνὰ ῥῶν τε βῶς ἀπὸ ἀοβῶ βῶς προβμιλῶν ἐς. Cum datiuo rei significat versor: tractoiv προβμιλεῖν τῷ πολέμῳ, versari in bello, Thuc. lib. 1. Apud eundem tamen l. 2. cum accus. iungitur, in eadem signif. Apud Theogn. προβμιλεῖν πέτρῃ, exp. saxum contingere, vel saxo se admouere.

Προβμιλιβικός, ad conseruationem seu commercium aptus. Item sermocinatiuus, sermocinator: vnde προμιλιβική, sermocinatrix: Fab. l. 3.

Σμιμιλῶ, confabulator congerro. Hippocr. epist. ad Demag.

Σμιμιλίω, ῶ, conuersor, &c. Item colloquor, confabulor.

Ο'ΜΙΧΕ'Ω, ῶ, meio seu mingo, lotium reddo, Hesiod. in Erg. Μηδ' αὐτ' ἠελίοιο τετραμμένῳ ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Ο'μίχματα, vrinæ excretiones, mictus. Hesych.

Ο'ΜΙΧΑΗ & Ionicè ὁμίχλη, ης, ἡ nebula. Arist. de mundo ἔστι δὲ ὁμίχλη ἀτμίδ ης ἀναθυμίασις τις ἀέρος ὑδ ατος ἀέρος μᾶλλον πάχυτέρα ὕδατος δὲ ἀραιοτέρα, expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquam genitrix vt aëre crassior, ita nube rarior. Il. γ. Εὖτ' ἐρι βρυσόεντος καλύψῃ ὀμίχλῃ. Il. ρ. Λύτκα δ' ἠέρα μᾶλλον κατὰ ἄστυ καὶ ἄπτωσιν ὀμίχλῃ. Metaph. Athen. l. 9. suffusum appellat ὀμίχλῃ. Alia metaph. Arist. In Equit. ὁ δὲ μ' ὑπὸ τῶν πολέμων καὶ τῆς ὀμίχλης ἀπαγορεύεις μὴ καθορᾷ σύ, bellicis turbis & reip. caligine. Ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἔχειν εὔλιπον Ety.

Ο'μιχλώδ ης, ες ὁ καὶ ἡ, nebulosus, vel etiam caliginosus. Plut. symp. 8. & in Artox.

Α'ομίχλ ος, ον ὁ καὶ ἡ (comp.) nulla tectus caligine aut nebula: serenus. vt ἀνόμιχλος ἀέρα, apud Arist. de mundo.

Ο'μμα, &c. vide in Ο'πωμαι.

Ο'ΜΝΥΜΙ seu ὀμνύω. F. ὀμόσω. P. ὤμοκα. & Atticè ὀμώμοκα, iuro. Il. ξ. Ὄμνυε δ' ὦ ἐπέλασσε θεὰς δ' ὀνόμηνε ἅπαντας. Xen. in symp. Ἀδύνατος γὰρ ὁρκίζων ἀεὶ ὀμνύειν τὸ καλὸν μὴ φατὲ εἶναι. Plut. in Solone, κοινὸν ὤμνυον ὅρκον ἡβυλὴ τοῖς Σόλωνος νόμοις ἐμπεδοῦν. Apud Dex. παῖδα ὀμνύειν. exp. in capita liberorũ iurare. Apud Plut. in Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exp. in Vitellium iurare i. Vitellio se adstringere iureiurando. Apud eundem ὤμοσαν ὑπὲρ τοῦ Οὐιτελλίου, exp. iurarunt pro Vitellio.

Ο'μνυμαι idem quod ὄμνυμι, vnde fut. ὀμοῦμαι, iurabo. Il. φ. ἐγὼ δ' ὄμνυμαι καὶ τοῦ ὀμοῦμαι. Hesiod. in Erg. ὄμνυμαι δ' ὅρκον ὀμοῦμαι.

Composita.

Α'μφωμοσία, ἡ, iuramenti vtrinque præstatio: i. quum vtraque litigantium pars iurat. Hesych.

Α'ντόμνυμι, seu ἀντομνύω contrà iuro, vicissim iuro. Demost. ἐγὼ μὲν οὐκ ἐγγυῶμαι τοῖς εἰκὸς αὐτὸ ἐπιχειρήσειν οὐδ' εἰς ἀντομόσαι. (Plato in apolog.

A'ντόμνυμαι, idem. i. seus.

A'ντομοσία, esse dicitur iusiurandum de calumnia à parte rei.

A'νώμοτος, ον ὁ καὶ ἡ, iniuratus, qui non iurauit. Eurip. in Hippol. Ἡ γλῶσσ' ἐμόμοσ' ἡ δ' φρὴν ἀνώμοτος. Itē iureiurando non confirmatus. Dem.

A'νωμοτεὶ, iniuratè, citra iusiurandum.

A'νώμνυμι [& interdum ἀπόμνυμαι] vel ἀπομνύω, abiuro, iureiurando nego. Od. β. χρῆν δ' θεῶν μέγαν ὅρκον ἀνώμνυν. Herod. τὰ μὲν πρῶτα ἀπόμνυντο μὴ εἰδέναι φάσκοντες τὰ γενόμενα. Demost. in Aphob. ἂν ἀπόμνυσης τὰ κεφάλαια τοῦτον, ἀφίημι σε. Cũ genitiuo accus. Aristoph. in Nub. Ταῦτ' ἐγκαλεῖτε ἀπόμνυσαί μοι τοὺς θεούς. Item eiuro & cum iureiurando depono. Plut. in Cic. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν. Exp. & simpl. iuro, quum subiungitur negatiua particula: vt apud Xen. pæd. 6. & Od. o.

A'νώμοσις, abiuratio.

A'πωμοσία, ἡ abiuratio, inficiatio, per iusiurandum. Est & verbum forense quum is qui accusatur, iureiurando negat fieri posse vt se iudicio sistat, excusationes proferens: excusator autem vicissim iurat. Poll. & Hesych.

A'πώμοτος (q. d. abiurabilis) exp. vitandus, fugiendus. Item eiusmodi vt quis iureiurando negetur apud Suid. & Hesych.

A'πωμοτικός, ἡ, ὁ, abiuratiuus. Sed hæc rectiùs per o vtrobiq; scribuntur.

Δίομνυμι, vel potius διόμνυμαι, deiero, iureiurando affirmo. Lysias, ἀπὸ δ' εἰξῶ ὡς κατὰ τὸν νόμον εἰμὶ εἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Plato in Apol. καὶ ταῦτα καὶ διόμοσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Et cum infinit. apud Plut. in Numa, διωμοσάμενος τὴν Ῥωμύλειον ἀσπίδα. Item abiuro, interficior. Dem. διωμοσάτο μὴ εἶναι.

Διωμοσία, deieratio, *de eo qui aliquid iureiurando affirmat in iudicio.* Exp. & peculiarius, iusiurandum de calumnia, idq; à parte actoris: vide Antiphontem. Poll. & Hes.

E'νώμοτος, iuratus, qui iurauit, iureiurando obstrictus, in Pand. Apud Eurip. Ἐνώμοτος θεῶν, qui deos iurauit. Item iureiurando confirmatus: vt ἐνώμοτος ὁμολογία. in Pand.

E'νωμότως, cum iureiurando, addito iureiurando. Plut.

E'νωμοσία, vocabulum militare quod de certo militum numero dicebatur, nimirum viginti quatuor seu viginti quinque secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. vide Ælian. Hesych. & Suid.

E'ξόμνυμι, pro quo vsitatius est pass. ἐξόμνυμαι, abiuro, cum iureiurando inficior. Dem. ταῦτα οὐκ ἂν ἐξόμοσαιτο ὁ Εὐβουλίδ ης μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic & apud Lys. & Platon. de leg. l. 11. Item eiuro, cũ iureiurando aliquid excuso & detrecto & recuso: vt ἐξομνύμαι τὴν πρεσβείαν, eiuro legationis munus. Æsch. Synes. καὶ ἐξομνύμαι τὴν ἱεροποιΐαν.

E'ξωμοσία, abiuratio, inficiatio cum iureiurando. Item eiuratio, excusatio cum iureiurando: Aristoph. in Concion.

E'πόμνυμι, seu ἐπόμνυμαι, aut ἐπομνύω. q. d. super iuro de re aliqua iuro, iusiurandum interpono: seu iureiurando confirmo. Il. α. καὶ δὴ μέγαν ὅρκον ἐμοῦμαι. Thuc. l. 2. καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτοὺς. Xen. pæd. 6. ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. Item insuper iuro, iureiurando me addo. Plut. in Pericle. Item pro simpl. iuro, & pro deiero. Aristop. in Nub. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπόμνυς τοὺς τόκους.

E'πωμοσία, iusiurandum quod additur ad confirmationem alicuius rei. Exponitur & iusiurandum, quod debebat ab eo qui vel morbum vel aliam causam iustam quare ad diem præscriptum iudicio non adfuisset, afferebat: schol. Aristoph.

E'πώμοτος, qui iurauit, astrictus iureiurando. Item generaliter, obstrictus. Soph. in Aiace. Apud eundem in Trach. ἀδὴς dicunt ἐπώμοτος τὴν ὅρκῳ ἐγγυητής, vt exp. Suid.

Κατόμνυμι, vel κατομνύω, deiero: Pausan. ἃ πᾶς συμπείσειν κατόμνυτο ἀπὸ σωζόντων αὐτῶν. Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ' ἐμπεδῶ σ' ὀρθῶς.

Κατωμοσία, q. d. deieratio. Exp. & iusiurandum, in qua sign. dicitur & κατώμοσις, apud Herodot.

Κατωμοτικός, q. d. deieratiuus: schol. Aristoph.

Dec. Προσκατόμνυμι, seu προσκατόμνυμαι, insuper deiero, præterea deiero. Paus. εἰ δέ τις εἰ ἀδίκηται καὶ τοῦδε ἕνεκα προσκατόμνυσιν. (peiuncos.

Ὁρκομότης, ου ὁ, iureiurando adstrictus. Ὁρκωμοτικός, ad iusiurandũ

Ὁρκωμοτέω, f. ήσω, iuro in sanciendis fœderibus. Luc.

Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, iusiurandum. Plato in Phæd. Ὁρκωμόσια τὰ, sacrificia in quibus fiebant fœdera. Ὁρκωμόσια, idem quod ὁρκωμόσιον.

Προόμνυμι, siue προομνύω, præiuro, prius iuro, seu antè iuro. Demost. in Aphob. προορκοῦσι δ' ἐμοὶ τὰ ἀν ἔχοντα, ὡς ὡμολογήσω, εἰ δὲ θέτερον εἶναι, &c.

Προωμοσία, seu προομοσία, q. d. præiuratio, ipsa actio prius iurandi. Exp. & iusiurandum quod accusator προόμνυσι, veram esse suam accusationem. Poll.

Προσόμνυμι, vel προσομνύω, insuper iuro, præterea iuro.

Συνόμνυμι vel συνομνύω, vnà cum aliis iuro, simul iuro. Thuc. l. 2. ὅσοι μεθ' ἑκάστης ἡμῶν πότε κοινὰ ὠμόσαν ὑμῶν ξυνόμοσαι. Idem, ξυνώμοσαν τὰ αὐτὰ ὅρκον. Item coniuro, conspiro. Dem. συνώμνυον ὅτι οὐκ ἐμοὶ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπραχθέντες. Sic & apud Philostr. Hinc partic. συνωμόσαντες vel συνωμοσάντες coniurati, qui conspirârunt.

Συνωμοσία vel συνομοσία, coniuratio, conspiratio. Aristoph. in Equit. Herodian. l. 7. (Vesp. Thuc. l. 8.

Συνωμότης, ου ὁ, coniuratus, coniurationis socius. Aristophan. in

Συνώμοτον τὸ coniuratio: vel iusiurandum de coniuratione datum. Thuc. l. 2.

Υ'πόμνυμι, seu ὑποόμνυμαι, prærogo rem cum iureiurando, vel excusans me cum iureiurando dilationem peto. Dem. ἀφεῖναι φοβούμενοι ἐμοὶ οὐδ' ὑπωμνύμενοι.

Υ'πωμοσία, dilatio quæ iureiurando postulatur & impetrat.

Dec. A'νυπόμνυμι, ἄω, litem aut creationem differre præsito iuramento. Hes.

Ο'μοῦ, &c. vide in Ο'μός. Ο'μοκλῆ, in Κλέω.

Ο'ΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ, ξω, P. χα. pro quo vsurpatur ponitur ὀμόργνυμαι, abstergor: vt apud Apol. Arg. 2. ἀκέρσ δ' ὀμόρξαμένη. Poni etiam *pro* imprimo & inuro, tradit Eust. ut ἐκμόργω mutato α in ο fieri ὀμόργω, vnde ὀμόργνυμι. Ponitur & μόργνυμι pro ἐμόργνυμι, apud Eust. vnde comp. ἀνεμόργνυμι.

Composita.

A'ναμόργνυμι, vel ἀναμόργνυμαι, imprimo inuro, quasi tergendo premendóque imbuo. Metaph. Plut. in Cic. τῷ τὴν πολλὴν ἀναμόρξασθαι πάθη δ' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, affectus populares imbuere & inurere.

A'πομόργνυμι, vel ἀπομόργνυμι, exprimo, informo: Alex. Aphro. probl. 2. τὸ πεφθὲν ἀγγεῖον ἀπομόργνυται τὸ τῆς πίστεως σῆμα. Item abstergo, vt Il. θ. ἀπομόρξαιο, ἀέρα. Ponitur etiam absolutè *pro* lacrymo: Hes. & Suid.

A'πόμεργμα, τὸ, quod est expressum ex alio. item quod est abstergendo expressum. Dion. Areop.

A'πομόρξις, εως ἡ, expressio, item absterso.

Dec. E'κατεμόργνυμαι, imprimo, inuro. Synes. ἐκατεμόρξω τῷ φροντίδι, inures piaculum. Item abstergo, detergo. Aristoph.

E'κμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι. & ἐξεμόργνυμι seu ἐξεμόργνυμαι imprimo, exprimo. Plat. in Gorg. ἃ ἐκάστῳ ἡ φύσις αὐτὴ ἐξεμόρξαιο εἰς τὴν ψυχήν. Item abstergo. Eurip. in Electra, ἀκρίς δακρύοισι τὴν ἔμας ἐξεμόρξασθαι θέλω.

E'κμόργνυμι, abstergo, seu detergo in. Hes.

Ἐνομόσσυμι, vel ἐνομόσσυμαι, imprimo, inuro, Greg. in carm.
Προσομόσσυμι, vel προσομόσσυμαι, imprimo, inuro: nĕ abiiergo

Ὁ Μ Ο Σ, ῶ, ὸν, similis, par. Iliad. ω. Εἰ δὲ ὁμοῖος Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θοῦτε τιμαῖο. Od. ρ. ὁμοῖος δ' αὖτε θεῷ ἐνὶ μεσσόδι εἴσει. Interdum significat, idem, ὁ αὐτός: vt ὁμὸς λόγος. Id. θ. & apud Hesiod. in Theog. & ὁμὸν ἔνα. Il. ν. Ὁμὸν, aduerbialiter acceptum exp. similiter, simili vel eodem modo, item vnà, simul.

Ὁμόω, vnio, in vnum idémque coire facio: vnde ἐμόωσε φιλότητι, coire. apud Hom. Il. ξ. (Pand.

Ὅμαδος, ὁ, omnes simul, seu vniuersitas, item multitudo: in Ὁμαδὸς, ὁ, multitudo. Plato de rep. l. 2. item tumultus & strepitus quem multitudo concitat. Il. π. ὁμαδὸς δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. Sic & Il. μ. & Il. τ. & alibi apud Hom. Sunt tamen qui compositum existiment ex ὁμῶ & ὠδὴ, sicut & Eust. Il. ψ. & alibi accipi annotat.

Ὁμαδὸν, summatim.

Ὁμαδίω, in vnum cogo & coacerno, Hes.

Ὁμαδέω, tumultuor. Propriè de multitudine quæ in vnum eundémque locum collecta, colloquendo strepitum quendam & tumultum excitat. Od. α. Μνηστῆρες δ' ἐμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Ap. Arg. l. 22. οἱ δ' ὁμάδησαν Θαρσαλέοις ἐπέεσσι.

Ὁμῶς, similiter, æquè, pariter. Il. κ. 1. Ο. l. ϐ. Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: vt Il. ι. ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι. ¶ At ὁμῶς, tamen, plerunque ei annectitur ἢ: vt apud Dem. pro cor. ὁμῶς ἢ φέρεσθαι ζῶντ' ἐγώ. Sic & apud Plat. Isocr. &c. Dicitur etiam ὁμῶς δ' ἀν. ὁμῶς μὴν τοι. ὁμῶς μὴν, itidem pro tamen, seu attamen. Et ὁμῶς γε, tametsi, ὁμῶς μὴν, cæterum tamen.

Ὁμῶ, vnà, simul eodem in loco. Xen. pæ. 6. ὁμῶ ἠθροίσθησαν ἀλλήλων. Et cum dat. vnà cum. Od. α. Τῷ ὁμῶ ἐθρεψάμην. Soph. in Aiace, θεοῖς ὁμῶ, diis iuuantibus, item propè. Attice: vt annotat scho. Aristoph. in Equit. Sic apud Soph. in Aiace ἁρῶ θαλάσσαν Εὐρυδίκειον ὁμῶ Δακιαρίᾳ τοῦ Κρίσου. item propè. i. fermè, ferè, circiter. Dion. Halic. l. 5. Eust. in aduerbium transisse tradit ex genitiuo ὁμῶ. vt αὐτῶ dici enim ὁμῶ pro ὁμῶ ὁμῶ τόπῳ, sicut αὐτῶ pro ἐπ' αὐτῷ τόπῳ.

Ὁμόσε, eundem in locum, eodem. Il. μ. Thu. l. 4. & apud Xē.

Ὁμόθεν, ex eodem loco. Eurip. & Hesiod. in Erg. Exp. etiam, ex propinquo. apud Xen. pæd. 1. hinc comp. ἐξομόθεν, pro eodem Od. 1.

Ὅμοιος, sive ὁμοῖος, ία, ὸν, similis. Xen. Hell. 3. ὁμοιόν τινα Θρᾴττῃ δόντες ἐπαυλίζεσθαι ἐκεῖσε θρᾴττῃ αἰεὶ ἀπικνούμενοι. Luc. de asin. scrib. ὁμοῖα τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι. Interdum exp. par, æqualis: vt Ody. ρ. 122. αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Sic Plato in Iympos. ὁ παλαιὸς λόγος δὴ ἐκεῖνος ὁμοῖος ἀεὶ πελάζει. Sic & eth. 3. c. 1. Exponitur etiam sicut ὁμός. Idem. Il. ε. Ἀμφὶ δὲ τοξοφόροι ὁμοίιον ἔχεον ἄμφω. Αὐτὰρ ἐνὶ Τροίῃ εὐδόμεν τεγέων ὁμοῖος. Thuc. ὁμοῖος εἶναι φορός τινος αὐτὸς κινδύνους. Sic & apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ὁμοῖα esse alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph. in Aiace. Ἢ πάντ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ ποιεῖ. Ὁμοῖον Iul. substantiuè aliquandò vsurpatur pro similitudo. vt apud Plat. in Tim. 20. Est etiam figuræ nomen: de qua Iul. Ruf. In nouo Test. capitur pro ὁμοίωμα. Iacob. c. 3.

Ὁμοιότης, ῶτος, ἡ, similitudo: vel simulacrum, figura expressa & efficta ad rei alicuius similitudinem. Aristot. eth. 8. c. 10.

Ὁμοιωματικός, vt ἐμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinem significans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ὁμοίωσις, ἡ, apud rhetores figuræ nomen est, de qua Iul. Ruf. In nouo Test. capitur pro ὁμοίωμα. Iacob. c. 3.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ, qui rerũ simulacra imitatur & exprimit. Poll.

Ὁμοιόω, similis sum, assimulo sive assimilo. Marci 14. Γαλιλαῖός εἰ καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιοῖ. (cedens.

Ὁμοῖος, dicunt Æoles pro ὅμοιος. Hesiod. in Erg. Οὐδ' πατὴρ παῖδ' εἶσιν ὁμοῖος. Item pro ὁμὸς, vt ὁμοῖον νεῖκος. Il. δ. Ἐξῆρας ὁμοῖον. ibidem. Videtur tamen quibusdam grammaticis ὁμοῖος compositum ex ὁμὸς & εἶναι, (nam ὁμοῖον ἔρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως καὶ φύσιν ὑπερχόμενον) quibusdam ex ὁμῶ & εἶδος, qui ὁμοῖον βάσκανον vocari scribunt. Ἀεὶ δὲ πάντας ὁμοῖον ἔχουσι δόξαν vel τὸν ὁμοῖον πᾶσι φορτικόν, deriuantes ex ὁμῶ & εἶω significante φέρω.

Composita.

Ἀνόμοιος, ία, ὸν, dissimilis, disparis, diuersus. Plat. in Iymp. Τὸ ὁ

ἀνόμοιον ἀνομοίων ὑπεθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. Τὸ ἀνόμοιον, dissimilitudo.

Ἀνομοίως, dissimiliter, diuerso modo. Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diuersitas.

Ἀνομοιόω, ῶ, ὦσα, dissimilem vel dissimile reddo.

Ἀνομοιοῦμαι, dissimilis reddor, vel efficior, dissimilis sum. Plat. λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι, δόξῃ δὲ τοῖς αὐτοῖς φαίνεσι, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui dissimile reddit. item dissimilitudo.

Ἀφόμοιος, ος, ον, abs similis, dissimilis.

Ἀφομοιόω, assimilo, similem reddo, similitudinem seu formã alicuius repræsento. Plat. in C[illegible] ὥσπερ τοῖς ζωγράφοις ἐκλεμμένοις ἀφομοιοῦν. Cum accus. [illegible] vt ἀφομοιοῦντες τὸ ἀληθινὸν ἡδονῇ, assimilantes veritati oblectamento. Mendacium apud eundem l. 2. de repub. Exponitur etiam, imitor.

Ἀφομοιοῦμαι, ούμενος, assimilor. Plat.

Ἀφόμοιωμα, τος, τὸ, similitudo rei alicuius repræsentata. Item simulacrum. Ἀφομοίωσις, assimilatio.

Δυσόμοιος, ος, ον, dissimilis.

Ἐξομοιόω, assimilo similem efficio.

Ἐξομοιοῦμαι, similis efficior. Soph. in Aiace, αὐτὸ δὲ νόμος πᾶσιν ἐξ Διὸς πολὺ δυνατὸν ἐξομοιοῦσθαι φύσει, similem patris efficit.

Ἐξομοίωσις, effictio qua simulacrum rei alicuius exprimit. Dec. Συνεξομοιόω, assimulo, ad imitationem effingo. Plut. in polit. præcept. Οἱ μὲν φιλόκολακες αὐλικοὶ ὥσπερ οἱ ἐρεβινθῶνες μιμούμενοι τῷ χρώματι καὶ συνεξομοιούντες ἑαυτοὺς ὑποδύονται.

Πανόμοιος, ος, ον, omni ex parte similis, persimilis. Dicitur & παναρμόνιος, ία, ον, poeticè.

Παρόμοιος, & poet. παρομοιΐος, assimilis, non valde absimilis, propè similis. Diosc. l. 3. c. 127. Item ferè par. Xen. Hell. 3.

Παρομοιόω, assimilo seu assimilem reddo. Παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quæ & παρόμοιωσις Arist. Rhet. lib. 3.

Παρομοιάζω, assimilis sum, non valdè absimilis sum assimilo. Matt. 23.

Προσόμοιος, assimilis, similitudine ad rem aliquam proximè ac

Ὁμόν, &c. vide in comp. ex Πρόσω. Ὁμόφακος, &c. in Ὁμόφαξ.

Ὁ Μ Φ Α Λ Ὸ Σ, οῦ, ὁ, vmbilicus. Il. φ. Γαστέρα γὰρ μὲν τύψε κατὰ ὀμφαλόν. Plat. in Iymp. ἀπιδὲ εἰς τὴν μέσην γαστέρα ἐδ' ἐν ὀμφαλῷ κεῖται. Transfertur quandoque ad inanima. Od. α. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης. ¶ In agmine militari sic dicitur media illa pars inter duo cornua: quæ & ἀμαρὲ & συνοχὴ & φόμα, & διζόμη. Poll. l. 1. ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur vmbo: vt Il. ι. ἐπὶ δὲ ἀσπίδος ὀμφαλὸν ὤρα. ¶ Habent & phialæ suos ὀμφαλούς. ¶ Libratorum quoque ornamenta quæ antiqui eorum integumentis solebant addere, confecta vel ex ebore, aliòve osse vel metallica materia, ὀμφαλοὶ dicuntur, itidémque Latinè vmbilici. Luc. ἔνιοι δὲ τοῖς κυλίκιοις τοῖς βιβλίοις, οὐ χρυσοῦ μόνον οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὀμφαλὸς ζυγῶ dicitur τὸ μέσον: apud Hesych. & Lexicat. ¶ Ficuum quoque fundus & ima pars ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur, teste Poll. l. 2. Similiter & in pomis, pyris, mespilis, sorbis ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo vmbilici modo prominet. ¶ Ὀμφαλὲς, vocatur etiam vmbilicus fornicis, i. lapis continens compagem & coagmentationem sese forficum modo intersecantem, Arist. de mundo.

Ὀμφαλώδης, ης, ὲς, ὁ, ἡ, ὸ, vmbilicatis. Arist. de gener. an. l. 3. c. 2.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, vmbilicatus, vmbilicum habens. Il. μ. & ω.

Ὀμφαλωτὸς, ῶ, ὸν, idem. Athen. l. 11.

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, vmbilicus, propriè clypei, i. vmbo. Suid. ex Epigr.

Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius quo obstetrix infanti recens nato vmbilicum præsecat. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀκρόμφαλος, sive ἀκρομφάλιον, τὸ, mediana vmbilici pars, vmbilici meditullium. Poll. l. 2.

Βαλανεόμφαλος, ὁ, ἡ, epitheton esse dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictum quòd αἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων εἰ θέλοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσόμορφος similis esset: vel aliis de causis quas recenset. Athen. l. 11.

Ἐξόμφαλος, cui prominet seu procidit vmbilicus. Item vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more solito extat Gal. Ægin. Diosc.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, quod supra vmbilicum est. Pol. lib. 2. Expon. & vmbo clypei. Ἐπομφάλιος, vmbilicatus in Epigr.

Μεσόμφαλος, vmbilicum in medio habens. Athen. l. 11. Item in medio vmbilico situs. Eurip. in Oreste.

Μεσομφάλιον, τὸ, medius vmbilicus, vel simpliciter, vmbilicus. Pol. l. 1. Exp. etiam, vmbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui vmbilicus à flatu prominebat, species est τῆς ἐξομφάλου. Apud Galen. in def. med. legitur πνευμόμφαλον, quod esse dicit. τὸ διδόμενον τῷ ὀμφαλῷ.

Πρωτόμφαλον, vmbilicus clypei. Hesych.

Ὑδρόμφαλον, superuacui humoris circa vmbilicum collectio, autor de fin. medic.

Χρυσόμφαλος, aureum vmbilicum seu vmbonem habens: cui inauratus est vmbilicus seu vmbo, Poll. l. 6. c. 16.

Ὀ Μ Φ Α Σ. ακος, ὁ, vua acerba nedum matura. Od. ω. παρευθὲ ὀμφακίς ἐστιν Ἀτὸς ἀφιεῖσαι, ἑτέραι δ' ἐπιπυρκαΐζουσιν. Hesiod. in Alp. ὅτ' ὄμφακες ἀόλλεον. Vsurpatur & masculi gen. vt apud Plut. in præcept. connub. νὸ ἐν λοπαλείπτοις ὀμφ' ὀξὺ ὀμφακα τοῖς φαυλοῖς ἑτέροις ποιεῖμεν. Sic dicitur etiam oliua, necnon lauri baccæ, omnéque omnium plantarum acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum peruenere. Hesyc. Ἀπὸ τῆς ὠμότητος φαγεῖν.

Ὀμφακοειδής, ές, ὁ & ἡ, acerbus in modum vuarum immaturarũ, Theophr. hist. pl. l. 3.

Ὀμφάκιον, omphacinum sex vuis acerbis & immaturis confectus Diosc. l. 1. c. 29. Ὀμφάκιον, est etiam vestimenti muliebris genus: apud Poll. l. 7.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, vt ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites Diosc. l. 5. c. 12. Et fœm. gen. ὀμφακῖτις κλεὶς, species galiæ de qua Diosc. lib. 1. c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbitate sua ὄμφακας referens, seu ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος, apud Eustat. Mnaph. apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμός, acerbus immitisque animus.

Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium, succus vuæ acerbæ nedum maturescentis. Diosc. l. 5. c. 7.

Ὀμφάκινος, ὁ, ex acerbis vuis expressa melligo. Diosc. l. 3. c. 9.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ, canum illud ex quo glans quercina enascitur, qua vruntur corriarij. Plinius calicem glandium vocat, recentiores medici capulum. Vide Paul. Ægin. l. 3. c. 42.

Ὀμφακίζομαι, vuas acerbas & adhuc immaturas lego. vnde proueib. Σκολὸς ὀμφακίζει, apud Suid. de quo vide Erasm.

Στιμφαξ, Aristophanes schol. exp. σκληρὸς τραχύς: deriuans ex στίμμα & ὄμφαξ. Vide & in deriuatis à Στίμμα.

Ὀ Μ Φ Η, ῆς, ἡ, diuina vox, responsum à Deo datum consulenti (quasi ἡ τὸ ἐν φανερῷ aperiens id quod est, veritatẽ prodens) Il. β. Ἔρχετο δ' ἐξ ὄπιθε θεὸς δ' ἐμὶν ἀμφίχυτ' ὀμφή. Accipitur & simpl. pro φωνὴ seu αὐδὴ vox: Eurip. in Med. πῶς ἂν ἐς ὄψιν ἔτι ἀμπτέραν ἔλθοι μύθων τ' αὐδὰν ὀξυτόνων ὀξὺ ὀμφάν; Sic Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem dixit, pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις ιστος, ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητὴρ ῆρος, ὁ, idem. Thryphiodor. in Excidio Troiæ, Ἑλένοιο μετήλυδ' ὀμφητῆρος.

Πανομφαῖος, (comp.) dictus fuit Iupiter quòd ad ipsum omnis ἐστὶ καὶ ὀμφὴ, referebatur, teste Eustath.

Ὀμμῶς & ὄμμος, vide in Ὀμός. Ὀναμαι, in Ὀνημι.

Ὄ Ν Α Ρ, (nomen indeclinabile) somnium, insomnium. Il. α. καὶ κόνον ὄναρ κεφαλῆφιν ἐποίχετο. Il. α. καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in sympos. ἀν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sæpè dicitur pro, κατ' ὄναρ per quietem, per somnium, in somnis. Mosch. id. 2. Τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἐλθεῖν ἄλλῳ. Plut. in Pet. ἀν θεὸς ὄναρ φανείη. Interdum ὄναρ, accipitur pro vmbra: vt apud eundem in Thes. ὄναρ ἐλθὼν θερείας. Et in Epig. οὐδ' ὄναρ εἶδε φόβοις. Dicitur ἀφ' ἑαυτοῦ ἐστὶ ἄρειν, inquit Eust. est enim ὄναρ vanum somnium & visum, vide Ὕπαρ.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium. Odys. τ. πολλοῖσι δὲ καὶ ὄνειρον ὑπνῳ ὀνείρῳ, Athen. l. 5. ἐν μὲν ὕπνοις ἐλπίζεται μόνῳ, ἐν ὀνείρῳ φανεῖσθαι. Plut. ἐν δὲ ὀνείρῳ ὀνείρου. A poetis, accipitur & pro ipso quietis Deo Il. β. Eust. deriuat ἀφ' τὸ ὀν εἴρειν, i. ἀλεύειν καὶ γὰρ ἀλλεῦν: vel ab ὀνεῖν, i. ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, ου, τὸ, idem cum ὄνειρος. Od. δ. Εἰς εἰ ὄνειρός ὀνείρων ὑπέκκριτος ἐκ τοῦ ἀμολγῆ. Repetitur etiam ὀνείρατα plur. nu. in prosa, pro eo quod poetæ dicunt ὄνειρα. Luc. de calum. ὀνείρατα δὶς γὰρ ἀκούει. Chryl. περὶ ἀνεφρεσθαὶ ὑπὲρ ὀνείρασιν ὁμιλῆσαι. Genit. sing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. & in polit. & apud Plut. de sera num. vind. Datiuo ὀνείρατι vtitur Athen. l. 3.

Ὀνειρος, ου, ὁ, vt ὀνείρειαι πύλαι, somni portæ vel insomniorum portæ, Od. δ.

Ὀνειροῦν, somnio. Plat. de rep. l. 5. ὀνειρώττειν ἄρα καὶ τὸ τοιοῦτον ἔστιν &c. Syn. de insom. πᾶν τοῦτο ὅπερ ἔστιν ὀνειρώττειν καὶ ἐγρηγορότα ἐνύπνια. Et cum accus. apud Plu. de def. orac. μετὸν τε τὸν ἀπείρου τόπον καὶ ὁρῶς ὀνειροῦν. Peculiariter medici ἐνυπνιάζειν, de iis insomniis dixerunt quæ coniunctas sibi veneris & libidinis imagines habent. Et schol. Aristop. ὀνειρώττειν vult esse genituram per somnium emittere.

Ὀνειρώδης, ες, ὁ, insomnium: vt plurimum dicitur de libidinis imaginatione in somnis: Diosc. l. 3. c. 148.

Ὀνείρωξις, ipsa somniandi actio, somnium. Suid.

Composita.

Βραχυόνειρος, pauca habens somnia.

Δυσόνειρος, tumultuosis & malis somniis molestãs. Diosc. l. 2. c. 127.

Εἰκελόνειρος, somno vel somnio similis, vanus, inanis.

Ἐξονειροῦν, in somnis semen emitto. Arist. de gen. an. l. 1. καθάπερ ῥεῦσις ἀρρένων γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.

Ἐξονείρωμα, seminis in somnis emissio. Idem in probl.

Ἐξονειρωτικός, cui semen in somnis profluere solet. Idem probl. sect. 5. probl. 31.

Εὐδόνειρος, qui quod euenturum est apertè videt in somnis, apud eundem.

Εὐδονειρία, ἡ, insomnium apertè ostendens quod futurum est, apud eundem.

Εὐόνειροι, qui bona vident somnia. Strab.

Ἡδύνειρος, suauia & iucunda afferens somnia. Athen. l. 1.

Γόνειρος, somnio similis, inanis, vanus. Æschyl. in Prometh.

Κακλόνειρος, qui pranis & terrificis somniis vtitur.

Ὀ Ν Ε Ι͂ Δ Ο Σ. ου, τὸ, probrum. Il. π. Σεῖο γὰρ ἡμῖν ἐστὶ κακὸν καὶ ὄνειδος ἀκούειν. Il. γ. Μέμφομαι. Il. γ. Μέμφομαι γὰρ ἐπὶ σοὶ χαλεπαίνεσθαι ἐνὶ θυμῷ ἔστιν, Hesiod. in Erg. Ἔργον δ' οὐδ' ὄνειδος ἐπὶ τοῖ ἔνεστι κακίστῳ. Dem. in epitaph. πάνυ γὰρ ἐστὶ τὸ ἀστεῖον μακρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ κατεσκευασμένον. Eust. exponit ὄνειδος inouens se deriuare ab ὀνόω, hoc est, significante μόμψεσθαι. ¶ Aliquando sumitur in bonam partem, & exp. κλέος ἐγκωμιαστικὸν apud Eurip. in Phœn. ἀφηγοῦ, ἀναφέρεις ὄνειδος, laudẽ ex sphinge sublata refers & commemoras? Sic apud eundem ibidem: Θήβας καὶ λόγου ὄνειδος, decus & gloriam.

Ὀνειδεῖος, siue ὀνειδιῶδης, probrosus, contumeliosus. Il. α.

Ὀνειδία, siue ὀνειδία, ας, ἡ probrum, dedecus. Nic. in Alexip.

Ὀνειδίζω, i. ίσω, probris increpo, probra in aliquẽ iacto. Plat. in apol. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὅσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cum accus. ὀνειδίζων ἐνὶ ἕκαστον probris increpans. Exponitur &, vitupero. Il. ι. Ἀλλὰ μὲν μοῦνον ὀνειδίζας ἐν Δαναοῖσιν. Significat etiã opprobio probrosè obiecto. Hesiod in Erg. Μέμφετ' ἀλεξάμενον πενίαν θυμοφθόρον αὐδῇ· Τέτλαθ' ὀνειδίζῃ μαλακῶν δ' ὀσσε ἀνοίγει τῶν. Herod. l. 3. δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ.

Ὀνειδίζομαι, probris increpor, probra mihi ingeruntur. Philo de vita M. lib. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος ὑπ' ἄνους εἶναι τῆς ἰδίας αὐτῶν κατηγορίας ἐδύνατο χάριν.

Ὀνείδισμα, τὸ probrum, seu quod vt probrum obiicitur.

Ὀνειδισμός, οῦ, ὁ, exprobratio, obiectio probrorum.

Ὀνειδιστής, οῦ, ὁ, exprobrator.

Ὀνειδιστικός, ὴ, ὸν, exprobratorius, exprobrationem habẽs, vt ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog. Ὀνειδιστός, ὴ, ὸν, probros.

Composita.

Ἐξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero. Eur. in Iphig. Aul. Κἀλέγχεα μοι τοιαῦτα ἐξωνείδισας. Luc. ὑπὸ τῆς ἀλφῶ καὶ ἐξονειδίζει αὐτὸ ῥάπτοντα καὶ κεκαυμένα ἀστεκλῶν. (pero.

Ἐξονειδισμός, οῦ, ὁ, exprobratio.

Ἐπονειδίζω, probris & contumiis increpo: vel exprobro, impro-

Ἐπονειδιστός, ὴ, ὸν, qui probrosè obiici potest, probrosus. Iso. in Panathen. τοιαῦτα ἐπονείδιστα τῶν ἐμῶν ἔργων ὅτι οὐδὲν ἀξιόν ἐστι ἀφεῖναι ποτε γραμμάτων ὅτ' ἐπονειδιστοῦσι.

Ἐπονειδίστως, probrosè, cum probro. Iso. in Paneg. ἐπονειδίστως ἢ ἄξιον ἐπιλαθέσθαι.

Καταονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro. [sis. Eust.

Προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probro-

Προονειδίζομαι, exprobrationibus, oneror.

Ὀνίνασθαι, ὀνίνασθαι, vide in Ὀνίνημι. Ὀνίνησθαι, &c. vide in Ὄνησις.

Ὀ Ν Η Μ Ι, siue ὀνίνημι, (fut. ὀνήσω, aor. 1. ὄνησα ab ὄνιν iuuo, iuuo, prosum, vtilitatem affero. Iliad. ω. οὐδ' ἄρ τοι ἀλδὴς ὀνήσεται, ἥν τε σὺ μῆτιν ἐμῇ ἀθανάτῳ ἐνὶ θυμῷ. Il. α. Ζεῦ πάτερ εἴ ποτε δὴ σὺ μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησας. Ἠ ἔπεα ἐρέω. Od. ξ. σὺ γὰρ τί γε γῆρας ὀνήσεις. Philo de vita M. l. 1. ὀνήσει γὰρ οὐδὲν. ¶ Item vitupero probris incesso: in qua signif. vsurpatur potius vox passiua.

¶ *Deriuata ab ὀνημι, i. iuuo.*

Ὄνημαι siue ὄνημαι & ὀνίνημαι, iuuor, fructum & vtilitatem percipio: interdum etiam fruor. Galen. ἐκ τῶν ὀρνέων τῶν ἐκπαιόντων ὀνηνάμεθα, id nobis proderit. Od. β. Ἐθέλεις μοι δ' ἔχειν ἐπιφόρημον. Synes. ep. 121. ἐμέλλον ἄρα τῆς παιμνίας ὀνήσεσθαι. fructum erat futurus aliquis fuit. Et cum accus. apud eundem, ep. 14. ὀνήσομαι δὲ μόνον τοῦτο τῆς ὄψεως τῆς Ἀθήνας εἰδῶ. Significat etiam iuuo. Syn. ep. 21. εἰδ' ἐπιθυμεῖν ὀνασθαί τι τῶν ἐμῶν χαρισμάτων.

Ὄνησις, ιως, ἡ, iuuamen. Od. φ. item vtilitas, fructus. Dẽ. pro cor.

Ὀνήσιμος, qui iuuare & prodesse potest, vtilis. Soph. in Aiace, Ἐγὼ δ' ἄρα οὐδ' ἄρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui iuuat & prodest, vtilis. Hesych.

Ὀνητός, ὴ, ὸν, quo frui queas. Suid. Ὀνητός, vtilis, qui iuuare & prodesse potest. (ὀνητὸν ἐστὶ ἐνίοτε ἡμῖν.

Ὀνίσκω, iuuo, prosum. Athẽ. l. 2. τὰ βρώματα ὀνίσκει καὶ εἰς εὐεξίαν

Ὀνεταρκὲς, τὸ, vtilitas, emolumentum. Hesiod. in Erg. Peculiariter autem ab Hom. Odyss. α. & alibi ὀνήσιμα vocantur τὰ βρώματα, vt dictum in præcedente ὀνίσκω. Ὀνήσιμα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ὑπηρετοῦντα, apud Hom. teste Suida: vt Il. π. ὀνήσιμα ἄγοντα.

ὄνιος, vilis: pro quo facta resolutione Ionica dicitur, ὀνεῖος. Nic. in Alex.

Ὀνίους, videri posset esse superlat. ab ὀνεῖος, nisi schol. Apol. Arg. l. 2. per compar. exponeret, ὀφελιμώτερος. Apud Diog. Laert. ἡμέων μοῦνος ἐς ὀνίους ἐλθω. Cic. exp. nemo de nobis vilius excellat. (suis locis.

Ὀνιος, Ὀνημα, Ὀνος, Οὔνος, quomodo huc pertineant, vide *composita*.

Ἀνόητος, ω, ὁ ἡ, inutilis, quo frui & vti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Ἀνόνημαι sive ἀνόνασμαι, vtilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ. Οὐδ' μὴν κῆν θεὸν Τυδείδης Ἱππόδαμον ἀμείνω Ἠὲ νόῳ ὑπόεικε· ὅτι μ' ἀνάσσει καὶ ὑπέρβη. Sic & Od. π. Interdum exp. fruor: vt Il. ω. οὐδ' ἄρ' ἔτι ἀπόνασθαι Πολλὰ τά τοι φέρομεν, σύν τε πόνῳ δὲ ἀνόνασθαι. Apol. Arg. lib 2. ἀνόνασθαι δ' οὐ τοῦ γε. Sic & apud Nic. in Ther.

Ἐνανής sive ἐνανεός, ω, ὁ, valde vtilis, magnas vtilitates afferens: epitheton Mercurij apud Hom. Il. ν. & ω. sic dicti quasi ἐν ἐξ ὀνήστος, teste Eust.

Derivata ab ὄνημι i. Vtor.

Ὄνημαι, idem quod ὄνημι. Il. ρ. ὅτε μ' ἀνάσσει, καὶ ὑπέρβειν.

Ὀνητός, ω, ὁ, qui vituperari & probris increpari meretur.

Ὀνόω, f. ώσω, idem cum ὀνέω, vitupero, &c. vel reprehendo, carpo.

Ὀνόομαι idē quod ὀνόω, τόξῳ ν fitati. Od. β. οὐς ἂν ἐλεῖν ἀρετῇ βροτοὶ ὄντες ἀνώσῃ. Il. ι. Οὔτις τοι ἢ μῦθον ἀνώσεται. Fut. est ὀνόσομαι, & aor. 1 ὠνοσάμην. Il. ν. Οὐδ' ἐ κεν ὧδε τίον γε μόρῳ καὶ χείρας ἀνώσῃ. Od. υ. φ. ἔτι μοι μόρον ἡμετέρον ὄφρα. Οὐχ ὡς με μενοινᾷς ἀτιμάσσεις τε ἀνώσῃ. Il. ξ. Νῦν δ' ἐν ἀνοσσάμεν πάντῃ φρένας. Sic & Iliad. ρ. &c.

Ὀνοσις, reprehensio, vituperatio. Eust.

Ὀνοστός, ή, ὁ, reprehensione dignus, qui vituperari & probro dari potest. Il. ι. δῶρα ἀνοστά.

Ὀνοτός, ή, ὁ, idem cum ὀνοστός. Apoll. Rhod. Argon. l. vlt.

Ὀνοτάζω, vitupero, carpo. Hesio. in Erg. Καί ρ' ὁπότ' ἂν τις μέγα βλάπτῃ σταλίας ἀνοτάζων. Sic & apud Hom. hymno in Merc.

Κατονάω, (comp.) vitupero, carpo. Κατονόμαι, pro eodem. Item sperno, despicor, vilipendo: vt apud Herodot. l. 2. Μή με κατονόσῃς ἄρος τὰς λιθίνας πυραμίδας.

Ὀνόφ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΝΘΟΣ, ὁ stercus seu fimus iumentorum, vel boum. Ilad. ϛ. Τῷ ῥα βοῶν κίγκλοι ἀνθος ἀποκταμένων ἐρεμνῶν, ibidem, ἀνθος βοείου πλάτο σίμα.

Ὀνθυλεύω, quidam exp. stercore bouino inquino, fimo iumentorum aspergo, apud Suid. ¶ Ὀνθυλεύω autem, exquisitè apparo, exquisitè condio, apud Athen. l. 14.

Ὀνθυλεύσεις, exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum. Poll.

Γονθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀλονθος γνάθος, (comp.) mala quæ tota fimo seu amatore plena est, hoc est, os conuiuatoris maledicum & spurcum.

ΟΝΟΜΑ, (& Æol. ὄνυμα, poet. ὄνομα) ατος, τό, nomē. Od. ε. Ἀρνεῖός σ' ὄνομ' ἔσται, τὸ δὲ οἱ τοῦ πόντιε μήτηρ. Il. ρ. Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ὄνομ' φρεσὶν ἐνὶ μαλ' εἴποι: Thuc. l. 4. ὄνομα ἐν κεκλῆσθαι Σπελλώτας. Idem l. 6. ἢ πάντων ἔχων τὸνομαι per contract. pro τὸ ὄνομα. Itē vocabulū seu verbū. Isocr. in Paneg. Τὰ προσήκοντα ἀεὶ ἑκάστοις ἀξιώσεις ἐνδιαβεβλημένα, καὶ λοῖς ὀνόμασιν εὖ διαβεβλῆσθαι. ¶ Itē nomē, fama, celebritas. Xen. pæd. 4. λόγῳ δὲ, τῶν μεγίστων τὸ τοῦτο ὄνομα μέγιστον ἔχει. Sic & apud Thuc. l. 5. & Philostr. ¶ Itē prætextus, obtectus. Dionys. Halic. ἐφαπτὰ ἢ Ἀμύκλας ἢ τοῦ μετ' ὀνόματων καλῶν, honestis nominibus: vt *loquitur Sallust.* Quidam ἀπὸ τοῦ νέμειν, (sicut & νόμος) ὄνομα deduxêre, quoniam quo pacto lex suum cuique tribuit: ita & nomen suam cuique imaginem rerum reddit. Alijs à iuuando derivatum viderit, quasi ὄνησιμα, quòd eis vsu res agnoscatur.

Ὀνομαίνω, (f. ανῶ, aor. 1. ὀνόμηνα,) nomino, nuncupo, appello. Hesiod. in Erg. ὀνόμηνε δ' ἄρα οἱ γυναῖκα Πανδώρην. Itē nomine voco vel cōpello. Il. π. φίλον δ' ὀνόμηνε ἑταῖρον. Itē nominatim recenseo, vel percenseo. Il. β. Πληθὺν δ' ἐκ οὐ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur & nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομαίνω. Plat. in Tim. Τὰς αὐτὰς δὲ τοῦς οὔτε ὀνομάζουσιν οὔτε φρὸς ἄλληλα συμμιγνύουσι, ambitus siderum neque nomine appellant, neque numero inter se commetiuntur. Item simpl. profero: Demosth. pro cor. μετὰ τῆς ἀληθείας ὀνομάζων dicenda loquens. Item celebro, decanto.

Ὀνομάζομαι, dominor, nuncupor, appellor: Luc. de scrib. hist. εἴτε Νεκρίας τοῦ ὑπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι εἴτε Ὀμήρου εἴτε Εἰρωνίας.

Ὀνομαστί, celebris, decantatus. Isocr. contra Lochit. Hinc adverb. ὀνομαστί, nominatim. Aristot. ibet. 3.

Ὀνόμασμα, τό, nomen seu appellatio. Plat. in Crat.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen. Aristot. de poe.

Ὀνομαστός, (q. d. nominabilis) qui nominari potest seu debet. Il. τ. οὐκ ὀνομαστόν, non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat. polit. l. 1. ἀπεκρίνατο τοῦτο ὑπ' ἀν αὐτοῦς Σεριφίους ἀνόμασε ἐκ τοῦ ἐκείνου Ἀθηναίους.

Ὀνομαστί, celebriter, nobiliter. Ὀνομαστί, nominatim seu nomine. Thuc. l. 1. Demosth. in Mid.

Ὀνομαστικός, ή, ὁ, q. d. nominatiuus, seu nominatorius: vt ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. Ὀνομαστικόν, sub. dictionarium.

Composita: ac primum ex nomine ὄνομα, in quibus observandum est primo o mutari in ω, posterius in υ.

Ἀντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

Ἀντωνυμικός, ad pronomen pertinens. Ἀντωνυμικῶς, l. abendo vsum pronominis, &c.

Ἀνώνυμος, ὁ, ἡ, nomine carens. Od. ϛ. εἰ μὴν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων. ¶ Item minimè celebris, obscurus, ignobilis. Dem. Philipp. 4. ¶ Est & arboris nomen quæ & δόδωνα: vide Ἀνώνυμος.

Ἀνωνύμως, & ἀνωνυμεί, absque nomine. item ignobiliter, absque celebritate.

Νώνυμος, poeticè dicitur pro ἀνώνυμος. vt Il. μ. & apud Apol.

Δινώνυμος, binominis, duo habens nomina. item celebris seu pervulgatus. Plut. in Tim. & Appian. bell. ciuil. l. 4.

Δινωνυμία, q. d. binominium: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum seu infaustum est nomen: aut cuius nomen odiosum est. Il. ζ. Soph. in Aiace. Et generaliter, infaustus, inauspicatus.

Ἐπώνυμος, q. d. supernominis, seu quasi addititius ad nomen. vt ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur & distinguitur à nomine proprio. Plut. in Coriol. & Athen. l. 13. itē ἐπώνυμος, pro φερώνυμος: vt ἐπώνυμον ὄνομα, nomē quod imponitur personæ ob conuenientiam quandā rei quæ in persona est & nominis: vt Vlysses fuit appellatus. Ὀδυσεύς, quòd auus eius Autolycus πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος in Ithacam venerat. Od. τ. item ἐπώνυμος, denominatus, qui nomen traxit. Aristot. de mundo, τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμον ὄντι τῷ κόσμῳ. Plu. in Rom. ἀναιρῶν πολλὰς πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων, quæ nomen à regibus & heroibus acceperant. ¶ Itē qui nomē alijs dat: vt ἐπώνυμοι ἄρχων, à cuius nomine alij ἄρχοντες in actis perscribebantur. Plut. in Demetr. Sic & ἐπωνυμοι Ἥρωες decem dicti fuerunt, quod decē trib. ab iis denominatæ essent.

Ἐπωνυμία, cognomento, item nomine ducto seu sumpto: vt apud Diod. l. 3. ἐπωνυμία τῆς χώρας. itē nomine rei conueniēte.

Ἐπωνυμία, ἡ cognomen. Aristoph. in Pluto.

Deriuat. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum, cognominis. Eurip. in Phœniss.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est. Damasc. de Ioanne Antiocheno.

Ἑτερώνυμος, diuersum nomen habens, item diuersitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. Eust. Ammonius ἑτερώνυμα vocari scribit quæ in vno eodēque subiecto diuersum nomen habent: vt in scala ascensus & descensus.

Ἑτερωνύμως, diuerso nomine. Item non ἀναλόγως. Eust.

Ἑτερωνυμία, ἡ, diuersitas nominis. Item diuersitas nominis in eodem subiecto. Et diuersitas nominis quæ est contra analogiam. Eust.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum & faustum nomen habens. Apud Luc. in Lexiph. λόγῳ εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. ¶ Item sinister, lævus. Herodot. Thuc. Xen. Aristot. Apud Hesiod. in Theog. Ἀστερίου εὐώνυμον, quidam exp. celebrem, quidā lævū. ¶ Est & nomen arboris sic κατ' ἐξοχὴν dictæ: de qua Theoph. & Plin. l. 13. c. 12. Quidam eam ἀνώνυμον vocārūt.

Θεωνυμίαι, αἱ, diuinæ appellationes. Areop.

Ἱερώνυμος, cui sacrum est nomen. Luc. in Lexiph.

Καλλιώνυμος, pulchrū nomē habens: nomen piscis: apud Aristot.

Κεκρύνυμος, nomen habens occultandum & oblitioni mandandum. Et generaliter infamis. Hesych.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus. Aristoph.

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine positio: figura rhetorica, de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικός, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, vtendo metonymia.

Μυριώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ὁμώνυμος, idem nomen habens, cognominis. Isocrat. in Euagr. Plut. in Them. Ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem significantia: item quæ duas res aut plura significant, æquiuoca.

Ὁμωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Aristot. eth. 5. c. 1. & alibi.

Ὁμωνυμία, nominis communitas. Aristot. ibidem.

Ὁμωνυμίω, cognominis sum, idem mihi nomen est. Athen. Τὰς πολεάδας εἶναι ὁμωνυμεῖν ταῖς θεσπρωτίδι.

Παρώνυμος, q. d. denominatiuus, denominatiuus, ab alio denominationem habens: vnde παρώνυμα, quæcunque ab alijs deriuata sunt apud Aristot. in categ.

Παρωνύμως, denominatiuè, seu q. d. denominatiuè. Plutar. in quæst. Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominatiuè facta. & q. d. deriuatiuè. Quibusdam idem est quod παρονομασία: vide Aqu. Rom.

Παρώνυμος, denominatione similis. Plato de leg. l. 6.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμίζω seu παρωνυμιάζω, denomino. Aristotel. & Themist.

Πατρωνυμικός, ή, ὸν. à patre denominatus. Et πατρωνυμικὰ ὀνόματα quæ ex patris nomine facta sunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: aut nomen è patris nomine factum. Eust.

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. & Hesiod. Item celebris, honoratus. Τὰ πολυώνυμα, dicuntur etiam quæ aliàs συνώνυμα. Eustath.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. hymno in Dian. Item celebritas. Item pro συωνυμία. Eust.

Προσωνυμία, appellatio, cognomen. Plut. in Pericle.

Προώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συνώνυμος, nomen commune habens. Aristot. eth. 5. c. 1. Συνώνυμος λέξις, vocabulum cum alio communem significationem habens. Eust. Dialecticis verò συνώνυμα sunt quæ & nomen commune habent, & quibus eadem respectu huius nominis essentialis definitio competit. Aristot. in Categor. c. 1.

Συωνύμως, communi seu eâdem diuersorum vocabulorum significatione. Plut. Apud Dialecticos συωνύμως prædicari dicuntur ea quibus communis nominis eadem definitio rectè tribuitur. Porphyr. Isagog. c. 3.

Συωνυμία, nominis cum alio in significatione communio vel nomina diuersa idem significantia: numeratur inter schemata rhetorica ab Aq. Rom. Dialecticis autem est quum eiusdem nominis eadem definitio pluribus conuenit.

Συωνυμοιότης, idem quod συωνυμία.

Τριώνυμος, tria nomina habens. Τριωνυμία, tria nomina. Eust.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen suum i. veritatem nominis sui: cui verè conuenit nomen quod habet. Theodorit. histor. eccles. lib. 1. & 5.

Φερωνύμως, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo. Aristot. de mundo.

Φερωνυμία, nominis conuenientia cum re. Eust.

Ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens. Æschyl. in Prometh.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conueniente. Idem ibidem. Ψευδωνύμως σε δ' αἶμοτος Προμηθία καλοῦσιν.

Composita ex ὀνομάζω, & ὀνομαίνω.

Ἀντονομάζω, (q. d. pronomino) pro nomine nomen pono, nomen commuto, transnomino. Item contra alium nomino ex aduerso: vt quum accusator crimen vno nomine appellat & reus alio vt crimen extenuet.

Ἀντονομασία, ἡ, figura qua loco proprij nominis ponitur aliud. Fab. 8. cap. 6.

Ἀνωνύμαστος, ον, ὁ, ἡ, non nominatus, nomen nõ habens. Eut.

Διονομάζω, denomino, appello. Apud Aristot. lib. 1. meteorol.

Διονομαστμβρίως, exp. nominatus celebris.

Ἐξονομάζω, idem quod ὀνομάζω, nomine voco. Aliquando exp. loquor, verba facio, vt sæpe apud Homer. ἔπος τ' ἔφατ' ἐν τ' ὀνομάζε.

Ἐξονομαίνω, idẽ cũ ὀνομαίνω. Il. ζ. ἄνδρα πολύκλειτον ἐξονομήνας.

Ἐπονομάζω, cognomino, item nomen do. Plat. Item nominatim consecro, dico. Plat. de leg. l. 5. εἰ δὲ τὸ μὴ θεῖον δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλῆρος θεοῖς ἐπωνομάσαι, εἰ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τοῦ θεοῦ εἰ φυλὴν αὐτοῖς ἐπωνομάσαι.

Ἐπωνομάζομαι, cognominor: Plut. in Rom. & Plat. de leg.

Ἐπωνομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine. [Athen.

Ὀνομαστός, cognominatus. Ἐπονομαστί, exp. nominatim.

Καταονομάζω, nomino, denomino. Apud Phil. de mundo. καταονομαζόμενος τοῖς πάθεσι qui denominatur ab affectibus. In epist. Phalar. κατονομαστμβρία τοῖς θεοῖς, dedicata diis. Sic & apud Polyb. lib. 5.

Ἀκατονόμαστος, (*decomp.*) qui nominari non potest seu denominari, cui nomen imponi non potest. Basil. in Hexaẽm. & Gregor. Nazianz.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto seu transmuto.

Μετονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία, agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Προζονομάζω, q. d. insuper nomino.

Ὀνος, ου, ὁ, vel ἡ, asinus, vel asina. (Ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀστοῦ ἠρομένου ὄνησις. Etym.) Iliad. λ. νωθὴς ὄνος. Xen. Pæd. 7. οἱ ὄνοι εἰ κακοθύμοι, asini clitellarij. Idem Pæd. 1 ὄνοι ἄγριοι. Plut. in Alex. ὄνος ἥμερος. Vsurpat in fœminino gen. Matt. c. 21. Apud Nicãd. in Ther. ὄνοι πυρίλλοι, origani species quædã. ¶ Ὄνοι dicũtur etiã stellæ duæ cãcri iuxta præsepe collocatæ, quas Latini asellos vocãt. Theocr. idyl. 23. Ἐν δ' ἄστεροι τ' ἐράνοιο, ὄνοι τ' ἀνὰ μέσσον ἀρουρῶν φαίνον σημαίνοντες ἐς φῶς πλόον οὐδὲ φάνεντες. ¶ Ὄνος siue ὀνίσκος, piscis etiam nomẽ est, apud Athen. l. 3. & l. 7. Est etiam genus quoddam locustæ. Dioscl. l. 2. c. 57. ¶ Ὄνος siue ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola quædam multiples, coloris fusci & subcineritij, nascens in locis humectis: Latinis multipedacuio, porcellio. Dioscl. lib. 2. cap. 57. Hal. l. 3. de loc. aff. & l. 11. de simpl. medic. fac. in c. αἷμα δ' ῥάκοντος. ¶ Ὄνος in quodam ludi genere cui nomen ὑφαίνα, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur. Poll. l. 9. Ὀνός, axis, & ὀνίσκος, asiculus. i. fucula quæ & ὀνάριον, dicitur: Gal. in lex. Hippocr. ¶ Ὀνός, fusus. Poll. l. 10. c. 28. & l. 7. c. 10. ¶ Ὀνός dicitur etiam superior molæ lapis. Hesych. A Poll. l. 7. cap. 4. vocatur ὁ ὀνὸς ὁ ἀλεθῶν, à Xen. ὀνὸς ἀλέτης, l. 1. anabas. ¶ Ὀνός est etiam vasis quoddã genus, apud Aristop. in vesp. Κἂν οἶνον μοι μὴ κεχρῆς εὐ πιεῖν, ἢ ὄνον τόνδ' ἐκκεκόμεσμαι. Οἶνον μισῶ. ¶ Ὀνός appellatur etiam vnio in tessera, quæ & μονὰς & κύβος.

Ὀνώδης, ες, ὁ, ἡ, asininus, qui asinini generis est. Aristot. in physiog.

Ὀνικός, ἡ, ὸν, asininus vel asinarius.

Ὀνεός, ᾶ, ὸν, asininus: vt ὀνεοῦν κρεὰς, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Ὀνεία, sub. δορά, pellis asinina. Suid.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, stabulum asinorum.

Ὀνειῶν, stercora asinina. Hesych.

Ὀνὶς, ιδος, ἡ, sub κόπρος stercus asininum, fimus asininus. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Ὀνίδιον, & ὀνάριον, ου, τὸ, asellus. Athen. l. 13. & Suid.

Ὀνίσκος, idem. Est etiam serra fabrilis, Hesych. Vide & alias significationes in Ὀνος.

Ὀνίσκος, ου, ὁ, scari piscis genus. Athen. l. 7.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q. d. asinaria, species quædam origani. Dioscl. l. 3. c. 32. & 33. [Thuc.

Ὀνός, seu lamachina tractorij generis, de qua vide scholiast.

Ὀνόω, suculam verso & circumago: Ael. Dionys. Ὀνόομαι, idem Gal. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἡμίονος, ου, ὁ, vel ἡ, mulus, mula. Il. ω. Ζεῦ ξεῖν' ἦ ἡμίονος κραταιοῦ τῆνος ὀρέστειος. Sic & apud Plat. in apol. ¶ Item ἡμίονος seu ἡμιόνιον, herbæ nomen quæ aliàs asplenon: sic dictæ vel quòd mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres sterriles instar mularũ reddat, vt testatur Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. vide & Dioscl. l. 3. c. 151. ¶ Ἡμίονον, Hesych. est etiam auis quædam.

Ἡμιόνιος, mularis. Il. ω. & ζ. Ἡμιόνειος, ου, ὁ, idem. Et in form. gen. ἡμιόνειος, vt ἡμιόνειος ἵππος, equa mulos pariens. Item ἡμιόνειος, sub. πόα, vel βοτάνη herba quæ & ἡμίονος seu ἡμιόνιον: de qua Dioscl. l. 3. 152. & Gal. περὶ κρ. τύπων. l. 8.

Καταδόομαι, idem quod ὀνόομαι. Gal. in lex. Hippocr.

Ὄνεος, &c. vide in Ὄνημι. Ὄνιος, in Εἰμι.

Ὄνυξ, υχος, ὁ, vnguis vel vngula, quum de quadrupedibus dicitur: (Ἀπὸ τοῦ ὀνύσσω τὸ ὀνύξω, futuro verbi ὀνύσσω pleonasmo ἢ ν. testo Eustat. est enim pars corporis ad fodiendum & lancinandum accommodata.) Hesiod. in Asp. μακρὸν δ' ὄνυχας ὑπόκειρε ὑπαίθρ. Idem in Erg. γναμπτοῖσι τε κερμάσι κρεμᾶ ὄνυχας. Aristot. τὰ δὲ ἀφελεῖν ἐκ χερῶν ὀνύχων τὰ ὀνυχίζειν τὰ παιδία ὄνυχας. Plin. interp. fabioribus cibis viæ carentem vnguiculis partũ edũt. Athen. l. 8. ἐν' ἄκρον ὀνύχ' ἀνύσῃς. Proverbialiter dicitur ἐπὶ ὄνυχος ἀκρεκεῖν, ad vnguem exigere apud Plut. Ἐκ ὄνυχος, à teneris vnguiculis apud Gregor. Naz. Sic ἐξ ὀνύχων τὸ λέοντος, ex vngue leonem: de quo vide Erasm. ¶ Pro vnco quoque fine vncino vsurpatur, apud Hippoc. de superf. & Plutar. de virt. mul. ¶ Est & βοτάνης ἄκρον ὄρμενον, apud Syn. & Theodorit. in eccles. hist. ¶ In rosis ὄνυχες dicuntur capita foliorum & partes candidæ tenues Dioscl. l. 1. c. 131. & Plin. l. 21. c. 18. In aliis verò ὄνυχες volunt esse nucleos qui & ἄγκιστρα & συκλίδες. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur schol. Nic. & Ruf. Ephes. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur quum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profundè, nunc in superficie, vt pus figura vnguem repræsentet. Actuar. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22. ¶ Est & gemmæ nomen, quam sic appellatam esse quòd in ea candor conspiciatur vnguis similitudine, testatur Plin. l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, seu lapis ex marmorum genere qui & alabastrites, de quo idem Plin. l. 36. cap. 7. & Dioscl. l. 5. c. 155. Ex quo lapide pocula facta ὄνυχες enim appellabantur, quamuis apud Athen. l. 11. ὄνυχα Pamphilus exp. ξύλινον ποτήριον Παμφιλιακόν. ¶ Est & operculum conchyliij purpuræ operculo simile: de quo Diosc. l. 2. c. 10. Plin. l. 32. c. 10. Ipsum etiam ostreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. ¶ Item frutex quidam paruus, alio nomine ἀστραγαλος dictus: apud Dioscl. l. 4. c. 62.

Ὀνυχίνη, ου, ἡ, onychinum: vt ὀνύχινον μύρον, apud Dioscl. l. 1. Item onychis, conchylij colorem referens.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, vt ὀνυχίτης λίθος, apud Dioscl. Fœm. ὀνυχίτις, vt ὀνυχίτις κατὰ μέσον, dicta à similitudine vnguis onychis lapidis. Dioscl. lib. 5. cap. 84.

Ὀνυχίον, τὸ, vnguiculus. Item pro lapide onychite. Etod. 18.

Ὀνυχίζω, vngues præcido, vngues reseco. Artemid. oniroc. l. 26. Dicitur & de rosis ὀνυχίζειν, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur: apud Dioscl. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam ὀνυχίζειν vngue noto. ¶ Item ad vnguem exigo, exactè subtilitérque expendo. Phrynich.

Composita.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, vngulas habens caprinas, in anthol. Dorigram.

Ἀκρώνυξ

Ἀκρώνυξ, siue ἀκρώνυχος, ντος ἀκρώνυχα ποδὸς ἴχνια. vestigia quæ aliquis impressit terræ summis vnguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ἀκρώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκρωνυχία, i. vnguium extremitas. teste Suida.

Ἀκρωνυχία, ἡ, idem quod ἀκρώνυξ. Suid. ¶ Item iugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Ἀμφώνυξ, propriè videtur significare, qui circum vngues est, vngues ambiens. Hesych. est γαστρίμαργος, ἀκόρεστος.

Ἀπονυχίζω, f. ίσω, vngues resecco. Poll. Et metaph. auferto, adimo. Aristoph. in Equit. ἀπονυχῶ σου τὴν ἀρετὴν ἐστία.

Ἀπονυχίσματα, vnguium resegmina. Pythag.

Γαμψώνυξ siue γαμψώνυχος, vncos seu adunco vngues habens, cui cursui seu recursui vngues sunt. Od. χ. & apud Aristot.

Ἐξονυχίζω, vngues excindo seu eximo. Metaphoricè, examino, Plut. symp. 6. probl. 7. ὅπως εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρῆσθαι μόνον λέγειν, ἐξονυχίσωσι τὴν ἀκρίβειαν οἱ διδάσκοντες. Item exquisitè expendo & ad vnguem exigo. Athen. lib. 3. ἐξονυχίζει τε πάντα τὰ φερόμενα τοῖς συμβαλλομένοις. (l. 8.

Εὐθώνυξ, siue εὐθώνυχος, rectos vngues habens. Aristot. hist. an.

Κραταιώνυξ, siue κρατιώνυχος, validos vngues habens. Iliad. υ. Athen. lib. 4. Pro eodem dicitur etiam καρτερώνυξ siue καρτερώνυχος. Suid.

Μονώνυξ (siue μώνυξ per syncopen) & μονώνυχος siue μώνυχος, *per syncopen*, solidas vngulas habens, simplices & indiuiduas vngulas habens. Aristot. de part. an. lib. 4. Sic & μώνυχες ἵπποι, Il. π. & alibi apud Hom.

Παρωνυχία, abscessus ad vnguis radicem natus; alij inflammationem vocant. Latini reduuiam vel reduiam malum hoc nuncupârunt. Paul. Ægin. lib. 3. ¶ Est etiam nomen herbæ nominatæ ἐκ τῆς παρωνυχίδος θεραπείας, vt docet Diosc. l. 4. c. 54. & Suid.

Περιονυχίζω, vngues in orbem resecco. Deut. 1.

Πλατυώνυχος, qui latos habet vngues. Diog. Laërt. l. 7.

Πολυώνυχος, multos habens vngues.

Ῥίζωνυξ, radix vnguis. Et plur. ῥίζώνυχες, vnguiũ radices. Pol. l. 2.

Σαρδώνυξ, sardonix: lapis ita dictus à candore in sarda, hoc est, velut carnibus vngue hominis impositus, & vtroque translucido. Plin. l. 37. c. 6. Scribitur & σαρδόνυξ apud Basil. & Arcth.

Στόνυξ, vnguium extremitas. Hes. Στόνυχες dicuntur etiam quæ in acutum desinunt: apud Lycophr.

Σχιδώνυχος, vngulas habens fissas.

Ὀνωνις, ἡ, herba inter eas quæ secundum spinam habent folium: apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. Diosc. ἀνωνὶς vocat, lib. 3. c. 11. * Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὄνος & ὀνίνημι, quasi dicas asini oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant asinos in ea se volutare, & dorsum suum aculeis eius herbæ libenter exterere.

Ὀξύς, εῖα, ὺ, acutus (vt ea quæ mucrone & cuspide præfixa sunt) Odyss. υ. κατὰ δ' ἔσταν ἐξὺ χαλκῷ. Il. ω. Ὀξὺ δ' ὀφθαλμοὶ κρυδόωσιν. Sic Od. ι. μεγάλην ἐλάτης ἐλάκατον ἐξυὸν ἐπ' ὄμμα. Metaphoricè de acumine sensuum dicitur, & interdum de obiectis eorum: Plato polit. 2. οὐ φαῦλοι, ἀλλ' ἐξὺ βλέποντες. Aristoph. in Pluto, ὀξύτερον βλέπων ἢ Λυγκεύς. Sic αὐτὰ ὀξέα, & ἐξεία φωνὴ, vox acuta. Il. ε. & apud Aristot. Rhet. li. 3. Item ὀξὺ φωνῆς. Il. ρ. Et Ὀξεῖα κελεύθου: Il. β. Sic & ἐξὺς χυμὸς, acutus seu acid⁹ succus; qui linguam tanquam acutum ferrum penetrat: apud Xen. Pæd. 6. & Plut. symp. 6. Alta metaphora ἐξεῖαι μελέδονες dicuntur. Od. τ. Et ἐξεῖα νόσοι, acres morbi & vehementes, apud Gal. & Hippoc. Sic & ἐξὺς Ἄρης. Iliad. κ. & ἐξὺς ἀγών, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer, subitus: Plut. in Rom. (de quodam Celere) ἐξὺ καὶ ἐνοίνου τοὺς Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἅμα ἐπεμαίνετο. Sic ἐξεῖα πάθη apud medicos, vita præcipitia. Et ἐξεῖς πυρετοὶ apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ἐξὺς dicitur qui promptus & expeditus est in aggrediendis, vel expediendis negotiis. apud Aristot. eth. 3. c. 7. Item qui citò ad iram fertur, seu cui facili & leui de causa bilis accenditur: vt apud Theocr. idyll. 14. Τοῦτο μὴν ἀεὶ τὸ φίλ' Αἰσχίνα, ἄτυζον, ἐξύ, &c. Sic & καιρὸς ἐξὺς, occasio subita, vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. & Xen. Pæd. 8. ¶ Est & ἐξὺς herbæ nomen, apud Plin. lib. 27. c. 12. ¶ Item lumbus, Erot. apud Hippocr. ¶ Substantiuè quoque & absolutè dicitur ἐξεῖα, pro ἠλεχτρὼν: vnde proverb. Δὶς ἐξείας δραμεῖν, ὅπερ ἅπαξ καὶ ἀνδρεῖον. Suid.

Ὀξὺ (substantiuè) id quod in acutum exit, mucro, acumen, acies: Aristot. de gener. an. l. 3. δεῖ δὲ τὸ ὕστερον ἐξιόντα τὸ ὀξὺ. Metaphoricè acumen etiam sensuum sic appellatur, & quicquid efficaci motu ab iis percipitur. Ὀξὺ dicitur etiam celeritas: vt apud Thuc. lib. 3. τὸ δ' ἐμπλήκτου ἐξὺ καὶ ἀδρὸς μοῖρα παρεστήκει. Vsurpatur & adverbialiter in vtraque significatione & pro acutè, & pro celeriter, velociter: sic ὀξὺ ἀκοῦσαι, apud Plat. de leg. & ὀξὺ δὲ ἔνι, apud Aristoph. Et ὀξὺ ἐνεῖν, apud Hom. Il. o. celeriter animaduertere. In plurali ὀξέα, quoque pro ὀξέως capitur apud Hesiod. in Asp. pro quo & ὀξείας, metri gratia inserto, apud eundem ibidem.

Ὀξέως acutè. Frequentius significat celeriter, velociter; interdum & studiosè: apud Thuc. l. 2. & Plut. in Rom.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumẽ acies. Plut. de hom. item acrimonia, acerbitas. Idem symp. 3. metaph. acrimonia in rebus gerendis. Item acor quem frigoris humoriqueque copia gignit. Alex. Aphr. probl. 70. l. 2. Item celeritas, velocitas. Plut. in Rom.

Ὀξύνω, acuo, acutum reddo, vt grammatici syllabam acuunt quã eam acuto tono pronuntiant seu insigniunt. Athen. l. 11. εἰ μὴ ὀξύνοιεν τὴν τελευταίαν &c. Item acuo ad, instigo, incito: Suid. Item acidum reddo, acescere facio. Gal. l. 3. de aliment. fac. ἡ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν θερμασίας ὀξύνουσα αὐτὸ ποιεῖ. Item acesco, coacesco, in acorem vertor. Idem l. 5. symp. l. ἡ δὲ κατὰ δὶς ὀξυνόμενος ἔχει τὴν ὀσμήν.

Ὀξύνομαι, in acidam qualitatem abeo, acesco, coacesco. Gal. l. 5. de aliment. facult.

Ὀξυά, ας, ἡ, arbor apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. folia habens spinosa & in acutum desinentia, vnde & denominata est.

Ὀξύη & ὀξύης, ex ea arbore confectus. Il. θ. & Od. τ.

Ὀξυήλαιος, ὁ, vt ὀξυέλαιος, τυρός, genus casei quo Saculi vtebãtur, ita dictum ab acore. Poll. l. 6. c. 9.

Ὀξος, ου, τὸ, vinum quod coacuit, acetum. Plut. symp. 3. τὸ ὄξος εἶναι τινὰς ὅτι φύσει καὶ δύναμιν.

Ὀξυδής, ες, ὁ, ἡ, acetosus, acidus. Gal. de alim. fac. l. 3. c. 14. & Alex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Ὀξῶδης, ες, ὁ, acetum resipiens, vel acetarius.

Ὀξύστον, ου, τὸ, idem cum ὄξος. Suid.

Ὀξίνη, ἡ, ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamẽ in acetũ conuersum est: vappa. Chrysost. εἰκὼ μὴν ἀρετῆς ὀλίγον τὸ ἀξιοπαραδόξως, εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappã mutari. Aristoph. in Vesp. dixit etiam θυμὸν ὀξινῶν, acerum, acerbum seu bilosum. Ὀξίνα dicitur crates dentata stylis ferreis, occatio. Hesych.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asseruatur vel in mensa apponitur. Aristoph. in Ran. item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ὀξίζω, acco, acidus fum, acorem refero seu acidum saporem. Diosc. l. 5. c. 12.

Ὀξαλίς, ίδος, ἡ, acida fax, vel vappa. Hesych. Est & lapathi species: de qua Diosc. l. 2. c. 140.

Composita. (l. 4. c. 52.

Ἄποξις, acuminatus, mucronatus, in mucronem fastigiatus. Diosc.

Ἀποξύνω, exacuo. Od. ξ. ἀποξύνοιεν ἰρτμά. Item acidum reddo, in acidam naturam muto: Act. ferm. 9. c. 11.

Ἀποξύνομαι, exacuor, item acesco. Gal. φύσει τῶν βραχυμάτων ἀποξυνομένων, μᾶλλον ἢ πεπτολίζειν.

Ἐξαποξύνω decõp. idẽ quod ἀποξύνω. Eur. in Cycl. Ὁ δ' ἀκραιφνὲς ἐλαίας φυλλοκόμου λαβὼν ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθίει.

Ἐξοξύνω, acidum reddo, acorem affero. Ἐξοξύνομαι, acidus reddor, acesco. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἐποξύνω, exacuo, item facio vt quis properet.

Ἐποξίζω, coacesco. Suid.

Καίτοξυς, peracutus: vt καιτόξυς κραυγὴ peracutus clamor, apud Arist. in Vesp. & καιτόξυ νόσημα, apud medicos, peracutus morbus.

Πάροξις, acer, acerbus. Athen. l. 6. ex Comico.

Παροξύνω, acuo, exacuo, instigo, concito, inflammo. Xenopæd. 6. καὶ τάττοις ἐπαινῶν παρώξυνε. Et cũ infinitiuo, apud Plut. ad Color. διαπαυσάμενος καὶ παροξύνας ἀλλήλους πρὸς τὸν βαρβαρικὸν πόλεμον. Interdũ cum ὅτι, vel εἰς. Idem in Themist. παρόξυνε σφοδρότερον ὅτι μάχοιτο. Et Herodian. l. 5. τοὺς εἰς ὀργὴν παρόξυνε τῶν ἐπὶ τὴν ἀπάνθρωπον ἐπιτελουμένων. Item ad crudelitatem exacuentes. Itẽ ad iram concito ita accendo. Morbus etiam παροξύνει dicitur quum hominem inuadens exacerbat priorem statum, in quo erat. Gal. l. 1. ad Glauc. ¶ Grammaticis παροξύνω est acutum tonum in penultimam syllabam colloco: Athen. l. 11.

Παροξύνομαι, acuor, incitor ad aliquam rem. Hoc. ad Philip. τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Item inflammor. Aeschin. contra Ctesiph. ἀκούσας ὑπὸ παρωξύνθην καὶ ἐπόνουν ὅτι τοῦ ἡμαρτῆσθαι. Sic apud Plut. in Themist. & Thuc. l. 6.

Παροξυντικὸς, ἡ, ὁ cõcitatorius. Xen. pæd. 1. Παροξυντικὰ dicuntur etiam quæ ad iram irritare solent. Plut. in l. περὶ ὀργῆς.

Παροξυμὸς, incitatio, irritatio, exacerbatio. Act. Apost. 15. c. 1. Item accessio, i. partiularis motus morbi à remissione ad detertus. Gall. comm. in aphor. 11. l. 1. (Diosc.

Παροξίζω, ad acorem vergo, acorem gestu vel odore refero.

Σκοξὺς, cuius anguli in mucronem coeunt, sensim mucronatus. Theophr. l. 1.

Στοξύνω, in acutum sensim extenuo. Polyb.

Ὑποξὺς, leuiter acuminatus & mucronatus, subacutus. Item subacidus, acorem quadantenus referens. Diosc. l. 2. c. 101.

Ὑποξίζω, subacidus fum, aliquatenus acco: vt ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen.

Ὀπάζω, f. σω, persequor: καὶ ἀντὶ διώκω: vt Eust. exponit. Il. θ. Ὡς ἔπαρ ὠπάζει πατρὸς μεγαλήτορος υἱός. Ἀλλ' ἄνα, ἐπ. Ἕκτορ δ' ἀπαίξετον πολλὰ καθ' ὅμιλον ὀπάζον. ¶ Item sequi iubeo, comitem do. Od. ι. Ἀτὰρ μὴν δύο κεδάσσω, τέσσατον ἄκρον μ' ἐπάσσας. * Eustat.

videtur derivare ab ὄπω, seu potius ὄπομαι. ¶ Item ὀπάζω, præbeo, do. Il. ζ. Τῷ ἄρα οἱ κάλλος τε καὶ εὐκηλίην ἐπέθηκεν. Od. π. Τῷ τοι ἔλεος κοῦφος ὀπάζει. Sic & Il. σ. & alibi apud Hom.

Ὀπάζομαι, à persequente vrgeor & premor. Il. λ. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβῳ. Item comitem accipio, comes mihi adiungitur. Il. π. καὶ Νέστορος υἱὸς ἑταῖρος κοῦρος ἀλείτω. Sic & Od. α. & Il. ε.

Ὀπαδός, ὁ qui sequi aliquem iubetur, comes, affectator. Plut. in Rom. Philo de vita M. l. ς.

Ὀπαδέω, comitor, sector. Hesych.

Ὀπηδός, idem cum ὀπαδός, quod Atticum esse testatur. Eust. Pro eodem Doricè dicitur ὀπαδός, apud Theocr. idyll. 2.

Ὀπηδέω, comitor, comes sũ, affector. Il. β. Κέρυξ, Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπηδεῖ. Iliad. ρ. Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic & Odyss. ι. & π.

Ὀπηδέω, idem. Etym. ex Apollon. μῆλα ὀπηδέοντα νομῆι.

Ὀπηδήτωρ idem cum ὀπαδός. Hesych.

Ὀπάων, ὁ, ἡ idem cum ὀπαδός. Il. ψ. Ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πᾶσι κελεύω. Eurip. in Oreste. ἐξ ἀγροῦ βαρβάρους ὀπάονας.

Composita.

Καταπάζω persequor à tergo premo: idem cum ὀπάζω. Hesiod. in Erg. αἰδοῖος δ' ἀνδρὶ κακὸν κατέπαιζε.

Συνοπαδός, ὁ, ἡ, ὁ idem cum ὀπαδός. Athen. l. 14.

Συνοπηδός idem. Parvasides (de vino) Ἐξῆλθε μὲν ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀσιδῆς.

Θέπαις, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Ὀπάομαι, vide in Ὀπ.

-ΟΠΗ, ὄος, ἡ, foramen. Aristoph. in Plut. Ὀπὴς γὰρ εἶναι τὴν ὀλίγης. Athen. l. 13 (in moechos) Μὴ κλίμακ' αἰτήσαιμι τὴν εἰς ὀπὴν λαθεῖν. Μὴ δὲ ἐπὶ κατωθὶν ἐκ μιᾶς φέγγος. Dicitur & ὀπὴ τῆς ὄτου, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium sensum verberat. Poll. l. 2. * Deriuatum creditur ab ὄσσομαι, vt Poll. lib. 2. testatur, quia per foramen videri potest.

Ὀπήτιον, ὠ, τὸ, fibula qua aliquid perforatur. Poll. l. 10.

Ὀπίς, idem quod ὀπήτιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπεύς, fictile vas in quo foramen est: aut dolium foramen habens. Idem lib. 2.

Ὀπεῖον, ὠ, τὸ, foramen ollæ: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut. in Pericl.

Composita.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 4.

Βορβόρωπος, in meretricem iactatum est ab Hipponacte, quasi βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ἡμίοπαι αὐλοὶ dicuntur tibiæ quædam perfectis minores conuiuis adhiberi solitæ. Athen. l. 4.

Μετόπη & μετόπιον, columbaria tignorum & asserum, seu ea cauia quæ sunt inter tigna & asseres. Vitru. l. 4. c. 1.

Μυοπία, ἡ, murris seu murium cauernula. Aristot. de an. l. 6. & Ælian. vide & in comp. ex ὄψ, in Ὀπτομαι.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem scribitur & Πολυωπός. Od. χ. Πολλοὺς ἐκβόλους θαλάσσης διὰ τοῦ ἐξέρυσεν πολυωποῦ. Vide & in compos. ex Ὀπός.

ΟΠΗ, vbi: Plato de rep. l. 2. Τοῦ χ' ἂν κατίδοιμι ὅπου ποτὲ τοῖς φίλοις ἐμφύοιν. vbi, vbicùm. Interdum contunctim scribitur ὁπόποτε, quod significat vbi, unque: vt apud Plut. in Pericle, Πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπόποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam ἔνθ' ὅπου, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔνθ' ὅπου κακοῦντες. ¶ Item quò. Od. ο. Πέμψεν δ' ὅπου σε κραδίη θυμός τε κελοίη. Poeticè pro ὅπη. Et sequente ἄν, quocunq; quècunque in locũ. Plato in apol. Soc. ὅπου ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. ¶ Item quà, qua via. Xen. Pæd. 7. ἐφέλκουσι καὶ Λυδοὶ καὶ Φρύγες ἢ τέχνῃ ὅπου ἀδικοῦντες ἴασιν. Et sequente ποτὲ, quànam, quànam via. Plato, Ἀπορῶ ὅπου ποτὲ διαδύσομαι. Sequente verò ἄν, exp. quacũque, quacũque via. Plato de rep. l. 2 ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ἄγῃ, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, pro out. Plato in apol. Soc. ὑμῶν δεήσομαι καὶ τοῦ θεοῦ κελεύοντος ἐμοῦ ὅπῃ μέλλοιμι ἐμαυτὸν παρέξειν ὑμῖν. Et sequente ἄν, apud Thuc. l. 3. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις, etc. Exponitur etiam, quomodocunque prouincunque: plerunque tamen sequente ἄν, ποτὲ δὴ ποτε, vel ἴσως: apud Plat. in Tim. & ep. 7. Ὅπωστιοῦν, aliquid, quidquid tãdem illud sit. Plato in Apol. Soc. ὦ χρὴ πολὺ μᾶλλον ὑμᾶς τοὺς δικαστὰς ἐπιστεῖν εἶναι, quia alicuius authoritatis esse videmini. Dicitur & ἔνθ' ὅπου, aliquo modo, aliqua ratione quadantenus: apud Herodian. li. 6. Doricè pro ὅπου dicitur ὁπόκα.

Ὀπιάω, vide in Ὀπάζω. Ὀπιάζω, ἐπιάζω, in Ὀπός.

-ΟΠΙΣ, ἰδος, ἡ, vltio seu vindicta, qua Deus aliquem persequitur. [* ab ὄπομαι derivatum, vt quibusdam grammaticis placet quibus exp. ἡ ἐπιθεῖσα ἐπορμὴ τιμῆς.] Odyss. υ. Οὐκ ὀπιδ' ἀθεμίστων θεῶν. Hesiod. in Erg. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, consideratio. vt ὄπιν οὐδ' ἐμέθεν ἔχων, tibi

Ὀπίζομαι, curo, reuereor. Il. γ. ἐμὲ δ' οὐδ' ἐν ὀπίζει νόσφιν ἐόντα. Od. ξ. Διὸς δ' ὀπίζετο μῆνιν Ξενίου. Cum genitiuo etiã construitur: vt apud Apoll. l. 2. οὐδ' ἔστιν ὀπίζεαι καὶ Διός ἀντῶ, ne tãtillum quidem reuerebatur Iouem. ¶ Item cauco: Od. ν. Ἀλλὰ θεοὶ θυμὸν ὀπίζομαι οὐδ' ἀλιείνω. ¶ Idem pro ἀμείβομαι: vnde apud Pind. in Pyth. ὀπιζόμενοι χάριν exp. beneficium repensum siue mutuum.

Ὀπιδρός, ὠ, ὁ reuerendus: vel summopere cauendus & extimescendus. Apollon. Arg. 2. ἔστι θεοῖσι Φρίξιος πάντεσσιν ὀπιδρότατος τε τέτυκται.

Ὀπίς, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζειν αὐτῷ τὰς τικτούσας, quod parturientium rationem & curam habeat. Etym.

Composita.

Ἐπιοπίζω, reuereor, cauco. Hesych.

Φυλόπις, (quasi ὑπὸ φύλων ὄπις, quòd bellis puniat Deus homines) pugna, prælium. Il. d. λ. & sæpè alibi. Vnde ἐν, in comp. ab Ὀπ.

-ΟΠΙΣΩ (siue ὀπίσσω, poeticè) retrorsum, retro in aversum. Od. ω. Ἀλλὰ σὺ γ' ἀγχοῖλας ὀπίσω κίε, retrorsum redi. Odyss. κ. ἀπημαμόν ὀπίσω ἄγε δῶμ' ὀπίσσω, domum reduxit. Et Ilia. φ. Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, retro ligauit manus vel à tergo. Aristot. de mundo. πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξιόντων. & ante se & in aversum seu retro pertrepere. Dicitur & εἰς τὰ ὀπίσω, retrorsum, in aversum: vt εἰς τὰ ὀπίσω ξυνελαύνειν siue κάμπειν, apud Arct. Significat etiam, post: ac interdũ cum genit. vt 1. Timoth. c. 5. ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξεπορεύθησαν Satanam sequuti sunt. Eccles. 9. ὀπίσω αὐτῶν, post hæc. Nonnunquam etiam sine casu, de tempore dicitur, & expon. posteà, in posterum. Od. ξ. Πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον, multa mihi postea obtigêre. Il. ζ. Τοῖσιν δ' οὔτ' ἄρ τοῖ γε φρένες ἐμπεδοὶ οὔτ' ἂν ὀπίσσω ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. * Etymologus dicit ὀπίσω, τὸ ὄπη fieri ὄπισω (sicut ἔξω ab ἐξ) & mutato ε in ο ὀπίζω.

Ὀπισθεν, siue ὄπισθε (poeticè) à tergo pone. Ilia. χ. -ὁ δ' ὄπισθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Plat. l. 1 de rep. καὶ μὴ ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, pone nie prehendens veste. Item ὄπισθεν πεσεῖσθαι, dicimus eum quem præuertimus & superamus. Xen. Hell. 4. Et ὁ ὄπισθεν, qui pone vel à tergo est. Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, tum quæ ante sunt, tum quæ retro. Apud Aristot. εἰς τὰ ὄπισθεν, in aversum. * De tẽpore etiã dicitur pro posthac, postea, post. Od. ξ. καὶ τὰ ὄπισθεν μᾶλλον ἀμφοτέροισι δοῖεν. Et ὁ ὄπισθεν, posterior.

Ὀπίσθιος, ὠ, ὁ, posticus auersus, seu posterior. Aristot. histo. an. l. 8 & Xen. de re equ. Item ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. milites qui à tergo armis sunt.

Poeticè pro ὄπισθεν siue ὄπισθε metri causa vsurpat ὄπιθεν, vt Hesiod. in Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δ' δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ij qui non adsunt. Od. α.

Ὀπίσειος, posterior à tergo sequens. Nonn. Ὀπίσσατος, postremus, vltimus. Il. δ.

Composita.

Ἀνόπισθε, retro, retrorsum. Hesych.

Ἐξόπισθε, in auersum, retrorsum, retro. Hesiod. in erg. ἀλλ' ἀπόπεμπε Ἐξόπισθε, retro amandare. Exponitur etiam, postea.

Ἐξόπισθεν, à tergo. Plut. in Num. Interdum cum genit. vt apud Aristoph. ἐξόπισθέν μου. Exponitur etiam, in posterum. Dicitur etiam ἐξόπιθεν poet. pro ἐξόπισθεν.

Ἐπόπισθεν, à tergo pone. Athen. ex fragm. Hesiodi.

Καταπίσθεν, idẽ. Arist. κατόπισθεν ἐὼν κωμῳδεῖν ἄρξω. Vsurpatur & κατόπισθε à poetis.

Κατόπιν, à tergo. Aristoph. in equit. & Plut. in Camill. Dicitur & κατόπιν τίθεσθαι, postponere, apud Suid. Item post vt apud Naz. κατόπιν τῆς ἐρωτήσεως, post interrogationes. Sic ἐ κατόπιν exp. sequuturus, venturus, in Epigr. & apud Basil.

Μετόπισθεν, & poet. μετόπιθεν, idem quod καταπίσθεν. Item post, postea. Il. ρ. Ὀρνεοι δ' ἐμετόπισθε μάχῃ ἔρηρεν ἀχαιῶν.

Μέλοπιν à tergo. Item postea.

ΟΠΛΟΝ, ὠ, τὸ & in pluralibus ὅπλα, arma. Phocyl. Ὅπλων δὲ καὶ τὸ τρομερὸν δεῖ καὶ ἀρᾶ. Il. α. Τὼ δ' ἔστω ὅπλοισιν ἐπὶ δ' ἡνίοχε ἐν ὀχέεσθω. Aeschines contra Ctesiphontem. ὁ δὲ ὅπλοις διεκαλεσάμην αὐτὸν, armati. Thuc. l. 6. ὁ δ' ὅπλοις ἐφοίτων, in armis esse, seu armatum esse. Et ἀνάλαμβάνειν τὰ ὅπλα, apud Plut. in Coriol. Apud Syn. ep. 104 πολλὰ μὲν εἶναι τὰ ὅπλα ἐν τοῖς φρουρίοις, quidam exp. in præsidia se recipere. Apud Alex. Aphr. l. 2. probl. ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν μέγιστον, armat & munitissimum reddit cõtra morbũ. ¶ Ὅπλα ab Homero vocãtur etiã instrumenta fabrilia & nautica. Od. γ. χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma. Et Il. ε. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φυσῶ δόσιν ὅπλοισιν ἄρηος. Od. ζ. νῆας ὅπλα μελαινάων. ab Hippoc. quoque ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel canabe, vt docet Galen. in lex. Hippocr. Sic dicuntur & quælibet instrumenta.

Ὀπλίδιον, (dimin.) arma parua, q. d. armula.

Ὀπλομαι, armor. apud Hom. Il. τ. δ' ἄρα τῶν ὅπλοισι φαεινοῖσι κορύσσω. exp. instruo & parari curaui.

Ὀπλίω, armo, instruo. Od. β. ἄμμε ξυν τρόχον ἡμετέροιο ὁπλίσω.

Ο'πλίζω, idem cum ὁπλίω. Thuc. l. 8. ὁπλίζας καὶ τὰς νῆας τὰ ἐκεῖσε ὁπλίζας. Herodian. lib. 1. ἔτι σε τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὁπλίσω, contra te armauit. Item instruo, paro. Il. ω. ἄμμε δὲ δαίτης ἡμιονείης Ο'πλίσσας λαβέσθαι. Iliad. β. Ο'πλισσάν τ' ἄκρα καὶ ὀγγεσιν ἄρθρα ἄπασθαι, victica parato.

Ο'πλίζομαι, armor. Xen. de re equ. ἢν δὲ ὁπλίζεσθαι τε μέλλοντες τὸ ἵππον κινδυνεύειν. Thuc. l. 3. οἱ δὲ ἄνδρες ὁπλισάμενοι τῷ προσόντι τούτῳ, sumptis armis. Item, actiuè, instruo, paro. Od. π. εἰ δ' ἄρα δόρπον ἑτοιμάσ' ἐν ὠκαλίζεσθαι, cœnam instruebant seu

Ο'πλισμός, cum armis, seu more armatorum. (parabant.

Ο'πλισμός, armatura vel potius ipsa actio armandi. Ο'πλισμα τό, armatura qua quis munitur: item apparatus bellicus, apud Eurip. [Pæd. 8.

Ο'πλιστής, οῦ ὁ, armatura, armatus: ipsa arma. Thuc. l. 3. & Xen.

Ο'πλιστικός, ή, ό, armatus. Ο πλιστίω, armo: item arma gero.

Ο'πλίτης, ου ὁ, armatus, qui arma gestat. Thuc. l. 6. ὅτι τῆς πομπείας τὴν ὁπλίτας. Item ὁπλίτης δρόμος, & ὁπλίτης δρόμος, qui ab armis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Item miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, grauis armaturæ miles. Plerunque etiam sine adiectione de grauis armaturæ milite dicitur: apud Thuc. lib. 1. & alibi. & apud Demosth. pro cor. Ο'πλίτις, armata, ὁπλίτιδες dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ.

Ο'πλιτικός, ή, ό, ad militem grauis armaturæ pertinens: vt ὁπλιτικὸς θώραξ, apud Plat. in Epist. Et ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua grauis armaturæ milites concurrunt. Plat. lib. 2. de repub. Τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi grauis armaturæ milites.

Ο'πλιτεύω, miles sum grauis armaturæ. Aristot. pol. 4. cap. 4. Item τὴν ὁπλιτικὴν ἀρχὴν, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam ὁπλίζομαι. Suid.

Ο'πλότερος, ά, ὸν, iunior. Et ὁπλότατος minimus natu. Dicitur de iis qui iam arma ferre possunt, vt testatur Eust. & Etymol. Il. γ. Αἰεὶ δ' ὁπλότερον ἀιδρῶν φρένες ἠερέθονται. Il. ι. ὁπλότερος γενεῇ, natu minor. Improprié fœminino etiam sexui tribuitur: Od. γ. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ.

Ο'πλη, ης, ἡ, vngula, vnguis quadrupedum. Hesiod. in Erg. ὑπερφιάλων ἵππων ὁπλαί. Indem de vngula equi apud Xenoph. de vngula porci, apud Aristoph. de vngula aqui, apud Gregor.

Composita.

Ἄοπλος, siue ἄνοπλος, ου ὁ ἡ ὁ, inermis, armis nullus indutus seu accinctus. Herodot. [ino. Eurip.

Ἀνθοπλίζω, armo contra seu aduersus aliquem, vel, vicissim ar

Ἀφοπλίζω, exarmo, armis spolio, vel dispolio. Suid.

Ἀφοπλίζομαι, exarmo, armis spolior. item, armis depono. idem.

Ἔνοπλος, siue ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus. Herodian. lib. 1. & Plut. in Solone. Sic ἔνοπλος siue ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, apud Athen. Item ἐνόπλια μέλη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant: idem ex Epicharmo & Aristoph. in Nub.

Ἐξόπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐξοπλίζω, penitus armis instruo, item simpl. armo. Xen. Pæd. 7. Item exarmo. App. in 2. civ. bell.

Ἐξοπλίζομαι, armis instruor, seu armis me instruo, armo me Xen. Pæd. 1. ὅταν δὲ οἱ ἐξοπλίζωμεν, ἀφοπλίσαι τὸν ἵππον, sic armatus. (ponitur & suppeles: in Pand.

Ἐξοπλισμός, ὁ, instructio qua armis aliquem instruimus. Ex-

Ἐξοπλισις, εως, ἡ, & ἐξοπλισία, ας ἡ, quum aliquis se instruit armis, quum armis aliquis instruitur. Polyb. item exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur & procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐξοπλισις, instrumentum fundi. in Pand.

Εὔοπλος, bene armatus, armis bene instructus & munitus. Xenophon. Hell. 4.

Ἐφοπλίζω, armo, aduersus. Oppian. l. 3. ἰοῦσιν ἐφόπλισε παισὶν Αὐλῆς ἡμιδίνης. Item instruo, paro. Od. ζ. Δείπνου τε ἐφοπλίσσω, instruere cœnam, & ἐφοπλίζω ἄμαξαν, instruere curru. apud eundem. Hom.

Ἐφοπλίζομαι, armor contra seu armo me contra. Oppian. item actiuè instruo, paro. Il. ι. Δόρπα τ' ἐφοπλίζεσθαι.

Καθοπλίζω, armo. Demosth. pro corona, καθοπλίζων τοὺς πολίτας ἀπίστων ἐπιόντων.

Καθοπλισμός, instructio quæ armis fit seu armatura.

Decomp. Προκαθοπλίζω, insuper armis instruo, etiam armo.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus, vt γοργὸς πάνοπλος: Eurip. in Helene. Item totum corpus armis tegens.

Πανοπλία, ας ἡ, armatura totum corpus militis tegens. Herodian. lib. 2. Metaph. apud Paul. Eph. 6. de vniuersa armatura

Παροπλίζομαι, exarmor. Plat. in Carmin. (spirituali.

Τριόπλος, cuius virtus & robur omnia arma superat. Hesiod. in Theog. Item audax, qui per audaciam quiduis armis tentet.

Ὑπέροπλον, quod seipsum excedit seu quod est supra seipsum, vt ὑπέροπλον ἔπος, apud Hom. & apud Phocyl. Ἐξ ὑπερόπλου πάθεα μαλ' τε μέγα μαλ' ὑπέροπλον. Pro ὑπέροπλος dicitur & ὑπεροπλός, vnde ὑπεροπλήσατος apud Homer. & Apoll. Argon. lib. 2.

Ὑπεροπλία siue ὑπεροπλεία, superbia, arrogantia, fastus. Il. α.

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio. Item superbio, insolesco & per superbiam noceo. Ody. ρ. ὅστις μοι ἀνὴρ ὑπεροπλίσσεται.

Φιλόπλος, armorum studiosus, qui arma tractare amat.

Χαλκόπλος, æreis armis indutus vel fit pliciter, armatus. Eurip. in Helene. μυρμιδόνας τε καὶ Χαλκοπλοκοσμήτας.

Ο'πευ, vide in Ο'ς.

Ο'ΠΟΣ, οῦ ὁ, succus: humor vel liquor alicuius de manat. Theophr. de hist. plant. l. 6. ἡ δὲ καὶ κοινὸν μὲν τοῦ κρέας ἕτερον ὄντα τὸ θηλυκὸν ματαιότερόν τε ἦν καὶ ὁ χυμὸς καὶ τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ ὀπὸς ἐκ τοῦ. Plin. ὀπὸς interpr. modò lac, modò lacteum succũ. Sic & alibi sæpe apud eundem. & apud Gal. & Diosc. Κατ' ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς succus laserpitij seu silphij. Latiuè laser. Gal. in lex. Hippoc. ὀπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου, κατ' ἐξοχὴν οὕτως καλούμενος. ¶ Ita etiam nominat ab Hippocr. ipsum laserpitium. Galen. in eiusdem lex. Ὀπὸς καρπὸν σιλφίου καλοῦμεν. ¶ Item sici succus lacteus quo coagul. loco vtebantur. Il. ι. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐνείκας ἐν πανάκῃσι τυροῦσι θοῶς ἐν ἴον. Sic & apud Aristot. & Athen.

Ο'πώδης, ε ἡ, ές, multo succo seu lacte abundans. Theophra. hist. plant. l. 1. c. 19.

Ο'πίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicuius colligo cortice incisio: vel caulem incido succi gratia. Theophr. hist. plan. l. 7. c. 6. ἐπίζουσι δ' αὐτοῦ τοῦ πυραμοῦ.

Ο'πίζωμα, dicitur radix seu caulis arboris alicuius, quum ex ea succus colligitur qui ex incisura manat: seu quũ succus excipitur qui incisio scapo gignitur. Diosc. l. 3. c. 55. ὀπίζωμα ἐστὶ τὸ ἐκ τετεμημένων ἀρτεμισίας ἐντὸς τοῦ καυλοῦ.

Ο'πισμός, ὁ, lacteus succi collectio qui ex incisio caule gignitur vel detractio liquoris. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 8. Diosc. l. 3. c. 25.

Ο'πισμα, τὸ, succus lacteus ex caule aut radice incisa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Diosc. l. 3. c. 25.

Ο'πιον, ου, opium, i. succus lacteus qui papaueris scapo incisio emanat: μηκώνιον verò appellatur succus ex capitibus foliisque eiusdem decocta expressus torculari. Diosc. l. 4. c. 65.

Ο'πιος, α, ὸν, vt ὀπίας τυρὸς, caseus lacte ficuino coagulatus. Athen. l. 14. Aristophanes autem in Vesp. ὀπίαν deriuauit abo πῆ, ac ὀπίαν ᾔει, dixit, per foramen pertepere.

Composita. (11. in fine.

Καρύοπος, q. d. καρυῶν ὀπός, i. nucis succus: de quo vide Plin. libr.

Πολύοπος, multo succo abundans. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 2.

Ο'πυς, vide in Ο'ς. Ο'πύτερος, in Πότερος.

ΟΠΤΑΩ, ῶ, torreo, allo. Od. ξ. Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆι. Χε. pæd. 8. ἰσαρὶς ἔργον ἐστὶ τὸ ὀπτᾶν κρέα, ἀλλ' ἑψεῖν Plut. in Hell. ἢ φησὶ τῷ ὀπτᾶν κρέα.

Ο'πτέομαι, ῶμαι, assor, torreo. Athen. lib. 9. εἰ μὴ γὰρ ἐν χανδῷ, ἐπ' ἀγκῶνος ὀπτώμεθα. Terra etiã à Sole ὀπτᾶται dicitur quã quasi torretur seu percoquitur: apud Xen. in Oecon. Dicitur & homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicuius vritur: Theocr. in thalys. Αἰνεῖν τὴν Λυκίδα τὸν ἐπτόμεθον ἐξ Ἀφροδίτας Ῥύσιν. Θερμὸς γὰρ ἔρως ἀπὸ μου κατὰ δῆρα. Dorica pro ἐπτόμεθον τοῦτο μαι ἀποτόμαι.

Ο'πτησις, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ο'πτητικὸς, ή, ὸν, qui torreri & inassari potest, ad torrendum se inassandum aptus. Athen.

Ο'πτικὸς, ή, ὸν, vim habens torrendi.

Ο'πταλέος, α, ὸν, affus, inassatus, tostus, vt ὀπταλέα κρέα. Il. δ. & Od. π.

Ο'πταλός, idem. Athen. l. b. 4. Pro eodem etiam dicitur ὀπτός seu ὀπτεινός, apud Athen. & Aristot. in probl.

Ο'πτανον siue ὀπτανεῖον, τὸ, locus in quo torretur, culina. Aristoph. Athen. l. 4. & 3. Dicitur & ὀπτάνιον Ionica facta resolutione.

Ο'πτὸς, ἡ, ὸν, affus, inassatus, tostus: idem cum ὀπταλέος, vt ὀπτὰ κρέα: apud Plut. & Athen. καὶ ὀπτὸς. Et Theoph. hist. pl. l. 6. c. 3. Ἀτ ὀπτὸ πλίνθος, cocti lateres, apud Herodot. & Aristid. Per syncopen dici pro ὀπτητὸς tradit. Eust. Aliam significationem vide in Ο'πτομαι.

Ο'ψον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐξοπτάω, ῶ, inassa, penitus torreo, vel excoquo. Aristoph.

Ἐξοπτος, inassatus, assus, vt ἄρτος ἐξοπτος. Hippocr.

Ἡμίοπτος, semiassus, semiassatus. Athen. l. 3. & Luc. in somn.

Κατοπτάω, inassa, perforreo. Κάτοπτος, pertostus, valde tostus. Diosc. l. 1. vide & in κατόπτομαι.

Παροπτησις, q. d. adassatio quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. pass. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, qui exta seu viscera torret.

Ὑπεροπτάω, supra modũ torreo, nimiũ torrefacio, & quasi deuro

---

ΟΠΤΟΜΑΙ, video, inspicatum in præsent. Præt. med. ὄπτα. Attice ὄπωπα, vidi, spectatus. Il. ω. Τὸν μὲν ἔγω μάλα πολλὰ μέζ ἠδὲ καὶ ἀμφὶ Ὀφθαλμοῖσιν ἔπωπα. Præt. Pass. ὄψομαι, visus sum. Pass. ex Præs. ὀπτάνω, vis sum, apparui. Act. Apost. 16. ὅραμα δι' νυκτὸς ὤφθη. Fut. med. ὄψομαι, videbo. Xenoph. Pæd. 7. ἐὰν γὰρ ἴδῃς κατάλιπον ἐκεῖ ὄψεται. Inuenitur & præt.

præt.plusquam perf.ὤφθη,ab inusit.ὄπτω:apud Suid.

Ὄμμα,τὸ,visum,spectaculum: Soph.in Aiace,Ὦ δ' νυθ ἑαῦν ὄμμα. Item aspectus,facies.Athen.l.12.Xen.Pæd.8. Item oculus. Il.γ.κ.η χθονὸς ὄμματα πάσης.Aristot.polit.3. βέλτιον εἰ δέ τις δύειν ὄμμασι.Sic & alibi apud Hom.Xen.Plut.&c.Pro ὄμματα Æoles dicunt ὄππατα.

Ὀμματίον sive ὀμματίδιον,τὸ, ocellus. Aristot.

Ὀμματόω,oculatum reddo.

Ὄψις,εως,ἡ,visus,i.ipsa videndi actio. Isocr.in Panath. Πλείους ὄπτικοὺς ἔχοντες δι' ἀκοῆς ἢ δι' ὄψεως, Item pro oculis seu conspectu.Athen.lib.1. ἀμβλυωττικοὶ ὄψεως habentes oculos. Et ἐν ὄψει,in conspectu,ante oculos.Plut.in amat.narr.

Ὀψὶς εἰμὶ idem dicuntur oculi. Xen.in symp. ἐᾶς τὰς ὄψις ὁρᾶν ἃ ἂν βούλεσθε. ¶ Item ὄψις,visus,i.aspectus, Aristot.ech.9. cap.11. πρὸς μυθωδεστικοὶ γὰρ ὁ φιλῶν καὶ τὴν ὄψιν. Exponitur etiam aspectus vel species oris, autor, interdum & species simpliciter:apud Herodian.lib.7. Phil. de vita M.lib.1. ¶ Item idem quod ὄμμα,spectaculum. Philo de vita M.l.1. ¶ Item visum: vt sunt visa & spectra nocturna: Plut. de def. orac. Synes. de insomn. ¶ Item pro persona scenica:seu apparatu scenæ. Aristot.de arte poët.

Ὄψιον,τὸ,idem quod ὄψις.Æschyl.Item φωνή,Hesych.

Ὀψύω,videre cupio,videre desidero. Hesych.

Ὀφθαλμός,ὁ,oculus; & in plur.ὄσσε,oculi.Hesych.& Eust. Item aspectus,vultus,facies.Odyss.α. ἢ μὲν γάρ τε κακὴ εἰς ὄπα ἰκνεῖ. Sic & Il.γ.& apud Hesiod.

Ὀπτήρ,ῆρος,ὁ,visor,speculator,Od.ξ. Xen.Pæd.4. Ὀπτήρια,dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primùm eam videret. Poll.lib.1. Generaliter sic dicuntur quæcunque donantur ob rem spectatam. Callim.hymno in Dian.

Ὀπτότερος,ὁ,visorius,seu cuius vi cernimus,vt ὀπτότερον πνεῦμα. Alex.Aphr.Item ad oculos pertinens: vt ὀπτότερα ἰωμετρία. Gel.lib.16.cap.18.

Ὀπτός,ὁ,qui videtur. qui in conspectu est. Luc.in Lexiph. Athen.l.8. Aliam significationem vide in Ὀπτάω.

Ὀπτάω,video,cerno. Ὀπτάνομαι,videor,conspicior,appareo. 3. Reg.c.8. ὡς ὀπτάνεσθαι ἐξω. Act.Apost.cap.1. δι' ἡμερῶν τεσσαρακοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

Ὀπτασία,ἡ, visio peculiariter visio κατ' ὄναρ, aut etiam ὕπαρ,quum spectrum aliquod visui nostro se offert: Luc.c.1.& 24.Act.26.Pro eodem dicitur & ὀπτασία, quod exp.ἡ ἀποβλεψις Suid.

Ὀπτέλλω (factum ex ἐπέλλω inusitat. per ἀναβιβλασκομενον) inspicio,inspecto. Il.δ. Τὐπτέλλουσας,τὰ δ' ἐπιστάμενος πολλὰ γράφεται.Sic Od.τ.ὀπτέλλεις γὰρ γλωσσαν.Scribitur & Ὀπτιστέλλω,idem quod ἐπιστέλλω.

Ὀπτίλος,ὁ,oculus:vocabulum Doricum, vnde ὀπτιλίτις Ἀθηνᾶ, Minerua cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi fanum statuit:vt docet.Plut.in Lyc.

Ὀπωπή,conspectus. Odyss.γ. Ἀλλ' οὐ μεμαρτάλεξον ὅπως λύτο ὀπωπῆς ὀπωπῆς,quomodo eum viderit. Item visus,seu oculus. Apoll. Arg.1. Δρυψὲ γὰρ βλέφαρον γυμνὸν δ' ὑπελείετο ὀπωπή. Epigram.lib.5.φαίνω γὰρ ἑρμαῖος ὀπωπαί. Sic & apud Oppian.de venat.lib.3.

Ὀπωπητήρ,ῆρος,ὁ,speculator,visor.Hom.hymno in Merc.

Ὀφθαλμός,ὁ,oculus.Hesiod in Scut.Ἠὼς δ' ἐν δεξιοῖς ὀφθαλμοῖς. Il.ν. Ὀφθαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πυριλάμπετον. Od.κ. Ἔδρακεν ὀφθαλμοῖσι. Dem.pro cor. ὀφθαλμοὶ ἐκκεκομμένοι ὁ Φιλιππος. Dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι,nō modò quod ante oculos nostros situm est,sed etiam quod in magno pretio à nobis habemur: sic apud Aristot polit.7.ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & παρεῖναι sibi opponuntur: Item ἐπ' ὀφθαλμῷ παραφυλάττειν,oculis observare: Plut de solert.an. Pro quo Synes.epist.55.dixit βοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτιμᾶν,oculis prosequi. ¶ Apud Xen. δεσπότου ὀφθαλμοί, dicitur domini præsentia. ¶ Regum ὀφθαλμοὶ erant qui quæ viderent ad eos referebant.Xen.Pæd.8.Plutar.in Artox. ¶ Item quidam comportationum præfecti qui curabant vt æquabiliter potaretur,& conuiuantibus lychnos subministrabant: aliàs εἰσίτηλοι. ¶ Item ὀφθαλμοί,genus deligationis apud Hippocr.quod oculo adhiberi consueuit, vel quum procidentia periclitantur, vel vt quæ imposita ipsi sunt, contineantur. ¶ Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμός,apud Luc.Et Sol.ἀβίας ὀφθαλμός appellatur à Suida. Sic Eurip.in Androm.ὀφθαλμὸν βίου vocat filium suum Molossum.¶In triremibus ὀφθαλμοί dicuntur foramina,per quæ remi traiiciuntur: quia oculos orbiculari sua rotunditate referunt. ¶ Vinibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοί:apud Theophr.Et in arbore,cui inseritur furculus aliquis,foramen cui inseritur ὀφθαλμὸς dicitur:apud eundem de caus.pl.lib.1.c.6. ¶ Fluuij quoque os sive ostium ὀφθαλμὸν appellari posse tradit Eust. ¶ Est & ὀφθαλμὸς piscis quidam: vt tradunt nonnulli.

Ὀφθαλμοειδής,ές,ὁ ἡ, ἡ,oculi speciem gerens.

Ὀφθαλμικός,ἡ,ὁ, ad oculos pertinens,ocularius. Diosc.li.1. cap.11.& l.2.c.7. Item sub.ἰατρός oculorum medicus.Galen.

Ὀφθαλμίδιον,τὸ, ocellus. Aristoph.

Ὀφθαλμίας,ου,ὁ, piscis ille quem Plin.oculatū nominat. l.23.

Ὀφθαλμία,ἡ oculorum morbus, seu ocularia ægritudo.Plut. symp.5.& de sera numinis vind. Ponitur & pro ipsa cæcitate: apud Aristoph in Pluto.

Ὀφθαλμιάω,doleo ex oculis, ocularia ægritudine laboro: Iippio Xen Hellen 4.ἐστυχεῖν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι καὶ τι ἐξ ἰατρείου κάλαμον ἔχοντι.Plutar.εἰ τὰς ὀφθαλμιῶντας ἐν χλοῖν φυλαττόμενοι,τοῖς αὐγαῖς λαμπρῶς σκιάν τινα παρεμβάλλουσι.Exponitur &,oculis captus sum,Polyb.l.2. ἀφεῖ τῷ κάλλει τῆς κόρης ὀφθαλμιάσαντες,oculis capti pulchritudine iogionis,vbi tamen sunt qui exp.oculis adiectis.

Ὀφθαλμίζομαι,idem quod ὀφθαλμιάω. Plut symp.2.prob.1.

Ὄσσομαι,video,aspicio:aut præuideo,prospicio:vt Od.α. ἀλλ' ὁ γὰρ κακὸν ἔσσετο θυμῷ.Hesiod.in Theog. κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, videbat mala animo. Per Aeolicam mutationem ex ὄπτομαι factum putatur,sicut πίσσα ex πίττα ortum esse tradimus. ¶Item augurori:de qua signif. vide in Ὄσσα.

Ὄσσος,ἡ,ὁ,& ὄσσον,τὸ,oculus. Datiuum sing.ὄσσοι in vsu esse testatur. Eust.potius tamen vsurpatur plur.num. ὄσσα factus ex ὄσσαι per apocopen vel syncopen secundū quosdam: vt Od.γ. ἐκ δὲ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο.Sic Od.δ.α.ο.Il.α. & alibi. In vsu est etiam genit.plural.ὄσσων,apud Aeschyl. in Prom. & Eurip.in Ione.& dat.ὄσσοις ibidem,& apud Oph. pro quo Ionicè ὄσσοισι dicitur apud Hesiod.in Asp. Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω seu ὄσσομαι factum censeant: alij verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt. [loco,

Ὀπή,Ὄψις,Ὑψόω,Ὑπτιος,quomodo huc pertineant, vide sub

Compositarum premium cum præpositione.

Ἀποπτόμαι,despicio.despecto.ex altiore loco aspicio.

Ἄποψις,εως,ἡ,despectus:seu prospectus. Plutarc. in Lucullo, & Pand.

Ἀπόπτης,ου,ὁ, spectator qui ex editiore loco aliquid spectat.

Ἄποπτος,qui spectari ex alto potest,vel simpl.qui videri alicunde potest.Plato in Axioch.& Aristot polit.2. Item qui procul seu eminus conspicitur. Plut. in Cato. Item qui non videtur.Soph.in Aiace.

Διόπτομαι,perspicio.perspicio.

Δίοψις,transpectus. Plut. de primo frig.Exponitur &,perspectio.dignotio:apud eundem in Cicer.

Διόπτης,ου,ὁ qui perspicit.& perspicit.Aristoph.

Διοπτήρ,ῆρος,ὁ,idem seu speculator,visor.Il.α. Exp. & εἰκονίμος Suid.Item specillum:in Hippiatr. Est etiam μηχανικός τις ὀργανον,δι' οὗ ἐρευνᾶσθαι τὸ ὕψος ἐπάλξεων,apud Polyb.& Suid.

Διόπτρα, dicitur esse instrumentum quo geometer ex inæqualio propugnaculorū turriumque altitudinem dimensionesque explorat. Item instrumentum librandis aquis accommodatū.Et etiam speculum matricis.Gal.vnde διοπτρομαν:apud Aeginet.vbi de apostemate vulvæ loquitur.

Διοπτεύω,idē cum διόπτομαι.Il.κ.Ἠ τοι γ' ὄφρα μὲν αὐτὸς ἔτι νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύοιμι,ἅ ἑκατόμβοιο πολεμίζω.Apud Soph.ᾗ πλῆρες ἄλσος οὐ διοπτεύον ἐς ὄρος,qui cernet.Vitru.& Antiph.& Critias,teste Poll.Διοπτεύω,cap. etiam διαμελεῖσθαι,vt innuunt Gal.& Erot.in lex.Hippocr.

Δίοψ,Hesychio est οἰκονόμος.Διόπτης,ὁ,dicitur esse,καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ, inquit Gal. & Erot. in lex.Hipp.Vide & in comp.ab Ὑπτιος.

Εὐόπτος,(*Decomp.*)qui perspici facilè potest, visui facilè peruius.Aristot.in probl.

Εἰσόπτομαι,siue εἰσοπτόμαι,inspicio. Eurip.in Electra,οὐκ λύσις μαλακὴ γάμου ἀδελφῶν δυσχερὴς εἰσόψεται.

Εἰσόπτρον sive εἰσοπτρον,speculum: Plut.in præcept. coniug. Ioseph.de antiq.Iud.

Εἰσοπτρίζομαι,inspicio speculum,in speculo faciem intueor.

Εἰσόπτης,qui inspectus est vel inspici potest. Poll. lib.1.ex Antiphonte.

Ἐνόπτομαι,inspicio,seu vide in.

Ἔνοπτρον,speculum.Eurip.in Hecuba. Item quidquid visum reflectit,vt nubes itidem facient Aristot.in meteorol.

Ἐνοπτρίζω speculi in modum,illuminō. Ἐνοπτρίζομαι, intueor velut in speculo.Cyril.οἱ ῥαψωδοὶ τὸν νοῦν ἐνοπτρίζονται τῷ διαβόλῳ.

Ἐνοπτρεύομαι intueor in speculum.

Ἐπόπτομαι sive ἐποπτόμαι,aspicio.inspicio,viso.Odys.β. Τοῦ μὲν τοι ἐγὼ ἐπόψομαι ἔνθα περ εἰμί. Exon. etiam diligenti tacta inspectione secerno & cligo. Iliad.ι. τοὺς μὲν ἐγὼ ἐπόψομαι εἰς ὀνομαστί.

Ἐπόψις,inspectio.Thucy. Ἐπόπτης Ζεύς,inspector Iupiter, Apoll.Argon.lib.1.Item ἐπόπτης,aspectabilis,vel qui cernitur. Ἐπόπτιος,idem.

Ἐπόπτης,inspector,speculator. Aristot.de mundo.

Ἐπόπτης,inspector seu spectator. Aeschyl.Prom.syn.in ep. ad frat. Plerunque ἐπόπται & ἔφοροι dicuntur qui aliquid inspiciūt & censura sua notant.Herodian.l.1. Plut. in Alcib. Athen.lib.5. Fœm.gen.est ἐπόπτις,ἐπόπτιδος,inscripti etiam fuerunt libri quidā cuiusdam Valerij Sorani,cuius meminit.Plin.in præf.

Ἐπόπτικος,ἀπὸ ἐπόπτου pertinens.Et ἐπόπτικα,sacra ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται.Plut.in Demet. & Alex.

Ἐπόπτευω

Ἐπόπτεύω, inspicio, inspecto. Ἐπόπτεύων dicitur qui alicuius rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem. Appian. bell. civ. l. 2. ἐνά τε μὲν ἐστῶν οἱ δικαστὰι αὐτὸς αὐτὸς ἐπόπτευσε στρατιὰν φυλάσσοντα φυλάκῳ. Dicebantur etiã ἐπόπτευοι quibus anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorũ ritus & cæremonias concedebatur. Plu. in Demetr. ἐπόπτευοι τὰ ἄγιστα ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτῶν διαλείποντες. Exponitur etiam κορυφαῖος, apud Aristop. in Ran.

Ἐπόπτεια, ἡ, inspectio: præsertim secretiorum sacrorum inspectio, ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione. Plut. de def. orac. (patens. Suid.

Decomp. Ἀνεπόπτευτος, inspectabilis, conspectui nostro nõ

Ἀνεπόπτευτος, qui non inspexit, *arcana mysteriorum Cereris sacra.* Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεπόπτεύω, simul inspicio.

Κατόψομαι, perspicio, video, cerno. Plat. de leg. l. 2. τοῦτο ἐν νυκὶ κατόψει. Eurip. in Hec. δοκῶν δ' παῖδ' ἐν δίῳ νυκτὶ κατόψει. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inspecturus. Plutarc. in Themist.

Κατόψεος, oculis subiectus seu expositus, conspicuus. Apol. Arg. lib. 2. Apud Eurip. in Hippol. κατόψεος Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κάτοπτος, idem. Thu. l. 8. Aliaq; sigo, vide in comp. ab Ὄπτομαι.

Κατόπτης, speculator seu visor Homo, hymn. in Merc. Κατοπτὴρ instrumentum quo aqua diuiduntur, sede ita ut flammata & argillata vt per eam egredi excrementa alui non possint apud Galen. & Hippocr.

Κατοπτεύω, aspicio oculis iustio. Arist. de mundo, ἢ ἀφάνειν ἐκείνοις χῶρον κατοπτεῦσαι. Item perspicio, animadverto. Dion. Halic. κρατίστος ἐγίγνετο φύσιν ἀν ἔχειν κατοπτεῦσαι. Κατοπτεύομαι, videor vel a visore & speculatore video. Sophoc. μὴ φρὴν ἐχθρῶν τῶν κατοπτεύοις παρὰ φίλοις κυνεῖ. Apud Xen. qui faciem fucant, ὑπὸ λευκῶν κατοπτεύεσθαι dicuntur.

Κατοπτρον, ὀ, τό, speculum. Plato. Plutarch. de aud. poem. Xenoph. l. 4. c. 7.

Κατοπτρικὸς, specularis. Κατοπτρικῶς, speculari ratione.

Κατοπτρίζω, imagines & reflexiones facio in modum speculi. Plut. Κατοπτρίζει ἑαυτὸν τῷ ἱερῷ.

Κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor. Laërt. in Socr. Item intueor velut in speculo. 1. ad Corinth. c. 3.

Decomp. Δυσκάτοπτος, qui spectari vix potest. Hesych.

Προκατόψομαι, primus speculatorus & exploratus.

Παροψόμαι, negligenter video, neglego. Poll.

Παρόψεος &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Περιόψομαι, circumspicio, vnde περιόψεος, circumspiciendũ, considerandum. Thuc. Item contemno. Thuc. l. 1. ἐπειδὴ ἐν ἀγῶνι ὑμᾶς ἐν περιόψεσθαι. Idem ibidem, τοὺς ξυμμάχους ἐν περιόψεσθαι ἐν κινδύνῳ.

Περίοπτος, qui circumcirca videtur, seu videri potest, conspicuus. Isocr.

Πρόοπτος, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀπερίοπτος, qui circumspectus non est, incogitans, negligens. Thuc. lib. 1.

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facilè est, contemptibilis: apud Suid.

Προόψομαι, prospicio, prævideo. (gnitus.

Πρόψις, prouisio. Thuc. Πρόοπτος, prævisus seu prouisus, præcognitus.

Dec. Ἀπρόοπτος, improuisus, vt Ἀπρόοπτον πῆμα, Æsch. in Prometh. Ἀπροόπτως, improuisè seu improuisò. Herodian. lib. 6.

Προσόψομαι, aspicio, intueor. Euri. in Electra, τίς δ' σεβὶς ἐμὸν κάρα προσόψεται; Item video: Soph.

Πρόσψις, aspectus. Soph. in Aiace. Eurip. in Helena. Itẽ prospectus. Thuc. l. 4. & 1.

Πρόσωπον, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Dec. Ἀπροσώπτος, *poetice pro* Ἀπρόσοπτος, quem aspicere & intueri non licet, inuisibilis. Hesych. (est.

Δυσπρόσοπτος, aspectu difficilis qui mali & infausti aspectus

Συνόψομαι, conspicio vnde συνῶπτο, cognitum & compertũ est apud Arist. Item video seu perspicio, intelligo. Polyb. ἢ τῆς τυχούσης ὄψεως ἐπιστήσεται, εἰ μὴ λεπτὸν τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι.

Σύνοψις, conspectus, collustratio, quum oculis circumspiciemus. Polyb. lib. 1. Exponitur &, intelligentia: apud Plat. & Dionys. Areop. ¶ Sic dicitur etiam dilucidum compendium quo res omnis latè diffusa, breuiter in conspectum quasi ob oculos ponitur. ¶ Suidas verò σύνοψιν dicit esse τὴν ἐν ὀφθαλμῷ ἐμβολὴν, apud Polyb.

Συνοπτικὸς, perspicax. Plato & Diony. Areop. Item compendiosè collectus: apud eundem Areopag.

Σύνοπτος, conspicuus, qui conspici & cerni potest. Arist. polit. l. c. 10. Item qui facilè cognosci & intelligi potest. Hesyc.

Σύνοπτον, exp εὐόψεος ἄστρον, Hesyc.

Dec. Εὐσύνοπτος, qui facilè conspici & cerni potest. Arist. pol. 2 c. 10. & rhet. 3. Expon. etiam, intellectu facilis.

Ὑποπτεύομαι, despicio, despectui & contemptui habeo. Syncs.

διὰ σε μοι δοκῶ ὑπεροψεῖσθαι τοῖς παροῦσι. Æsch. καὶ γὰρ οὐ ὑπεροψεῖν τὸ ἔργον τῶν Ἑλλήνων.

Ὑπερόψιος, despectus, contemptus. Chrysost. de sacerdot. & de precat. Item superbus & fastidiosus, qui ceteros pro se contemnit. Herodian. l. 1. & 5.

Ὑπερόπτης, contemptor, qui superbè contemnit & despicit. Thuc. l. 3. Arist. eth. 4. c. 3.

Ὑπεροπτικὸς, qui contemnere & superbè despicari solet. Isocr. in Panath. Luc. in Nigrin.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui despicantur & superbè contemnunt. Xen. Hell. l. 7.

Ὑπόπτιος, spectabilis, præ ceteris visendus. Hesych. Item despectus, contemptus. Ὑπόπτιος γὰρ ὑπερόψιος, contemptũ seu superbè despicando. Soph. in Oedip. tyran.

Ὑπόπτης, contemptor. Hesych.

Ὑποπτεύομαι, suspecto, suspectum habeo. Dem. pro cor. ὑποῦμαι τὸ πρᾶγμα ἐνίους καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πολλοὺς συλλαβεῖν, suspicatus esse.

Ὑπόψια, suspicio. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Them. & in Public.

Ὑπόψιος, suspectus. Il. 7.

Ὑποπτικὸς, ἡ, ὀ, suspicax, suspiciosus. Dicuntur & equi ὑποπτοι qui semper periculum aliquod subesse, quibusus terrentur: suspicantur: apud Xen. de re equ. ¶ Item ὑπόπτας, qui apparuit & in conspectum venit. Soph. in Philoct. τί χρὴ λέγειν φίλοις ἄνδρ' ὑπόπτας;

Ὑπόπτος, suspectus. Thuc. lib. 6. Dem. in ep. Philip. Plut. in Themist. Τὸ ὑποπτεύειν, suspicio. Thuc. l. 1. Herod. l. 4.

Ὑπόπτως, suspiciosè vel suspectè. Thuc. l. 6. & 8.

Ὑποπτεύω, suspicor. Xen. Hell. 5. ὑποπτεύω μὲν ὅτι ἔστιν ἐφίλει, οὐ μὴν τοῦ πάθους. Plu. in Artox. περὶ δὲ αἰτίας ὑποπτεύειν. Item suspectum habeo. Herodot. l. 4. εἴ τι τοιοῦτο ὑποπτεύεις ὡς ὑπὸ κλεψύδρας. Item spero. Chrysost. ὑποπτεύω μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ ἐφ' ἡμῖν. ¶ Item oculos humi figo, in terram despicio. Call. hymno in Deum ἄνω δ' εἰ εἴατο φρεσὶ Γαῖαν ὑποπτεύουσις.

Ὑποπτεύομαι, in suspicionem venio, suspectus sum. Paus. ὑποπτεύετο ὑπὸ πορίων μεγάλων χρημάτων.

Ὑποπτευτος, idem quod ὑπόπτος.

Ὑπόπτευν &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Dec. Ἀνθυποπτεύω, vicissim suspicor seu suspectũ habeo.

Ἀνθυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est. Thuc. l. 3.

Ἀνύποπτος, & ἀνυποπτεύτος, qui suspectus non est suspicione vacans. Xen. Laert. Plat. & Poll. ex Hippoc. Ἀνύποπτος sine suspicione. Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, suspectus. Poll. ex Aristoph.

Κακύποπτος, suspiciosus, qui omnia mala suspectà habet. Plato de rep. l. 7. Arist. Rhet. l. 2. item passiuè, de quo mala suspicio est. Plato in Phæd.

Ταχύποπτος, celeriter suspicans, suspiciosus. Plato, & Arist. Rhet. 2.

Φιλόποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa.

Composita sine prepositione: ac primùm desinentia in οπτος vel τοπος.

Ἄοπτος, ἡ, ὀ, inuisus: qui non cernitur, aut cerni potest. Harpocrat. ex Antiph.

Αὐτόπτης, ὀ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Xen. præf. 5. Plut. de educ. lib.

Αὐτόπτομαι, ipse meis oculis cerno. Synes. de insomn. Τῷ αὐτοπτῆσαι θεὶς χρῆμα τοῦδ' αἴμου.

Αὐτόπτος, qui ipse visus & deprehensus est: vnde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, quum ipse ab iis qui deprehenderunt visus est. Suid.

Δύσοπτος, qui ægrè videtur. Hippocr.

Εὔοπτος, qui facilè videtur, conspicuus.

Θεόπτης, qui Deum videt aut cognit. Dion. Areop.

Θεοπτία, ἡ, diuina visio. Hesyc. & Suid.

Θεόπτας, vocatur ordo sacerdotalis, apud Diony.

Λινόπτης, qui retia speculator qui venatoriis retibus adstans diligenter observat an feræ in ea incidant. Aristot. & Poll.

Λινοπτεύω, & λινοπτεύομαι, retia speculor vel defixos in retia oculos habeo. Metaphoricè apud Aristoph. in pace. ἐγὼ δ' ἐγκαλινοπτεύομαι.

Λινοπτεύω, idem. Hes.

Οἰνόπτης, vini inspector magistratus quidam Athenis, cuius officium describit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3.

Παλίνοπτος, è Sole auertus. Galen. apud Hippocr.

Πανόπτης, qui omnia cernit, seu qui oculis omnia lustrare potest. Aristid. in encom. Rom. & Eurip.

Πανόπτης, idem.

Πάνοπτος, qui ab omnib. videtur, omniũ oculis expositus.

Πολύοπτος, qui à multis conspicitur. Hes.

Πρόοπτος, & contractè ὄοπτος, qui antè oculos positus est, manifestus. Herod. & Thuc. l. 5. Herodian. l. 7.

Composita ex ὄμμα.

Ἀτόμματος, ἡ, ὀ, qui oculos non habet. Nonn.

Γλαυκόμματος, (q. d. cæsioculus) cæsi°. Plat. in Phædro, de equo.

Ἐξομματόω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio schol. Aristoph.

Ἐξομματώδης, dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Aristoph. in Pluto, ἀντὶ τυφλῶ ἐμμάτου.

Ἐξομμάτωσις, abstersio sordiũ, quæ in oculis sunt. Pol. l. 2.

Κλαδ' ἀρόμματος, qui mobilib. oculis est seu volubilibus. Hesy.

Μελανόμμαλος, nigros seu nigricantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος, paruos habens oculos. Laert.

Μονόμματος, vn oculus. in Epigr.

Πολυόμμαλος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Ὀχρόμματος, qui pallidis est oculis. Adamant. in physiognom.

Composita ex ὄψ.

Αἰθοψ ωπος, ὁ ἡ, ὸν, niger seu rutilus: vt αἰθοψ οἶνος. Hesiod. in Erg. Item calidus seu calefaciendi vim habens: vt αἰθοψ λιμός, apud eundem. Item splendidus, vt αἰθοψ χαλκός, sæpe apud Hom. Apud eundem αἰθοψ καπνός dicitur fumus qui fit dum aliquid accenditur. Dicitur autem ὁ αἰθοψ quasi ὁ αἴθων τὴν ὄψιν, aut ὁ κεκαυμένος τὴν ὄψιν, teste Eust.

Ἄοψ, visus expers, cæcus. Hesych.

Αὐτοψία, ἡ, cum ipse quis vidit, oculata fides. Diosc. in præf. l. 1. Αὐτόψει, videndo suis oculis.

Ἔποψ, vpupa nomen auis, de qua vide Aristotel. & Plin. sic dicta, quòd stercora humana consideret, teste Hieronym. in 5. ca. Zachar.

Εὐοψία, facies pulchra, venustas. Suid. Vide in comp. ab ὄψον.

Νωροψ, exo. splendidus, καὶ στίλβων τῆς ὄψεως, quia splendor visum solet obscurare. Sic Hom. Il. τ. νωροπα χαλκὸν, vocat quem alibi dicit αἰθοπα χαλκόν. Scribitur etiam νωροψ. Vide Plut. symp. 3.

Οἰνοψ, cuius facies vinum repræsentat, qui vinei coloris est: epith. maris apud Hom. Il. α. & Od. α. & alibi apud eundem Od. γ. ἐξ οἴνοπα dicuntur vel nigri, vel rufi, vt Eust. exp.

Πανοψιος qui omnium oculis cernitur, vt πανόψιον ἔγχος. Il. π.

Composita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominatiuo fiunt, vel in vltima accentum habent, vel in penultima. quæ vero à genitiuo formantur, aut in ος masc. vel ις fœm. terminãtur, aut in ος oxyt. vel proparoxyt. Desinentium autem dam id quadam ω ingenit, retinent, quæ in ὤψ in ω mutant.

Ἀγανώπης ω, ὁ, qui blandis est oculis.

Ἀγανῶπις ιδος, ἡ, blando aspectu intuens. Suid. & Hesy.

Ἀγλαῶπις, pulchrè oculata, pulchros oculos habens. Plut.

Ἀγριωπός, ὼ, ὁ ἡ ὸν, agrestem aspectum habens, qui est agresti vultu aut fero. Idem.

Αἰγίλωψ ωπος, ὁ, (q. d. caprinus oculus) vitium oculi quod capris ferè proprium & perpetuum est. vide Celsum. l. 7. c. 7. & Paul. Ægin. l. 3. ¶ Est & auenæ quoddam genus, quod Latini fossicam specialiter vocant. ¶ Item herba quæ hordeum enecat. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 8. ¶ Item Plinio arboris grandiferæ species.

Αἰγωπός, ὼ, ὸ, habens oculos caprinos. Arist. de gen. an. l. 5.

Αἱμαλωψ, (pro quo scribitur & αἱμαλωψ) sugillatio in oculis ex plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine: vt definiuit Archigenes. Sic appellatur quasi αἷμα ἐν ὤπαι, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Sic dicitur & cruor per adipem sparsus, apud Diosc. item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ἐν τοῖς γλώσσαις.

Αἱμαλωπὶς, sanguinem præ se ferens color, siue concrementum sanguinis. Diosc. l. 2. c. 95.

Αἱματωπός, & αἱμωπός, & fœmin. αἱματώπις, sanguinem intuens, i. sanguineum & cruentum quendam aspectum habens Hesych.

Ἀλαωπὶς, qui est ἀλαὸς τὸς ὤπας, captus oculis, cæcus. Nonn.

Ἀλαωπὶς, cæca, vel caliginosa obscura. Hesych.

Ἀμβλυωπὸς, & ἀμβλυωπὶς, obtusam habens aciem oculorum & hebetem. Theophr. de cau. pl. l. 3. & Luc. Item ἀμβλυωπὸς actiuè obtusam reddens aciem oculorum & hebetem. Diosc. lib. 1. cap. 174.

Ἀμβλυωπία ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Grego. Hippocr. aphor. lib. 5.

Ἀμβλυωπίω, ῶ, sum hebetibus & obtusis, oculis, executio. Hippocr. in progn. ἐπαιρωτᾶν χρὴ εἰς τὸν κεφαλὴν ἀλγέοντα, ἢ ἀμβλυωπεῦντα.

Ἀμβλωπὶς, idẽ quod ἀμβλυωπὸς. Scribitur & ἄμβλωπος, apud Athen. l. 10. & ἀμβλωπὶς, idem quod ἀμβλυωπὶς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἀμφιωπὸς, vndique conspicuus & patens Hesyc. & Etym.

Ἀντωπὸς, aduersis oculis intuens. Nonn. Exponitur etiã λαμπρὸς Hesyc. Ἀντωπὸν, coram, è regione, ex aduerso. Suid. ex Agathia.

Ἀντώπιος obuens, aduersus Nonn.

Ἀντωπίω, ῶ, obtueor, contra intueor. Dion. de cœl. hierat. καὶ ὁδὸν τοῖς ἠλιοτρόπεσι αὐγαῖς αὐτωπεῖν ἀκίνδυνον.

Ἀντῶπιον, quidam exp. locus editior, & à conspectu semotus. pol. ἐνώπια dicit esse quæ supra ostia sunt.

Ἀῤῥενωπὸς, qui virili facie est, ipso aspectu masculum se esse ostendens Luc. in Hermot. & Scytha. Item virilis, fortis. Syne. ep. 140.

Ἀῤῥενωπὸν, ὸς, & ἀῤῥενωπία, ἡ, mascula seu virilis facies: interdũ animus virilis, fortisq; & generosus: qui sub mascula facie latet. Plat. Plut. de fort. Alex. Syne. ep. 56.

Ἀῤῥενώπαδες, exp. οἱ δ' ῥέζουσι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se fert. Hesyc.

Ἀῤῥενωψ & ἀῤῥενώπας, Eust. tradit in malam partẽ vsurpari.

Ἀστερωπὸς, stellatam faciam habens, stellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὸς, fistulæ instar oblongos oculos habens: piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν ἀνθίων.

Αὐλωπίας, idem videtur esse piscis: apud Arist. hist. an. l. 8. c. 17. Hesychio est, κοιλόφθαλμος.

Αὐλῶπις, epith. galeæ est, apud Hom. Il. λ. quum quasi in fistulam abit, i. in angustum & oblongum. vide Eust. & Athen.

Βαρυωπέω, ῶ, visu sum grauato, ægrè & difficulter cerno. Gal. c. 48.

Βλοσυρωπὸς, terribilis aspectu, truces & horribiles habens oculos. in Epigr. Βλοσυρῶπις, ἡ, idem: vt γοργῶ βλοσυρῶπις. Il. λ.

Βοῶψ, piscis quidam: sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων μεγάλας ὤπας ἔχει. Athen. l. 7.

Βοῶπις, ιδος, ὁ, bouinos oculos habens, ad magnitudinem bouinorum oculorum propemodum accedentes.

Βοῶπις, ἡ, cui bouini oculi sunt, i. rotundi, magni ideóq; venusti: epitheton dearum apud Homer. & imprimis Iunonis: quam si tanquam aëra consideretur, sic denominatam scribit Eust. διὰ τὸ τοῖς βοῶν ὀφθαλμοῖς ἀεροειδεῖς ἔχειν. Il. α. & alibi.

Γοργωπὸς, Gorgus faciem habens Eur. in Her.

Γλαυκωψ, glaucos oculos habens seu cæsios. Γλαυκῶπις, idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerua apud Hom. Il. α. quòd oculis fuerit cæsis, & *per consequẽs* terribilibus: vel ob cœli colorem glaucum: vt tradit Diodorus.

Γλαυκωπὸς, idem quod γλαυκωψ. Eust.

Γλαυκῶπιον, dicta fuit arx Atheniẽsis ob Mineruam Γλαυκῶπιν, teste eodem Eust.

Δεινωψ, qui truci est vultu, torusus. Soph. in Oedip. Coloo.

Δεινῶπὶς, idem. Hesiod. in Asp.

Δυσωπία, pudor qui nos obtueri seu in faciem intueri non finit eos qui à nobis aliquid postulant. Exponitur etiam vitiosus immodicus pudor. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certò comprehendendi, recurrente semper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπίω, pudore afficio tali quo efficit vt is à quo aliquid peto ne obtueri quidem me possit, nedum id denegare: vnde exp. flecto, exoro, persuadeo. Basil. Greg. ἀπίστλα τὸ ἀγαπῶν. Εὐστάθιον παρεκάλεσαν ὑμῶν τὸν σιμωνοφόνον καὶ δυσωπῆσαι. Et general. pudore afficio. Plut. de def. ὅταν τι μᾶλλον ἐν δυσωπεῖ τὸν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων. ¶ Item visum perstringo, horribili specie terreo. Iulian. (de quadam Alexandri effigie) τὸν θεατὴν φοβεῖ δι' ὅλου δυσωπῶν τὸ σχῆμα τοῦ. ¶ Item neutraliter, hæreo, hæsitabundè aspicio. Xen. apomn. 3. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπουν. Item suspicor, vereor. Diony. Halic. in vita Lysiæ, δυσωπῶν καὶ ὑποπτεύων μή ποτε ὁ Λυσίας ἁλίσκοιτο.

Δυσωπῶμαι, pudore confundor, erubesco. Demosth. Philip. 3. οὐκ ἐρρωμένως ἀλλὰ δυσωπῶμαι. Et cum accus. Plat. in Crat. τοιοῦτον δυσωπεῖ μοναρχίαν. Item flector, exoror, &c. Chrysost. de sacerdo. ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τοῦτοις. Item oculi mei perstringuntur. Put. [orano.

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi quempiam pudore. Item ex-

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit seu confundi. Plut. περὶ δυσωπίας. Item inexorabilis, qui flecti nequit.

Ἀδυσώπητος, sine vllo pudore, inuerecundè. Plut. ibidem.

Εὐδυσώπητος, q. facilè pudore afficit. Itẽ facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως, facilè erubescendo. [Iuis, exorauit.

Καταδυσωπίω, ῶ, idẽ qd δυσωπῶ. Luc. καταδυσώπησε τὸν

Ἐγχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens.

Εἰσωπὶς, q. d. in oculis in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. Il. ο. εἰσωπεὶ δ' ἐνέηκε γνώμ. Apud Apol. Εἰσωπεὶ ἀνέμοιο, exp. obuersi vento.

Ἑλικωψ, cui oculi volubiles sunt & versatiles: vel cui sunt oculi rotundi: vel qui omnium oculos in se conuertit: vel qui Helicen (i. vrsam maiorem seu septentrionem) intuetur. Il. α. vide in comp. à Κώπη, i. remus.

Ἑλικῶπις, ιδος, ὁ, ἡ, idem. Dicitur & de puella spectatu digna quæque amantium oculos ad se trahit, nihilominus tamen verecũda vel quæ nigris oculis decora est & venusta. Il. α.

Ἐνωπὴ aspectus, conspectus. vnde dat ἐνωπῇ, in conspectu, coram. Il. ι. [sod. c. 13.

Ἐνώπιος, in conspectu seu ex aduerso positus, aduersus. Eurip.

Ἐνώπιον, (aduerb.) idem quod dat. ἐνωπῇ: Plut. in probl. Rom. & sæpe in N. T. Ἐνώπια, ὧν, dicuntur parietes domus qui sunt è regione ianuæ: vel ad vtrumque eius latus, quod præcoruntium oculis expositi sint Il. θ. & Od. χ.

Ἐνωπήσιος, siue ἐνωπάδιος, idem quod ἐνώπιον.

Decomp. Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον 2. Cor. 12. & alibi in ep. Pauli. Pro quo κατενώπιον seu κατόψιον, dixit Hom. Il. ε. syncope facta (vt quidam putarunt) ex κατενώπιον.

Πρενω-

Προνώπης, (per syncopen pro προεννώπης) foris obseruans. Eurip. in Bacch.

Προνώπιον. Eustat. exp. πρόσχημα, apud Eurip. Alij exp. vestibulum, apud eundem in Hippol. Poll. προνώπια dicit esse τὰ πρὸ τῆς θυρῶν.

Προνωπὴς, qui est ἔξωθεν τῆς προσοπείου θαλάμου. vt schol. Eur. in Alcest. exp. Item præceps, promptus, paratus: vt exp. apud eundem. Eurip. in Androm. Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λεληθορεῖν

Προνώπως, promptè, præcipitanter. Hesyc. (φέρη.

Ἐξώπης, extra conspectum positus, à conspectu remotus seu ab oculis. Eurip. in Supplici & Alcest.

Ἐπώπης, inspector. Hesy. Ἐπώπιδες, inspectrices: apud eundem.

Ἐπωπάω & ἐπωπάζω. inspicio. Idem.

Ἐρατῶπις, ι, amabiles oculos habens: epith. Iunonis, apud hom. hymno vlt.

Ἐεώπης, idem quod βοώπης. Et fœm. Ἐεώπις, idem quod βοῶπις

Εὐρυφλοιωφ. & οπ, latum mel magnum habens oculum: vt Εὐρύφλοιο Κρονίδαιο. Il. α. Εὐρυόψης idem.

Εὐρωπὸς latus: vel aspectu latus, & q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus. Hesych. & Eust. Exponitur etiam tenebricosus: vt ἀπολλίων Εὐρωπός. Eurip.

Εὐῶλ, pulchros habens oculos: vel qui aut quæ est pulchro aspectu seu pulchra facie. Eust. & Soph. Lycophr.

Εὐῶπις, idem Eurip. in Ione.

Εὐώπης idem Soph. Εὐῶπις quæ pulchra est oculis & aspectu: vt Σεμέλη εὐῶπις. Hom. hymn. in Bacch.

Καλῶπις. pulcher vel pulchra aspectu. Hesyc.

Καλλωπίζω honesto, orno, como: propriè elegantem & venustam faciem seu aspectum facio. Greg. in Iul. lib. 2. μηδὲ καρόθυρα καλλωπίσωμεν.

Καλλωπίζομαι, honestor ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce media idem significat cum καλλωπίζω: vnde ἐκαλλωπισάμεν, vestitu nie exornati & honestati. Plut. in symp. Item καλλωπίζομαι efferor, glorior mihi placeo. Xen. (de equo te roci) ἀκατέπαυστον ἄνω πλὴν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καλλωπίζεται. cũ dat. idem τούτῳ καλλωπίζομαι. Plut. in Sol. καλλωπίζομαι τὸ μὴ σεσυλλογίσθαι τὴν παρεῖδε. Item artem ostento. Plat. in Protag.

Καλλώπισμα, τὸ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerunq; cultus superfluus. Herodian. l. 5.

Καλλωπισμὸς, ὁ, idem. Xen. Philostr. ep. 38.

Καλλωπιστὴς, ὁ, cultus in vestitu nimium studiosus. Isocrat. ad Demon.

Καλλωπίστρια, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa. Plut. in præcept. connub. Item comptrix. [sive elegantiam addens.

Καλλωπιστικὸς, ad comendum vel ornandum aptus, cultum

Dec. Ἀκαλλώπιστος, ὁ, ἡ, non comptus, non ornatus. Plut. οὐδὲ τῆς μὴ χρῶν. &c. Item qui non gloriatur nec iactatione effertur. Greg. in epitaph. soror.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in, glorior in. Plut. in Antõ. ἐγκαλλωπίζεσθαι τοῖς ἀσχροις. Ἐγκαλλώπισμα: vt apud Thu. ἐγκαλλώπισμα πλούτου, ἀλλὰ τοῦ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

Κατωπὸς, qui oculos deiicit & in terram defigit, qui vultu ex mœrore est deiecto. In Hippiatr. [an. li. 8.

Κατωπιόω oculos deiicio, vultum demitto. Aristot. hist.

Κελαινώπης & Doricè κελαινῶπας, aspectu niger, atricolor. Apud Soph. in Aiace, κελαινῶπας θυμὸς, exp. tectum pectus, idcòque subdolum: vel profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans. (pig.

Κοιλωπὸς, cauus aspectu. Eur. Κοιλῶπις, cauus aspectu, Suid. ex E-

Κυανῶπις ἡ, cæruleus aspectu, cæruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. in Asp.

Κύκλωψ, κατ' ἐξοχὴν. appellatus fuit Polyphemus, vnus ex cyclopibus Siciliæ & præcipuè montis Ætnæ incolis: hominibus vasta gigantea corporis mole: qui sic dicti fuerunt quòd ipsis

Κυκλοῖρις ὀφθαλμὸς ἔης ἐνὶ μετώπῳ, vt Hesiod. loquitur in Theog.

Κυκλωπικὸς, cyclopeus, seu cyclopicus: ad cyclopẽ seu cyclopes pertinens: Κυκλωπικὸς βίος, vita beata & minimè laboriosa, qualem Cyclopũ fuisse testatur. Hom. Od. 1. & Strabo. l. 11.

Κυκλωπίον, τὸ, (diminut.) q. d. paruus Cyclops adulandi seu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eurip. in Cyclop.

¶ Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam apud Arist. de anim. l. 4.

Κυκλωπὶς, ἰδος, ἡ, cyclopea seu cyclopica, vt κυκλωπὶς ἐξία, in Epigr.

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens & illis similis aliqua in re.

Κυκλωπιὰς, cyclopicè, more cyclopum. Arist. eth. 10. c. vlt.

Κυνῶψ, herba est ψυχανὸς, apud Theoph. hist. pl. l. 7. c. 10. Pli. l. 21. 17. quidam exp. canariam & canis oculum.

Κυνῶπις, ὁ, qui caninis, i. impudentibus est oculis. Il. α.

Κυνῶπις, ἡ, impudens, inuerecunda. Il. σ. & Od. θ.

Λευκῶπις & λευκωπὶς, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet. Hesych. Λευκῶπις, alba aspectu.

Λιπαρὴς, pinguem faciem habens seu delibutam. Apud Athen. mensa dicitur λιπαρὴ, i. pinguis.

Μελανωπὸς, niger aspectu, qui intuentium oculis niger apparet

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, q. d. pars faciei quę post oculos. Od. χ. ὁ δ' ἄρα χεῖρα τείνας μετώπου. Sic & Il. ο. & ψ. Metaphoricè prora etiam nauis μέτωπον dicitur. Item de muro apud Herodot. Vsurpatur & de acie militari sicut & frons Latinis. apud Thuc. Xen. & cæteros historicos.

Μετωπηδὸν, adverb. aduersa fronte, seu aduersis frontibus quidam exp. aduersis rostris. Thuc. lib. 2.

Μετωπίας, ὁ, cui frons est lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον. vel interstitium inter supercilia. Il. λ. & ω. Hippoc. in lib. de superfetat. Sic & à nõnullis dicitur galbanum esse Dioscor. lib. 3. c. 97. Item vnguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum galbano admixto. vt docet idem l. 1. c. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπὶς, ἰδος, ἡ, fascia qua deuinciebatur frons. Hesyc.

Decomp. Ἀντιμέτωπος, oppositam frontem habens. Xen. Item suarum nauium frontes aliis oppositas habens: apud eundem. Hell. 4. (anceps.

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appia. διμέτωπος φρουρὰ, munitio

Εὐρυμέτωπος, latam frontem habens: boum epith. apud Hom. hymn. in Merc. & Hesiod. in Theog. Dicitur & de homine, teste Poll. Item de Ioue: apud poet.

Γεμέτωπος, parem frontem habens: *de acie dictum.* Xen. Hell. 4.

Προμετωπὶς, & προμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur & id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: frontale. Athe. l. 5. Xen. pæd. 7.

Ὑπερμετωπίδιον, ἐκ τῆς φρόντας.

Μηλωψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. ν.

Μονώψ, seu μόνωψ, vnoculus. Eurip. in Cyclop.

Μορμυρωπὸς, terrificus, turbidus aspectu. Suid.

Μορμυρωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terribilia: ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορφῆς τῶν τὰ γόρφα φοβούντες, vt tradit schol.

Μυωψ, ωπος, ὁ, ἡ, [q. d. μύων ὤπα seu ὤψας claudens oculos, conniuens] nomen est certi cuiusdam vitij in oculis. dicuntur enim μυῶπες qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non videntur, teste Aristot. in probl. sect. 31. & Alex. Aphr. probl. 74. lib. 2. Gell. l. 4. c. tales luscios Latinè appellari tradit. ¶ Est etiã μύωψ insecti genus, quod bobus potissimũ esse infestum traditur Geop. l. 16. ὅτι ἐκφεύγουσι τοὺς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν, ἴσμεν. Metaph. etiam vsurpatur sicut & œstrũ. ¶ Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi, apud Xen.

Μυωπὸς, ἡ, idem quod μύωψ in prima significat. Xen.

Μυωπία, ἡ, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: quod & μυωπίασις dicitur. apud aut. definit. med.

Μυωπάζω, sum luscitosus. Aristot. loco antè citato, ἔστι δὲ πάσχουσι οἱ γηρῶντες τοὺς μυωπάζουσιν, &c. Et generaliter cæcutio, oculos aperire non possum, 2. epist. Petr. cap. 1. Et pro conniueo apud Areop. Pro eodem inuenitur & μυωπιάζω, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari vrgeo. Xen. Μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον.

Μυωπίζεσθαι, calcari vrgeri, apud eundem. Item œstro agitari.

Νεανὶς, qui iuuenili facie est, iuuenis. Hesyc.

Νυκτάλωψ, luscitosus: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs noctu omnino nihil: vel qui noctu melius videt, interdiu minus: & si luna lucat, nihil cernit. Hippocr. prædict. l. 2. οἱ τὰς νυκτὸς ἰδόντες, οὗ δὲ ἡμέρας νυκτάλωπας καλέομεν. Sic dicitur & ipso morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Pau. Ægin. l. 3. c. 22.

Νυκτάλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, quũ de morbo dicitur.

Νυκτάλωπιάω, luscitosus sum, laboro luscitione.

Νυκτάλωπιάσις, idem cum νυκτάλωπία. Oribas. l. 4. c. 17.

Νυκτάλωπξ, pro eodem. Arist. de gen. an. l. 5.

Νυκτωπὸς, qui noctu videtur, vt νυκτωπὸς λαβοῦσα, apud Euri. in Iphig. Taur.

Νώψ, Hesyc. qui vitu est imbecilli, comp. ex νὴ & ὤψ.

Κνώψ, idem: per pleonasmum ἢ κ. Suid.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est, vel vuas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. & Epigr. l. 3.

Ὀξυώπης, vel ὀξυωπὸς, acutos habens oculos, qui est acuti visus. Athen. lib. 6. Alex. Aphr. in problem.

Οἰνωπὸς, idem. (problem. sect. 4. q. 3.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles

Ὀξυωπέω, ῶ, sum acutis oculis, acutum cerno. Basil. in hex.

Ὀξυωπὶς, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea & puellari facie est, ipso aspectu sepuellarem & effœminatum ostendens. Eur. in Electra, ἡμεῖς δὲ πόσις, Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τ' ἀνδρεῖα πρέπει.

Παρώπιον, quod oculis circũponitur *equorum*, quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum, Poll. l. 2.

Παρωπίδες, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. l. 2. (mitur. Idem.

Παρωπὶς, *idem* pro eo quod oculis seu faciei circumpo-

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio, cura. Suid. ex Thuc. & Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumiacentia lustrari oculis queunt: specula. Il. ξ. & ψ. Od. κ.

Περιωπίζομαι, speculor, ex specula circumspicio. schol. Hō.

Πρόσωπον, τὸ, (q.d. quod est circa oculos, τὸ πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. Ἀντίον ἀλφαίνῳ ἀνίμου πρόσωπον. Xen. Pæd. 2. ὡς ἢ εἶδον τὸ πρόσωπον ἢ ἀνδρὸς ὑπερῳδαλλον ἄσχημον. Dicitur καὶ πρόσωπον, coram, in conspectu in os. Apud Diod. Sic. & Synes. ep. 67. Pro προσώποισι per metaplasmū dicitur προσώπασι, apud Hom. Il. κ. ¶ In acie πρόσωπον idem dicitur quod μέτωπον: apud Xen. Pæd. 1. Et τὰ πρόσωπα, in nauibus, proræ, sicut & μέτωπον, teste Eust. ¶ Itē πρόσωπον, personam: πρόσωπον κωμικόν, &c. Luc. in li. de calum. Et specialiter persona pacifica: apud Polyb. ¶ In nouo Test. πρόσωπον non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus eius & circumstantiis, vt λαμβάνειν πρόσωπον. Luc. 20. c. & 21. ¶ Πρόσωπα, apud theologos, personæ in trinitate quæ & ὑποστάσεις. Greg. &c. ¶ Πρόσωπα, etiam pro Πρόσωπον à Platone comico vsurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. gram.

Προσωπικὸν, personale. Προσωπῶτα, personata: pro προσωπείοις, &c. Atticis dicebatur vas æneū echino simile, leonū hominūve imagines seu facies in oris ambitu pictas habēs. Pol.

Προσωπεῖον, seu πρόσωπον, & προσωπὶς, persona, larua: Dem. de male gest. leg. Athen. l. 14. [naid.

Προσωπίδιον, parua persona seu larua. Poll. ex Aristoph. Da

Decimp. Λιγοπρόσωπος, captiuam habens faciem.

Ἀμφιπρόσωπος, vtrinque faciem habens. Plut. in Numa.

Ἀντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obuersam. Xen. Hell. 6 & Athen. Exod 42, 3. 9.

Ἀπεπροσωπίζομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo. Pollux ex Phereciate.

Ἀπρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Hesych. Item qui personam, i. laruam non habet, Idem.

Αὐτοπρόσωπος, non personatus. Luc. in Tim. Basil. in Hexaem.

Αὐτοπρόσωπα, scripta, in quibus autor ex sua persona docet nulla extrinsecus assumpta. Ammon. in Categ. Aristot. αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς, qui sine persona agit. Athen. l. 10. vel cui sua ipsius facies affingitur Hermog. Αὐτοπρόσωπος, facere aliquid quis dicitur, quum ipse coram id agit. Syn. ep. 114. Αὐτοπροσώπως in vel sub propria persona coram. Syn. ep. 139. & 142.

Δεινοπροσωπία, terribili vultu seu aspectu fum.

Δευτεροπρόσωπος, qui secundæ personæ est, Δευτεροπροσωπία, fum secundæ personæ, voces gram.

Διπρόσωπος, duas habens facies, bifrons. biceps. Herodian. l. 1. Luc. apud Gal. ad Glauc. Διπρόσωπος ἐμπλαστρος. exp. biforme emplastrum.

Δυσπρόσωπος, qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ἐμπρόσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ἑτεροπρόσωπος, & ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius seu diuersæ personæ est. Ἑτεροπροσωπικὸς, in alia persona. Ἑτεροπροσωπία, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu qui formosa facie est. Arist. in Pluto. Athen. l. 13. Item speciosus, honesti speciem præferēs. Dem. pro cor. Item qui hilari & læto vultu est. Soph. in Aiace. Εὐπροσωπία, bonus aspectus. Εὐπροσωπῶ, aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 6.

Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie elegāte pulchrāque est. Athen. l. 11. (præstantem. Luc. de facrif.

Κεκοπρόσωπος, qui arietina facie est. arietem facie sua re-

Κυνοπρόσωπος, qui canina facie est. Luc. ibidem.

Μονοπρόσωπος, qui vnius tantùm personæ est. Μονοπροσώπως, sub vna tantùm persona. (σία, eiusdem personæ sum.

Ὁμοιοπρόσωπος, qui eiusdem personæ est. Ὁμοιοπροσω-

Πολυπρόσωπος, qui lata facie seu fronte est. Ælian.

Πολυπρόσωπος ὑρατὴς, à Lycophrone dicitur propter multiplicem & quasi multiformem astrorū aspectum. Arist. thet. 3.

Σεμνοπρόσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert. Σεμνοπροσωπία, gravis persona, seu gravitas, dignitas oris. Σεμνοπροσωπῶ, gravitatem vultu præfero. Aristoph. in Nub. ἐφ' ἡμῶν σεμνοπροσωπεῖς.

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu simus est, i. fma seu pressa nare: Plat. (vultu prodens.

Σκληροπρόσωπος, qui dura est facie: seu cordis sui duritiem

Σκυλλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος.

Στρογγυλοπρόσωπος, qui rotunda facie est. Arist. de hist. an.

Ταυτοπροσωπικὸς, in eadem persona.

Τετραγωνοπρόσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φαινοπροσωπῶ, faciem meam ostendo & conspiciendum me præbeo, vtitur Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρωπὸς, cui facies rutilat, seu rutilus aspectu. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiam esse gemmæ nomen è carbunculorum genere. (πιδ ἐς ὄψαι. exp. πυρωπὸ ἐς.

Πυρώπης, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. Πυρ-

Ῥεδωπὸς, qui est roseo aspectu. Dioscor. Ῥεδῶπις, quæ roseo est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens. ὁ σκυθρὸς τὸ ὄπτικος. Isocr. ad Dem. Arist. thet. 3. Xen. Pæd. 1.

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico & superciliis contractis. Xen.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico & mœstiore, mœstum vultum gerio, contraho supercilium, Suid. ex Aristoph. Ὡς οὐδεὶς ἔτι πρὸς σκυθρωπάζειν μόνον. Xen. Pæd. 6. μὴ δαιμονῶντες σκυθρωπάζειν ἀνεῖλαντες τῷ ἀγελλεμῷ ὄν.

Σκυθρωπαζμὸς, vultus tetricus & mœstus, supercilium tetricum. Plut. Σκυψ, vide in comp. ex Ὀψ.

Στυγερωπὸς, invisus, cuius conspectus odio nobis est, vel ad cuius conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epigr.

Στυγερῶπος, cum odio aspiciens, intuso aspectu & torvis oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Τερατωπὸς, monstrosus aspectu, portentosus. Hom. hym. in Pana.

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur & procul se motus, Soph. in Aace.

Τριῶπος, qui triplici aspectu est, triformis.

Τριοπτικὸς, ὁ, ἡ, tenos oculos habens, seu tria formina: genus monilis, tres velut oculos pensiles vel appensos habentis. Poll. lib. 5. cap. 16.

Τυφλωψ, caecus. ὁ τυφλὸς τὸ ὄπτικος. Apud Nic. in Ther. τυφλῶπες sunt serpentes quidam qui aliàs etiam dicuntur τυφλοῖς.

Ὑδρωψ, ὁ, qui hydrope laborans: fmilis est i. hydropicus, apud Hippocr. lib. 2. epidem. teste Galen. in lex. ¶ Ὑδρωψ (substan.) hydropsiaqua intercus seu quæ inter cutem apparet: morbus cuius species vide apud Hippoc. & Galen. Nican. in Alexiph. ὡς δ' ἐπὶ ὑδρωψ. Τυμπανίσας ἀνὰ μέσον ἀφυσγετὸν ἐμφαλὸν ἐς ἀμφὶ γὰρ ἐν χείρεσι τῶν φαίνῃ ἔρεβος. ¶ Est & ὑδρωψ ἐκ ἀμφίδα, morbus qui aliàs ἀνάσαρκος & ἀσκίτης nominatur. Plinio vrinæ profluuium, apud Gal. de caus. symptom. lib. 3. ¶ Ὑδρωψ dicitur etiam serosa illa & mucosa profluuies, quæ in partu egeritur, apud Hippocr. de natura infant.

Ὑδρωπικὸς, qui hydrope laborat: seu hydropi proprius.

Ὑδρωπικὸν πάθος, idem quod ὑδρωψ.

Ὑδρωπῶ, hydrope laboro, hydropicus sum. Diosc. l. 1. c. 123. ζωθεὶς δ' ὑπὸ ὑπνῶν ὑπνωτικοὺς ἀρχομένους ὑδρωπιῶν.

Ἐξυδρωπιῶ, (comp.) hydropsi corripior. Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 20.

Ὑπωπιον, τὸ, [q.d. suboculare] pars quæ subiacet oculis: vnde ὑπωπία. Il. μ. ¶ Item sugillatio sub oculo: species ecchymomatis, quæ oritur ex plaga sanguine sub oculum effuso. Poll. ¶ A quibusdam sic etiam dicta fuit thapsia: vt est in append. Diosc. quòd sugillata & liuores omnes tollat, vt testatur Diosc. in descriptione thapsiæ l. 4. c. 157.

Ὑπωπια, τὰ, propriè dicuntur ossa iuxta nasum oculis subiecta: generaliter autem quicquid oculis subest, sicut & ὑπωπιον. Frequentius sic appellantur ictus quos quis accipit, quum contunditur & suggillatur. Aristoph. in Vesp. πρὸς τοῦτο τὴν μὲ λάβῃς ὑπώπια. Item calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere. Suid.

Ὑποπιάζω, sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis aut generaliter, sugillo aliquam corporis partem & plagis contundo. Laert. Metaphoricè, apud Aristoph. in Pace, ciuitates dicitur ὑποπιασμένα, bello malè acceptæ, &c.

Ὑποπιασμὸς, sugillatio, contusio alicuius partis corporis quæ fit ictibus.

Ὕσσωπος, ου, ὁ, vel ὕσσωπον, ου, τὸ, hissopus, herba de qua Diosc. l. 3. c. 3. Sic dici volunt quasi ὑμόβρον (pro χθὲ ἐμβρον ὄν τὸ ὕσσω.

Ὑσσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyssopo, de quo Diosc. lib. 5. cap. 50.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu. vt φαιδρωπὸν ὄμμα. Eur. in Orest.

Χαρωψ, siue χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens, vel lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem χαῦμα quoddam dicitur χαροπὸν, & χαροπῶν, qui eo sunt prædili. Is color putatur esse cæsius vel cærule*, vel etiam fulvus, inter quos aliàqui magna est affinitas. Sic & apud Theocr. id. 21. ἐμμαῖς χαροπωτέρα, oculi magis cæsij seu glauci. Et χαροπὸν λέοντος, apud Hom. & Hesiod. fulvi leonis. Et in Epig. χαροπὸν κῦμα cæruleus fluctus. De discrimine verò γλαυκῶν & χαροπῶν, vide Arist. de gen. an. l. 5. Χαρωψ, etiam Herculis cognomentum fuisse traditur. (Isid. & Osir.

Χαροπότης, ητος, ὁ, color cæruleus seu cæsius. Plut. in lib. de

Ὑποχαροπὸς, (decomp.) aliquantum cæsius seu glaucus, aliquatenus cæruleus. Xen. in Cyneg.

Χρυσωπὸς, aureum vultum seu aspectum habens: vt χρυσωπὸς ἥλιος, apud Eur. in Electra.

Ἀνδρωπος, Μαγωπὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis

Composita ex ὀπτάνομαι.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ, mulierū auid* inspectator seu obseruator. Eust.

Οἰνοπίπης, qui circumcirca vagis oculis inuestigat quod potest.

Παιδοπίπης, puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Παρθενοπίπης, virginum nimis auidus inspectator seu obseruator. Il. λ.

Πορνο-

Πυρρόπτης, ὁ ἐνατενίζων τοῖς πυρροῖς, ruforum nimis auidus inspector, &c Eust. ex Aristoph.

Composita ex ὀφθαλμός.

Αἰγόφθαλμος, ὁ ἐξ αἰγός, oculos habens caprinos. Est & gemmæ nomen.

Ἀντόφθαλμος, aduersis oculis intuens, oppositus oculis. Epigr.

Ἀντοφθαλμέω, ὦ, intuentem obtueor, Sapiē. c. 12. ἀντοφθαλμοῦσι δ' ὑνόσοι ἐν ὄμμασι. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. ὑπὸ λαίλαπος βιαιοτάτης φερόμενοι καὶ ἀντοφθαλμοῦντες, διὰ δὲ ἀντοφθαλμοῦντος τοῖς πολεμίοις. Sic & nauis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27.

Βουφθάλμον, τό, buphthalmus herba quam Dioſc. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quod flores habeat bouini oculi speciem repræsentantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, apud Dioſc.

Ἐνοφθαλμέω, oculos alicui rei adiicio: seu oculos in aliquam rem conicio, frui ea desiderans.

Ἐνοφθαλμίωμα, oculi in me coniiciuntur & appetor.

Ἐνοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in deliberatam arboris partem insero: vel aperto in arborem oculo semen includo. Theophr. de cau. pl. l. 5. ὁκότερον δὲ τὸν ἐνοφθαλμίσεος ἐν ὑπὸ πολέων διαφορῶν.

Ἐνοφθαλμισμός, inoculatio. Theoph. hist. pl. l. 2. αἱ γὰρ ἐμφυτείαι καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινὲς εἰσὶν ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἡμέρωσις.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus: seu cui oculi quasi extant & ἐξωπτάλαμοι sunt. Xen. de re equ. Τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορός μᾶλλον φαίνει τοῦ κοιλόφθαλμον. Exponitur, & inconsideratus, apud Polyb. l. 1.

Ἐπόφθαλμος, oculo impositus, seu supra oculum situs.

Ἐποφθαλμάω, oculos inuicio & concupisco, adnisto. Plut. in Cat. ἐκείνοις τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμοῦντος. Plut. in vita Dē. εἰ μὴ ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάζοντες ὁρῶν ἢ κολοῦσιν ἐφοίβουν.

Ἐποφθαλμέω, idē Plut. οἱ τῶν στρατιωτῶν τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιάζοντες ὠργίζοντο.

Ἑτερόφθαλμος, qui alterum tantum ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. Plut. in polit. præcept. μὴ ποιήσητε ἑτεροφθαλμοῦ πλεῖ Ἑλλάδι. & Arist. rhet. l. 1. in Hippiat. sic dicuntur equi qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui est pulchris & venustis oculis. Xen. Pæd. 8. Item qui oculis abentis gratus est & iucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. pol. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι. exp. honestum est siue bellum audire.

Εὐοφθάλμως, cum quadam oculorum venustate & gratia: seu decorè, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλόφθαλμος, qui canis oculis est, cui oculi in cauo recessu subsident. Xen. de re equ.

Κοιλοφθαλμία, oculorum cauitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κοιλοφθαλμάω, canis oculis sum: seu oculi mihi subsident & cauitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. impudentib. oculis aspicio. Hesych.

Δεκυνοφθαλμίζομαι, (*decomp.*) impudenter aspicio, in faciem procaciter resisto. Idem.

Λαγόφθαλμος, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò vt oculum totum contegere non possit, sed per somnum apertus maneat sicut & leporibus. Vide Cels. l. 7.

Λαμπρόφθαλμος, qui placido & miti est aspectu. Suid.

Λαμπόφθαλμος, qui oculis est impudentibus & audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen: de qua Plin. l. 37. c. 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis in Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris est oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος, cui vnicum natura oculum dedit. Ammon.

Ξηρόφθαλμος, siccum habens oculum.

Ξηροφθαλμία, oculorum siccitas: vel lippitudinis aride genus: Act. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Πλατυόφθαλμος, latos seu amplos habēs oculos. Πλατυόφθαλμον, à nonnullis vocatur stimmi, quoniam in callibleparis mulierum dilatat oculos: vide Dioſc. l. 5. c. 99. & Plin. l. 33. c. 6.

Πολυόφθαλμος, crebros oculos seu gemmas habens. (borat.

Σκληρόφθαλμος, qui duris est oculis, seu qui dura lippitudine la-

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura: horbus oculorum: de quo vide Ægineт. l. 3. c. 22.

Τριόφθαλμος, (q. d. trioculus) cui tres sunt oculi. Plut. περὶ πολυπραγμ. Est gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37. c. 11.

Ὑγρόφθαλμος, qui humidis est oculis, cui oculi fluūt: *cui oppon.* ξηρόφθαλμος.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subiacet. Ὑποφθάλμια genæ ab inferiore parte subiectæ lenitēque eminentes.

Ψωροφθαλμία, lippitudo scabra, asperitudo oculorum.

Composita ex ὄσσομαι seu ὀσσός.

Ἀμβλυόσσων, sum ἀμβλὺς τὸ ὄσσε. ium visu obtuso & hebeti. Vide & in Ἀμβλύς.

Ἐπόψομαι, prospicio, prouideo. Hes. Vide & in comp. ἐξ Ὄσσε.

Καταστόψω, vel diuisim κατ' ἐστίλβω, torue intuens vel magna præ oculis habens. Hesyc.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, sterto. Od. δ. Ἠδὺ μάλα κνώσσεν ἐν ἀνθεσιν ἠματα πάντα. Moſch. Idy. 2. Τὴν δ' ὑπνοφόρον ἐνὶ κνώσσεσι δόμεσι. Etym. per syncopen factum esse dicit, ex κνώσσεσι, quod inter dormiendum τὰ ἔσω fiunt κινεῖν ἢ ἀργά. Ποτόσσομαι, huc προσποτόσσομαι, aspicio, intueor. Il. α. Μηδ' ἔτι σοῦ ἀνδρὸς ἐναντίον ἀντιόωντος ἀθρόον ἐν προτόσσεσθαι μηδ' ἐρέεινε. Item prædeo, prælagio. Od. ξ. Οὔ ποτε μοι θάνατόν γε παρέλεσκετο θυμὸς ἀλείων. Sic & apud Apol. Arg. l. 1.

Τυφλόττω, cæcus sum, fum τυφλὸς τοῦ ὄσσε. Vide in Τυφλός.

Νεόσσος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ὄμματα.

Ἀλόμματος, Ἀνόμματος, Βλόμματος, Λόμματος, Σύμμαστος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἐχθροδόκτος, ὁ, ὁ ὀδιόλους. Soph. in Aiace, ἐχθροδόκτου Ἀτρείδαις. Et ἐχθροδόκτος πολεμίοις. Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἐχθρὸς vel ἐχθὺς & ὀπτάνομαι ὁ φοβούμενος sit ἐχθροπτός, & per pleonasmum litera δ, ἐχθροδόκτος, quem aspicere aut alioqui nobis est odiosum.

Ἐχθροδοκέω, inuisus sum, sum odio. Il. π. οὐ γὰρ ἐμ' ἐχθροδοκεῖ ἔρωνος Ἥρη.

Γλαυκόττω, γλαυκόω, & γλαυκίζω, vide in Γλαυκός.

Στεροπή & ἀστεροπή, fulgur, &c. vide in Ἀστραπτω.

Ο' Π Υ Ι Ω. Fecundo, incio, conio. Exponitur etiam, vxorem habeo, habeo in matrimonio. Il. ι. Δεῦρο δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν ἣν δὲ κε θέλῃσι Ὀπυίοιμι. Sic Hesio. in Theog. ὀπυίεν θυγατέρα οἷσι, dedit filiam suam in vxorem. Sic & Il. ν. πρεσβυτάτῃ δ' ὀπυίοιμι θυγατρῶν. Ὑπεκδέξαιμι.

Ὀπυίομαι, nondum in matrimonio habeo. Il. θ. Τόν δ' ἐξ Αἰσύμνης θῆν ἐπεπείθομεν ἣ τέκε μήτηρ. Arist. eth. 7. c. 5. ὥσπερ οὐ τοὺς γυναῖκας ὅτι οὐκ ὀπυίουσι, ἀλλ' ἐπίστοιτο.

Ὀπωδός, vide in Ὀπός. Ὀπωπή, in Ὀπτομαι.

Ο' Π Ω' Ρ Α, ας, ἡ autumnus. Odyſ. λ. ἐπεὶ οὐ λίθος ἐστὶ θέρος τε καὶ ὀπώρη. Od. μ. οὐ γὰρ ἐν θέρει οὐδ' ἐν ὀπώρῃ. Xen. Hel. 2. ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ἀρχομένης ὀπώρας. Theophr. hist. pl. l. vii. c. 9. τίμιος τὴν ὀπώρας. Exponitur etiam ætas: vt νέα ὀπώρα, senescens ætas. hist. an. l. 9. c. 4. Metaph. ὀπώρα dicitur maturior ætas adolescentum, quæ pubertatem seu iuuentam præcedit: quam quæ sequitur, μετοπωρον appellatur: Pind. Isthm. Ode 2. ἀδὴς ἐν ὀπώρᾳ οὐχὶ ἀφροδίσιος δ' ἀρετὰ μαστεύειν ἀδελφεὸν ὀπώρᾳ. ¶ Ὀπώρα dicuntur etiam fructus autumnales. Theophr. de cau. pl. l. 6. c. 6. ἐν τῇ τῶν ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus maturescunt. Geopon. l. 10. ὀπώρας λείου ἡ χλοιὸν τὸ παρὸν ἐχόμενον δ' ἀρακινὰ μῆλα, ἀπαιδίαν, &c. Eust. scribit παρὰ τὸ ὀπτᾶν ἐν τῷ ἔτει. Etym. autem deriuat ἀπὸ τοῦ ὀπ & ὄρα. Indēque Athen. l. 1. ὀπώρας esse dicit τὸ τῆς ὥρας, ἔστιν ἀφεψήματα ἐν τοῖς κρεμαστοῖς ἀνωφέλεσι θυμιάσθαι.

Ὀπωρινός, ὄν, ὁ, autumnalis: vt ὀπωρινὸς ἀμβρόσιος. apud Hesiodum in Eog. Et ὀπωρινὸς ἀστήρ. Iliad. 2. canicula quæ senescente æstate exoritur.

Ὀπωρικός, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et ὀπωρικόν, pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

Ὀπωρίμος, pomifer: seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

Ὀπωρίστης, qui autumnales fructus emit & reuendit. Hesych.

Ὀπωρίζω, ἡ, ὀπωρεύω, fructus autumnales seu poma decerpo & colligo. Plut. in Pericle, τῶν δὲ χωρίων τὰς φυτείας καὶ τὰς ἀμπελῶνας ὀπωρίζουσι οἱ βουλόμενοι. vt ad colligendos fructus, volentibus pateret aditus. Laert. in Diog. λεπτὸν ὀπωρίζε. Et cū accus. rei. Plut. de leg. l. 8. τὴν ἡμερινὴν ὀπωρίζειν βούλῃ. Philostr. in Heroic. ὀπωρεῖν fructus colligere. ¶ Item pomis vescor seu fructib. autumnalibus. Aristoph. hist. anim. l. 9. ὁ δὲ ῥάκυν ὅταν ὀπωρίζῃ τὸ ὀπῶν τῆς ὀπωρίδος ἐκφοῖ.

Ὀπωρίζομαι, idem. Athen. l. 12. ὀπῶν εἰ βουλόμεθα καὶ πολλοὶ ὀπωρίζονται &c.

Ὀπωρισμός, autumnalium fructuum collectio.

Composita.

Λευκόπωρος, poma seu fructus albos ferens, in Epigr.

Μεσοπωρία, in medio autumni sum. Dioſc. μεσοπωρίδος τῆς καὶ πολὺ ὀπώρας ἀκμῆς φυομένης.

Μετόπωρον, ου, τὸ, (q. d. tempus quod est post autumnum) senescens autumnus & in hyemem inclinans. Aristot. meteorol. l. 1. αἱ γαλαζαι γίνονται περὶ ἔαρος ἐν μετοπώρῳ μάλιστα. Metaphorice in ætate iuuenili μετόπωρον, dicitur quum in vitium inclinat & barba pullulat. Plut. in Alcib.

Μετοπωρινός, qui extremi & senescentis autumni est. Interdum &, autumnalis: vt μετοπωρινὴ κωμῳδία, apud Plut. & μεσοπωρινὰ ὕδατα. Athen. Μετοπωρινὸν ὄμβρον, autumnales mittere pluuias. Hesiod. in Eog.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, senescens autumnus & in hyemem

mem vergens. Arist. hist. an. l. 9. c. 49. Plut. symp. 8. Interdum & simpliciter significat autumnus. Bion. Smyrn. (in idyllo in quo colloquuntur Cleodamus & Myrson de quatuor anni temporibus) Οὐκ ἰθύλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νέον ὤρια τίκτῃ.

Φθινοπωρινός, qui est autumni ad finem vergentis: bruma-ditur, apud Suid.

Φθινοπωρεία, dicitur oliva cõditanea: seu quæ in muria con-

Φιλοπωρεστής, οῦ ὁ, qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat: qui poma fructúsque autumnales libenter comedit. Epig.

Ὄπως, vide in Πῶς. Ὄραμα, in Ὁράω.

Ὅραμος, in Ῥάμος.

Ὁ Ρ Ά Ω, (pr. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα, F. ὄψομαι, ab ὄπωμαι, aor. 2. εἶδον ab εἴδω) video, cerno. Ilia. α. Οὐχ ἑράας ὅτι δ' αὖτε κορεσσόμενοι Ἀχαιοὶ Τεύχεσι θ' ἑτοιμάσαντο νέον ὕσπερ. Od. υ. Εἴ πω ἔτι ζοῦ καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο. Ilu. Πρόσθ' ἑρέων θάνατον. Luc. de salt. ἀκάνθ, ἀν ζωντα ἃ ποιοῦσιν ἑρῶ μόνον. Xen. οἷδ' ἔνιοι ἀλλήλας ἑώρων. Cum particip. apud Eur. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. ¶ Item metaph. animaduerto, intelligo. Interdum expendo, examino. Dem. pro cor. πρὸς τὰς τοῦ ῥήτορος ὄρα μοι. Apud Eur. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, exp. animum ad nauigationem habeo intentum. Item do operam, prouideo, Thuc. l. 8. ἐμοῦ ὄντος τρόπῳ μὴ ἀνεθέντος) τὰ πράγματα.

Ὁρῶμαι, videor, &c. Et actiuè pro ὁρῶ. Il. α. ἔτι γὰρ θνήσκοντας ὁρᾶτο. Il. ν. ἢ μείω θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμαι.

Ὅραμα, τό, visus, i. res quæ videtur: spectaculum. Arist. in eth. Xen. de re equ.

Ὅρασις, ἡ, visus, i. videndi sensus. Plut. de virt. mor.

Ὁρατός, ή, ό, qui videri potest seu cerni, sub aspectũ cadẽs. Arist. Poll. 8. Xen. Pæd. 1. Ὁρατὴς, οῦ ὁ, spectator.

Ὁρατικός, videndi facultate præditus: vt ὁρατικὴ δ' ὄψις. Plut. de def. orac. Item qui videre seu cernere potest. Plut. ibid. Τὸ ὁρατικὸν, pro pupillæ loco, sede visus: in Hippiatr.

Οὐρατός, Οὗρος, custos, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ primum cum præpositione.

Ἀφοράω, οῦ, respicio, oculos conuerto ad aliquid: vnde ao. 2. ἀπεῖδον, tanquam ab ἀπείδω: vt apud Luc. ἀπεῖδ' εὐθὺς εἰς θεόν. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, considero. Plut. in Lyc. ἀφορῶν εἰς τὰς κακοπολιτείας. Interdum significat, pertineat, vt apud Alex. Aph. probl. l. 2. ἀφορᾷν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam pertinere seu spectare.

Διοράω, transpicio. Item perspicio, dignosco, discerno. Isocr. in Nic. διόρα καὶ τὰς τέχνας κολακευούσας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διοραστικός, perspicax. Damasc. & Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ, vel εἰσοράω, intueor, aspicio. Orph. de Deo. οὐδ' ἑ τις αὐτῆς Εἰσορόα θνητῶν αὐτὸς δ' ἑῷ πάντας ὁρᾷ. Od. ε. Τὸν νῦν ἐσ θεῶν Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Sic Il. μ. & Od. υ.

Εἰσοράομαι, aspiciot, &c. Od. η. Ὦ ἔνι μοι αἰθυκάτοις ἐνὶ δόλοι εἰσοράασθαι. Et actiuè idem quod εἰσορῶ. Il. φ. ἐν ἀγῶνι καθύμενοι εἰσοράασθε Ἵππους.

Ἐνοράω, intueor, in, defixos oculos habeo, in Xen. ἐνορῶ σοι. Plut. in Pub. δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς πεσοῦσι. Et metaph. animaduerto in. Plut. in Rom. ἐνορῶν τῷ φρονήματι τὸ θαρραλέον. Et in Lyc. ἐνορᾶν τοῖς νομοθετήμασι τύφον. Cum præpos. ἐν, apud Dem. ἤρετο τίνα μικροψυχίαν ἐνορᾶκας ἐν.

Ἐφοράω, intueor, oculis lustro seu perlustro. Item obseruo. Od. μ. Ἠέλιον, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, &c. Xen. Pæd. 5. ἐφορᾶν τε καὶ ἐπιμελεῖσθαι εἴ τι δέοιτο. Et simpliciter, video, cerno. Arist. ἐπεὶ μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐκλέπειν ὑπὸ τῶν μὴ τοῦ τῷ ἄλλων ἐπάντων ἀνάγκας τοῦ ἡμερολογίου δηλοῦν εἶν. Item inspicio, visito: vt δηλοῦν τὰ πράγματα. apud Thucyd. lib. 4. quod apud Herodot. exp. etiam, res administrare.

Ἐφορατικός, ή, perius inspiciendi res & illis prouidẽdi. Xe.

Ἔφορος, inspector præses. Philo de vita M. l. 1. Ἔφοροι, magistratus quidam Lacedæmoniorum oppositi regibus qui inspiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. vide Plut. in polit. præc. & Thuc. l. 1. (apophth.

Ἐφορεῖον, ίου, locus in quo ephori iudicia exercebant. Plut. in

Ἐφορεύω, inspector sum, inspectionem habeo. Luc. οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνους ἐνεγκλημοῦσα ἐφορεύῃ. Item sum ephorus. Pausan. Σπυνλεῶν ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τῷ πολέμῳ ἐνέβη αὐτῷ. (ri. Arist. pol. 2.

Ἐφορεία, ἡ, inspectio. item magistratus quem gerebant ephoro-

Κατοράω, despicio, i. deorsum aspicio. Plut. in Publ. ἐξ ὑψοῦς ἅπαντα κατορᾷ. Item perspicio, oculis lustro. Plato de rep. l. 4. ἆρα εἰωθὼς κατορᾷ κατὰ δόξαν, &c. Et metaph. perspicio, animaduerto. Idem de rep. l. 2. τί τοιοῦτον ἐν τῇ ψυχῇ δι' ἐλεγχον ζητοῦν κατορᾷς;

Κατοπτικός, perspicax. Poll.

Παροράω, limis oculis aspicio, transuersum intueor. Xen. ὁ καλὸς λίαν ὑπεροῦν εἰς ἐκεῖνον, εἶπον. Item conniuentib, oculis pretereo, non animaduerto, videre me dissimulo. Synes. ὅστις ἀεὶ βοῶ σιωπῶ ὃν ἰδὼν παροῦν, ἢ ἀκούσας παρίεσαν. Exponitur etiam contemno, negligo. Athen. Ἐμὲ μὲν ἀλλοτρίων παρορῶμεν συνηγορεῖν. Isoc. in Paneg. μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις δεινὰ πάσχοντας ἀξιοῦν φυλάττειν. ¶ Item perperam aspicio seu video. Arist. de insomn. τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ μὴ ἐν τῷ κινεῖν ὁρῶν τὸ ἀληθῶς τι καὶ ἀκριβὲς ἐστὶν, ἢ τοῦτο δι' ὀνείρου.

Παρόραμα, τό, quod quis limis aut conniuentibus oculis aspexit dissimulans se videre: aut quod quis perperam vidit.

Παρόρασις, ή, aspectus obliquus qui fit limis oculis. Plutar. in symp. Exponitur etiam, contemptus, despicientia.

Παροραστικός, ή, qui transmittere solet per negligentiam & incuriam, qui talis est vt negligat. Plut. symp. l. 7.

Περιοράω, circumspicio. Xen. pæd. 3. περιορῶντες ἀλλήλους. item sino, ex neglectu permitto, video & patior. vt Isocr. ὑβριζόμενον περιορᾷ. Idem in Paneg. ἀρχὴν ἰδίᾳ τὸ τοῖς θεραπόντας οἰκεῖν ἀξιοῦν χρῆσθαι δημοσίᾳ δ' ἐστοῦντας τὸ συμμάχων περιορᾶν κινδυνεύοντας. Xen. χαλεπὸν δὴ τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους.

Προοράω, ante me video. Thuc. item præuideo *in metaph. significat.* Xed. pæd. 8. ἐὰν ζωόντα ἴδῃ τὸν τῷ μελλόντων προορᾷ. Apud eundem. ὀλίγα προορῶν περὶ τῶν μελλόντων.

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c.

Προορατὸς, qui præuideri vel prouideri potest. Xen. Pæd. 1.

Προοραλὸς, præuidendi seu prouidendi peritus: prouidus. Philo de vita M. lib. 3. (τὸ μέλλον, apud Eust.

Ἀπροόραλος, (*Decom.*) qui præuideri non potest: vt ἀπρόοπτον

Προσοράω, aspicio. Pro quo Doricè ποθοράω: vnde secunda persona Æolica ποθορᾶς, apud Theocr. id. 6. Καὶ τοῦνον ἢ ποθορᾶς Γαλατεῖα, &c. Factum est autem ποθορᾶς ex ποθορᾷς quod Ionicè seu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: vnde & infinit. ποθορᾶν pro ποθορᾷν in Epigr.

Συνοράω, conspicio, conspicor: sæpius metaph. animaduerto, intelligo. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν ἀεὶ τοὺς ἱππεῖς καὶ τοὺς ἱππαγωγοὺς ἀγόντα. Sic & Arist. rhet. l. 1.

Ὑπεροράω, (propriè vltra seu vlterius aspicio) contemno, negligo & quasi ad maiora oculos conuerto. Greg. τῷ δὲ δυσχερῶν εἰλίμμαν ὑπὸ πενίας ὑπεροῦν. Chrysost. de sacerd. μετὰ τῶν ἀξιωμάτων ὑπεροῦν τὰς τοιαύτας ἀρχάς. Cum accus. Æschin. contra Timarch. ἐν ὑμῖν ἔστιν εἴτε οὐκ ἀνθρώπους ἀνεργάζεσθε τὸ δὴ τοῦ δίκαιον τοῖς ἀνθρώποις καταφρονοῦντας καὶ τῶν θεῶν ὑπεροροῦντας καὶ τοὺς νόμους, &c. Exponitur etiam, posthabeo, nihil facio: vt apud Xen. πολὺ τὰ ἀνθρώπινα ὑπεροῦμεν πρὸς τὴν τῶν θεῶν συμβουλίαν. (ptui habitus. apud Dem.

Ὑπεροῦμαι, contemnor, &c. vnde ὑπεροῦμαι contem-

Ὑπερόρασις, ή, despicientia.

Ὑπεροραστικός, despicax, contemptor, superbus.

Ὑφορᾶν, seu potius ὑφορῶμαι, (q. d. subaspicio) suspecto, suspectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἀπιστοῦντες δὲ ὑφορᾶσθαι καὶ διαβάλλεσθαι πρὸς αὐτόν. Philo de vita M. l. 1. λαθεῖν δόξαν ἀπὸ ἀφορμῆς εἰ τὸ ἴλεω καὶ τὸ νομίσκον ὑφορώμενοι. Exponitur etiam reformido: vt apud Suid. οὐδὲν ὑφορώμενοι τὸ τῆς νεωτέρου γλώσσας τοῦτο ἐπὶ πολὺ πρόσω πω.

Ὑφόρασις, suspicio. Ὑφοραστικός, suspicax.

Ὑπόδρα, (aduerb.) torue: toruis oculis, & suspiciendo aliquantum tortis: *ut ira*: Il. α. & alibi apud Hom. Τὸν δ' ἀπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. torue intuitus. Fieri ex ὑπὸ pleonasmo τοῦ δ' scribit Etym.

Ὑποδρᾶξ, qui toruis aut limis oculis est, torquet. Nic. Ὑποδρακτὸν, tortus aspectus. Hesy. Ὑποδρός, idem quod ὑποδρᾶξ apud Nonn.

Composita sine præpos. ac primum formata ex secunda aut tertia person. præt. perf. pass.

Ἀόρατος, ή, visus primatio, cæcitas.

Ἀόρατος, inuisibilis, non aspectabilis. Plato. ἔστι δὲ ἀόρατον πῦρ δὲ ἡ ἀὴρ ἡ ὑδωρ ἡ γῆ σώματα ἀόρατα ὁρᾶν γένοιτο. Item adiuncte, qui non vidit. Polyb.

Δυσόρατος, qui vix visu est obuius, qui cerni difficilter potest.

Εὐόρατος, quem facile videre licet. (Xen. in Xipparch.

Composita remotiora.

Τιμωρός, ή, ὁ, punitor, vltor. ὁ τοὺς τιμωρίας ἐπιφέρων, vindictæ & pœnæ infligendę occasiones obiectans: vt τιμωρὸς ὁ ἐπιφέρων, apud Nonn. & ὁ ἀνὴρ Ἀιδόξ τιμωρὸς, apud Apoll. Arg. l. 4. Exponitur & auxiliator. Hesych. Τιμωρὸν, idem.

Τιμωρὸς, (contractum ex precedenti) idem Arist. de mundo τῷ θεῷ ἀεὶ ξυνόντι δίκαιον τὸ ἀπολαμβανόμενον τοῦ θεῶν μὲν τιμωρὸς. Xen. pæd. 4. ἐκεῖνο πρὸς σε, ὦ ἱκέτης πρεσβύτατε, ἐστὶ τιμωρὸν αἰσθάνεσθαι μοι ἐμοὶ δίκης. Exponitur & adiutor.

Τιμωρία, ἡ, vltio, vindicta propriè dicitur respectu pœnitentis, vt ipsi satisfiat, sicut κόλασις ratione pœnas luentis. Xen. in Cyneg. τοιαύτας ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θηρίων ὅστις ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀνθρώποις. Idem τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παρὰ τοῦ πατρὸς vltionem cædis filij. Dicitur δίκην διδόναι τιμωρίαν, imponere seu infligere pœnam. apud Dem. in epitaph. & pro eodem. τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. & τιμωρίᾳ μετέχεσθαι, apud Æschin. in Ctesiph. Item qui patitur pœnas, dicitur ἀπὸ τιμωρίας τιμωρίαν, apud Herodian. lib. 5. Et δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem libr. 4. τίθεσθαι τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Æschin. ¶ Item τιμωρία auxilium, subsidium. Thuc. l. 3. διὰ τὴν Ἀθηναίων ἀδυναμίαν τοῦ τιμωρίας. Sic & l. 1. & 5.

Τιμωρία

Τιμωρέω, f. ήσω punio, vlciscor, pœnas exigo. Xen. in Lac. polit. ὥ ἐστιν ἀυτὸ τὸ τὴν ἐνδείαν μαγειροφόρους ὅπως τιμωρεῖν ἔστι βίου. Et cum accus. Act. Apost. cap. 16. τιμωρῶν αὐτοῖς. Cui addunt & genit. vt apud Eurip. in Oresl. Πελασγικὴν σε τιμωρεῖ φόνου, θεὸς βαδιστὴ ἐντόνοις. Dicitur τιμωρεῖν τινι, vlcisci iniuriam alicui factam: vt apud Eurip. in Oresl. Ἀνόσια μὲν δὴ πᾶσι ἀλλὰ τιμωρῶν πικρῶς. Herodot. τιμωρήσοντες τῷ θεῷ. Sic & apud Xen. Hell. 7. & Herodian. l. 4. Huic dativo additur interdum accus. rei: vt apud Plat. in apol. Socrat. εἰ τιμωρήσεις Πεφρέλῳ τὸν ἑταῖρον τὸν φόνον. Pro eodem dicitur & τιμωρεῖν ὑπέρ τινος: vt apud Lys. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Item τιμωρεῖν auxilior, opem ferо, interdum & tueor, defendo. Thucyd. lib. 1. τοὺς ξυμμάχους ἐν δεινῷ ὄντας ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσαντες τιμωρεῖν. Ælian. Διὸ καὶ ἡμῶν τῶν πάνυ δυσχερῶς νῦν παθόντων τραγῳδεῖν ἄξιον. Sic & apud Plut. in Rom.

Τιμωρημα, punior, &c. Plato de leg. ὑπὸ ἀλλοδαπῶν τιμωρημάτων, &c. ¶ Item actiuè, idem quod Τιμωρία. Demosth. in epist. Phil. ὡς ἐγὼ τὴν τιμωρίαν μόνον τοῦ τοιούτου ἀφοσιοῦν. Aristot. ethic. 3. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς ἀγνοοῦντας μεγάλα. Thuc. lib. 1. ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένοις ἐμπεσόντας ἴσασιν, nobis vlciscentibus hostes nostros. Dicitur & Τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, iniuriam alicui illatam vlcisci: vt apud Plat. de leg. Τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῶν παιδικῶν.

Τιμώριον, τοῦ, pœna, supplicium. Plato de rep. l. 2. (vindex.

Τιμωρία, ἡ, pœna inflictio. Τιμωρητής, οῦ ὁ, punitor, vltor.

Τιμωρητικός, pertinens ad Τιμωρητήν. Item ad pœnas exigendas propensus, crudelis. Aristot. ethic. l. 4. c. 5.

Decomp. Ἀντιτιμωρία, vicissim punio, pœnas reposco. Euripid. in Iphig. Taur. & Xen. Hell. 4.

Ἀτιμωρήτος, ὁ ἡ ὁ, de quo pœna nō est sūpta, inultus. Thu. l. 6. Idem cotus iniuriam nemo vltione persecutus est. Idē l. 3.

Ἀτιμωρήτως, & ἀτιμωρητί, impunè. Plat. de leg.

Προτιμωρία, prior punio, prior vlciscor. Item prior auxilium fero. Thuc. l. 1. μὴ ἐξαιτιάσῃς ὅτι ἡμῖν ἐν ὀλίγῳ προτιμωρίᾳ ἐπῆλθε.

Τιμωρός, exp. vates, ὁ τοῦ μάντεως μαντικῶν ἑρμηνεύς. Eust. in Od. σ.

Μωρέω, ἀγώμαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Φρωρός, vide in comp. ex Οὖρος, custos.

ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τοῦ, organum, instrumentum: (* ὧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον: vt Plut. tradit: quasi ἐργανον.) Aristot. eth. 8. c. 13. τὸ δὲ ὄργανον ἄψυχον ὄλον, ὁ δὲ δοῦλον ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. lib. 4. μόνοις ὄργανα. Plerumque absolute ponitur pro instrumento musico. Plat. ὄργανον χαίρουσι τοῖς ἀσέλγεσι κλεῦειν. Athen. lib. 13. Παίζοντες ὄργανον καὶ φθόγγους πεποιημένους τὸ σῶμα. ¶ Est etiam vocabulum ascite tonicum & bellicum. Athen. lib. 5. μετεξωγράφησε πάλιν τοῦ θαλάσσιον ὄργανον. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere potest: vt cerebrum, cor, &c. Metaphoricè vero de aliis dicitur tam inanimis quàm animatis: vt fidera apud Plat. in Tim. vocantur ὄργανα χρόνου. Et apud Plut. in pol. præc. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. In malam partem, Soph. in Aiace. Vlyssem dicit esse ἀνάνδρου ἀεὶ κακοῦ ὄργανον. ¶ Inueniuntur & pro ipso opere vlcuparū, vt apud poëtas, apud Soph. ξυθῆ μελίσσης κηριπλόκου ὄργανα.

Ὀργανικός, ὴ, ὸν, instrumentalis organicus. Aristot. eth. 3 & polit. 1. Plut. in symposi.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum seu instrumentorum more. Aristot. eth. 1. c. 9.

Ἀργαλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνόργανος, ὸν, ὁ ἡ ὁ, instrumentorum expers. Plut. in Pericle: ἀνόργανος ἐκεῖνος ἦν φιλοσοφίας καὶ λόγου ἐπῆλθε ἀπορρόδ νῆς.

Διοργάνωσις, εως ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in Procl.

ΟΡΓΑΣ, ἀδ. ὁ ἡ, locus Deo sacer & quem colere nefas est, vt sunt luci & saltus, campi inculti. Plut. in Pericle. Ἀνέθηκε τοῖς θεοῖς ἱερὰ ὀργάδα. Xenoph. in Cyneg. ἐστὶ δὲ ὄρεσι ἐστὶ τῶν ἀγρῶν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ δὲ καὶ τῶν ἐν τῷ ἀγρῷ ἀεὶ τῶν ἀγρῶν ἐστὶ. ¶ Ponitur & pro agro arabili: Item pro vinea seu arbusto, in Epigr. * Videtur dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, ἀφ' οὗ τὸ ἀργὸν τῶν ἐνόντων καὶ ἀνέργητον.

ΟΡΑΩ, appeto impatienter. Proprié de animantibus dicitur quæ urgent libidine & quodam eius impetu concitantur. Plut. symp. 3. probl. 4. αἱ δὲ παρθένοι τῷ πολλῷ τῶν ἡδονῶν ὀρῶσαι πρὸς τὸ γαμεῖν. Aristot. hist. anim. l. 6. ὅλως δὲ ὅσα καὶ αἱ ἵπποι καὶ οἱ βόες ὀρῶσι πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀφροδισίων. Dicitur & genit. alius de rebus inanimatis: vt apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀρῶσαν τὴν γῆν. Sic & inceci dicuntur ὀρῶσαι in plantis, apud Theophr. de caus. plant. lib. 1. Item homines in corpore humano, apud Hippocr. lib. 1. aph. 21. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: vt apud Suid. in vita Thucyd. ὡς εἰς ἐρῶσαν ἐκ τοῦ ζυγοῦ πρὸς τὸ μεθύειν. Sic & apud Plut. & Thuc. * Dermatū nōnullis videtur ab ἐρῶ, quo significetur ἔρωμαι. Aliis verò ab ἐρέγω, i. appeto.

Ὀργάζω, instigo sine incito, accendo, & promptum reddo. Aristot. probl. sect. 2. τὸ ὀλίγον μᾶλλον τῶν πολλῶν ἀεὶ ἐστὶ κινεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὰ ἐσθίοντα παιδαρίῳ ὀργάζει πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐξαγωγεῖ. ¶ Frequentius significat, animo subigo. Aristoph. in Aub. χαλεπὰς ἀφροδίτας ὀργάζει, πολὺν δεσπότης ὀργάζει. Nic. in Alex. Ὀργάζων λιπαρεῖ τῷ.

Ὀργάζομαι, idem Gal. in lex Hippocr.

Ἐόργαξ, ακος, cochleare, rudicula. Poll. l. 6. c. 13. Eust. in Ael. Dion. & Paul. qui & ab ὀργάζω, ad iteri feribis leu ὀργάζομαι.

Ἐόργαξα & ἐοργάζομαι, cochleari agito, tunsa ipsa commoveo & subigo, prius apud Poll. loco citato: posterius apud eosdem Ael. Dion. & Paul. teste Eust.

Composita.

Ἀνοργάζω, Hesych. exp. ἀναπτερώ, ἀναλλομαρτέω τὰ παιδία τοῖς χρόνοις ἀναβάλλω.

Ἐποργάω, impetu incito: *proprie* libidinis.

Καταργάω, vnde καταργάω. Hesych. exp. ὑπερακμάζειν, deflorescere, vigorem amittere, & καθοργῶν, παραλαμβάνω.

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, ion. ὀργέων, ἡ, ὀνομάζω, ἐστὶ ὀρεκτικὸν ἀπὸ λύπης. Etym. vnde & Aristot. rhet. l. 2. ὀργὴ οὖν ἔστω ὄρεξις μετὰ λύπης. &c. & in Stoic. defin. definitur esse Τιμωρίας ἐπιθυμία ἢ δοκούσης ἀδικεῖσθαι ἢ φροντίζειν τῶν. Plut. in Apophth. ἐπὶ μὲν ὀργῇ πικρότερον καλεῖν τοὺς συνοικοῦντας. Thuc. ἀπὸ ὀργῆς ἐστὶ αὐτῷ ἡ ὀργὴ καὶ ἀφορμᾶται. Dicitur ἡ ὀργὴ ἔχειν τινά, succensere seu irasci alicui, apud Plut. in Themy. & Thuc. l. 3. Et ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά, pro eodem: apud eundem Plut. ibid. mitem, φυλάττειν τινὰ ἐν ὀργῇ, apud Dem. Olynt. 1. pro quo Thuc. l. 2. dixit φυλάττειν ὀργὴν τοῖς Ἀθηναίοις. Adhenienibus infensum esse. Dicitur & ὀργὴν φέρειν, iniquo animo ferre, apud eundem. Thuc. l. 1. & pro eodem τίθεσθαι εἰς ὀργήν, apud Dem. pro cor. ¶ Item ὀργὴ ingenium quo quisque perdius est studium, mores. Soph. in Aiace. ἐμοὶ φύσις ἐμὴ ὀργὴν ἔχει. Theogn. Πουλύπους ὀργὴν ἴσχει πολυπλόκου. Ὀργαὶ, dicuntur etiam iudicia & voluntates animi incitamentorum, apud Thuc. l. 3. ¶ Ὀργὴ, Ionibus significat etiam τὴν φύσιν, naturam.

Ὀργίλος, ὸν, iracundus. Aristot. rhet. 2. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Ὀργίλως, iracundè. Dem. in Mid.

Ὀργίλεπτος, ου, ὁ, iracundia hoc nomine denotatur, ἡ δύναμις ἀρχαία τῆς παθῶν, vt docet Plut. de virt. mor.

Ὀργίζω, irito, ira accendo seu inflammo. Xen. de re eq. ἀν ἀφιστῶν τις ἀν ὀργίζοι τὸ μὴ τὸ λίαν χαλεπὸν μόνον, φοβεῖν. Aristoph. in Vesp. ὃ γὰρ ἐὰν τις ὀργίσῃ τὸν πρεσβύτην ἐὰν ὅμοιον ἔσται.

Ὀργίζομαι, ira accendor, irascor. Isocr. in Euag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῆς γεγενημένης. Luc. in Hermot. ἐπειδὴ τὴν ἀκρόασιν, μόνον ὑφ' ἡδονῆς ἀπεκτάσθαι μὴ ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστικός, ὴ, ὸν, exp. irritabilis, prochuis ad iram.

Ὀργεών, idem cum ὀργίζω. Soph. in Oedyp. tyr. κἀγὼ δὲ πείσεσθαι φύσιν οὐχ ὀργεώμενος.

Ὀργάω, Ὀργία, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄοργος, ὸν, ὁ ἡ ὁ, qui non irascitur, nec ad iram concitatur: lentus. Suidas. Cratino.

Ἀοργησία, ας, ἡ, q. d. inirascentia: non irasci, lentitudo. Aristot. ethic. 2. c. 7.

Ἄοργος, qui non irascitur seu irasci solet, qui ad iram permoueri non soleat, aut potest. Luc. in Hermot. τὸ ἄοργον, idem cum ἀοργησία. Plut. de educ. lib. 1. τὸ γαμεῖν ἄοργον αὐτὸν ὄντα σοφῶν.

Ἀόργητος, sine ira, vt non irascaris: item ἀόργητος, vt ἀόργητος ἀνέχεσθαι τῶν φορτικῶν, lente ferre iniuriat.

Ἀπόργη, iracundo: vnde Ἀπόργεος, apud Hippocr.

Ἀποργίζω, irrito. Ἀποργίζομαι, irascor.

Βαρύοργος, qui graui ira exardescit. (vel irascor.

Διοργίζω, ira accendo, vel inflammo. Διοργίζομαι, ira accendor, 3. Mac. 3. 1.

Δύσοργος, iracundus, vel qui graui ira ascitur. Soph. in Aiace.

Δυσοργία, difficilis ira. Hippoc. de loc.

Ἐξοργίζω, idem quod διοργίζω. Suid. Ἐξοργίζομαι, idem quod ὀργίζομαι. Xen. de re equ. ἵππος θυμοειδὴς καὶ μαθὼν κακῶς ἐξοργίζεται.

Εὐόργος, qui non irascitur, vel qui non succenset rebus quibus oportet. Hesych. Interdum in bonam partem, pro eo qui iustè succenset, & quum res postulat.

Εὐοργήτος, qui facilè seu de leui causa ira accenditur: iracundus. Plut. de cohib. ira. ὁ ὀργητὸς γὰρ δεῖ καὶ φοβεῖσθαι. Item in bonam partem: qui moderatè irascitur, qui moderatur iram. Hesyc.

Βιοργήτος, iracundè: seu animo moderante iram. Thuc. l. 1.

Παροργίζω, in iram concito, irritor. Ephes. c. 6. οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Sic & Rom. 10.

Παροργίζομαι, ad iram commoueor, irritor.

* Παρόργισμα, τὸ, & παροργισμός, ὁ, concitatio in iram, vel ira, in quam quis concitatus est. Ephes. c. 4.

Περόργος, ὸν, ὁ ἡ ὁ, iratus, seu obiratus: vel etiam vehementi ira

pertinent. ἀπορίρως, iracundè. Hesych.
Προοργίζομαι, insuper irascor.
Ὑποοργίζομαι, subirascor, paulùm irascor.

Ὄρια. τά, propriè, sacra Liberi: abusiuè, omnium Deorum, inquit Seruius: qui tamen alibi contra scribit, ὄργια apud Græcos dici omnia sacra, abusiuè verò sacra Liberi orgia vocari: * vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus: quòd in montium iugis, vt locis cœlo proximis sacrificare consueuerint. At schol. Apollonij τὸ ὄργιον τὸν ἀμύητον αὐτῶν, Theocr. Idyll. 19. Ἀμφὶ δὲ τοῦ ἔρεξε ποτὶ μανιώδες ὄργια Βάκχᾳ. Plut. ad Colot. τὰ Ἐπικούρου θεοφορητὰ ὄργια. Synes. epist. 143. φιλοσοφίας ὄργια. ¶ Aliquando secretiora & magis arcana sacra sic dicuntur: vnde exponitur etiam, μυστήρια. Luc. de saltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμύητων ἕνεκα.

Ὀργιάζω, orgia seu sacra perago. Plut. in Num. θυσίαις καὶ πομπαῖς καὶ χορείαις ἅς αὐτὸς ὠργίασε καὶ κατέστησε. Sine calu. Apoll. Arg. 2. ἐν δ' ἔνιπνον Διὸς Νυσηΐου ἅμα Ὀργιάζει σπλεῖόν τε χόρευε. Herodian. l. 1. ὠργίαζον ὅτι τῷ πόθῳ τῶν Γαλλῶν. Ὀργιάζειν τὰ θεῖα, exp sacrificus Deum placare apud Plat. item ἐξιλάζω, sacris initio. Philo de vita M. l. 3. αὐτά τε καὶ τὰς ἀδελφιδοῦς ὠργίαζεν. Pro ὀργιάζω dicitur & ὀργιάω. Hesych.

Ὀργιάζεσθαι, dicuntur ipsa sacra quum peraguntur. Plut. de def. orac. Exponitur etiam actiuè, rem diuinam facere, apud Plat. lib. 4. de leg.

Ὀργιασμός, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia. Plut. de def. orac. & in Alex. (rac.

Ὀργιαστής, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. & de def. o-

Ὀργιαστικός, cos decens qui orgia celebrant. Aristot. pol. 8.

Ὀργεών, ῶνος, ὁ, qui orgia deorum peragit: sacerdos. Æsch. in Mysis, Πεζῶν Κύπρι χαῖρε πρῶτον ὀργεών. Antimach. in Λύδης ἡγεμὼ Κυβάρνης θεῶν ἀγαλλέας ὀργεώνας, vide & Pol. l. 3. c. 4.

Ὀργεῶναι, αἱ, sacerdotes. Hesych.

Composita.

Ἀνόργιαστος, ον, ὁ ἡ, qui initiatus non est orgiis seu sacris: seu qui ad orgia seu sacra non admittitur. Sacra ἀνόργιαστα, quoque alicui dicuntur, qui ea non celebrauit: apud Suid.

Ἀνόργια, ας, ἡ, sacris seu orgiis nondum initiatum esse. Hesych. & Suid.

Ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo, ad sacrorum cultum expio & idoneum reddo. Aristot. polit. 8.

Καθοργιάζω, orgiis initio, vel ad orgia sacra præparo. Plut. in Sol. Hinc & part. pass. κατοργιασμένος initiatus, consecratus, deuotus, apud eundem in lib. an seni, &c.

Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. & apud Nonn.

ΟΡΓΥΙΑ, ας, ἡ. Herodot. l. 2. mensura est sex pedum. Poll. lib. 2. ὀργυιὰν esse dicit mensuram quæ inter ambas manus expansas continetur, simili mensurato ipso pectore. Plinius vlnam appellat. Ab aliis interdum exp. passus, nonnunquam tres passus. Aristot. ἡ δὲ ὀργυιὰ τριῶν ἐστι πηχῶν ὅτι τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτῆς μετρεῖν. Plin. exp. reddit in fuga fimum interdum trium iugerum longitudine Diosc. lib. 4. δίκαι ὀργυιαὶ ἔχων ὕψος. * Deriuari ab ὀρίγω facta syncope tradit Eustath. At Hesych. ἀπὸ τοῦ γίγα μεγάλου.

Ὀργυιαῖος, vinam vnum longus seu tres cubitos. in Epigr.

Ὀργυιόω, vlnas extendo: vnde ὀργυιοῦσθαι, apud Eust. ex Lycophr.

Composita.

Δεκόργυος, qui decem vlnarum est. Xen. in Cyneg.

Τεσσαρεσκαιδεκόργυος, (decomp.) tredecim vlnas patens, seu longus centum triginta pedes. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Διόργυος, duas vlnas longus. Ibidem.

Εἰκοσόργυος, qui est viginti vlnarum. Xen.

Ἑκατονταόργυος, qui centum vlnarum est.

Πενταόργυος, nouem vlnas longus. Od. λ.

Πεντηκοντόργυος, qui quinquaginta vlnarum est.

Πεντόργυος, quinque vlnarum. Xen. in Cyneg.

Τετράργυος, qui quatuor vlnarum est. in Epigr.

Τεσσαρακοντόργυος, quadraginta vlnas implens. Herodot.

Τριακονταόργυος, triginta vlnarum Xen.

ΟΡΕΓΩ, & ὀρεγνυμί, (sicut εἴργω & εἴργνυμι) porrigo, extendo, seu tendo. Il. α. Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας ὀρεγόμενος χείρας ἑταίρων. Il. α. πολλὰ δὲ μυρία φίλῃ κεφαλῇ ὀρέγοντο χεῖρας ἐρεγνύς. Plut. in Coriol. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς χεῖρας ἐπιβάντες ἐδίωκον πολλοί. ¶ Item porrigo, tendo, i. præbeo: seu porrecta & tensa manu præbeo: item simpl. do. Od. ρ. εἰ δὲ τόσον πάντες ἐπιείξειαν μενεαίνῃς. Il. ι. ὀππότε μοῦνοι πάντῃ χαλὸν κῦδος ὀρέξῃ. Il. ω. Θέτις δ' ἄρ' ἔρεξε πόδεσσι. Herodian. li. 2. πολυχοῦς βοώντας ἐπαίνων ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. Ὀρέγομαι, porrigor, extendor. Il. ψ. (de Hectoris equis.) Πάντοσε γὰρ ὀρέγοντο πολεμίζειν. Apoll. Arg. lib. 2. Τῶν δ' Θυμὸς ἐρέξατο μᾶλλον ἀκουόντων, porrigebatur pro lætitia. Et actiuè, porrectis manibus prendo. Od. λ. Πλόντας εἰς ἐμὰ χεῖρας ἐρεξάσθην μεθυόωντα. Sic & Od. φ. Interdũ significat, porrectis manib. capere seu prehendere cupio. Il. ψ. Ὡς ἄρα φωνήσας ἐρέξατο χεῖρε φίλῃσιν, οὐδ' ἔλαβε. Il. ζ. Ὡς εἰπὼν ἵππων ἐπὶ δεξιὰ χεῖρ' ἐρέξατο παιδὶ φίλῳ. Ἕκτορ. ¶ Itẽ cupio, appeto: *more eorũ qui protensis manib. aliquid prehendere cupiunt.* Isoc. ad Dem. ὧν χρὴ τοὺς νουθετοῦντας ὀρέγεσθαι. Syn. de insomn. ὅτι οὐδὲν ἀνείξῃ τῇ ψυχῇ τῷ μὴ ὀρέγεσθαι.

¶ Deriuata ab ὀρίγω seu ὀρέγομαι, porrigo extendo

Ὄρεγμα, τος, quod porrigitur, seu extenditur. Eur. in Phœn. item passus, i. interstitium quo pedes porrecti inter eundum à se inuicem distant. Aristot. de mundo.

Ὀρεκτός, ὄν, ὁ. porrectus: seu qui in longum porrigitur & protenditur: vt ὀρεκτὴς μελίου. Il. ρ.

Ὀρεγδίω, porrectis membris. schol. Hom.

Ὀρεγμά, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπορίγω, præbeo, seu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam extendo, protendo, apud Hippoc.

Ἐπορέγομαι, porrecta manu prensio, i. protẽta manu capio & prehendere cupio: *quum addatur datiuus* χρείῃ: vt apud Apollon. Arg. l. 1. σιδηρῆ ἐπορέξατο χειρί. item porrecta manu præben. Plut. in vita Solo. Τιμῆς οὔτ' ἀφελοῦν, οὔτ' ἐπορεξαιμ' ἄν.

¶ Deriuata ab ὀρέγομαι, i. appeto.

Ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium. Aristot. rhet. 1. Herodian. l. 1. Frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plut. de frat. char. & in præcept. sanit. & symp. 7. probl. 2.

Ὀρεκτός, ὄν, ὁ. qui appetitur, seu appeti solet. Alex. Aphr.

Ὀρεκτικός, cui appetentiæ vis & facultas inest, vel simpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικόν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus suum habet domicilium. Aristot. eth. l. 1. c. 13. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit. idem fere quod ὄρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam faciti vt apud Dioc. l. 5. c. 13.

Ὀρεγοδεεραίνομαι, idem quod ὀρέγομαι, desidero, appeto. Hes. & Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Hesiod. in Asp. Ἐν δ' ἔχεον κὰδ' ἴλατης αὐτοκασιγνήτου ὀρεγόωντο.

Ὀρεχθίω, ῶ, cupio, desidero. Aristoph. in Nub. Κἀνταῦθα πᾶς τις ὅν μοι τῷ καρδίαν ὠρεχθεὶς Apoll. Arg. l. 1. κὰδ' ἴχθυ ἐπιπλήξας τόσσον γόον ὄρσεν ὀρέχθῃ. ¶ Est & verbum fictum ad imitationẽ soni & suspirij quod animam efflantes edunt. Il. ψ. Πολλοὶ μὲν βέλεα ἀρχαὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σοῦ ἥρω Σφαζομένοιο. Dicitur & de sono maris quem ad litus altisum reddit: apud Theoc. id. 11. Τὰν γλαυκὰν θάλασσαν ἐπὶ τοῖ χείρεσσι ὀρεχθεῖν.

Ὀρνύω, & Ὀρνύμαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia: propriè cibi, stomachi fastidium. Dioscor.

Ἀνόρεκτος, qui nihil appetit peculiariter, qui nullos cibos appetit. Plut. symp. 4.

Ἀνορέκτως, sine vlla ciborum appetentia. Gal.

Ἀνορεκτία, nihil appeto, *videlicet ciborum.* Idem.

Εὐόρεκτος qui bene appetit cibos. Res autẽ aut medicamentũ aliquod Εὔορεκτον dicitur, quod stomacho appetitum cibi efficiat.

ΟΡΕΙΤΑΝΟΝ sine ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρίγανος sine ὀρίγανος, ου, ὁ, aut ἡ, origanum: herbæ nomen, de qua Dioscor. l. 3. c. 31. Ὀνομάζεται τὸ χαρακτὸν ὀρείνον. Eustat. tradit. deriuans ab ὄρος & γανοῦν. Alij deducunt ἀπὸ τοῦ ὀρᾶν καὶ γανοῦν, qui visus claritati conducit: vel per antiphrasin ἀπὸ τοῦ γάνυσθαι, pleonasmo literæ ν, quum sit herba θερμαντική.

Ὀρεγανίτης οἶνος, vinũ è tragorigano effectũ. Dioscor. l. 5. c. 55.

Ὀρεγανίζω, origanum refero: vel origanum resipio.

Composita.

Ἀγριορίγανος, origanum sylucstre: herbæ nomen quæ aliis panaces Heracleum, aliis cunicula nominatur. Dioscor. l. 1. c. 34.

Τραγορίγανον, & τραγορίγανος, origanum hircinum: cunicis nomen, apud Dioscor. l. 3. c. 35.

Τραγορεγανίτης οἶνος, vinũ è tragorigano effectũ. Dioscor. l. 5. c. 55.

Ὀρεκτός, ὀρεξίς, ὀρεκτικός, ὀρεκτὴς, vide in Ὀρέγω.
Ὀρεκτός, ὀρεξίς, in Ὀρέγω. Ὀρίστης, ὀρθός, in Ὀρθός.

ΟΡΘΟΣ, ἡ, ὄν. rectus, i. erectus sive arrectus. Odyss. ε. κὰδ' ἐφθὸς δ' ἄρα οἱ γόνατα κάμε. Il. ω. Ὀρθοὶ δ' ἑστήκασι. Plat. in symp. Ἀνδρικοὶ δὲ ὀρθοὶ ὄντες καὶ οὐ. Xen. ὀρθὸν ἔχων τὸν πάππαν. Sic & apud Plut. Polyb. &c. item rectus, i. porrectus in rectũ, vel in rectũ tendens. Sopho. Ὦ σμικρὸς μικρὸς ὀρθὸς εἰς εἰ ἀπορθοῦν. Sic ὀρθὴ γραμμὴ vel γωνία, apud Aristot. & Euch. &c. Metap. homo aliquis ὀρθὸς dicitur, i. sincerus. Plut. in Per. Et ὀρθὸν esse aliquid dicitur, i. rectum, & æquum, apud Plat. Aristot. pol. l. 3. c. 7. & 10.

Ὀρθῶς, rectè: seu, vt par est & decet. Aristot. rhet. l. 1. Xenop. Pæd. 4. Dioc. in Areopag.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plato in Cratil. de frat. amic.

Ὀρθόω, ῶ, ὤσω, erigo. Il. π. Τὸ δ' αὖ ἐξ ὀρθωσεν Ἀθήνη. Eurip. Alcest. Ὀρθοῦ φρόνημα, erige faciem tuam. Plut. ad præf. indoct. ὥστε τὸ πίστευτον ὀρθῶν ὀρθῶν, ὥστε δὲ τὸ ἀπιστον ἀγνοῦν. Item metaph. sicut & Lat. erigo. Plut. in Fab. τοῦ δημοσίου εἰς ἀλήθειαν πολλῷ θαλῷ ἐπιδεδωκότος ὀρθωσεν καλῶς, probè erexit. Item rectum

ctum facio. Aristot ethic.l.2.c.8. εἰ τὸ διεστραμμένον ἐξ ἐνίων ὀρθοῦν. Item dirigo: *sicut architectus suum canonem ὀρθοῦν dicitur.* Athen.lib.13. at ventus nauem dirigit, quum facit vt recto ea tramite progrediatur.

Ὀρθόομαι, erigor, seu erigo me. Il.β. ἀλλ' ἐξ ὀρθωθεὶς ὀρθωθεὶς, quum se erexisset: sic & Il.κ. & apud Xen. ped.8. Item metaph. prospero successu vtor, rem bene gero. Thuc.l.3. Vnde τὸ ὀρθωμένον, felix successus, apud eundem l.4.

Ὀρθωσις, ιως, ἡ, erectio, vel directio: & ὀρθωσία ας, ἡ, idem. Dicitur etiam Diana ὀρθωσία, vel quòd vitam hominum dirigat, vel quod patientes subleuet, & eis opem ferat: & Iupiter ὀρθώσιος, i. stator, ab erigendis iis qui labascebant & inclinabant: vel etiam quòd prosperos successus daret.

Ὀρθός, ὸ, rectà in altum tendens: arduus, vt ὀρθὸς εἶμι, apud Hesiod. in Erg. Item qui recto corpore est: vt apud Oppian. l.1. de venat. ὀρθοὶ εἶεν ἐπ' ἄγκεα. & ὀρθαὶ μαστοὶ, mammillæ erectæ siue arrectæ, apud Gal. lib.6. simpl. ¶ Carmen verò orthium dicitur quod voce sublatissima cantatur. Herodot.l.1.

Ὀρθιος, ία, ον, arduum, arrectum: vt ὀρθὸς ὀρθιον, apud Xen. de re equ. Dicitur etiam aduerbial. ὀρθιον φεύγειν, rectà fugere, apud eundem in Cyneg. Item ὀρθιον sublata & intenta voce, apud Plut. de orac. Pyth. Sic ὀρθιά, ία, aduerbial. vsurpatur ab Hom. Il.λ. Hinc & ὀρθιάω, in arduum. Xen. in Laced. polit.

Ὀρθιαζω, erigo, arrigo, in Epigr. Item voce sublata & intenta loquor: item vaticinor, *quòd vaticinantium hæc impetu quodam plerunque concitata erat.* Hesych. (Acharn.

Ὀρθισμα, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Aristoph. in

Ὀρθιαξ, mali nautici inferior pars, ita dicta quòd rectà in altum tendat & ardua sit. Epicharm. in naufrago.

Ὀρθανὴς, vnus ex Priapeis dæmonibus, habens & ipse arrectum penem, vt tradit Hesych. apud Athen. l.10 scribitur ὀρθάνης.

Ὀρθόω, erigo, sublieuo. Eurip. in Orest. Παρεῖν τὸν ἀλλον ὃς ὀρθοῦν δίμας.

Ὀρίγω in Ὀρίγθιω.

Εὐπόρθοις, pulchros habens ramos, vel multos. Suid.

Ὀρθός, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνορθόω, rursus erigo, instauro, reædifico. Histor Eccl.l.4. τοῦ Βηρυθίων ἐκκλησίας ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταύτας ἀνορθῶσαι κατ' ἐωδήκασαι. Interdum simpliciter significat, erigo lapsum vel erigo extruendo, extruo. Xen. τὸ τεῖχος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐκ τῆς Δεκελείας χρημάτων ἀνορθοῦν. Item metaph. corrigo, in meliorem statum restituo. Plat. polit.1. τὰ ἀλλόγοια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα.

Ἀνορθιαζω, voce sublata & intenta profero. Æsch. & Andoc.

Decomp. Ἐπανορθόω, in integrum restituo, corrigo, emendo. Aristot. καὶ ὅσον ἐλάττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τοῦ πολλοῦ εἶναι τοῦ διεφθαρμένου, ἢ καταστῆσαι ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπανορθοῦμαι, emendo, corrigo, idem quod ἐπανορθόω. Isocr. in Archid. τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολλοῖς χρόνοις. Item pass. corrigor, emendor. Dem. pro coron.

Ἐπανόρθωμα, τὸ, quod emendatum & correctum est vel emendatio, restitutio in integrum. Aristot.

Ἐπανόρθωσις, ἡ, emendatio, correctio restitutio in integrum. Dem. Est & schema rhetoricorum: de quo Iul. Ruf.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Ἐπανορθωτικὸς, qui corrigere & emendare potest.

Ἀνεπανόρθωτος, qui emendari & corrigi nequit. Philo de mundo. ἀνεπανόρθωτα ἢ θεῖα.

Εὐεπανόρθωτος, correctu & emendatu facilis. Hippocr.

Ἀνορθόω, erigo, item dirigo, directum reddo. Plato.

Διορθόω, emendo, corrigo, integritati suæ restituo. Isocr. in Euag. ταῦτα φαύλως διώρθωσε. Plut. in Alex. ἔλαθε μὲν Ἀριστόβουλος διορθωσάμενος.

Διορθοῦμαι, item. Demosth. Philipp.4. οὐδ' ἂν ἐνέμοις διορθώσασθαι δεῖ, corrigere & emendare oportet. ¶ Item recta facie dico, non verecundè proloquor. Æsch. ἐκεῖνα δὲ καὶ θρασύτερα διωρθοῦτο, audacter spondebat.

Διόρθωμα, τὸ correctio, emendatio. Aristot.3.

Διόρθωσις, correctio, emendatio, ipsa emendandi & corrigendi actio. Aristot. polit.6.

Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat & corrigit.

Διορθωτικὸς, qui emendare & corrigere potest. (nequit.

Decomp. Ἀδιόρθωτος, inemẽdabilis, qui corrigi & emẽdari

Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ἐπιδιορθόω, insuper corrigo & emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog. Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, eorum quæ dicta sunt correctio. Idem. Ἐπιδιορθωτικὸς, ὴ, ὸ, qui ad corrigenda superiora adhibetur, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp. ep. ad Demag.

Προδιόρθωσις, præcedens correctio: figura rhetorica quæ & προκαταστροφὴ & προδιαπαιτεῖν, dicitur quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus.

Προδιορθοῦμαι, idem quod διορθοῦμαι in poster. signif. Æschin. περὶ τῆς πρεσβ.

Ἐξορθόω, erigo: item instauro, corrigo, dirigo. Basil.

Ἐξορθωμα, idem. Sophoc. in Antig. τὸν ἐξόρθωμα βίου, vitam tuam erige, i. stabili & confirma.

Κατορθόω, erigo, instauro. item felici successu rem gero. Dem. pro coron. Πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ καλὰ ἡ πόλις ἡμῶν πρότερον κατώρθωσε δι' ἐμέ. Sic & Chrysost. κατορθοῦν τὰς πολεμίους, & Theoph. hist. plant. l.4. c.12. κατορθωτὰ ὀλίγα περὶ τὴν γεωργίαν, parum prospero vti successu. Exponitur etiam. constituo, seu prospero successu vsus constituo vel compono. Herodian. l.3. κατορθώσας ἅ κατὰ τὴν ἀνατολὴν, rebus ad orientem prosperè gestis & constitutis.

Κατορθοῦμαι, felici successu gero. Thuc. l.8. γιγνώσκοντες ὅτι θαρσοῦμεν μὲν ὁπόσα κατορθοῦται προνοίᾳ καὶ πλείστα. Sic Herodian. lib.3. τὰ ὑμῶν αὐτοῖς κατορθωθέντα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. Plut. item rectè factum.

Κατόρθωσις, ἡ, felix rei susceptæ gestio & administratio, seu res feliciter gesta, prosper successus. Herodia. l.3. μεταστὰν δὲ τῆς κινδύνων, μετὰ ἕξεως καὶ μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν. item recta affectio.

Κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot. ethic. l.2. c.3.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal. ad Glauc.

ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus maturinum seu anteculanum: diluculum proprié primum diluculi punctum. Aristoph. in ambas. ἀλλὰ τοῦ ὄρθρου βαθύς. Plut. symp. 3. τοῦ γὰρ ἐστὶ φῶς πρὸ πόρρω ἀνάπαλιν τῆς ὄρθρου ἀρχῆς. Theocr. id.18. Νῦν μὲν τὰ κάμμις ἐς ὄρθρον, redibimus sub diluculum. * Quidam derivant παρὰ τὸ ἀρθῆν καὶ ὀρθοῦν ἡμᾶς πρωΐ λέγοντες οὕτως. Etymolog. dictum scribit ὅτε εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ.

Ὀρθρινὸς, ἡ, ὸ, matutinus: vt ὀρθρινὴ δ' ὥρα, in Epigr. & ἀστὴρ ὀρθρινός. Apoc. c.22. Τὸ ὀρθρινὸν, matutino tempore. Luc. in Gallo.

Ὀρθρεύω, idem. Thucy. ὀρθρεύοντες ἐπορεύοντο. diuerso itinere matutini perrexerunt. Ὀρθρεύειν aduerbialiter accipitur pro matutino tempore, apud Aristoph. & Theophr.

Ὀρθρεύω, matutinus aliquid ago. Theoc. id.10. Τὸν δὲ τὸν ἑωθινὸν φοῖτα φλιμεῦν ἔρωτα. Mycillo δ' ἐν τὰ μαστοὶ καὶ δίνων ὀρθρεύεσθαι.

Ὀρθρεύομαι, idem. Luc. in Micyllo, ὡς ἔχεις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ ἔργα.

Ὀρθρίζω, idem. Lucæ 21. Πᾶς ὁ λαὸς ὀρθρίζει πρὸς αὐτόν, mane ad eum venit.

Composita.

Ἐπορθρεύω sive ἐπορθρεύομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo surgo. Pol. lib.1. (prob.7.

Ἐπορθρινὸς, ὴ, ὸν, id quod fit maturino tempore. Plut. symp.

Πεπορθρινὸς, τὸ, tempus anteluceanum diluculo proximum. Thuc. l.7. Interdum simpliciter exp. diluculum: vt apud Herodian. l.6.

Ὀρθὸς ὄρθωσις, vide in Ὀρθός. Ὀρίγανον in Ὀρίγανον.

Ὀριγνάομαι, in Ὀρίγομαι. Ὀρίζω, &c. in Ὄρος.

Ὀρίνω, in Ὄρνυμι. Ὀριόω, &c. in Ὄρος. Ὀρκάνη, in Ἕρκος.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, iusiurandum, iuramentum. Odyss.τ. εἰς ὅρκους ἐπίασε κλεπτοσύνῃ ὀρέκοντι. Odyss.δ. ὄμοσε καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκον ὀμόσαι τινὶ, iureiurando fidem dare. Xenop. Hell.1. ὅρκους ἐλαβεν καὶ δόξαν παρὰ Φαρνάβαζον. Demosthen. pro cor. τοὺς ὅρκους τοῦ βασιλέως ἀπολαμβάνειν. iusiurandum quamprimùm exigere. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iusiurandum violare. Demosth. * Dicitur ab εἴργω: quoniam ὁ ὀμνύων καθείργεται πρὸς τὸ ὁμολογεῖν, vt Eustath. tradit: addens tamen, veteres quoidam ab ἕρκος deducere quoniam ἐφίστανται τὸ ὁμολογητικὸν ἐμνύοντες.

Ὀρκόω, cauco ab aliquo iureiurando. Thuc. ὤρκωσαν τοὺς στρατηγοὺς μεγίστους ὅρκους, ad maximum iusiurandum adegerunt. Plut. in Publ. ἐβούλετο δὲ καὶ στρατηγοὺς ὀρκοῦσθαι τοῦ δήμου.

Ὀρκωτὰ, dicuntur legati qui ad exigendum iusiurandum mittuntur. Xen. Hell.6.

Ὀρκίζω, idem quod ὁρκόω, iureiurando obstringo. Demost. οὐκ ἂν ὁρκίζομεν αὐτόν. interdum cum gemino accusat. & personæ & rei, per quam adiuramus. Orph. οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cœlo teste & conscio te sacramento adstringo, Marc. 5. ὁρκίζω σε τὸν θεὸν, adiuro te per Deum.

Ὀρκισμὸς, οῦ, ὁ, iuramenti exactio, per iusiurandum obstrictio.

Ὅρκιος, ια, ὸν, qui iureiurando adhibetur: vt βοὸς ὅρκια, apud Thuc.

Ὅρκιον, τὸ, fœdus iureiurando sanctum. Il.β. ὅρκια πιστὰ τάμοντες, sicto fœdere fido & firmo: Item ea quæ ad fœdera iureiurando sancienda pertinẽt, vt ὅρκια δ' ἐν ὅρκια, vocantur. Il.γ. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος, vt Il.β. τῷ δ' ἐν σπονδαί τε καὶ ὅρκια βάντες ἔμμεν: sic & apud Thuc. l.6. & Luc.

Composita.

Ἀμφωρκία, ἡ, vtrinque datum iusiurandum. Hesych.

Ἐμπεδόρκιον, ὸν, firmiter iusiurandum seruo, to pactis iureiurando firmatis. Herodot. in Melpom.

Ἐνορκος,

Ἔνορκος, ον, ὁ ἡ, iureiurando obstrictus iuratus. Æschyl. ἔνορκός εἰμι, iureiurandi teneor. Et ἔνορκον λαβεῖν ἢ δίημον, iuramento populum adstringere, apud eundem. Item iureiurando comprobatus seu firmitus. Plut. in Thes. ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσατο. Dicitur & ἐνόρκιος pro ἔνορκος.

Ἐνόρκως, iureiurando, interposito iuramento. (ratio.

Ἐξορκόω, idem quod ὁρκόω. Ἐξορκίζω, idem. Ἐξορκισμός, adiu-

Ἐπίορκος, periurus. Hesiod. in Erg. τέκε πῆμ' ἐπίορκος. Ἐπίορκον aduerbial. perituré. Il. κ. καὶ ἐπίορκον ἀπώμοσεν.

Ἐπιόρκως, periurè, perfidè, violato iureiurando.

Ἐπιορκία, ἡ, periurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει.

Ἐπίορκον, idem.

Ἐπιορκόω, peiero. Il. τ. Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δ' αἷμος. Amphides, Ὅς τις δ' ἐμοὶ ἐμμένοντι μὴ δ' ἐν πείθηται. Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ἐπιδ' ἐὼς ἐπίσταται.

Ἐνεπιορκέω, (decomp.) peiero. Æschin. in Ctesiph.

Ἐπορκίζω, adiuro, ex can. 27. concil. Laod.

Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, exorcista, ex can. 10. concil. Antioch.

Κατεπιορκέω, (decomp.) apud Demosth. contra Canon. ἢ κατεπιορκήσομεν τὸ πρᾶγμα, periurio causam iustam non subuertsurus.

Εὔορκος, qui iureiurandum religiosè colit. Hesiod. in Erg. Ἀνδρὸς δ' εὔορκον γένος μετέπειτ' ἀμείνων. Vsurpatur etiam de re aliqua: apud Dem. contra Mid. & Thucyd. l. 5.

Εὐόρκως, religiosè iusiurandum seruando, seu interposito sacramento. Herodian. l. 5.

Εὐορκεῖν, non peiero, religiosè iuro, sanctè iuro. Isocr. ad Demon. μηδ' ἐν θεῶν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς.

Εὐορκησία, ἡ, religiosa iuramenti interpositio, sanctum iusiu-

Κατεύορκος, (decomp.) idem quod εὔορκος. (randum. Eurip.

Παρορκέω, contra iusiurandum ago, iuramentum transgredior seu violo. Appian.

Πολύορκος multum iurans.

Ψευδόρκος periurus, qui falsò iurat. Eurip. in Medea. Ψευδόρκιος, pro eodem. Herodot. l. 1.

Ψευδορκέω, ῶ, falsum iuro, peiero. Aristoph.

Ὁρμαθὸς, ὁ, ordo, series, catena, seu series catenata: vt ὁρμαθὸς μελῶν, ordines carminum. Aristoph. Xenoph. Pæd. 6. πολλὰς ἁρμαθὸς ἀνεμέμιξε τῷ ἁμαξῶν. Et in prouerb. ὁρμαθὸς κακῶν, catenata malorum series, apud Suid. * ἀπὸ τοῦ εἴρειν, nectere. ¶ Item latibulum, lustrum. Hesych.

Ὁρμόω, vide in Ὄρνυμι.

Ὁρμή, ῆς, ἡ, impetus, impetuosus quidam motus, Iliad. ι. Δός τέ μοι ἀνδρ' ἀγαθὸν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Hesiod. in Asp. Πρίαμος δ', ὃν κείνῃσι χαμαὶ πίσεν ἔγχεος ὁρμή. Plut. de def. orac. ἔτι τῷ ζῶα προαιρεῖσθαι ἔχει καὶ ὁρμάς. Herodian. ἐὰν μή τι ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὁρμαῖς καταβιάσωσι. Exponitur etiam simpl. motus, scilicet bellicus. Thuc. l. 2. ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τότε τῇ ὁρμῇ ἐπῴκει) καὶ προσέχει τὸν νοῦν. Interdum exp. conatus: vt apud Herodian. lib. 6. προεβόησαν πίμπλαι καὶ δόξα γραμμάτων κωλύσαι τὸν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τῆς βασιλείας. Item profectio. Xen. Pæd. 7. ἐγὼ δ' ἡδόμην τῇ ὁρμῇ. Item principium & prima operis aggressio. Plato in Tim. πάντες ὅσοι καὶ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσι, τὸν πᾶσιν ὁρμὴν καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα πραγματῶν, θεὸν ἀεὶ τιμῶσι καλῶς. ¶ De animo peculiariter dictum, interdum exp. appetitus & appetitio: vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur & id appetimus quod est visum. Quidam esse dixerunt affectionem qua animus à viso afficitur. Plutarc. aduers. Colot. χρῶν) τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἄγεσθαι πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. Philo, ψυχὴν ἢ φύσεως τῆσδε διαλαβόντων ὁ πάνυ ἐπιείκεια αἰδῶ καὶ φόβον καὶ ὁρμὴν. Interdum exp. cupiditas, & subita voluntas: apud Polyb. ῥᾳδίως δὲ τούτων ὁρμὴν παρίστασι τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ προσβαλεῖν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. Interdum instinctus: vt apud Plut. ἐλεγχῶν ὡς ὁρμῇ τινι χρόνου τῆς ἀμνησίας. * Deductum est à præterito perfecto passiuo ὥρμαι verbi ὄρνυμι, mutato spiritu.

Ὁρμάω, ῶσω, impetu feror, irruo, prorumpo. Plut. ὀξὺ τρέπειν ὁρμῶντας τοὺς ἵππους, & in Public. ὀξὺ μέσον ὁρμῶντα τῷ μαχομένῳ ἔρυγε. ¶ Cum infinitiuo significat, impetum capio: vt apud eundem. ὥρμησεν ἑαυτὸ ἀνελεῖν, impetum cepit interficiendi sui. Item in animum induco facere gestio: vt apud Xenoph. ἀπομνημ. lib. 3. εἰ γὰρ πολλοὶ ὁρμῶντες ὅτι τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα ἀ τρέπει) ὅτι τὸ ἑαυτοῦ, ἐξιτάζειν, qui animum appulerunt. Sic dicitur ὁρμεῖν πρὸς πόλεμον, suscipere bellum, apud Demosth. & ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum conuertit, apud Plut. ¶ Ὁρμῶ, interdum est transitiuum, & significat cieo, concito, moueo. Od. σ. Εἰ δ' αὖ καὶ κε πόλεμόν ποθὲν ὁρμήσειε Κρονίων. Et apud Herodot. ὁρμῶ τὸ στράτευμα mouere exercitum.

Ὁρμῶμαι, ad aliquid agendũ incitatus sum & impetum cepi. Xenop. ἀπομνημ. l. 2. ἔλεγε δ' ὁρμῆσθαι, ὅτι τὸ φιλῶν τε αὐτὸς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ πόθεν ἀντιποθεῖσθαι. Interdũ exp. institui, constitui: vt Gregor. ὃ περ ὡρμῶμεν λέγειν ὁ λόγος. Item propero, paro aliquid facere, Plut. in Themist. ὁρμηθεὶς συνάγειν δ' ἐπείκειν. Thuc. πρὸς τοὺς βοηθεῖν μᾶλλον ὡρμῶντο, magis parabãt auxilium ferre. ¶ Exponitur &, prodeo, proficiscor, apud Plat. l. 1. de rep. item progredior, ineo, apud Xeno pæd. l. 6. ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο.

Ὁρμητὰ, τὸ, id ad quod animus quodam quasi impetu fertur, item conatus. Il. ζ.

Ὁρμητικὸς, ὴ, ὸν, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam, item incitandi vim habens. Dioscor. Τὸ ὁρμητικὸν substant. ponitur pro ὁρμὴ, impetus, apud Plut. ad Colot.

Ὁρμητικῶς, cum impetu, seu cum quodam animi impetu: de ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri.

Ὁρμητήριον, τὸ, incitamentũ, suscitabulum. Xen. item locus à quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus. Dem. Metaph. exp. sedes & receptaculum, apud Greg.

Ὁρμαίνω, impetu feror, ruo prorumpo. Il. κ. Ἠλυθετὴς Τρώων πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. item in animo verso, cogito. Odyss. ε. ἄλλα δ' ἐ εἰ κῆρ Ὠρμαίνε φρεσὶν ἥσιν. Sic & Il. π. Exponitur etiam, concito.

Composita.

Ἀνορμάω, magno impetu prorumpo, feror cum impetu ad aliquid. Hes.

Ἀφορμή, ῆς, ἡ, opponitur, τῇ ὁρμῇ quum de animo dicitur: q. d. resistentia, cuitatio, auersatio alicuius rei. Galen. εἰ δὲ ἐμφύεσθαι μὴ εἶναι δοκεῖν λέγουσι, ὁρμὴν καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν, ὥσπερ οὐδ' ἀνδράσι. item impetus & aggressio. Plut. item perfugium, subsidiũ, auxiliũ. Xen. in œcon. item materia seu occasio, opportunitas, vnde λαμβάνειν ἀφορμὴν capere occasionem, & λαβεῖν ἀφορμὴς, nactum esse occasionem, apud Philon. ¶ Apud Dem. accipitur pro pecunia, quæ ad trapezitas deponebatur.

Ἀφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco, proripiens me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam. Xen. ἀφορμᾶς ἐκ τῆς Νεμέας ἀφικνεῖται) εἰς τὴν Τέγεαν. item sine præpos. τῆς δ' ἀφορμῶσι θεοί, apud Eurip.

Ἀφορμάομαι, idem apud Apoll. Rhod. Eur. in Medea.

Εὐάφορμος, (Decomp.) opportunus, item exculatu facilis, scholi. Thuc.

Εἰσορμάω, vel ἐσορμάω, cum impetu ingredior, irrumpo. Plut.

Ἐξορμάω, cum impetu egredior, seu proficiscor, prorumpo, erũpo: item simpl. digredior, proficiscor. Aeschin. item act. cieo, ago, impelio Eur. in Iphig. Taur. Παῖδας δ' ἰόντας, ἐξόρμα τ' ἐξορμᾶν σφαῖ. Sic & Thuc. ἐξορμᾶν ναῦς, dixit.

Decomp. Ἀντεξορμάω, contrà irruo & impetum facio. Ἀντεξορμήσεις, εως, ἡ, impetus acierum in primo congressu, apud Plut. Item contrarius seu aduersatius incursus: vt *sese inuadentem nouimus.* Thuc.

Προεξορμάω prius egredior, prius proficiscor. Xen. ἀπομν. l. 3. χαριεστέρου ἢ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ.

Συνεξορμάω, vna eiumpo. Idem in œcon.

Ἐφορμάω, impetum facio, cum impetu me infero, irruo. Plutarc. Πομπήιος ἀνὴρ μέγας πολὺς ἐφώρμησε, in Pompeium irruit. Et cũ præpos. vt ἐφορμᾶν πρὸς τοὺς πολεμίους in hostes irruere: apud Xen. Item act. incito, cieo, instigo ad aliquid. Odyss. ο. Ὅς μοι ἐφορμᾶς ἀνέμους κατέδησε κελεύθους, &c.

Ἐφορμῶμαι, irruo. Hom. & Hesiod. in Asp.

Ἐφόρμησις, inuasio cum impetu, ipsa irruendi actio.

Ἐφορμαίνω, (poet.) idem quod ἐφορμῶ. Oppian. Θελυτὴν δ' ἀλέας ἐφορμαίνων ἀλαλάται.

Ὀπισθορμάω, retrocedo. Hesych.

Ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, arcis inimicũ (cepam.

Πανορμὶ, omni impetu, totis viribus.

Παρορμάω, incito, concito, stimulo. Item simpl. hortor. Xen. Pæd. 8. ἄλλους παρορμᾶν ὅτι τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα. Sic apud Plut. in Num. Νεμᾶν παρορμᾶς πρὸς τὴν βασιλείαν.

Παρόρμησις, incitatio, concitatio, stimulatio: Item hortatio, Xen. Pæd. 1.

Παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu stimulandi. Plut. in Lycurg. πρὸς γάμον παρορμητικὸς. Et cum genit. apud Diosc. παρορμητικὸς ἀφροσύνης.

Παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi.

Decomp. Ἐπιπαρορμάω, exhortor.

Εὐπαρόρμητος, qui facilè commouetur. Aristot. Rhet. l. 2.

Προορμάω, seu προορμάομαι, antè concitor.

Προσορμάω, cum impetu & hostiliter accedo, vel aduenio. Xeno. Pæd. 1.

Ἀμορβὸς, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὁρμία, ᾶς, ἡ, tenuis funiculus: propriè is quo piscatores è setis equinis contexto pisces venantur. Hesych. Pro eodem metri causa dicitur ὁρμεία, apud Theocr. id. 11. Ὁρμειαὶ, καὶ ἐν χοίνῳ λαβύρινθοι. * Deducitur ab ἕρω, necto.

Ὁρμινὸς, οῦ, ὁ, piscator. Hesych.

Ὁρμινον, ου, τὸ, horminum, herba marrubio similis, teste Diosc. lib. 3. cap. 145. Theophr. hist. plant. lib. 8. inter frumenta

numerauit, quum ioquit, τὸ ἡ ὅρμενον κυμινῶδες, μέλαν ἀπέρεται ἡ ἅμα καὶ τὸ σπέρμον, vide & Plin. lib. 18. cap. 10. & Galen. de alimont. l. 1.

Ὁρμινώδης λίθος, hormino similis gemma. Plin. l. 37. c. 10.

ΟΡΜΟΣ, ου. ὁ. monile: colli ornamentum: (* ab εἴρω deriuatum. i. necto: quòd innectatur & inseratur collo. Eustath.) Iliad. σ. Πόρσε τε γναμπτὰς θ' ἁλικας, καὶ λυκάς, τε καὶ ὅρμους. Od. σ. Ὅρμον δὲ Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτὰρ ἔνεκα Χρυσοῦ. Athen. l. 6. καὶ ἐν τῇ Ἑλένης ὅρμον Μενέλαος ἀναθέντος. ¶ Est & saltationis species: inde dicta quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσυνῶν καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος. apud Luc. de sal. ¶ Item statio nauium: in qua signif. ab ὅρμος deriuatur (quod vide in Εἴρω) quia nauis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistit: quam etymologiam respicere videtur Aristoteles de poet. quum ait, Νεὼς ἡ μὴ δεῖ ἱστάνεσθαι. τὸ γὰρ ὅρμου ἔστιν ἱστάναι τι. Thuc. lib. 4. τῶν νεῶν αἱ ἐγκύκλοι ὅρμον. Odyss. ν. ὅτ' ἂν ὅρμου μέσσον ἵκωμαι. Sic & apud Plut. & Arrian. Aliquando & pro portu ponitur (synecdochicè: vt apud Arat. Ὅρμον εἰσερχόμενοι, Cic. vertit, *quum cupiant constringere portum.*

Pertinentia ad ὅρμος, monile.

Ὁρμίσκος, ου. ὁ. monile, in Cantic. Salom. c. 4. 9. Symm.

Καθόρμιον, ου. τὸ. monile. Oseæ c. 2.

Ὑφόρμιον. dicebatur apud antiquos κοσμάριόν τι χρυσοῦν. Eustat. ex rhetor. lex.

¶ *Derivata ab ὅρμος, statio nauium.*

Ὁρμίω, ῶ. stationem habeo. Thuc. l. 1. λιμένα ἐν ᾧ εἰ Κορίνθιοι ὥρμουν. Metaphoricè apud Demosth. ὡς ὅτι τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, sub. νεώς. itē appello. Herodot. ὡρμίουν πρὸς γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. Dicit etiā ὁρμεῖν τινὶ ναῦν, pro ὁρμίζω. apud Paus.

Ὁρμίζω. f. ίσω. nauem in stationem subduco & appello. Item nauem stabilio. Od. γ. ἵστία νηὸς ἔθεσθε Στείλαντες κείραντες· τῇ δ' ὁρμίσσαν. Il. ξ. Ὑψι ἐπ' δινάων ἐρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ. Thuc. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν.

Ὁρμίζομαι, appellor. Thucyd. lib. 1. ἐνταῦθα ὁρμίζονται καὶ στρατοπεδεύονται.

Ὁρμισις, ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι: qui es in statione nauium. Ælian.

Composita.

Ἀνθορμίω, ῶ, sto contrà in statione: propriè dicitur de nauibus in statione ad resistendum hostibus & ineundum prælium paratis. Thucyd. ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀθήνας. Dicuntur & hostes ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, quum naues habent in statione inter se adtersas.

Ἄνορμος, ου. ὁ καὶ ἡ, stationem nauium non habens, stationi nauium incommodus.

Ἀφορμίω, è statione nauium discedo, soluo. euanigo. Polyb. lib. 1. διέφασαν εἰς τὴν Σικελίαν ἀφορμοῦν εὐθέως εἰς τὴν Λιβύην.

Δυσόρμος, stationem nauium difficilem & incommodam habens: vt δὶ ὑφόρμου αἰγιαλός, apud Plut.

Ἐνορμίτης, ου. ὁ, qui in portu stationem habet.

Ἐνορμίζω, nauem in stationem appello, applico. Synes. τὴν ναῦν ἐνορμίζειν λιμενικοῖς τοῖς χαρακώσι. Hinc & pass. ἐνορμίζεσθαι, apud Strab. l. 5.

Ἔξορμος, qui è statione soluit Eustath.

Ἐξορμίω, idem quod ἀφορμίω. Eurip.

Ἐξορμίζω, è statione deduco nauem, soluo. Dem. ὅπηνικ' ἂν δὲ νῶτα τὴν ναῦν ἐξορμίσωσι τοῦ λιμένος. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον ἅλα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν, exp. in mare è statione ducimus quæcunque sunt mortuis præstanda.

Ἐξορμίζομαι, è statione deducor. Demetr. Phaler. ex Soph. ἐνθάδ' ἐν κοιμῶ παῖ ὑμᾶς τὰς ἐμοὺς ἐξορμίζομαι πλοῦν δ' ἀναίζων.

Εὔορμος, stationem nauium opportunam & commodam habens: vt λιμὴν εὔορμος. Od. θ.

Ἔφορμος, qui in statione est: vt ἔφορμος νῆς. Thuc. Item substant. locus stationi nauium accommodus, apud eundem lib. 3.

Ἐφορμίω, applico, appello, in statione sum. Xen. ἐπειδὴ δὲ μέχρι ἡμέρας ἐγένετο, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, ἐξέκλεψεν ἐκ τῆς λιμένος. Sic & apud Thuc. l. 4. & Polyb. l. 1. Item in statione me continens immineo alteri, insideo & obsideo portum. Demosth. ἐφ' ἑαυτῷ αἱ πανταχοῦ τριήρεις ὁμοῦ ἐφόρμουν. Xen. Hell. 1. ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν οὐ δοκεῖ εἶναι ὅστις μετ' Ἐτεονίκου τῷ Μιτυλήνην ἐφορμεῖν. Metaphoricè apud Dem. Olynth. 3. πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἐκείνου καιροῖς.

Ἐφορμίζω, nauem ad stationem appello, applico.

Ἀντεφορμίω, (*decamp.*) naues in statione habeo ad prælium paratas. Poll. l. 1. (πολεμικῶν.

Καθορμίζω, idem quod ἐφορμίζω. Polyb. l. 1. καθώρμισεν πρὸς τι

Ἐγκαθορμίζομαι, (*decamp.*) subeo portum: vel in porto me commoueo. Basil.

Λιμενορμίστης, ου. ὁ, qui ad portum applicare facit. Epigr.

Μεταθορμίζω, transmitto, traiicio. Xen. Hellen. 2. μεταθορμίσας ἐς Σπόνδον παρέπλει. Sic & apud Plut. in Alcib.

Πανόρμος, habēs stationē omnib. nauibus, & semper aptam. Od. ν.

Παρορμίω, iuxta in statione sto. Pausan. Μίνως ἐστάθη ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίσον παρώρμει. Appian. de bello ciu. lib. 5. αἱ τε ναῦς αὐτοῖς παρώρμουν καὶ οἱ φύλακες ἀφειστήκεσαν.

Περιορμίω, classem circumago. Plut. in Ant. ἃ δ' ἐξεμέμουν ἡ τοῦ Βρεττεσίου τὸν στόλον εἰς Τάραντα περιόρμουν.

Περιορμίζω, in stationem circumago. Poll. ex Dem.

Προορμίω, ante enauigo ex statione. Poll. l. 1.

Προόρμιον, ου. stationem habeo. Poll. l. 1.

Προορμίζω, appello, in stationem nauem applico.

Προορμίζομαι, appellor, applicor, seu appello, applico. Arrian. l. 6. προορμίζομαι μὴ ἡ ἔπη τύχοι ταῖς ὄχθαις.

Προόρμισις, appulsus ad littus. Synes.

Συνορμίζω, simul in stationem applico seu appello.

Ὑφορμος, locus stationi aptus Strabo l. 6.

Ὑφορμίω, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sūpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς κρυπτομένοις πετρῶν καὶ ὑποπλεομένων. Apud Syn. ad Euopt. ὑφώρμει δ' οὐδὲν ἧττον (sub.) ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ ἡ non minus nos terrebat nictus ille. ¶ Ὑφορμεῖν dicitur & ἡ λῃστρικὴ ναῦς apud Polyb. quum in statione naubus & insidiis tegendis opportuna præternauigantibus imminet, &c.

Ὑφορμίζω, in stationem subduco. Thuc. l. 2. νὺξ ἐλάσσων νυκτὸς ὑφορμίζεται.

ΟΡΝΙΣ, ιθος. ὁ, & ἡ, auis, ales. Od. ο. ὡς ἄρα τοί τε ἐπόντι ἐπιπλαγεν δεξιὸς ὄρνις. Il. ξ. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Dem. εἰς τοὺς ὄρνις θύσιν. Luc. ὄρνις βλασφημία. Et ὀρνίθων θήρα, apud Xen. & Plut. ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. l. 10. πολλάκις σπουδάζας αὐτὸς ὅτι πλείστους ὄρνις κατελάμβανον τοῖς ἐν καλῷ. Al. Aphr. ὄρνις κατοικίδιος ὢν ἐκεῖνα gallina domestica. Sic ὀρνίθων ὠὰ in Geopon. Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ, vnde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Teocr. id. 5. & genit. pl. ὀρνίχων, apud eundem idy. 15. * Etymolog. dicit ab ὄρω fieri ὄρις & pleonasmo, τῷ νῦ ἐπεκτεθῆναι γὰρ ὀρνιθιώτερον ὄρνιθος.

Ὀρνιθώδης, ου. ὁ καὶ ἡ ad auium naturā accedens: auiū speciem gerens: vt ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi quales sunt auium Aristot.

Ὀρνιθος, ου. ὁ, vt ὀρνίθειον κρέας, auium caro Aristot. eth. 6. cap. 7. & ὀρνίθειον στέαρ adeps gallinaceus. Dioscor. l. 2. c. 87. Pro eodem dicitur etiam ὀρνιθίδος apud Aristoph. in Nub. Interdū ὀρνίθειος & ὀρνιθίδος pro gallinaceo vsurpantur: vt apud Athen. l. 8. Scribitur & ὀρνιθεῖος pro iisdem, vt ὀρνιθεῖα κεφαλὴ apud Arat.

Ὀρνιθιακός, ου. ὁ, vnde ὀρνιθιακά, auium historia, libri de auibus. Dionys. de situ orb.

Ὀρνιθίας, ου. ὁ, vt ὀρνιθίας χειμών, tempestas quæ aues perimit: vel hyems, quæ frigore aues necat. Aristoph. in Acharn. ¶ Ὀρνιθίας dicūtur etiā venti quidam, de quib. Aristot. de mūdo.

Ὀρνίθιον & ὀρνιθάριον, ου. τὸ auicula, apud Plut. in Atrox. Item pullus gallinaceus apud Athen. l. 9. & 14.

Ὀρνιθών, ῶνος. ὁ, auiarium vel gallinarium. Columella l. 8. c. 3.

Ὀρνιθόω, in auem muto, in alitem conuerto. Athen. l. 9.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aues capio. Xen. Hell. 4.

Ὀρνιθεύομαι, auguror. Suid.

Ὀρνιθευτής, οῦ. ὁ, auceps. Athen. l. 6. & 11.

Ὀρνιθεία, ας. ἡ, augurium, auspicium. Suid.

Ὄρνιον, ου. τὸ. auis, ales. Il. ν. Ὀρμήσας ὡς τε κύων ἐλάσειν ὄρνιον ἄλλο. Plut. τῶν τῶν ἄλλων ὀρνίων πτερά.

Ὀρνιώτης, ου. ὁ, auceps, vel qui aues vendit. Poll. l. 9.

Ὀρνιόω, in auem muto, in alitem transformo.

Ὀρνακίτιον, ου. auis vel auicula: vocabulum Doricum aut Boeoticum. Aristoph. in Acharn. Ὀρνοπίτια, auiculæ: idem.

Composita.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ. Theoph. l. 2. inst. iur. ciu.

Ἄορνος, ου. ὁ, καὶ ἡ, auibus carens, quò aues nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. & Luc. in Hermot.

Ἀπορνιθόω, & ἀπορνιόω, in auem transformo. Strabo l. 6.

Ἀπορνίθωσις, εως. ἡ, conuersio seu transformatio in auem.

Δύσορνις, qui aduersa aue fit. Eurip. δύσορνις οἰωνός, infelix auspicium.

Εὔορνις, qui bonis & lætis auspiciis fit. vt Εὔορνιθες ἀναγορεύσεις.

Πολυόρνιθος. ὁ καὶ ἡ, auibus abundans. Euripid. in Iphig. Taur. τὰν Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν.

Φιλόρνις, auium amans.

Φιλορνιθία, auium amor. Aristoph.

Ὄρνυμι. vide in Ὄρω.

ΟΡΟΒΟΣ, ου. ὁ, erum: legumē de quo Dios. l. 2. c. 131. & Theophr. hist. plant. l. 2. c. 5. Vide & Plut. in Gracc. quæst. * Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ἐρίστου ὑπὸ τῶν βοῶν, quòd boues eo velcantur & saginentur. (c. 131.

Ὀροβίνος, confectus ex ero: vt ἐρόβινον ἄλφιτον, apud Dios. l. 2.

Ὀροβίας, ero similis, eroi speciem imitans. vt ὀροβίας ἐρεβίνθος, apud Gal. simpl. med. l. 6. Et ὀροβίας λιβανωτός, thus eroi figuram habens.

Ὀροβίτης, idem quod ὀροβίας: vnde fœmin. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα, lutea & in globulos formari solita.

Ὀροβιαῖος, qui eroi magnitudine est, eroi magnitudinē æquans

τῷ

vt ὀρεβιεῖα καὶ ἀκόνιτα, apud Dioſc. lib. 4. cap. 155.

Ὀρόβιον, ν. τὸ, paruum eruum, ſeu erui granuſum.

Πιττόρεβον, (comp.) herbæ nomen, de qua Dioſc. l. 3. c. 157.

ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, ſurculus, ramuſculus. Heſych. Dicitur etiam ὀροδάμνις pro eodem, apud Theocr. idyll. 7. Τοὶ δ' ποτὶ σκιερᾶς ὀροδάμνιον αἰθαλίωνες Τίλλοντες λαλαγεῦντες ἔχον πίτυν. * ἀπὸ τοῦ ὄρου ἢ ὁρῶν καὶ τοῦ αὔξησιν. Etymol. ¶ Ὀροδάμνιος Heſychio eſt etiam πόλεμος.

Ὀροθυνῶ, vide in Ὀρω.

ΟΡΟΝΤΙΟΝ, orontium: herbæ nomen apud Galen. lib. 9. περὶ κράσεως τόπων, quæ ictericis in balneo lutidum colorem detrahit, vt origanum Dioſcoridis.

ΟΡΟΣ, ου, τὸ, mons. Od. τ' ἀπὸ δ' ὄρος ἀρεσσόθεν καταβήσετο ὕλην, Iliad. ν. ὄρει νιφόεντι ἐοικώς. Xen. in Cyneg. μεγάλα ὄρη. Pauſ. in Att. ὄρος ἀβάτου ὑψοῦ ὕδατος καὶ δένδρων. Hinc & dat. poët. ὄρεσφι pro ὄρεσι. ¶ In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet teſte Poll. l. 1. c. 8. ¶ Et in pede humano pars ſuperior ſic etiam nominatur, apud eundem l. 2. ¶ Sic dicitur etiam lignum in prelo quo oleum exprimitur, apud eundem l. 7. ¶ At pro ὄρφνη vide in Ὀρφνη.

Ὀρεινός, ή, ὸν, montanus, montoſus. Xen. Pæd. 4 ἡ χώρα αὐτῶν ὀρεινή, montoſam regionem incolunt. Ponitur aliquando abſolutè ἡ ὀρεινὴ pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Item in montibus creſcens, ſylueſtricum, agreſtis; vt herbæ ὀρειναί, quæ in montibus creſcunt. ¶ Ὀρεινὸς eſt etiam auis ſpecies, quæ monticola vocatur, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3.

Ὀρεινός, ή, ὸν, idem quod ὀρεσίος, vt ὀρεινὴ χώρα. Apud Ariſtid. Dicitur & ἡ ὀρεινὴ abſolutè pro, ἡ ὀρεινὴ χώρα. Item qui in montibus creſcit, ſeu qui ex montibus prouenit, vt τροφαὶ ὀρειναί, cibi ex montibus prouenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit, vt ὀρεινοὶ λαγωοί, apud Xen. in Cyneg. Sic Liber pater ὀρεινὸς & νυμφαὶ ὀρειναὶ ec dicuntur, quòd in montibus frequenter appareant. ¶ Ὀρεινὸν eſt etiam polygoni ſpecies. Plin. l. 27. c. 12. Dicitur etiam ὀρεινὰ in fœm. gen. montana, apud Athen. l. 1 ex Alcephr.

Ὀρεινός, ά, ὸν, montana, montoſa, vt ὀρεινὰς πέτρας, petra montoſa, in Epigr. Et ὀρειναὶ ἐς μούσας, muſæ in montibus habitantes.

Ὀρείτης, ου, ὁ, monticola. Ὀρείτωρ, idem. Heſych.

Ὀρείος, ία, ον, quod ὀρείτης, qui in montibus verſatur. Schol. Hom. Ὀρίοις, monticola, agreſtis. Od. χ. Ἀμφὶ δ' μὲν λύκοι ἦσαν ὀρίοιοι, ἠδὲ λίονες.

Ὀρειάς, montana, monticola, vt νύμφαι ὀρειάδες, montanæ ſeu agreſtes nymphæ. Iliad. ζ. ¶ Ὀρείαν, τὸ, herba quæ & nectarion, Dioſc. lib. 3. c. 58.

Οὔρεος, Ionicè pro ὄρους. Il. γ. οὔρεος ἐν βήσσῃσι. (in Alex.

Οὔρειος, montanus, pro ὀρεινὸς, vt οὔρειν χελώνη, apud Nicand.

Ὄρος, ου, τὸ, Doricè pro ὄρος, apud Theocr. idyll. 1.

Ὄρειος, ία, ον, mulus, vel mula, quòd hoc animal ad opera montana præ cæteris ſit idoneum. Ariſtot. hiſt. 3. & lib. 6. hiſt. anim. Pro eodem Ionicè dicitur ὄρηος, apud Heſiod. in Erg. & Hom. Iliad. α.

Ὀρήιος, ου, ὁ, mularis. Syneſ. epiſt. 3.

Ὀρία, ας, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀκροόρια, ων, ἡ, ſummitas montis. Philo de vita M. l. 3.

Κλεισούρα, clauſtrum montis, ſeu clauſtra montium.

Κρημνώρεια, præcipitium montis, ſeu prærupta montis pars.

Παρώρεια, ad latera montis ſitus, vel prope montem ſitus. Suid.

Παρωρεία, ας, ἡ, latus montium ſecundum locum aliquèm porrectorum. Polyb. l. 2.

Παρωρείτης Πὰν, in Epigr. latera montis incolens, vel ad montem poſitus.

Πρωμνώρεια, extrema montis pars, radix montis. Il. ξ.

Ὑπόρειος, in ima parte montis ſitus, monti ſubiectus.

Ὑπώρειον, τὸ, ima pars montis. Suid. & Heſych.

Ὑπόρειον, paruum promontorium. Suid.

Ὑπώρεια, ima montis pars, pes ſeu radix montis. Il. υ. Plut. in Fab. & Demetr. Phal.

Πόλωρος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΟΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, fines regionis alicuius vel agri. Luc. in Macrob. εἰ Πέρσων καὶ Ἀσσυρίων ὅρος. Et Demoſth. οὐδ' εἰς ὅρος ἀνέστη τῇ ἰσχυρᾷ, nullus finitor ſeu cippus erat ibi erectus. Plut. in amat. narr. ἐκτὸς ὅρων ῥίπτειν, extra fines proiicere, & πέρα ὅρων ἐλαύνειν, vltra fines proſequi, apud Demoſth. Item metaph. ſicut apud Latin. finis, terminus, limes: vt apud Demoſth. ὅρος τοῦ ἀγαθοῦ. Et ὅρος τοῦ οἰκίου τιθέναι, res venales ſuis ambitibus deſcribere, apud Plat. de leg. Et apud Luc. μένας ἐντὸς τοῦ τῆς ὀρχήσεως ὅρου, manens intra ſaltationis terminos. ¶ Item metà, ſcopus in aliqua re propoſitus. Ariſtot. polit. 4. ἀρετοκρατικὴ μὲν ὅρος, ἀρετὴ ἀλογαρχίας, πλοῦτος. Et in genere, omne extremum ambiens, apud eundem Ariſtot. l. 2. de gener. anim. ¶ Item modus & regula, & quaſi præſcriptũ actiones temperans, apud Gal. method. 11. & 14. ¶ Item finis, ſinitio, ſeu definitio, apud Ariſtot. l. 1. Topic. ὅρος δ' ἐστὶ λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiã, index rei obſcuræ, ſignum rei oppignoratæ, vnde ὅρος τιθέναι & κατατιθέναι & ἀφορισμοῦ κοινὰ, pugnori oppoſita.

Ὅρια, ων, τὰ, finituſ vt ὅρια φάσεις, ſtatus definituus. Et τὰ ὅρια, definitioni attributa, ſeu ad definitionem pertinentia. Alex. Aphrod.

Ὅριος, terminalis, vt ὅριος Θεός, apud Plut. in Num. & ὅριος Ζεύς, apud Plat. l. 8. de leg.

Ὅρια, ων, τὰ, terminus limes in plural. ὅρια, termini limites, fines. Xenoph. & Thuc. item fines ſtellarum ac propriè partes ſignorum, quæ ſtellis ſingulis diuiduntur, apud mathematicos.

Ὁρίζω, termino, finio, ſeu definio. Ariſtot. probl. ſect. 19. τοὺς ὁρίζοντας αὐτῶν κύκλους. ¶ Exponitur & conglomero, congemino, apud Ariſtot. l. 4. meteor. Item terminis circumſcribo, apud Demoſth.

Ὁρίζομαι, termino or finior. Thuc. l. 1. μέχρι μὲν οὗ τὴν ἡδονὴν ὁρίζεσθε ὑμῖν ἡ βραδύτης, item actiuè, & metaph. definio, do definitionem rei. Ariſtot. ethic. 3. c. 6. τὸν φόβον ὁρίζονται πρὸς τὴν κακίαν, item exiſtimo, cenſeo, metior. Idem eth. 1. ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡσυχίας, cenſent & aſtimant. Sic Plat. in Gorg. οὐ σῶστε καὶ μεγάλῳ ὁριζόμενος τὸ καλόν. item definio, i. ſtatuo, conſtituo. Dinarch. ὁρίζω μὴ ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, ſtatuẽs ſeu præſtituẽs, ſic dicitur ὁρίζεσθαι δίκαιον, ius ſtatuere, ſeu ius obſeruandum præſcribere, apud Dem. item exiſtimo, ſtatuo, cenſeo. Dem. Philip. 3. ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀνδρὶ Φωκέων δοῦναι ταύτης ἕνεκα αὐτὸν πολέμιον ὁρίζομαι, cum ego vobis belũ inferre exiſtimo. item finis loco mihi propono, ſcopum mihi præfigo. Plat. lib. 8. de rep. ἡ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν: quod democratia ſtatuit finem & bonum.

Ὅρισμα, τὸ, terminus, limes. Euripi. in Hecuba. item id quod apud nos ſtatuimus. Ioſeph.

Ὁρισμός, ου, ὁ, finitio, definitio. Ariſtot. poſt analyt. l. 2. & alibi. Eſt & ſchema rhetoricorum. item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth. 8.

Ὁριστῶν, ὧν, οἱ *ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant.* Poll. l. 9. item conſtitutor iuris & arbiter conditionum. Dem.

Ὁριστικός, ὁ, finitiuus, ſeu definitiuus, vt ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot. pro ipſa definitione. item ὁριστικά, Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicatiua.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. φ. οὖρον ἀρούρης, terminum regionis. Et in Plur. οὖροι, termini, limites, pro ὅροι, apud Herodot. Dicitur & οὖρα in plur. num. vt Il. ψ. Ὅσσα δ' ἔσσω οὖρα κατ' ὀμφαλὸν ἐσσόμενον πόλεν.

Οὖρια, Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè pro ὁρίζω, finio, termino, ſeu conterminus ſum, vt οὐρίζει πρὸς τὸν Ἀσίδιον Εὐρώτα.

Οὔρισμα pro ὅρισμα, terminus, limes.

Οὔρασις, Ὀρκ. Οὔρα, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄγχορος, & Ionicè ἀγχοῦρος, conterminus, vicinus. Suid.

Ἀμφιόρια, ας, ἡ, confinium iunctos habere terminos.

Ἀνθορίζω, contrariã definitionem facio, contrario modo definio.

Ἀνθορισμός, definitio, definitioni oppoſita, ἀνάλογον, apud rhetores. Hermog.

Ἄορος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, non finitus, infinitus, interminatus: vt ἄορος χρόνος, apud Thucyd. Item ἄορον, non diſtinctè dictum, ſeu ineptum. Aeſch. in Ctesiph. & Dem. Philipp. 1.

Ἀόριστος, infinitè, interminatè. Item non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Ἀορισία, ἡ, (q. d. interminatio) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ἀόριστος dicitur eſſe quod definitionis expers eſt. Dionyſ. Areopag.

Ἀόριστικός, ὴ, ὸν, indefinitiuus, qui indefinitè capitur.

Ἀόριστος, ου, vel ἀόριστος, ὁμαι, ὁμαι, indefinitus ſum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: vt ἀόριστος λόγος, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Ἀοριστάνω, incertus ſum, hæſito, indefinitè intelligo. Philop. in poſter. an.

Ἄπορος, qui abeſt à terminis. Soph. in Oedyp. tyran.

Ἀφορίζω, finio, termino: vt apud Polyb. τοῦ βιβλίου τούτου ἀφορίσομεν, hunc librum terminabimus. Item termino, i. fuis limitibus circumſcripcum diſtinguo & diſcerno. Exod. 17. ἀφορεῖς τὸν λαὸν ἐξῶν, conſtitues terminos populo illi per circuitum. Item ſeparo, ſecerno. Matth. 25. καὶ ἀφορεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα τὰ λοιπὰ τῶν ἐρίφων. Item conſtituo, definio & deſignatè dico. Ariſtot. eth. 3. ἀφορίζομεν τοῦτο τὸ ἐν τῷ ἐν τῷ ἀφορίσωμεν, prædicamus. Item deſigno, aſſigno, attribuo. Dionyſ. ad Demoſt. θυμῶ καὶ θυμῷ καὶ λόγῳ τὰ κατ' ἀξίαν ἀφορίζει. Item definio, do definitionem rei. Item aphorismos dico. Syn. ep. 115. ἀφορίζων τοῦ ἐνὸς ἔστιν ἐφ' ὑγιείας εἶναι μαρτύρα. ¶ Item extermino, excommunico, repudio.

Ἀφορίζομαι, terminor, limitibus diſtinguor & diſcernor.

Theophr.

Theophr. de caus. pl. 1. Item separor, secernor: vnde apud Arist. eth. 8. ἐστὶ δὲ φιλία μὲν πᾶσι τοῖς ἀλλοις ἀφωρισμένα, separata. Et act. separo, vnde ἀφορισμὸς τῶν λόγων τῶν τῶν ἀφ' ἑκάστου διαφορῶν, separans, distinguens. Itē designor, seligor. Arist. eth. 7. Item assignor, distribuor, Dionys. ad Dem. ἐπὶ δὲ ἀγγέλους ἐκεῖνον ἀποστέλλειν τοῦ κατ' ἀξίαν ἀφορίζεσθαι. Item definior. Plut. de fat. ὥστε ἀφωρίσθαι τὴν τύχην, sic definita est fortuna. Et act. definio. Themist. in 2. de anima. Itē finibus adimo à finib. alienis aufero. Isocr. χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίζεσθαι. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

Ἀφορισμένος, quod suis terminis descriptum & ab aliis seiatum est.

Ἀφορισμός, determinatio, distinctio, distincta rerum explicatio. Theoph. l. 3. de caus. pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ sunt sententiæ quæ breuissimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικὸς dictum sententiosum. Eust.

Ἀφορισμένως, determinatè, distinctè, seorsim, separatè. Aristot. in lib. περὶ ἑρμείας.

Διαφορά, diremptor, disterminator. Poll. (men.

Διορία, præfinita seu præscripta dies. Hes. Exponitur & discri-

Διορίζω, disterminо Themist. in 4. phys. ὁ διορίζων τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod disterminat à se inuicem tempus præteritum & futurum. Item distinguo, determino, diuido. Gal. ad Glauc. θυμῶ μὲν καὶ πάνυ σφόδρα αὐτὸ διορίσαι facile ea discernes. Item explico, explano. Plut. in Gorg. τὸ δὲ μοι σφόδρα διόρισον. Itē statuo, concludo, i. decerno & disputando concludo. Themist. 2. de anima παραβάλλω δ' ἴσως τι περὶ ψυχῆς ¶ Item extermino. Hesych. ¶ Exponitur etiam, censeo, metior, æstimo, apud Arist. in pol. διορίζειν οὐδὲν τὸ δίκαιον, nullo metiri seruū.

Διορίζομαι distinguor, disterminor, diuinor. Plat. in polit. Sic actiuè discerno, diuido. Idē in polit. πάμπολλα διορίζεσθαι μάτεω, artes multipliciter partientes. Item decernor & disputando concludor. Arist. an. pr. l. 1. c. 2. Et act. constituo, discepto Themist. περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίζεσθαι πρώτον. ¶ Item act. affirmo, constituo, i. pono, affero. Plat. in Parm. ἐὰν τις οὖν οὐδὲν ἔστιν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ διορίζῃ, si quis statuerit formas per se existere. Et in pass. apud Arist. pol. 4. Ἐτίμησαν δὲ διωρισμένον, centus statuti & constituti.

Διορισμός, distinctio, distincta rerum explicatio, determinatio. Arist. pol. 1. Exponitur etiam discrimen, apud Gal. in l. 1. ad Glauc. Item definitio. Proel. in Eucl.

Διωρισμένως, definitè seu seorsim, particulatim.

Διωρίζω. Ion. pro διορίζω, disterminо distinguo.

Decomp. Ἀδιόριστος, qui distinctus & explicatus non est indefinitus. Suid. & Hesych.

Ἀποδιορίζω suis limitibus finitum separo & segrego.

Προσδιορίζω, conditionem addo, & restringo verbis id quod simpliciter enuntiatum erat: vt apud Hermog. οὐδὲν τούτων προσδιωρισμένος ἐνεμείνατο: lex nihil horum distinxit. Προσδιορίζομαι conditionibus additis determinor, ad certam conditionem restringor. Aristot. in metaph. προσδιορίζω δὲ ἡμῖν καὶ τοῦτο τῷ προσθήκῃ εἰωθότα, circumscribatur & limitetur additis additamentis. Et actiuè determino conditionibus additis, Alex. in 5. topic. πολυτρόπως ἁμαρτάνουσι οἱ ἐν τῇ τοῦ ἰδίου λόγου ἀποδόσεσι μὴ προσδιορίζοντες καὶ τίνα τρόπον λόγου ἀποδίδοασι. Προσδιορισμός, circumscriptio verborum & determinatio, modificatio. In propositione sic etiam dicitur pars præcipua, significans quomodo prædicatum insit subiecto. Ἀπροσδιόριστος dicitur propositio illa in qua prædicati modus quo subiecto competit non est positus: seu quæ caret additamento limitante prædicatum subiecto conueniens. Mageir. in lib. περὶ ἑρμείας.

Διάστημα, terminus qui disci iactu comprehendi potest. Il. ψ. Et διαστήματα spatium quod quis disci iactu attingere potest. apud Hesych.

Ἐνόριος, qui definiri vis potest & terminari. Arist. met. l. 4.

Ἔνοιρος, qui intra terminos nostros est, vt ἐνόριος χώρος. Poll. l. 9. cap. 1.

Ἔξοιρος, siue ἔξορος, qui extra seu vltra nostros terminos est. Idem lib. 6. c. 43. Item qui exterminatus est è regione aut vrbe aliqua. Ἐξορία, exilium.

Ἐξορίζω, extermino, exilio multo. Arist. eth. 10. c. 9.

Ἐξορισμός, exterminatio, expulsio extra terminos, seu interdictio finium.

Ἐξόριστος, qui exterminatus est, exul. Dem. contra Mid. Et apud Poll. l. 9. c. 1. ἐξόριστον γίγνεσθαι, exulem factum esse.

Ἔπαυρα, τὰ, termini, fines, limites. Ionicè pro ἔσχατα. Hesych.

Ἐπαύρα, τὰ, exp. interstitia, intermalla. Il. κ. nominat singul. ἔσχατον, per metaplasmum, vt tradit Eust. quod vide in comp. et Οὖρος, custos.

Εὔοιρος, quem definire & suis velut terminis describere facile est. Arist. meteor. l. 4.

Ἐφόριος, ὁ ὅρος, cui in finibus est, finitimus. Τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra vrbem, finitima & contermina vrbi. Poll. l. 6. c. 21. Et στῆλη ἐφορία, columna terminalis quæ in finibus regionis aut agri alicuius ponitur, apud eundem l. 9. c. 1.

Ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu fines. Demosth.

Καθορίζω, definio. Hesych.

Μεθόριος, contermino, confinis: item qui duas res vtuti terminus dirimit & diuidit: vt μεθόριος, γῆ, regio contermina. apud Thu. l. 2. & μεθόριος νεφέλη τὸ διεκόπτον, ἡ τῆς διακοσμήσεως nubes tanquam discrimen interiecta. apud Phil. de vita M. l. 1.

Μεθόριον, τὸ, confinium. Plut. de def. orac. & Herodian. l. 6. Item interstitium disterminans res quasilibet à se inuicem. Philo de vita M. l. 3.

Μεθορίζω, confinis sum. Exponitur etiam, participio. Hesy.

Μεμορίζει, minoribus terminis finire. Vide & comm. ab Ouid.

Μεζόριον, Ion. pro μεσόριον, terminus seu limes inter duas regiones medius & eas determinans.

Ὅμορος & Ionicè ὁμόριος & ἔμορος, conterminus, confinis, finitimus. Isocr. τὸ ὁμόρων ἐπαρχεῖν, finitimis imperare. Τὸ ὅμορον, confinia. Thuc. l. 6.

* Ὁμορίων, & Ion. ἐμορίων, confinis seu conterminus sum. Plut. in Publ. ὁμορίων χωρίων ἀλλήλοις, illi finitimum prædium.

Προζόμορος, (decomp.) idem.

Παρορίζω, fines meos egredior alienum agrum vsurpando: vel simpl. fines meos & limites transilio. Epig. l. 2. Κἢν μίαν ἡμέρας σταλῶν ἄλλος παροριζῶν.

Παροριστής, ὁ, qui fines meos egrediens alienum agrum vsurpat, qui fines suos transilit. Ibidem.

Περιορίζω, suis finibus limitibusque circumscribo. Luc. de salt. τούτῳ δὲ τῷ ῥήματι ἀφορίσθαι, ἢ ἀρχῆς ἢ πολυμαθείας. Item extermino, exilij locum præscribo. Plut. in apophth. & Aristo. po. 6. c. 4. ¶ Suid. & Hesych. exp. etiam, animo & mente quasi circumscribendo cognosco.

Περιορισμός, circumscriptio: propriè quæ fit limitibus & terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur ipsi limites agrorum quibus circumscripti sunt & definiti. Plut. in Num. ¶ Item exilium. vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari, can. 7. concil. Sardic.

Περιόριστος, limitibus & terminis suis circumscriptus. Hesyc.

Ἀπερίοριστος, (decom.) qui circumfinitus non est, non terminatus.

Προορίζω, præfinio, prius definio, prius constituo. Act. Apost. c. 4. πεῖραι ἃς ἡ χεὶρ σου καὶ ἡ βουλὴ σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. Sic Rom. 8. οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, quos præfinuit, hos & vocauit.

Προορίζομαι, prædefinior. Eph. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν. Item act. oppignerationis seu hypothecæ notam apponor. contra Onetor. δισχιλίων προορίσω τοῦ οἰκίου.

Προορισμός, præfinitio, prædestinatio.

Πρόζορος, conterminus, affinis. Poll. 9. Pro eodem Ionicè dicitur πρόζυρος, ab Herodoto.

Προζορίζω, addo finibus imperij. Item præfinio: vt προζορίζω χρόνον. Plut. in Lycurg. & pass. προορίζομαι, addor finibus imperij, apud Strab. & eundem Plut. in Cic.

Συνόρος, conterminus, confinis Aristot.

Συνορία, confinium. Suid. Συνορέω, conterminus sum.

Συνορίζω, confinio iungo, confinia facio, diremptæ copulo. Arist. in 3. de coelo.

Τηλωρός, cuius termini procul sunt, longinquus. Apol. lib. 2. Arg. & Eurip. in Oresl.

Ὑπερόριος, qui vltra seu extra fines est: vt ὑπερόριος πόλεμος, bellum quod extra fines geritur, apud Dem. & ὑπερόριοι ἀκροπολεῖς, apud Thuc. 4. Dicitur & ὑπερορίας φέρειν, pronuncere extra fines, apud Suid. ¶ Item externus peregrinus. Suid. Item exul, profugus extra fines.

Ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines. Pla. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόμενον. Sic Chryf. τὴν λίγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν καθίστασιν, quid loquor de exilio? Sic dicitur πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταπεμπόμενοι, exterminati, exilio multati, & ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι, ab exilio reuocari, apud Plut.

Ὑπερορίζω, extermino, limitibus & finibus meis expello. Poll. lib. 9. c. 1.

Ὑπερορίζομαι, exterminor. Greg. & Æschin.

Ἄρεστον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀρόω, vide in Ὄρω. Ὀροφὴ, &c. in Ἐρέφω.

-ΟΡΠΗΞ. κος ὁ, ramus seu surculus ex radice arboris enatus: flolo. Il. φ. ὁ δ' ἱστοῦν ἱξῦ χαλεῷ Τάμνε νέας ὀρπηκας ἐν ἄρμασι δίνεσι θῆσι. Hesiod. ὀρπηκα appellat virgā aculeatā quo boues incitārint. Eur. Χαῖρε λαβὼν ὀρπηκα βοῶν ὀξὺν νώτων ἐπαυρ. Eurip. verò Hippol. ὀρπακα, seu ὀρπακα. Doricè, taculē ex ramo teteti & rectoporro θεῶν ὀρπακα κτενεῖ θαυμαζοῦσ' ἐν ἀβρᾷ χαίτᾳ ξανθὰν ἐν βόσκοις θεσσαλὸν ὀρπακα σπάλλουσ' ὀξὺν ἐν χερὶ βίλος. Alij quoque rami ὀρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut media: vt apud Theoc. idyll. 7. Ὀρπηκες βρυόλειοι καθεβεβήκεσι ἁπαξ. Nicand. dicit etiam ὑπερθὲν ὀρπηξ, in Ther. * ἀπὸ τοῦ ὀρθῶς ἢ ὀρνύειν εἰς ὕψος. Etymol.

-ΟΡΡΟΣ. ν. ὁ, pro accentu significationē mutat. Nā ὄρρος oxyton significat serum lactis: seu vt Hesych. habet, τὸ ὑδατῶδες καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῦ γαλακτος. * ὅλον δ' ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ. Arist.

ſtot.an.l.3. c.20. πᾶν γὰρ γάλα ἰχῶρ ὑδατώδη, ὃ καλοῦσι ὀρρός Dicitur etiam de aliis: vt apud Plat. in Tim. ἰχῶρ, ὁ αἷμα τῶν ὀρρός. Item de pice. apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2. In hac ſignificatione ſcribitur & ὀρός, οῦ, ὁ. quod Euſt. ἀρίω deriuat, facto inde ρόος & tranſpoſitis literis mutatoque accentu, ὀρός, vt ſit τὸ τῆς γάλακτος ῥοῶδες, τὸ μὴ πεπυκνωμένον εἰς τυρόν. Sic Od. 1. πᾶσιν δ' ὀρὸς ἄγγεα πάντα. Παυλοί τε σκαφίδες τε. Et Od. ρ. Καί κεν ὄρον πίνων, μεγαλίζω δαιτυμονιήν θεός.

Ὀρρός, autem paroxytonon dicitur illa velut linea, quę ſerotam medium interſecans per τεῦχος vſque ad annum tendit. Gal. in lex. Hippocr. ὄρρον dicit eſſe ſacri oſſis extremum, idq; etiam ὀρρωνύχιον nominari. Ariſtoph. in Ran. ἐγὼ δ' ἐ τ' ἀλλοῖον ἄρχομαι τῷ ὄρρον. Pro eodem ſcribitur & ὄρος, teſte Euſt.

Deriuata ab ὀρός.

Ὀρόδης, ὁ ἡ ἡ, ſerouſus, ſero. vt ὀρόδες γάλα, apud Theop.

Ὀρόω, ſeu ὀρόω, in ſerũ conuerto in ſeroſam qualitatem muto: Vnde paſſ. ὀρῶμαι ſereſcere, ſeu in ſerum abire, apud Ariſt.

Οὐρός, Ionicè dicitur pro ὀρός.

Compoſita.

Διορόω, ſiue διορόω, ῶ, idem quod ὀρόω: vnde in paſſ. apud Ariſt. διορῶν τὸ γάλα.

Διόρωσις, conuerſio in ſerum. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐξορόζω, ſerum exprimo. Heſych.

Deriuata ab ὄρρῳ.

Ὀρρώδης, ad caudam vſque protenſus. Gal. in lex Hippocr.

Ὀρρωδέω, metuo timeo: ὡς τὸ τὄρρον ἐδέοιεν accidit enim iis qui metu percelluntur vi circa ὄρρον ſudent, vt tradit Heſy. itidemque ſchol. Ariſtoph. nec non Euſt. qui dicit ſumptam metaph. ab animantibus quæ in metu caudam ſubter femore contrahunt. Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, i. φοβοῦμαι. Eurip. in Hec. Πατὴρ γὰρ ἐξέπεμψεν ὀρρωδῶν θανεῖν. Dem. ad Philip. ep. χρὴ μὴτ' ὀρρωδεῖν ὑμᾶς τοὺς ἐκείνου δ' ὠφέλει μὴτε ἀξιοῦν ἀντιβολεῖν πρὸς αὐτόν. Scribitur & ὀρωδέω vnico ρ, teſte Euſt.

Ὀρρωδία ſiue ὀρωδία, ἡ metus, timor. Eur. in Phœn. & apud Thuc.

Ὀρρωδίως, non ſine metu, meticuloſè. Heſych.

Compoſita ex ὀρρωδέω.

Ἀρρωδεῖν, non metuere, non expaueſcere. Euſt. ex Erennio ſcribit α priuans huic verbo meſſe, quamuis ipſe ſentiat ἀρρωδεῖν dici pro ἐρρωδεῖν ſicut ἄρπαξ & ὄρπαξ pro eodem ſumũtur.

Ἀρρωδία, metus, pauor idem cum ἐρρωδία.

Decomp. Καταρρωδέω, ῶ, extimeſco, metu conſternor. Herodot. Ὑπερρωδέω, metuo ſuper: vel ſupra modum metuo. Herodot. ὑπερρωδέω τὴν Ἑλλάδα.

Καταρρωδέω, idem quod ἐρρωδέω.

Ὑπερρωδέω, aliquatenus metuo & horreo. Plut. in Pericle. καὶ πολλαχῇ ἂν ἴδοι ἀνὴρ εἰ μὴ τὸ τῆς φύσεως ὑπερρῴδει κακόν.

ΟΡΤΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, pullaſtra vel gallina. Nicand. in Alexiph. εἰδίσιν ἀλίγκια τοῖσδε βόσκας Ὀρτάλις αἰχμητῆρσιν ὑπόλυνθεῖσα νεοσσοῖς Ἔκβαλον.

Ὀρταλιχός, ή, ό, dicitur & de pullo adhuc implumi, apud Theoc. idyl. 13. & de gallinaceo maturæ ætatis, apud Ariſtoph. in Acharn. & apud Athen. l. 14 Nicander pulliaſtram etiam ſeu gallinam appellat ὀρταλιχίδα in Alexiph.

Ὀρταλιχίδες, idem quod ὀρταλιχός. Nicand.

Ὀρταλίζω, incipio explicare alas ad volatum more implumium auium & metaph. incipio in altum ferri. Vide ſcholiaſt. Ariſtoph. in Equit.

Ἀνορταλίζω (comp.) idem quod ὀρταλίζω. Ariſtoph. in Equit.

ΟΡΤΥΞ, υγος, ὁ. coturnix. Xenoph. εἰτε ὄρτυγες καὶ εἰ πέρδικες ὅσαι τῶν γῆς θηλείας φωνῶν φερόμεθα. Item herba φαχυνόδης, teſte Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 10. & Plin l. 21. c. 17.

Ὀρυγή, ὄρυγμα, vide in Ὀρύσσω.

ΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum ſeu frugum, vt olyra Dioſcor. l. 2. c. 117. Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 5. μᾶλλον δ' ἀποίρκοι τὸ καλούμενον ὄρυζον, ἐξ οὗ ἡ ἄλφιτα. Φύεται δ' ὅμοιον τῇ ζειᾷ καὶ φύλλοις ὅμοιον ἔχει φύλλοις, δ' φυόμενον ὁ τῶν ὄφεων ὅμοιον ταῖς αἴραις. Vide & Plin lib. 18. c. 7.

ΟΡΥΜΑΓΔΟΣ, οῦ, ὁ, ſtrepitus, fragor, tumultus. Propriè in montibus, quum ligna ſcinduntur. Od. 1. (de Cyclope faſcem lignorum ante antrum deiiciente) Ἔκτοθεν δ' ἀντρόιο βαλὼν ὄρυμαγδὸν ἔθηκεν. Et Il. π. Τῶν δ' ὅστε δρυτόμοιο πάρ' ῥῶν ὀρύσσωμεν ὄρυμαγδὸς ἵκηται Οὔρεος ἐν βήσσῃς· ἑκάτερθε δέ τε γίνετ' ἀκωή. Dicitur & generaliter de quouis ſtrepitu. Il. φ. de Scamandro ὁ δ' ἐσιδὼν ῥέον ἵπετο μεγάλῳ ὀρύμαγδῷ. Et Il. ρ. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ὀρύμαγδός. Et Il. ε. & θ. πολὺς ὀρύμαγδος ὄρωρε.

ΟΡΥΣΣΩ ſeu ὀρύττω. F. ὀρύξω, praet. ὤρυχα & Att. ὀρώρυχα. fodio. Il. κ. Ἔκτοθεν ἦ θαθείαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον. Xen. pæd. 7. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θηκίδα τῷ τελευτήσαντι. Thuc. l. 2. ἐπόνουν ἐν τῇ πόλει ὀρύσσοντες, fodio cuniculo. Item defodio, facta foſſa demitto. Xen. in Œcon. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Soph. in Aiace, Γαῖας ὀρύξας, in terram defodiens: vbi ſub. κατὰ. Item perfodio, pertundo. Athen. l. 2. πολὺ λεπτὸν ὀρύττων δόπτοδ' ἐν ἑκατὸν κέρατα. Item circũfodio. Theophr. hiſt. pl. lib. 6. (de laſerpitio) καὶ τὰ ἰδία καὶ διαφέροντας φρέατα, ὅτι φασὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπέτειον.

Ὀρύσσομαι ſiue ὀρύττομαι, fodior, effodior. Herodian. lib. 2. πάλιν ὀρυττόμενον ἀλλ' ἐν ἀνεμείμενον ὑδωρ εἰσιόμενον.

Ὄρυγμα, τὸ, foſſa, fouea. Xen. in Cyneg. & pæd. 1. Peculiariter ſic dicebatur Athenis fouea in quam ſontes conijciebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις, εως, ἡ. foſſio, foſſura. Suid.

Ὀρυξ. q. d. foſſor. Heſychio eſt λαξευτὴν σκαλῶν, vel σκαφέα εἶδος. Item piſcis quidã & animal quadrupes quod dorcadem colore refert, de quo Ariſt. & Ælian.

Ὀρυκτὴρ ῆρος, ὁ. foſſor. Philo de mundo.

Ὀρυκτός, ή, ό, foſſus: vt τὰφος ὀρυκτός. Il. 1. & apud Plut. Item qui fodi ſeu effodi ſoler, foſſibilis. Dioſc. l. 5. c. 126.

Ὀρυχή, foſſio, foſſura. Plut. Sympoſ. l. 4. probl. 5. Item roſtrum ſuis, quo fodit & vertit terram, apud eundem ibid.

Ὀρχατός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſit.

Ἀνορύσσω ſiue ἀνορύττω, refodio, quod defoſſum erat refodio, ei ruo è terra. Plut. in Ageſil. ἐκέλευε μὴ τὰ νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὰ λέγειν μᾶλλον ἀπὸ τοῦ καθορύττειν.

Ἀνορύσσομαι & ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc. ἀνορυχθῆναι θεωρὸς ὑπὸ τὰ Ἑρμαῖα λίθινον.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, è contrario fodio, ſeu hoſtium cuniculos tranſuerſis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, ſeu ἀποορύττω, defodio.

Ἀπόρυξ, canalis ſub terra foſſus ad ducendã aquam. Item propago, in vite, i. palmes vitis vitulus, qui in terram defoditur, vltima tantùm ſui parte extante, vt noua inde vitis pubulet. Ezech. c. 17. ¶ Ἀπόρυξ, ab Heſych. exp. ſciſſura ſine fiſſura.

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thu. l. 2. διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους, perforatis & perfoſſis parietibus. Metaphoricè etiam in paſſ. voce ſumitur. apud Dem. in Philipp. οὕτω κακῶς διακείμεθα καὶ διωρύγμεθα, ita perfoſſi ſumus, ſeu deſtructi.

Διόρυγμα, τὸ, foſſa per aliquem locum ducta.

Διορυχή, foſſa. Plut. in Fab.

Διορυχεῖον, foſſio *proprie parietum*. Suid.

Διώρυξ, foſſa, idem cum διόρυγμα. Heſych. Item canalis. Theophr. l. 4. Exponitur etiam cuniculus, apud Strab. l. 5.

Διορυχθὲς, ὁ, ἡ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio, vt ἐξορύξαντες τοὺς ὀφθαλμούς, effoſſis oculis. Plut. in Artox. Ἐξόρυξις, effoſſio.

Κατορύττω, defodio. Plut. in probl. Rom. δύο δὲ ἄνδρας δ' ἐν γυναικὸς ζῶντας κατώρυξεν. Ariſtop. in Plut. Εὐθὺς κατώρυξ' με κὴ τῆς γῆς κάτω. Sic Hermog. κατορύττειν χρυσίον, defodere & terra obruere aurum. Exponitur etiam, humo, ſeu ſepelire vnde paſſ. apud Athen. lib. 3 ex Archeſtr. κατορυχθῆναι σταδίους ἀναριθμοὺς.

Κατορυχή, ὁ, defoſsus ſeu deſoſſio, ipſa actio defodiendi. Item id quod defoſsum eſt. Heſych.

Κατορυκτός, defoſsus. Suid.

Κατώρυξ defoſsus: vnde λίθοις κατωρυχέοις, lapidibus in terram defoſſis. Od. κατωρυχέοις λίθοισι. Od. 1.

Κατώρυχος, ὁ, ἡ, idem quod κατώρυξ.

Dec. Παρακατορύττω, iuxtà defodio.

Συγκατορύττω, vnà defodio. Luc. καὶ τὰ ἄλλα κόσμια συγκατώρυξαν, vnà inhumãrunt.

Ὑποκατορύττω, ſub terra defodio. Ὑποκατώρυχος, defoſsus terra. Theophr. de cau. pl. l. 5. c. 15.

Παροορύσσω, fodio iuxtà.

Περιορύσσω, circumfodio. Theophr. de cau. pl. l. 5. c. 6.

Προορύττω, fodio antè, præfodio.

Ὑποορύττω, ſubt. fodio, ſuffodio. Item cuniculos apo. Luc. de calumn. ὑποορυττόντες καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιροῦντες τοῦ ἱεροῦ, ſubruo & euerto. Chryſ. comm. in ep. ad Rom. τὸν λόγον ὑποορύττειν.

Compoſita ſine præpoſitione.

Γεώρυχος, ὁ, qui terram fodit, ſuffoſsor.

Γεωρυχέω, ῶ, ſuffodio, cuniculos fodio. Herodot.

Μιλτωρυχός, mini j ſeu rubricæ effoſsor. Poll. l. 7. c. 23.

Μιλτωρυχία, mini j effoſsio, apud eundem. Item locus in quo effoditur minium ſeu rubrica. Euſt.

Νεωρυχής, ής, ὁ, ἡ, recens foſsus. Nicand.

Ῥιζωρυχός, radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζωρυχέω, radicem effodio. Plut. περὶ ἀδυμίας.

Ταφρωρυχός, vallorum effoſsor.

Τειχωρύκτης ſiue τειχωρυκτής, ὁ, murum perfodiens vt in ædes ingredi poſſit & furari, effractor, effractarius.

Τειχωρυχός, idem. Plat. polit. 1. & Ariſtop. in Pluto.

Τειχωρυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τειχωρυχέω, parietẽ effringo. Ariſt. eth. l. 1. & Luc. in ſomn.

Τειχωρυχεῖον, τὸ, foramẽ parietis: vt τειχωρύχεια γαλῆς, apud

apud Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβωρυχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum. Theophylact. epist. 17.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperiovt sepulchra deprendes. Aristot. & Synes. ep. 143.

Φρεατοῤῥύτης & φρεατωρυχος, putei seu puteorum fossor, puteanius. Dicitur & φρεορύελος, & φρεωρυχος, apud Theophylact. ep. 24. & Plut.

Φρεωρυχέω, & φρεωρυκτέω, puteum seu puteos fodio. Plut. & Χαλκωρυχεῖον, ου, τὸ, ærifodina, æraria. Plut. sympos. 3. (Suid. Χρυσωρυχος, auri effossor.

Χρυσωρυχεῖον, aurio dina: locus in quo aurũ effoditur. Strab. l. 3.

Ο Ρ Φ Α Ν Ο Σ. ου, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus: vt ὀρφανὰ τέκνα. Hesiod. in Erg. υ - αἱ ἢ λοίσθου τε Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι. Æsch. in Cresph. ἀφῆκε κἀκείνους τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῇ πολέμῳ τελευτήσαντες. Interdum additur genit. πατρός, vt in epitaph. Dem. ὀρφανοὺς γονέων ἔθηκε πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus: vt apud Plat. de leg. lib. 5. ὀρφανὸς παιδὸς καὶ ἑταίρου. Metaphoricè apud Greg. ὀρφανὰς τῶν φαλαγγίων σχίσεις. Dicitur & ὀρφανὸς οἶκος, apud Eurip. & ὀρφανικὸς βίος, apud Plat. * Etym. ab ὀρφνὸς, deducit, id est σκοτεινὸς. idemque Hesyc. ὀρφνία. exp. νυκτερινὴ & σκοτεινή, addens hinc ὀρφανὸν dici τὸ ἐν σκότει ὄντα.

Ο'ρφανικός, ή, ό. pupillaris, ad pupillum seu pupillos pertinens: vt ὀρφανικὰ συμβόλαια. Plato de leg. interdum idem quod ὀρφανός. vt Il. ζ. Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θοίνης χήρῳ τε γυναῖκα.

Ο'ρφανία, ἡ, orbitas. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

Ο'ρφανίζω, orphanum reddo, parente seu parentibus priuo. Euri. in Orest. Πολλοὺς δ' ἀμοῖρον βίον Ὀρφανίσας τλήμων. Et gener. priuo: vt in Epigr. πενθήματος ὀρφανίσας, spiritu priuauit. ¶ Itẽ pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ο'ρφανιστής, οῦ, ὁ curator pupillorum, tutor. Soph. in Aiace.

Ἀπορφανίζω, (comp.) idem quod ὀρφανίζω. Ἀπορφανίζομαι orbor, priuor. 2. ad Thess. c. 2. Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Ο'ρφανεύω, idẽ quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eur. in Alcest. Πάνυ γὰρ οὖν σε φροντιστὴν αἰτήσομαι Τεὸν ὀρφανεύσαι τέκνα.

Ο'ρφανεύομαι, orphanus fum: seu orphanus curor, Eurip. in Hippol. Ἐρημος εἶμι καὶ ἐγὼ τέκνων ὀρφανεύομαι.

Ο' Ρ Φ Ν Η, ης, ἡ, & ὀρφνα. Doricè tenebræ obscuritas. Aristoph. in Ran. ἀνὴρ νυκτὸς κελαινοφαοῦς ὀρφνᾳ. Theocr. id. 25. πᾶσαν ἐπλήσθη πᾶλαι ὀρφνᾶς. * Etym. dedocit ἀφὸ τοῦ ὀρφνοῦ, tego.

Ο'ρφναῖος, ου, ὁ, tenebrosus, obscurus, seu niger, ater. Il. κ. & Od. ι. Νυκτὶ δὲ ὀρφναίῃ. Ὀρφναία, siue ὀρφναίη, accipitur etiam substantiuè pro ὀρφνη. vt apud Eurip. in Supplic. ἐκκαθίστασο δὲ ὀρφναίας, per tenebras seu per noctem. Sic Apollon. Arg. l. 2. Ὀρφναίῃ νύκτι.

Ο'ρφνιος, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

Ο'ρφνώδης, ες, ἡ, ἡ, idem apud Hippocr. in progn.

Ο'ρφνός, ή, όν, idem.

Ο'ρφνος, idem, de colore plerunque dicitur, pro ater, pullus: vt ὀρφνοῦν χρῶμα apud Plat. in Tim. Et ὀρφνὴ ἐσθής. Poll.

Ο'ρφνίον & ὀρφνίη, pulla seu atra vestis. Hesych.

Μορφνός, idem quod ὀρφνός, pleonasmo τοῦ μ. obscurus, tenebrosus. Suid. Item flauus vel fuluus. Hesych. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam. Apud Arist. hist. anim. l. 9. c. 32. Homer. Il. ω. αἰὲν ἄρ' ἔνθ' ἐλεεινὸν ἀποτίλων Μορφνὸν ὀρνιθοτόμον, ἐν δὲ κίρκον καλέουσι. & Hesio. in Asp. μορφνοῖς φλεγύαις καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.

Ο'ρφνός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμόρβος, & ἀμορβός, media nox quasi ἀμορφνός & ἀμόρφνος. Ety. Scribitur & ἀμέρβος, pro eodem, apud Suid.

Δυσόρφνα, nigra obscura, tenebrosa. Hesych.

Ἀμόρφνος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο' Ρ Φ Ο' Σ, & Atticè ὀρφός, orphus piscis est apud Arist. hist. an. l. 5. c. 10. & l. 8. c. 12. & Athen. l. 7. vbi ex Dorione tradit τὸν ἰχθὺν ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφανικόν. Et Aristoph. in Vesp. Ἢν μὴ φιλῶσι τὴν ὀρφὸν, μιμοῦμαί σ' ἐγὼ μετ' ἐλθών.

Ὀρχαμος, vide in Ἀρχὴ principatus. Ὀρχατος, in Ὀρχος.

Ο' Ρ Χ Ε Ο Μ Α Ι, οῦμαι, F. ήσομαι, saltro, tripudio. Aristop. in Plut. ὀρχούμενοι καὶ σκιρτῶντες καὶ χορεύοντες. Athen. l. 4. ἐν τῷ δόρατι φορεῖν ὁπλα ὀρχούμενοι, in armis saltabant. Interdum cum accusa. iungitur: vt apud Plut. symp. 9. ὠρχήσατο πολλὰ τῶν ποιητικῶν τινὰ ποιήματα. Dicitur & ὀρχεῖσθαι πρόσωπον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. & Epigr. l. 2. ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Nioben repræsentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι & ὀρχοῦμαι, vsurpabantur pro moueri & mouere, testu Athen. l. 1. Itẽ ὀρχοῦν, apud Plat. significat, saltare facio, in altum à terra eleuo. * Eustath. ὀρχέομαι ab ἐρέω deriuari ait, per syncopen quod motionem quandam manuum & pedum id verbum significet, & ὀρχοῦμαι etiam pro mouere seu moueri à veteribus sit vsurpatum. Alij κατὰ τοὺς ὀρχοῦς, i. vineatum ordinibus, quòd in iis primitias Baccho offerentes choreas ducere soleterent.

Ο'ρχηθμός, οῦ, ὁ, saltatio. Il. ν. πόρε δὲ Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἐρατεινῆς ὀρχηθμοῖο. Od. θ. Παῦε γὰρ ὀρχηθμοῖο καὶ ἀοιδῆς.

Ο'ρχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp. 7. μετὰ δὲ τὴν ἐν ῥυθμῷ, καὶ ὄρχησιν καὶ ᾠδὴν ἐφεξῆς ἀναδοθεῖσαν τῶν ἀθήνησιν ἐπὶ τῷ χαίρειν τῆς ψυχῆς, ἀπορεῖν ὄντας τὸ ἀνόητον καὶ γαργαλίζον.

Ο'ρχηστής, οῦ, ὁ, saltator. Il. ω. ὀρχηστὴς τε χορεύσειν ἄριστοι. Sic & Il. π. apud Aristot. de poet. & Luc. de salt.

Ὀρχηστικός, ή, όν, saltatorius, vt ὀρχηστικὴ σχέσις, apud Luc. de salt. & ὀρχηστικὴ ἐγκράτεια, saltatoria manuum flexibilitas. apud Plut. de discern. adul. & amic. Et ἡ ὀρχηστικὴ sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη ars saltatoria, & apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet, saltator. Plut.

Ὀρχηστήρ, ῆρος, ὁ, saltator. Il. σ.

Ὀρχήστρις, ιδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocr. de pace. Suid. etiam est ἡ παλαίστρα.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, saltandi ars, vel ipsa saltatio. nom. Od. α. & σ. & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀνορχέομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter, salto.

Ἀντορχέομαι, vicissim salto, contrà salto.

Ἀπορχοῦμαι, οῦμαι, desalto, i. per imperitiam saltandi perdo quod affectaui & popposci. Herodot. in Erat. Ἀπορχοῦμαί γε μὴν τὴν γάμον, altando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, per salto vsque ad finem salto, seu desalto. Aristop. in Vesp. διορχησόμεθ' ὀλίγον ὕστερον, aliquantò post desaltaturi. Item peritia saltandi cum aliquo certo: vt apud eundem ibidem, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐσθάδ' εἰσίτω.

Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. apud Plut. in lib. de Herodot. cacoethia, cum accusat, construitur: vt ἐξορχεῖσθαι τινὰ ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ Ἐξορχοῦμαι δὲ καὶ μυστήρια, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda & prodo mysteria, apud Luc. de salt. & Dionys. Areop. quasi extra salto, seu saltationes in sacris tribus solùm vsitatas foras effero.

Ἐπορχέομαι, insulto. Appian.

Καθορχοῦμαι, saltationibus demulceo. Luc. de salt. καὶ φίλον ἔτι μαίνομενον τοῖς ποδῶν θυμέσι καθορχούμενος. Et apud Greg. καθορχεῖσθαι τῷ θυμῷ φαυλοτέροις καὶ ἀνδρογυνώδεσι λυγίσμασι, spectatores multimatris atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Καθορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicuius salto. Greg. Exponitur & passiuè, saltationibus afficior, apud eũdem, τοῖς ἀπὸ τῆς σκιωνῆς αἰσχίστοις καὶ ἀνανδρόταταις τε καὶ κατορχούμενος, elatus per tibiarum & saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχέομαι, circumsalto.

Προορχέομαι, præsilio.

Προορχεστήρ, ῆρος, ὁ, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, vt testatur Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto apud Plut. de aut.

Ὑπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potiùs choro choreas ducenti quasi subsalto.

Ὑπορχήματα, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus subsaltans choro ducenti choreas, saltabat. Lucian. de saltat.

Ὑπορχηματικός, ή, ό, qui pertinet ad cantilenas saltationum ὑπορχημάτων, saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eust. Item ὑπορχημαλιά, vna ex tribus saltationib. quæ fiebant ad lyræ carmina seu liricam poëtin. Athen. l. 14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

Ο' Ρ Χ Ι Σ. εως, ὁ, testiculus, seu testis. Aristop. in Neb. τοὺς ὄρχεις ἐξέλεψεν καὶ φ φορυτῷ δ' κεφύτευσεν. Arist. de gen. anim. l. 1. c. 21. οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ἔκτοθεν τοῖς ἔνδον. Poll. 2. ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω κεφαλὴ, τὸ δὲ κάτω, πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomẽ: de qua Diosc. l. 3. c. 141. & Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. ¶ Item genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam piscis esse apud Plin. l. 32. c. 11.

Ὀρχείδιον, siue ὀρχίδιον, testiculus. apud Suid. & Diosc. loco citato.

Ὀρχίον, idem cum ὄρχις, teste Galen. in lex. Hippocr.

Ὀρχίλος, orchilus: auis quæ & σαλπιγκίτης dicitur, teste Hesyc. Noctuæ inimicam esse tradit Arist. hist. an. l. 9. cap. 1. schol. Aristoph. dicit esse paruam auem & libidinosam, dictam ἀπὸ τοῦ ὄρχεως.

Composita.

Ἐνόρχις, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc.

Ἐνόρχης, seu ἐνορχος, pro eodem. Il. ι. & apud Theoc. id. 3. item apud Aristoph. in Equit. & Auib.

Ἑνόρχης, qui vnicum habet testiculum. Cyril.

Κυνόρχης, canis testiculos referens. Hesych.

Λαγῶόρχις, qui magnos testiculos habet. Etym.

Μονόρχις, qui vnicum testiculum habet. Leuit. 21. & Hippiatr.

Ὀρχίς, seu ὀρχόρνις, species quædam accipitris, apud Athen. l. 7. & Arist. hist. an. l. 9. c. 36. ¶ At ὀρχίς, herba quæ & ὄρχις. Pau. Ægin. l. 4. c. 25. Item herbæ nomen de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9.

Ὀρχοπορνίς, itidem accipitrum genus, apud Aristot. l. 9. c. 36.

ΟΡΧΟΣ, ὁ, planta ordine positæ, plantarum ordo: item hortus teste Helych. Item ordo vitium. Od. η. Ἔνθα ἢ κοσμῶνται φυτοσπεῖ κείαν ὄρχον Πανθίαι ἠφύσσον. ἐπεὶ τρὶς γαίεται ἄμα. Et apud Hesiod. in Asp. ἠΐθέων βίστους μεγάλων ὑπὸ ὄρχον Βοιωτῶν φύλλοισι. Sic Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5. φυτεύουσι ἢ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὸ κατ' ὄρχεις, per ordines, ordinatim. Schol. Theo. ἀντὶ τοῦ ὀρυχεῖον, derivatum vult quasi ὄρυχος ideoque esse dicit foveam in quam imponitur planta vel pulmentum. Sunt qui ab ἔρχομαι derivent, quoniam δι' αὐτοῦ ἔστιν ἔρχεσθαι alij ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως.

Ὄρχατος, η, ὁ, idem quod ἄρχος. Od. η.

Ὀρχίομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μετόρχιον, (comp.) interstitium quod est inter arborum seu plantarum ordines. Columella interordinaria appellat. Aristoph. in Pace, ἢ καλῶς αὐτῷ κ' ἀπαλλαξειεν ἂν μετόρχιον.

ΟΡΩ. F. ῥῶ, vel ῥόω, excito, concito. Il. Νῦσον ἀνάγρα τὸν ὄρσε καλεῦ. Odyss. δ. Τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὄρσε γ. ἔαρο. Il. δ. φυλόπιν ἀμφὶς ὀρώρει.

Ὀρόομαι, excitor concitor, surgo. Il. η. Νύκτ' ὑπὸ τεύ δ' ἐλελιζόμενος δ' ἐφ' Ἀχιλλεύς. Hinc & imper. ὄρσο pro ὄρσεο (ob metri gratia inserto) Od. ζ. Ὄρσο νῦν θ' ἔξεστι πόλιν δ' ἴμεν. & Il. ω. Ὄρθ' Θέτι καλέω Ζεύς σε pro ὄρσο dicitur etiam ὄρσον. Il. β. Præt. med. ὄρωρα & transpositis literis ὄρορα actiuè & passiuè vsurpatur. Actiuè. Il. β. Τῷ μὴν τ' δ' ὄρετ' νότος τε Ὠρίων ἐναίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Passiuè. Il. γ. ἕνεκα νείκεος ὄρωρεν, cuius causa bellum excitatum est. Sic & Il. α. & Il. ω.

Ὄρμυ, per syncopen pro ὀρόμυ, concitatus, qui citato impetu fertur. Il. λ. Ὡς ἔλκεον Τρῶας φάλαγγας ὄρμυ. Ilia. φ. φλόγα κακάματον πῦρ Ὄρμυν ἐξ φόνου. ¶ Item caulis brassicæ apud Attico, διὰ τὸ ἐξηρμένον καὶ βλαστάνειν, teste Eust. & Athen. l. 1. & Poll. l. 1. Dicuntur tamen ὄρμυα quælibet quę caulem emiserunt & iam defloruerunt, teste Suid. & Hesych. Hinc ὀρμυόεις, εντος, ὁ, qui caulem iam emittit poll. florem amissum apud Nicand. in Ther. καὶ ὀρμυόεντα λύκαιον. Et comp. ἐξορμυόω, defloreo, caulem amitto, Soph. Καὶ ξηρμυόεν κ' ἂν ἐπιχολάζοι βλάστη.

Ὀρμάω, idem cum ὄρω ex eiusque præter. med. factum. Od. τ. Ἐπεὶ μοι ὀρώρει θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. Sic & Il. τ. Ὡς ἐμοὶ ὀρώρει θυμὸς ἐνθα καὶ ἐνθα.

Ὀρόω, concito, conimoueo. Od. θ. Ὡς ἔτι μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι. Sic & Od. ξ. & ρ. Et peculiariter ita commoueo vt persuadeam. Il. ρ. Ὡς ἔφατ' Αἰαντ' ἐν δὲ φρένι θυμὸν ὄρουσε. Sic Iliad. φ. Σπεύδομαι ἐς Ἀχιλῆα ἵν' ἐστεῦν πολεμίζειν. Τίς δ' εἶδ' εἰ μὴ οἱ σεῦ' δ' ἀμφὶ θυμὸν ὀρώει. Dicitur & Neptunus mare ἐρεώειν. Od. ε. Ὄρμενος ἐν θαλάσσῃ ἀθέσφατον.

Ὄρνυμι, idem cum ὄρω. Od. ρ. Μῆτερ ἐμὴ μνήσαι γόον ὄρνυθι. Od. κ. Μνᾶστε νεῶν θαλερῶν γόον ὄρνυθι. Interdum exp. concito, incito: vt Il. ζ. Ἀλλὰ σύγ' ἔρχευ θῆτ' ἐπόρνυε θῆτ' ἐπόρνυε. Il. ι. Οὐκ ἐθέλοιμι μάχην δόμεν τεύχεσι ὀρνύμεν. Il. κ. ὄρ.

Ὄρνυμαι, excitor, surgo, me erigo. Iliad. φ. οἱ δ' ὀρνύτο κῆρ ἐν πόλεμον ἐν δ' ἄυσαν. Item concitor, concitus feror. Od. α. τὸν δ' ἄρ' φθονέουσ' ἱππόνδε ἀνὰ Τίρυνθ' ὀρνύμεν εἰς ἐν ὄρνυμαι. Item. cito citato gressu feror. Il. υ. κέρεσφι ἢ γαῖα πολὺ δόνεον Ὀρνυμένων ἀνδρῶν.

Ὀρόθυνω, idem cum superioribus. Il. ρ. Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἀπέστυφε δ' ἐν ὀρόθυνεν. Od. σ. Θεοὶ νύκτ' ὀρόθυνον. Sic & Il. φ. Item concito, i. turbo, perturbo. Odyss. ε. ἐξέραξε δ' ἄρα πόντον χερσὶ τρίαινα κίνων, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀλλας. Hinc comp. ἐξορόθυνω, idem apud Hesych.

Ὀρούω, f. σω impetum do in vno, gradu concitato feror. Il. ζ. βαιμὶ ὑπαΐξας ἀρ' ἐς ῥα πλαζόμενος ὀρόουσεν. Hesiod. in Asp. Ὡς οἱ κεκληγότες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὀρόουσαν.

Ὀρμὰ, τὸ, impetus, saltus. Hesych.

Ὀρμὴ, Ὀρμῶ, Ὀρμῶ, Οὐρῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ab ὄρω cum præpositione.

Ἀνόρω, excito: vnde ἀνώρτο, excitatus est, seu exurrexit: apud Apollon.

Ἐπόρω, excito in Il. σ. αὐτοῖσιν δ' φύζαν ἐνῶρσας. Pass. ἐνώρτο, excitabatur in, seu inter. Il. κ. Ἀτρεΐδῃ δ' ἄρ' ἐνώρτο χόλος μεκεπήματι θυμῷ. Exponitur etiam, ciuit seu impetum dedit in.

Ἐξόρω, excito, vnde ἐξώρτο νεῶν θόρε, apud Apoll. excitatus est ad eiusdem, seu ire cœpit.

Ἐπόρω, concito aduersus. Od. η. ξυνίστορας δεῖξ' ἐν πολλῇ λεῦ μοι ἐπώρα Ποσειδάων. Il. η. Οἷον ἐπώρεξεν πολεμίζειν Ἑκτορέ δῖε. Sic & apud Hesiod. in Asp. Pass. ἐνώρτο, concitabatur seu concitatus est contra ierunt. Il. φ. ἐνώρτ' Ἀχιλῆι.

Composita sine præpositione: ac primùm in ορτος, desinentia.

Ἀνόρτος, qui citato gressu retroceditidem cum παλίορτος, Il. γ. ἀνόρτοι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο. Sic & Il. φ.

Ἀνόρτον, retrò, retrorsum, pone. Odyss. λ. Item rursus, rerum Od. ι. Ἀλλὰ μιν ἀνόρτον ἀποιήσω δ' ὀλίγος ἐπιόντας.

Ἴθορος, aduerb. adhortantis & incitantis, teste Suida. Erasm. in Chil. translatum opinatur à nautis quos remigantes nauclerus vox animat ad grauiter laborandum: vel ab equorum cursu, viderique compositam vocem ex ἴθι, vade & ὀρόω, incitare.

Παλίορτος & παλιόρμενος & παλίορθος, qui retro gressu concitatus redit, idem quod ἀνόρτος. Il. λ. Ὡς ἔλκεον Τρῶας παλιόρμενος. Vt Aristarc. legit. Il. γ. ὁ ῥαψῳδὸς ἐν ὧν παλίορθος ἀνώρτο. Παλίορτος, apud Aristop. exp. etiam motus loco suo, luxatus.

Ἀμπαλίορτος & ἀμφιπαλίορθος, (decomp.) iter repetens seu relegens. Suid. ex epist. amatoris.

Composita in ορτος desinentia.

Θεόορτος, η, ὁ, ἡ, à Deo motus, à Deo impulsus. Æschyl.

Κονιορτός, η, ὁ, pulvis qui excitatus est in aëtem, quasi elutetus. Plu. in Fab. & sympos. 4. Theophr. de cau. pl. l. 4. c. vlt. Scommate quodam ab Athenienfibus sic dictos fuisse sordidos & squalidos tradit Athen. l. 6. ex Anaxandride.

Κονιορτώδης, ες, ὁ, ἡ, pulverulentus. Theophr. ibid.

Κονιορτόω, pulverem excito Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Μεγαρεῖς τοὺς κολοκυνθοκεφάλους ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων πεδίων, σκαλοντες κονιορτοῦσι.

Νεόορτος, recens excitatus seu exsuscitatus, Soph. in Oedip. Colo. Ἑστὼ, quemodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ὀρίνω.

Ἐπορίνω, concito. Nic. in Therm. Κινζηθμὸν κυνὸς ἕλκον ἐπόρνυν θυμολέοντος.

Συνορίνω, concito, commoueo. Il. ω. ἵνα οἱ σεῦ θυμὸν ὀρίνῃς: per tmesin pro, συμπορίνῃς.

Composita ex ὄρνυμι.

Ἀνόρνυμι, excito. Ἀνόρνυμαι, exurgo, consurgo. vnde ἀνώρνυτο, apud Apol. Rhod.

Ἀπόρνυμι, excito, seu concito alicunde. Ἀπόρνυμαι, conciteor alicunde feror, prodeo cum impetu. Hesiod. in Theog. Ἔνθ' ἀποπρόθυραι κεκαλυμμένοι ἐστήκασι πολλαί Ἐννυχίαι σκόπιαι.

Διόρνυμι, concito per. Διόρνυμαι, concitus feror per. Apud Nonn. διορνύμενον ἠθρατόν πεδίμα, exp. prodicus à patre spiritus.

Composita ab ὀρόω.

Ἀνορόω, idem cum ἀνόρνυμαι. Od. χ. Ἐκ δ' ἄρα θρόνων ἀνόρουσαν ἀρηΐφατοι κεφ' δῶμα. Sic & Od. ξ. Item assilio, citato gradu ascendo. Xen. de re equ. Φορὰς δ' ἐκ πεδίου ἐπὶ λόφον ὑπέρβαίνειν, ἐπὶ ὀχθας ἀνορόφ.

Ἀπορόω, cum impetu alicunde excitor, erumpo, prosilio, vel desilio. Il. ι. Ἐκ δ' ἄρ' ἐπ' δ' ἀπόρουσε λιπὼν ἀδαμάντινον ἄλμα δίφρον. Sic & Il. μ. φ. & λ. [Τρῶ ἐπόρουσ'.

Ἐπορόω, irruo, insilio. Il. λ. ἐκ δ' ἄρ' ἐπ' πλεῖστ' ἀνεῖρε κλονέοντο φάλαγγας.

Ἐξορόω, exilio, prosilio. Il. γ. Πάρος δ' ἐν θοὺς ἐπαλτο ὀρόουσ', per tmesin pro ἐξόρουσεν. Exponitur etiam impetu seu concitato gressu feror ex aliquo loco.

Ἐπορόω, impetu seu gradu concitato feror in, hostiliter assilio vel insilio. Il. π. Τοὶ μὲν ἐπ' ἐπόρουσ' θοῦ ἀΐξαντες. Κρεῖ. Il. ω. Τοὶ δ' ἐπόρουσ' ἐπόρουσ'.

Συνορόω, gressu citato concurro, cum impetu concurro. Apoll. Arg. l. 1. αὐτὰρ ἐπεὶ ἐπόρουσαν ἐναντίοι.

Τετρόρους, quadrinuges. Eust. scribit τετρόρους quosdam dictos putasse quasi τετραπόρους ὀρόοντας. Vide in comp. ex Ἐπόρω. nedo.

Θεωρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὁ Σ. (genit. οῦ, Dat. ῷ. Acc. ὄν, cætera pete à gramm.) articulus est præpositiuus. Lat. qui fœ. ium, quę. Neut. ὅ, quod Interdum ponit in casu antecedētis verbi nulla sequētis habita ratione: vt χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. In hac signif. variis particulis iungitur: vt ὅς δ', ὅς περ ὅς τε, ὅς κε, seu κεν, pro ὅς. Ὅ τι τοῦ τοῦ vide in compositis ex τὶς aliquis Dicit & ὅ τῳ pro ὅ τινι: sic ὅ τῳ pro ᾧ cui. Et in plur. ὅ τῳν pro ὧν, quorum, quorumcūque ὅ τοις pro οἷς quib. vel quibuscūq; Dicit etiā ὅ τῳ ἄν, cuiuslibet, cuiuslibet. Sic ὅ τῳ δ', cuiuis. ¶ Ὅς nonnunquā pro τίς, quis Thuc. ὅς ἔστι δ' ὅλοῖ, quis sit indicat. Ἰδὲ pro τις enclitico i. aliquis: potissimū in plurali, vt apud Dem. pro cor. αἱ μὲν κατὰ λόγον πόλεις τὰ δίκαια ἔπραττον, τινὰς δὲ πεφεύγεσαν. Et in distributione ὅ, aliquod vel aliud, vt Matt. 13. καὶ ἐὰν ἑκατὸν ὁ μὲν ἑξήκοντα, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα. ¶ Ὅς pro ὅστις, vel ὁ ἄνθρωπος, hic vel ille frequēs in dialogicis scriptis. Χε. Καὶ ὅς λέξον ἡμῖν, ἔφη, Πλάτο initio pol. l. 1. 3. Μὰ Δία ἔγωγε ὅς, ὦ ὗτος. Sic in fœ. pro αὐτὸς vel ἐκεῖνος, vt Il. ρ. ἀλλ' ὅς πολλῶν ὀφείλεις, hæc enim cū bello consuetudo est. ¶ Ὅς pro ἑός, suus. Apol. Arg. l. 1. ἐν πόσιν ἐν ὅ ματιῷ. Et pro ἑφέτερος, vt ὅ μετέρῳ apud eundē. Sic ὅ pro ἑός. (fur.

Quæ sequuntur adverbia sunt ab ὅς facta.

Οὗ, Aristop. in Nub. οἷ τοῖς ἀρρήτοις ἱεροῖς, vbi culeus arcanorum sacrorum. Thuc. οὗ γῆς ἐστι, vbi terrarum esset. Cum particulis μοῦ & δὲ, exp. alicui, alibi. Significat interdum motum ad locum, vt ὅς. Euripides οὗ γῆς εἰσέδυν, in quam terræ partem penetrasti. Luc. in Tox. οὗ κακῶν, quo malorum.

Πῶς (interrogat.) vbi; vinam; Sæpe cum genit. vt πῶ ἀρχῶν apud Hom. πῶ μου γῆς κορεῖς; apud Soph. Πῶ δαίνυσθ', ὁ πάντ' ἔχοντες ὅ τι περ ἐκ ἐγὼ; Μέχρι πῶ; quousque, quandiu. Greg.

Πῶ (encliticum) alicubi, vlpiam. Et μέχρι πω aliquousque, vel aliquandiu. Sæpe accipitur pro ἴσως, apud Hom. Significat etiam, circiter, vt δέκα πω, circiter decem. Exponitur quoque, partim. Alicubi verò vacat. Δέπτα (vel δὲ πω disiunctum) vtique, nimirum, certè. Aliquando significat nunquid, an non. Δέπτα ἦν, vtique, nimirum, certè. Ionicè verò dicitur κῶ pro πῶ, vbi. Et κῶ δ' ἔπτα, vbinam, pro πῶ δ' ἔστα.

Ὅπω, vbi: indefinitè ὅπου ἄν, vbicunque quocunque in loco quacunque in parte, ὅπου γῆς, vbicunque terrarum. Dicitur etiam ὁπωὰν, & ὁπωδ' ἄποτε, & ὁπωτερ ἄν, & ὅπου ἄν sive ὁπωῦν, vbicunque vbiuis. Dicitur etiam ὅπου μὲ, ὅπου ἢ, alicubi, alibi. Item quandoque, interdum. Item ὅπου quandoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi sequente ἢ vel γὰρ, & in redditione ὅπου. Item ὅπου ἀὸ ἄν, quocunque.

Πῇ, quatenus, quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, quapropter, quocirca.

Πῶ (interrog.) quatenus, quomodo? Doricè accipitur, pro πῦ, vbi &, pro πόθεν, vnde teste Hesych. (alicunde.

Πω, (encliticum) aliquatenus, quodammodo. Item Doricè, Οὔπω, & οὐ πω, nequaquā. Accipitur οὔπω & pro nunquā. Οὔτε πω, apud Xen. necdum.

Τῷ, eo quòd, propterea quòd, item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogatiuè, quare? qua ratione? vnde? Τῷ μὲ, τῷ ἢ, hic quidem, illic verò.

Ἧ, qua ratione, quo pacto seu quomodo, quatenus. Item quà, qua via, qua parte. Cum comparatiuis significat quò, vt ἧ ἔλαττον, quò minus ἧ μᾶλλον, quò magis. Cum superlat. exponitur, quam, vt ἧ μάλιστα δύνασαι, quàm maximè possumus. Sic Herodot ἧ δυνατὸν ἄριστα quàm optimè possit. Item ἧ quo in loco vbi Plat. de rep. l. 2. γῆν ἔθεν χάσμα καὶ τὸ τόπον ἧ ἔνεμε, vbi pascebat. Item ex quo, vnde, quapropter. Aristot. ἧ καὶ ὅλον, vnde & manifestum est. Dicitur interdum ἧ περ & ἧ καὶ pro ἧ.

Πῇ, (interrog.) quò? quonam modo? quà? qua ratione? Plato 2. de rep. ἀλλ' ἢ πῇ φιλόσοφον. πῶδ' ἢ πῇ quo pacto? Item quà? quò? Pythag. Πῇ παραβαίνω; Od. α. Πῇ γὰρ ἴω; quò me conferam? Doricè pro hoc dicitur πᾷ. vt apud Theocr. Et πῇς, vt docet. Animon. ex Sophrone. Accipitur πῇ etiam extra interrogationem, pro, aliquatenus, aliqua ex parte: vt apud Aristot. πῇ τὸ πῇ καὶ ἁπλῶς ὁ ἀφελογισμὸς ὄφελος. Item pro aliquo modo, seu quodammodo. Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. Ponitur & ἐγκλιτικῶς sine accentu, vt εἰ πῇς, ἂν πῃ δύνωμαι θα, πειραθέον, si quo fortè modo queamus, vel si qua ratione. Item pro alicubi, vt εἴπω ficubi Thucyd. Accipitur etiam pro aliquò, vt πῇ ἄλλῃ, Apoll. Rhod. aliquò aliò. Inde οὐδέπω, nullo modo, nullatenus, haudquaquam. Hom. Vsurpat & πεῖ Sophron. apud Ammon. pro πῇ vel πῶ, vbi.

Τῇ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac, vt τῇ ἢ τῇ, hac & illac, ab vtraque parte. vel, huc & illuc.

Οἷ, (indefinit.) quò. Thuc. οἷ καταστήσουσι, quò applicabunt. Demosth. οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, quò lasciuiæ. Item, vbi, vt in Psalm. οἷ κε λῷ φέῃ. Pro eodem dicitur & οἵπερ.

Ποῖ, (interrog.) quò? quónam? Æschin. Ποῖ καταφύγω; quò confugiam? Et cum genit. Ποῖ γῆς; apud Aristoph. in Plato, quò terrarum? Significat etiam, vbi? Aristoph. Ποῖ βλέπω; Item quousque quandiu. Soph. Ποῖ μόλις;

Ποῖ, (sine accentu) aliquò. Aristoph. in Plut. Item alicubi. Item quodammodo. Interdum vacat, vt tradit Schol. Aristoph.

Ὅποῖ, vbi. Cum ἄν vel ποτὲ significat vbi, vbinam, vbicunque. Item quò. Aristoph. in Nub. ὅθ' ὅποῖ χώρας, valde quò venitur & sine ἄν, significat quocunque, apud Xen. In qua signif. ponitur & sine ἄν, apud Dem.

Πόθεν, (indefinit.) vnde. Aristot. ἀρχὴ ἡ μὲ λέγειν ὅθεν ἂν τις τῷ πράγματι κινοῖεν πρῶτον. Item, quamobrē, quocirca, quare. Interdū annexas habet particulas δ', ὅν, τε, περ, vt ὅθεν δ', vndecūq; vndelibet. & ὁθενῶν, vndecūq; ὅθεν περ, vndè vndecūq;

Πόθεν, (interrog.) vnde? vndènam? Plat. in Protag. Πόθεν σὺ Σώκρατες φαίης; vnde apparet ô Socrates? Item quò? quomodo? Πόθεν (accentu in vlt.) alicunde. Aristot. eth. 10. c. 4. Et pro eodem ἐκπόθεν.

Ὁπόθεν, vnde: apud Xen. & alios. Poëtæ metri gratia dicunt.

Τόθεν, inde, ex loco illo. Apoll. Arg. l. 2.

Ὀθί, (infinit.) vbi. Odyss. ξ. ἔνθ' ἔνερ σύς ἐνὶ δῶ, vbi sues dormiebāt.

Πόθι, (interrog.) vbi? vbinam? Odyss. ξ. Πόθι τοι πόλις; πόθι τοκῆες; quò tendo? Πόθι, (accent. in vlt.) aliquando. Il. α. εἴκε πόθι ζείδὶς δῶκεν φόλεν, &c. Item εἰ πόθι, ficubi, apud Soph. Et οὐ πόθι, nusquam.

Τόθι, ibi, illo in loco. Od. ο. Τόθι γὰρ οἱ ἔσκον ἔνι Ναυσίθοος.

Adverbia ex εἰς composita.

Διό, quamobrem, quocirca, proinde. Pro eodem dicitur & διὸ καὶ, & διὸ δὲ & διόπερ.

Διότι, quamobrem, quæ de causa: vt διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη. Item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd. Item quòd. Demosth. pro coron.

Καθό, quòd, in quantum, quatenus, quomodo. Item quemadmodum, sicut. Vide & Aristot. metaphys. l. 4.

Καθότι, q. d. secundum quod quatenus. Item, quomodo, qua ratione quo pacto. Thuc. l. 8. & l. 6. item sicut, quemadmodum quoniam, quantum. Idem.

Καθά, quemadmodum, sicut. vt καθὰ προείρηται, quemadmodum dictum fuit Eust. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula περ. vt καθά περ, & tunc figo, velut, quemadmodum, tanquam. Aristot. in probl.

Ὁσάκις &c. vide in Ὅσος.

Ὅσιος, ία, ό, sanctus, iustus, nullo scelere contaminatus. Xen. Hell. 2. ὅσιος καὶ δίκαιος ἦν. Plato in Euthyd. Θεοφιλὴς καὶ ὅσιος. Thuc. l. 5. τὰ ὅσια πρὸς τὰ δίκαια ἐφιλοτιμοῦντο. Dicitur & res aliqua ὅσια, sancta & ab omni scelere aliena: vt apud Plat. epist. 8. ὅσιος τρόπος. Et Epigr. l. 4. πάντα ὅσια. Ὅσιον, τὸ, interdum significat sanctum, iustum, fas, idque vel cum ὅσον vel absolutè: vt apud Isocr. in Panath. οὐδ' ἐν οἷς ὅσιον ἐστὶ καλὸν εἶναι τὸ μὴ κρίνοντες καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et apud Soph. οὐδὲν μᾶλλον ὅσιον. Sic & apud Plat. & Phocyl. Interdum opponitur τῷ ἱερῷ & significat, publicum, profanum: vt ὅσιον χωρίον, εἰς ὃ οὐδεὶς εἰσιέναι: apud Aristoph. in Lysistr. Sic & Demosth. contra Timocr. τῷ ἱερῷ ὅσιον ἢ τῷ δημοσίῳ. & Plato de leg. l. 10. θεραπευτέον τὸ ὅσιον τε καὶ ἱερόν.

Ὅσια, τά, dicuntur etiam sacra parentalia, exequiæ: apud Plut. in Numa, τὰ περὶ τοὺς θανόντας ὅσια. * Dici volunt quidam ὅσιος, quasi ἄστος ab ἄζομαι, τὸ σέβομαι.

Ὁσίως, sanctè. Plato polit. 2. Xen. pæd. 8. Item iustè: vnde ὁσιότερον, iustius apud Thuc. l. 3.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia, pietas & religio erga Deum. Philo de vita Mos. l. 2. Ephes. c. 4.

Ὁσία & Ionicè ὁσίη, ἡ, fas. Hom. hymn. in Merc. φιλεῖ δ' οὐ μάλα τοῦ ἐστὶ Ἑκάτοιο; ὁσίη, omnino vt fas est. Aristop. in Plut. νεμέσεις πολλὰ μὲν ἐστὶν ἐν τῷ πράγματι, quum omnino licere & fas esse cæterum. Herodot. οὐ θέμις ἐστὶ θύειν θεοῖς. Plato de rep. l. 3. οὐδ' ὁσία τοῦ ἐκείνου κτῆσιν μιαίνειν, nec fas est. ¶ Item iusta funebria. Greg. in epist. soror. φέρε δὲ καὶ ἀδελφὴ τοῦ τοῖς ἐγκωμίοις τοῦ ἐφειλεμένου ὁσίου. Item expiatio, piaculum: vnde ὁσίας ἕνεκα, seu ὁσίας χάριν, dicis causa, dicis ergo. Modestin. iurisp. l. 2. D. qui pet. tut.

Ὁσιόω, ῶ, ὤσω, sanctum & purum sceleris reddo. Item pio, expio. Eurip. in Orest. (de homicidis) φυγάσι δ' ὁσίαν. Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, iusta tibi persoluo terra aggesta: Philostr. in Heroic. Exponitur etiam, consecro, item profano: vt apud Suid. ὁσιωθείσας ἡμέρας λέγουσιν ὅταν τινὸς, &c. [in Hellen.

Ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, qui hostiā immolabat apud Delphos. Plut.

Composita.

Ἀνόσιος, ία, ὸν, impius, nefarius, sceleratus. Ælian. ὁ δὲ Τέλλα οὐκ ἀνόσιος τὸ γὰρ πεῖθεν τὴν θεάν. Item coram quo non licebat ὅσια. Antiph. Dicitur & de re impia, nefaria, &c. Xen. Pæd. 8. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε ἀνοσιοῦντι, μήτε φιλοῦντι. Τὸ ἀνόσιον, exp. eriā, piaculum, nefas: apud Plat. in Minoē.

Ἀνοσίως, impiè, sceleratè, nefariè. Antiph.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. Isocr. in Panath.

Κανόσιος pro κἀνόσιος: Aristoph. in Pluto.

Ἀφοσιόω, facio aliquid animi religione soluendi causa, expio. Plato, εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτόν τε καὶ ἐκείνον. Æschin. Πόλιν τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶν, ciuitatem religione obstrictam soluo. ¶ Item consecro, dico: Athen. l. 12. καὶ πάντων ἁπαλῶς τῷ ἐπιφανεστάτῳ θεῷ ἀφοσιώσας.

Ἀφοσιοῦμαι idem. Plato de leg. l. 9. ἀφοσιούσθω ὑπὲρ αὐτοῦ τε καὶ τῆς συγγενείας ὅλης. Plut. in Cat. ἀφοσιούμενος τὸ πρᾶγμα, vt expiarent fœdus violatum. Item iusta facio, iusta persoluo. Herodian. l. 4. ἀφοσιούμενος τε τὰς πρὸς ἐκείνον. ¶ Item defungor. Chrysost. in epist. ad Ephes. c. 4. οὕτως ἔχω καὶ ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιωσάμενον, τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω, officio defunctus sum, nihil debeo. Herodot. in Melpom. ἀποστεμψάμενος τοῦ ὀρκίου, defungi iusiurandi religione volens: iunctè pro ἀφοσιωσάμενος.

Ἀφοσιούμαι, significat etiam defunctoriè & leuiter agere non ex animi promptitudine & intentione. Itaque, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς εἶδον τε ἄρχειν ἀφοσιωσάμενος. Plut. in Pericle. πρὸς τοῦ κατηγορίαν ἁπαξ ἀναβοῆσαι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quasi præuaricantem. ¶ Item ἀφοσιοῦμαι, abominor, & velut infaustum detestor: Plut. de Mithridatis defuncto ad Pomp. allato, οὐδὲ αὐτὸς ἐδέξατο τιμῶν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν εἰς Σινωπέων ἀπέστειλε. Vnde peculiariter exp. recuso, repudio: vt apud eundem in Numa. τοῦτο λέγει, ἀφοσιούμενος τοῦ βασιλείου. Sic & apud eundem in Pericle. ¶ Apud Herodot ἀφοσιωσάμενος τῷ θεῷ, exp. soluens primitias deæ & honores exhibens. ¶ Ἀφοσιοῦμαί σοι χρέος, exp. debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσιοῦμαι, passiuè etiam exp. ἀπαθὴς τοῦ ἐνοχὴ γίγνομαι, à sancto arceor: Hesych. ex Soph. Thyeste secundo.

Ἀφόσιωμα, τὸ, piaculum.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio: seu expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia. Plut. Exp. etiam, parua sive defunctoria libatio.

Ἐξοσιόω, sanctum reddo. Hesych. item expio, vnde apud Plat. de deo Socr. ἐξοσιωσάμενος τὰ θεῖα, expiato diuina, i. ea quæ à dis

significanter, apud eundem in Cam. ἐξοσιοῦσι καὶ φυλάττειν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, exp. ignem sacrum habere ac perpetua vigilia seruare. Ἐξοσιωμένον, dicatum, consecratum.

Καθοσιόω, sanctum sceleriq; purum reddo: theologis sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. καθοσιούσας τοῖς πόλιν καθαρμοῖς. Exponitur etiam, sacrifico: vnde apud Aristoph. in Plut. Ποιοῦνα καὶ θυσίαις καθοσιώθη. Item consecro, dico. Synes. epist. 67. καθοσιώσαντες τὸ θεῖον τόπον ἀλλότριον. Vnde τὸ καθοσιωθὲν & καθοσιωμένον, consecratum & dicatum. Herodian. l. 7.

Καθοσίωσις, εως ἡ, sanctificatio. Suid. Exponitur etiam, condemnatio, ἀτιμία, ωσις. apud Suid.

Περισσός, exp. sanctissimus. Epigr. l. 4. Item eximius, vel modum superans: vt Epigr. lib. 1. ἑξῆς κεφαλῆς περισσὸν ὄρχις. Apud Apoll. Arg. 2. περισσὰ φῦλα Ἠλιγόνων. exp. numerosa gens.

Περισσόν, neutraliter & aduerbialiter significat, supra modum nimium, magnopere. Il. ο. Οὔτε σε νείκεον, περισσόν. Sic & Od. π. Cum genitiuo significat supra: vt περισσὸν ἄλλων: supra alios. apud Apoll. Argon. l. 2. Scribit tamen Eustath. περισσὸν deriuatum potius esse ex περιαίω significante φανῶ, facto nimirum περισσόν ex περιαίω, & abiecto, deinde, περισσόν: vt περιστερὰ fit τὸ ἐξαίφνης τῇ ὀφθαλμῷ ἀφανὲς seu τὸ περιβόητον.

Ο'εμὴ, &c. vide in Ο'ζω.

Ο'ΣΟΣ & poeticè ὅσος, ἡ, ὸν, quantus [citra interrog.] Demosth. Phil. 1. Θεωρεῖν ἀξιῶ τοὺς ἐνθάδε ὄντας ὅσα εἰδ' εἴ τις ἄρ' ἀπόκτονον ἔχει. Il. ω. Ὅσσος ἔων οἷός τε. quantus, qualisque. Cum comparatiuo, ὅσον μᾶλλον, quanto magis cum superlat. ὅσον πλεῖστον, quantum plurimum. Ὅσον, quantum, vel quam. Demosth. ὅσον ἐν ἐκείνῳ, quantum in eo fuit. Ὅσον τάχος, quam celerrimè. ὅσον δύνασαι, quam fortissimè, apud Theocr. idyll. 1. Cũ præpositione expon. quatenus, vel in quantum, apud Thuc. Luc. & Theophr. idem, quãdiu, dũ, donec. Ὅσα vel ὅσοι περ, quicunque quotquot. Demosth. τοσούτων ἐὰν αὐτὸς κακῶν ὄντων περ καὶ δεῖν. Et Hom. Il. θ. ἐφίστορες ἔστον ἑκάστου. Et in neut. gen. ὅσα. quæcũque quotquot, vt Πάντα ὅσα. apud Demosth. interdum Ὅσοι, significat qui, vt, apud Greg. ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μετεποιοῦντο.

Ὅσον, & ὅσα, aduerb. quãtum, vt ὅσον διαφέρουσι, quantum differunt, apud Isocr. & ὅσα γε τῆς παρεδόσεως ἠκούσαμεν, quantũ quidem à senioribus audiuimus, apud Synes. Cum infinit. significat interdum quantum, vt ὅσον ἐμὲ γινώσκειν, Greg. Interdum quatenus, vt ὅσον δύνασαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur & circiter, vt ὅσον εἴκοσι, circiter viginti, apud Thuc. pro quo & ὅσον τι dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus iunctum, alium etiam vsum habet. Cum nomin. vt ὅσον ὀλίγον, paucillum seu paululum: apud Luc. ὅσον βραχύν, pusillum in Epigr. cum aduerb. ὅσον οὐ, vel ὅσον οὔπω, exp. tantùm non, modò non, fermè, penè, ferè: apud Thuc. l. 4. & οὐχ ὅσον, nedum apud Aristid. item non solùm non apud Isocr. in Antist. item ὅσον αὐτίκα, quamprimum, iamiam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solum, solummodo: Epigr. l. 2.

Ὁ'σάκις & ὁσάκις, quoties. (Aristid.

Ὁ'σαχοῦ, quibuscunque in locis, vbicunque. Item quotiescunque.

Ὁ'σαχόθεν ἂν ἐκ τοῦ δυνατοῦ, qua maximè ratione fieri potest, pro viribus, Plat.

Ὁ'σαχῇ, quot modis, aut quocunque modis: vel quoties.

Ὁ'σατέος, quatenus, & ὁσάτιον, apud Apoll. Rhod. quantum, quatenus.

Ὁ'σίχος, quantulus, vel quantus. Theocr. idyll. 4. Ὁ'σίχον δὲ τὸ τίμημα, καὶ ἄλιον ἀνὸ ῥυ δ' ἀμάδοιο;

Ὁ'σαπλάσιος (indefin.) quantuplus, vel quotuplex.

Πόσος, ἡ, ὸν (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δίδοις, quantum das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου δὲ ἀστῆ, quanti seu quanto precio doceit? Dicitur & δι' πόσου, vt apud eundem. Plat. δι' πόσου ἂν τις ἐξεύροι ἂν ὑμῖν, quanti tandem æstimatis? Item μέχρι πόσου, in quantum? quousque? Interdum significat quotus? in plur. πόσοι, quoti vt apud Plutarch. in apophth. ὅσοι εἰσὶ Σπαρτιάται. ¶ Item (sine interrog.) quantus, vt μέχρι πόσου, in quantum, quousque. Dicitur etiam πόσος τις, vacante particula τις, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσῳ τινὰ χρὴ νομίζειν, quantam? & πόσος τις, quotus? item πόσ' ἄστρα, quænam? Aristot. l. 4. de cœlo.

Πόσάκις, quoties? Plato epist. 7.

Πόσαχῇ, quot in locis?

Πόσαχῶς, quotnam modis? Aristot. Exponitur etiam, multis modis. Hesych. (πολλαχῶς, &c.

Πόσαπλάσιος, quotuplex? cui respondet διπλάσιος, τρι-

Πόσαπλῶς, multis modis: Suid. & Hesych.

Πόσε, quo? quem in locum? idem quod που, Od. ι. ποσε φέρ' ἔνθα, Od. κ. ποσ' ἱμόν.

Ποσός, aliquantus, aliquantulus, certæ cuiusdam quantitatis. Τὸ ποσόν, quantitas. Aristot. de part. an. l. 3. c. 5. ἐπὶ ὑπερβολὴ διωρισμένῃ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ. Dicitur & ὅτι ποσόν, aliquantum, ad certam quantitatem, vt ὅτι ποσὸν ἐψηθείς, aliquantum decoctus. Et κατὰ τὸ ποσόν, ratione quantitatis, apud Aristot. polit. 5. Interdum additur particula vacans τις, vt ποσός τις, certa quantitas, apud Herodot.

Ποσῶς, aliquantum, leuiter.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, mensura modúsque vniuscuiusque rei.

Ἄποσος, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόσος, quotus: Xen. Pæd. 4. καθεύδοντας ποσοῦ αὐτῷ μόλις πάντες μοχθοῦμεν νυκτόμαχοι.

Ποσαῖος, quoto die? quot diebus? quot dierum spatio? Xen. pæd. 5. ποσαῖος ἂν εἰκὸς τὸ σῶμα τοῦτο ἀφικοίμεθα.

Ὁ'ποῖος, & poeticè ὁποῖος, & Ionicè ὁκοῖος (relat. τοῖος) quantus. philostr. in Heroic. νῆσον ὁποίαν εἶπον ἀπιόντες, insulam quãtam dixi. & Od. ξ. Εἴπερ ὁποῖός τε καὶ ὁπόσος ἐστί, & ὁποσοῦ ἐστι, & ὁποσοστοῦ, quãtuscunque, quãtuscũque, quãtuslibet: vt ὁποσοστοῦ χρόνου, ὁποσοστῶν βάρους. Item ὁποῖον quod Xen. pæd. 4. & ὁποῖοι ἂν, quotlibet quotcunque. Demosth. in Mid. Ὁ'πόσάκις, quoties. Ὁ'πόσαχοῦ, quotiescunque, quoties libeat, Theophr. hist. pl. l. 8.

Ὁ'πόσαχῇ, quot in locis quot modis.

Ὁ'πόσαπλάσιος, quotuplex quàm multiplex, ὁπόσαπλασιοῦν, quantumuis multiplex. Aristot. in phys.

Ὁ'πόσος, quotus Aristot. pol. 2. cap. 2. Ὁ'ποσοῦν, quotuslibet, quotuscunque, Demosth. pro cor.

Τόσος, & poet. τόσσος, tantus Iliad. ρ. Ἦ οὔ ἔσσεαι τόσσον κακὸν ἐσθλὸν ἐτύχθη. Et Od. ι. Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀκαχὼν ὄσσον τε γίγνεται ἄνδρες. Τόσον, in neut. gen. aduerbial ponitur, & significat tam, vlque adeò, tantò. Il. κ. ὅτι δ' ἀνάγκη, τόσον ἰσχει, quænam necessitas adeò vrget, & Il. β. Τόσσον ἔγω θείμι πολὺς ἐμβρίθειν ὅσσ' Ἀχαιῶν Τρῶας τανὸ πλείους. In plurali exp. etiam tot, & totidem, vt Il. ι. & Od. ν. ξ. Dicitur & τοσοῦδε, & τοσοῦδε, eadem significatione, apud Plat. in Axiocho, & Aristot. de mundo.

Τοσαῦτος, vel τοσουτος, poeticè pro τόσος, in Epigr.

Τοσάκις, toties, in Epigr. Τοσαχῶς, tot modis.

Τοσοῦτος, ἡ, ὸν, & Attice τοσοῦδε, tantus, τοσοῦτον, tanta τοσοῦτο, seu τοσοῦτο, tantum. vt τοσοῦτος θεός, τοσοῦτον χρόνον τοσοῦτο ἀξιῶμα, apud Plat. & Xen. Dicitur & τοσοῦτος ὁ μέγεθος, ab Isocr. qui tanta magnitudinis est. In plurali τοσοῦδε, τοσοῦ, τοσαῦτα, exp. tot, & tot tantique, tot tanteque, tot tantique apud Demosth. Item τοσοῦτο, tantam & tantò, vt τοσοῦτο ἀπέχει, tantum abest, apud Isocr. Et τοσοῦτο ὀνοῦ ἡ ὑμέτερα τῆς ὀστῆς μεγέθους φανείη ἂν, apud Xenoph.

Τοσαυτάκις, toties. Alex. Aphr.

Τοσαυταχῶς, tot modis. Aristot. l. 2. de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος, tantuplus. Aristot. in probl.

Ο'ΣΠΡΙΟΝ, ου, τό, legumen. Gal. l. 1. de alimen. facult. & Theophrast. hist. plant. l. 8. c. 1. * Ἀ ἀσπίρου, quasi ἀσπιείου, metathesi literarum. (then. l. 9.

Ὁ'σπριώδης, legumini similis, qui è leguminum est genere. A-

Composita.

Ἰσόσπριος, legumini similis.

Πανόσπρια, omnis generis legumina mixta. Suid. & Hesych.

Ο'ΣΣΑ, ης, ἡ, νος, ἡ* ab ὄψ, vox: telle Etym. vt dicatur quasi ὄψα) Hom. hymno in Mercur. Θαυμαστὸν γὰρ τοῦδε γε νήπιος ἔσσεαι ἥλιε. Hesiod. in Theog. Εὐνυχίαι τοῖσιν ὀπάζει ἐσθλὴ ἔσσεαι ἐσθλή. ¶ Item fama, rumor: proprié diuinus. Il. β. μὴ τῷ γε ἔπος ἔστω ἐναντία θεσπίζοντι Ὀνείρατα δῖα γένοιτο. Sic & Od. ξ. ὄσσαν ἀνεῖρε Διός. ¶ Item μαντεία. Item omen apud Plat.

Ὀσσομαι, auguror, vaticinor. Il. ξ. ὀσσόμενος μέγα πῆμα κατὰ φρένα καὶ κεφαλήν.

Ὀσσόμενον λέγεται ἀντὶ τοῦ λογιζόμενον καὶ ἀθροίζοντα. Exponitur & in animo, fingo, imaginor, cogitor. Il. υ. Οὐ μὲν γὰρ τοι ἔγωγε κακὸν ἔσσεσθαι ὀσσόμαι τόδ' ἐκείνῳ. Od. ε. δ' ἔγωγ' κακὸν ἔσσεσθ' ὀσσόμαι. ¶ Item, video, præuideo: de qua significatione vide in Ὀπτεύω.

Ὀσσείομαι, vel ἐπιδόσσομαι, omninor, vaticinor, auguror. Polyb. ὁ δὲ Γέρων ἐπιδόσσας μόλις ἐν τῷ ὅλῳ, φρόνημα τῶν, ἐπιφορούμενος τὴν νίκης ἀνεχώρησε καὶ ἀπωλώλει, in summam belli totius ominatus ex vno prælio malè pugnato.

Ὀσσεία, ἡ, exp. μαντεία, vaticinatio, diuinatio. Suid. Exponitur & religio, apud Dionys. Halic. l. 9.

Composita.

Ἀποσσόω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. Τῷ δὲ ἀποσσώσας λώβαν μόλῳ.

Ἀποσσωτήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: proprié ὁ ἀφελῶν ἐκ κινδύνου καὶ βοηθῶν πάντοθεν, inquiunt Suid. & Etymol. l. 2. & 9 Od. ζ. & ψ.

Ἐπιποσσόομαι, alloquor & significo. Hesych. Item proficio. vide & comp. ex ὀσσόομαι in Ὀπτόομαι.

Ὀστῶν, vide ὀσσόομαι in Ὀπτόομαι. Ὀστῶν, in Ὀστέον.

Ο'ΣΤΕΟΝ, ου, & ὀστῶν, οῦ, τὸ ossis. Il. γ. Ῥῆξεν δ' ἀστράγαλον ἐν ὀστέῳ ἰσχίοιο. Plut. in prob. l. Rom. καὶ τῶν ὀστέων, Athen. l. 6. ἐν ὀστέοις ὀστῶν κεῖται. Plut. in Phædr. ὀστέων ὀστέοις ὀστῶν προσηγόρευον. ¶ Ὀστέα, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λεπτομεροῖ, quoniam ἰσχὺν ὀστῶν φύσει ἔχουσι γε. ἀπολείπουσι καὶ πυρὶ τὸ ὀστέον.

Ὀστεώδης, ὁ, ἡ, ὸν, osseus, osse abundans vel ossi similis: vt ὀστεώδης ἰχθύς, Athen. l. 7. & l. 6. ὀστεώδεις κρίνας.

Ὀστεώδη,

Ὀστεῖος, osseus ex osse factus. ὀστῖνος, pro eodem.
Ὀστίτης μυελός, medulla quæ in ossib. est, ossiũ medulla. Ruf. Eph.
Ὀστάριον, ου, τό, osseiculum, Epigr. l. 2.
Ὀστρακόδερμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνόστεος, ἄνοστος, ossa non habens, Hesiod. in Erg.
Δίοστος, gemino osse constans.
Ἐξοστόω, exosso. Ἐξωστεόομαι, exossatus, cui ossa exẽpta sunt.
Ἐξόστωσις, εως, ἡ, ossis eminentia & extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis. (part. an.
Μονόστεος & μόνος, unico & solo osse constans. Aristot. l. 4. de
Ὄλοστος, qui totus osseus est, vel ex solido osse constans.
Ὀλόστιον, herba per antiphrasin sic dicta. Dioſc. l. 3. c. 11.
Περιοστέος, ossibus circũdatus, vel ossa circundans, ossa ambiens. vt περιόστιον ὑμένα, apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt.
Πολυόστεος, multa habens ossa. Sic peculiariter vocatur superior pedis pars prope digitos. Poll. l. 2.
Ἀγόστος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀστρακίνη, ἡ, lenticula seu flamma crispa. Apoll. Arg. l. 1. τοῦ δ' ἐπὶ πάντα Ὀστρακίνης μαλερὸν πυρὸς ἀνὴρ ἀλλοτρῶν. ¶ Item ostrus, cinnamus. Callim. ἀπ' ὀστρίνων ἄνθος ἀλείφατα ῥέοι. Lolignineum & sepianum βόστρυχοι, bottorumque ἕλικες nominantur ὀστρίνη, ὀστρί. Nic. in Alexiph. Ὀστρίνοις ὑπόδεσις μὲν ὑπ' ὀστρίνοις ἀραιὰς Τιθὶδ' ἐμπείρῃ. Theoph. hist. pla. l. 1. cap. vii. (de thu coniferarum) ἀνθος λευκὸν βοτρυώδες τὸ ἐπιπαντὸ ἐλατοχρῶν, ἐστὶ τὴν ὄψιν ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς.

Ὀστρακόν, ου, τό, testa, interdum de testa, quæ ex figulina terra conficitur. Plut. de sera num. vind. τὰς ἀδικίας ὀστρακίνας τινὰ τιθέμεθα καὶ θεραπεύομεν. Interdum & de pulcum testa dicitur. Aristoteles (de platea aut conchas deuorante) οὐδ' ἀνεῴγει ἀρίστῳ, ἀλλ' ὀστρακον μὴ ὑπτιάσας. Aristoph. in Ran. ὅστις ὀστρακίνοις κροτεῖ μόνος. Εὐριπίδου. Ὀστρακίνδα, genus ludi qui olio nomine dicitur ὀστρακινδα, vt Poll. scribit l. 7. Metaphoricè verò de subita rerũ mutatione dicitur & conuersione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Dicitur & de testa qua ova integũtur, in Epig. ἀρτι γὰρ ὠὸν ὀστράκου. *Eustat. scribit deriuari ab ὀστέον, per pleonasmum φ. sicut in κάππαρις.
Ὀστρακώδης, ὁ, ἡ, testaceus, qui testã imitatur. Dioſc. l. 5. c. 84.
Ὀστρακῖνος, testaceus, i. è figulina terra factus, vt teste Lucil. l. 2. Epigr. ἀλλ' ὄστρινον τὸν ἄνον ὀστρακῖνον, sartaginem testaceam seu fictilem. Et ὀστρακινὰ σκεύη, in epist. 2. ad Cor. c. 2. & 4.
Ὀστρακίς, qui testas conficit, figulus, in Epigr.
Ὀστράκιον, fictile. Item parua testa, conchula.
Ὀστρακίδιον, ου, τό, dicitur nux pinea eiusque nucleus. Athen. l. 1. ex Mnesitheo, Atheniensi medico. ¶ Hesychio simulacrum quoddam est Veneris.
Ὀστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens, vt ὀστρακίτης λίθος, apud Dioſc. l. 5. c. 105. lapis testæ similitudinem habens, qui & ὀστρακίας. Fortè est. ὀστρακίτης, apud eundem l. 5. c. 84.
Ὀστρακώδεα, ostracorum lusus. Poll. l. 9.
Ὀστρακόω, ὦ, in testam seu testaceam duritiem verto, testacea duritie ob duco. Aristot. in probl.
Ὀστρακοῦμαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo, Aeschil. apud Athen. l. 1. apud Lycophr. verò ὀστρακωμένος, exp. putamine conrecta.
Ὀστρακίζω, testulis in vrnam coniectis damno, relego. Aristotel. polit. l. 3.
Ὀστρακίζομαι, testulis in vrnã collectis dãnor. Thuc. l. 1. & 8.
Ὀστρακισμός, οῦ, ὁ, relegatio quæ fit testulis in vrnam missis. Aristot. politic. 3.

Composita.

Ἀποστρακόω, ὦ, in testam muto, vel induro in testæ modum.
Ἀποστρακοῦμαι, in testã muror, vel induro instar testę. Dioſc.
Ἀποστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω.
Ἀποστρακίζομαι, in exilium mutor, relegor. Suid.
Ἐξοστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω, in exilium mitto. Eust. idẽ.
Ἐξοστρακίζομαι, in exilium mitor testarum suffragio. Plu. in Alcib. ἐξωστρακισθῆναι ὑπὸ τῶν δήμου.
Ἐξοστρακισμός, relegatio quæ fit per testaceum in vrnam missarum suffragia. Plut. in Themist.
Ἐπιστρακίζω, concham mitto per superficiem aquæ. Suid.
Ἐπιστρακισμός, ludus quo conchæ per superficiem mittuntur. Poll. l. 9.
Λειόστρακος, læui testa intectus. Λειόστρακα, subst. læues testę.
Μαλακόστρακος, molli testa intectus. Aristot.
Σκληρόστρακος, testa dura operitus.
Τραχύστρακος, qui aspera & scabra tegitur testa. Athen. l. 7.
Ὑμενόστρακος, testa tenui & subtili constans in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

Ὀστρεῶν, sive ὄστρεον, ου, τό, ostreũ, genus piscium qui testis integuntur. Plut. de solert. an. ὄστρεα μειλιττόμενα ἀνάγλυφον. Athen. l. 1. μόνα δὲ τῶν ἰχθύων, ἀλλὰ καὶ ὄστρεα ἐκ τῶν. ¶ Item ostrum, i. color qui ex concharum sanie conficitur, ostrinus color. Plat. in Cratylo. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι καλὰ χρωματίσαι, ἐπειδὴ τὸ ὄστρεον μόνον ἐπιλίπῃ καὶ ἐπὶ πολὺ ἄλλο φαρμάκων. *Deriuari ex ὀστέον pleonasmo literæ φ, docet Eust.
Ὀστρεώδης, sive ὀστρεοῦδης, ostrea referens, qui ostrea imitatur, vel ostrũ τὰ ὀστρεώδη, sive ὀστρεῶδη, quæ ex ostreorũ genere sunt.
Ὀστρεῖος, purpureus.

Composita.

Λειόστρεα, ostreæ lenes, ostrea quæ scabra non sunt.
Λιμνόστρεα, q. d. paludis seu paludũ ostrea. Aristot. de gen. ani. l. 3.

Ὀστρυς, υος, ἡ, ostrys arbor quæ & ἀστρυς dicitur a nonnullis. Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10. & Plin. l. 15. c. 21.

Ὀσφραίνομαι, F. ὀσφρανοῦμαι, odoror, olfacio. Euripid. in Cyclop. Εἶδόν τε δὲ κἀγὼ κἀμὰ δὶ ἀλλ' ὀσφραίνομαι. Xen. in symp. εἰ πεῖρα τὴν ὀσφραίνεσθαι ἐποίησεν ἡμῖν ἡνίκα εἰ δεοι. Cum genitiuo apud eundẽ, τῶν ὀσφραίνομαι. Ab eodẽ canes dicũtur ὀσφραίνεσθαι τῶν λαγῶ, i. odorari leporẽ. Epigr. l. 2. ἐκ γυνὸς Νικῶν ὀσφραίνεσθαι οἶνον ἀκριτος. vinũ olfacit sagacissimè. Metaphor. apud Luc. in Tim. ὀσφραίνομαι τῆς χρυσοῦ. Legitur & pass. significatione, apud Alex. Aph. probl. l. 2. ὀσφραινόμεθα δ' ἡμεῖς ῥωμῆς, dũ ea odoramur. Et apud Dioſc. lib. 3. c. 93. ἐν ὀξυδόσιμῳ δ' ἐστὶν ἐν ὀσφραινόμενον, τὰς καρδιαλγίας ὠφελεῖ.
Ὀσφρασία, odor. Olex c. vlt.
Ὀσφραντής, οῦ, ὁ, q. d. odorator, olfactor.
Ὀσφραντός, ὴ, ὸν, qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans. Paulus Aegin.
Ὀσφραντικός, idem Gal. ad Glauc. & Dioſc. l. 3. c. 92. item odorandi facultate valens seu olfaciendi.
Ὀσφραντήριον, ου, τό, olfactorium. Ὀσφρᾶδιον, pro eodem apud Eust.
Ὀσφραίομαι, ῶμαι, idem quod ὀσφαίνομαι, eoque vsitatius esse apud Atticos quidam tradiderunt. vt ὀσφρᾶσθαι ἀνθρώπου, apud Luc. & fut. ὀσφρήσομαι, apud Aristoph. Legitur etiam ὀσφρόμενος apud eundem in Acharn. & ὀσφρόμενος, in Vesp.
Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipse sensus odorandi. Dioſc. lib. 5. c. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: vt apud Herodian. lib. 1.
Ὀσφρητός, & ὀσφρητικός, idem quod ὀσφραντός & ὀσφραντικός, apud Gal. & Alex. Aphr.

Composita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam passiuè naribus admoueor.
Εὐωσφρητὸν κύων, canis sagax.
Καπνοσφραντής, οῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Paroemiacè dicitur de homine sordido & præparco. Eust.

Ὀσφύς, ύος, ἡ, dorsi ea pars qua cingimur, totus spinæ partium crassissimus maximisque vertebris compacta. *Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀστεοφυῆ, quòd ea pars ossea sit & excarnis. Aristoteles verò inde nomen habere scribit, quòd sit ἐφ' ὑπόθεσιν διαζώματος. Hesych. verò ὀσφὺς esse vult partem illam prope latera manem, quam Latini ilia appellant.

Ὀσχῶν, &c. vide in Μόσχος.

Ὅτε [& poetice ὅττι, & Doricè ὅκκα] quando, quem. Cum indicatiuo, Aeschin. ὅτε ἐκεῖ, quando erat. Et cum coniunct. Od. ξ. Λίσι δ' ἐνδίοι τῶν ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἴκοι. Dicitur ἐπὶ ὅτε, est quando, i. quandoque, aliquando. Ὅτε μή, quando nõ, si non, nisi. Πάντοτε, omni tempore, semper. Matth. 26. & passim in nouo Testamento. Ὅτε ἄν, quandoquidẽ: at ὅτε ἄν, quandocunque. ¶ Ὅτε accipitur etiam pro aliquando, interdũ, quãdoque, qua significatione scribitur etiã ὅτεινι Aristot. ὅτε μὲν τοῦτο, ὅτε δὲ ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando verò illud. ¶ Ὅτε, sine ὅτι, quoniam. Il. π. ὅτε κρατεῖ φρεσὶ θυμός. Dem. Olynt. 3. ὅτε ζῶντ' ἔτ' ἔστιν ἃ χρὴ, quæ quum ita sint. Item ὅτε pro ὅστις, qui. Od. ξ.
Ὅτ' ἄν, sive ὅτ' ἐάν, idem cum ὅτε. Cum subiunct. interdum & cum indicat. & eũ indicat. & optatiuo. Ponitur & pro quando, quũ, i. quandoquidẽ, quoniam. Aristot. de mundo, καὶ μάλιστα ὅτ' ἐν τῷ τάχει τοῦ ἄνευ τὸ πυρώδες, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic & Thuc. l. 1.
Πότε, [interrog.] quando. Dem. Olynth. πότε δὲ δεῖ σπεύδειν, εἰ μὴ νῦν; Sic alibi passim. Pro eodem dicitur πόκα Doricè: vnde ὁπόκα aliquando & ἄπακα, nunquam.
Ποτέ, aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, interdum quidẽ, interdum verò, nunc quidem, nunc verò: aliàs quidem, aliàs verò: Aliquando vacat, vt quum dicitur ἀεὶ ποτε, semper. Annectitur etiam particulis, ἐπὶ, ἐπὶ, μὲν, μὴ, οὐ, οὐδὲ, οὐκ, οὐν, πω. Nã dicitur ἐπὶ ποτε, aliquando, vnquam, & quidem ἔνοτε, & μήνοτε, οὐδέποτε & μὴ ἔνοτε, μὴ δὲ ποτε & οὐ ποτέ, & οὐ ποτέ, vũquam. πάμποτε, semper, πώποτε, vnquam, aliquando.

Πτέ per syncopen dicitur, pro ποτέ, vt πίπτε pro τί ποτε, quidnam, cúnam. Od. λ.

Ὁ πότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicatiuo, interdum cum optatiuo. Annectitur etiam particulis ἄν & δέ. Nonnunquam ὁπότε & ὅπεῤῥα exp. vbi, quandoquidem, quoniam. ὁποτεῦν, quandocúque. Dicitur & ὁππότε poeticè pro ὁπότε.

Τότε, tunc. Dem. pro cor. ἐκ τότε ἐκ νῦν ἐκ ἀεί. Item tum demum, apud eundem & alios. Ἀπὸ τότε, ab eo tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τότε, idem cum ὅτε & ποτέ, aliquando.

Ὅτι, & poet. ὅτῑ, quòd. Cum indicatiuo, qui Latinè interdũ redditur per infinit. vt Hen. Hellen 7. ἔφασκον ὅτι βούλεται, dixit se velle. ¶ Οὐχ ὅτι, non quod, item non solùm, & non solùm nõ. Τί ὅτι, quid est quod, vel quid est cur? ¶ Ὅτι interdum vacat, vt quum verba alicuius citantur. Thuc. l. 5. εὑρῆσθαι δ' ὅτι. Ἢν μὲν θεῶν ἡ ἡμῶν κώλυμα ᾖ. Sic & alibi, & passim in nouo Testamento. ¶ Ὅτι quàm, cũ superl. Thuc. ὅτι τάχιστα, quã breuissimo tempore. Idem ὅτι πλεῖστοι, quàm plurimi. Et cũ aduerb. ὅτι κάρρῑστα quàm lõgissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ¶ Cum diuersis particulis positum, diuersis modis exp. vt ὅτι ἀλλά, at verò. ὅτι γὰρ μή, nisi enim. ὅτι δὴ τί; quamobrem? ὅτι ἐπεί δή, quin. ὅτι μὴ, nisi. ὅτι ἕνεκα, quòd verò, itaque quòd. ¶ Ὅτι, quòd, eò quòd, propterea quòd, quoniam, quia Dem. in ep. ad Philipp. τί ποτ' οὖν ὀκνεῖτε τὸν πρότερον πολέμῳ πλείω κατορθοῦντα νῦν; ὅτι μόνῳ αὐτῷ ἐρατεῖν καὶ φιλεῖν πωρεῖ. Pro eodẽ dicitur & ὅτε τοῖ apud Plat. de rep. & ὅτου apud Aristoph.

Composita.

Δηλονότι, videlicet, nempe. Plat. de rep. 6. τῷ ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, nempe de sole hoc percontaris. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem δηλοῦντοῖ apud Aristoph. in Pluto.

Διότι, pro δι' ὅτι propter quid? διά τί, sæpe apud Aristot. Vsurpatur & citra interrog. pro, quare, qua de causa, quamobrem, cur, apud Xen. Indémque apud Proclum & alios philosophos τὸ διότι, causa cur. Significat etiã idem quod ὅτι, quoniam, quia, apud Aristot. in probl. Xen. & Luc. Interdum & pro ὅτι vsurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. πωλήσομαι μὲν τοῖ διότι πολλῶν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προτέρου φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω διότι ἀφανίζουσιν, dico quòd obruunt.

Καθότι, quatenus, item quomodo, qua ratione, item sicut, quemadmodum, vide & in Ὁ c.

Ὁ τλῶ. vide in Ταλάω.

ΟΤΟΒΟ Σ. ω, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Hesiod. in Theog. τοῖβος δ' ἄπλητος ἐόρει. Scribitur & ὀτλοῖβος pro eodem, vt apud Luc. de scrib. hist. ὀτλοῖβος ἐπὶ ἐκ κέκραβος.

Ὀτοβέω, & ὀτλοβέω, ῶ, strepito, tumultuor, personо. Aeschyl. in Promet. ὑπὸ ἡ κηρόπλαστος ὀτλοβεῖ δόναξ ἀχητὰς ὑπνοῦ δῶρον νέμων. & apud Athen. l. 11. ὁ ἡ χαλκοῦ ἔτοις κοτύλαις ὀτλόβει.

Ὁ τις ὥτου. vide in Ὁ c.

ΟΥΡΥΝΩ. F. υω. incito, instigo, adhortor, vrgeo. Il. ω. Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀντιόωντας. Iliad. β. Τί με πολὺ δὴ μᾶλλον ἐγὼ καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. Il. κ. ἐμὲ ἐτρώσω κραδίη καὶ θυμὸς ἀναγκαῖος Ἀνδρῶν δυσμενέων δ' ὤμοι ἐρατεῖν. Sic & Od. ξ. & alibi apud Hom. Futurũ ὀτρυνῶ & Ionicè ὀτρυνέω, interdũ in præsẽti vsurpatur vt Od. β. Τοῦτο δ' ὀτρύνει Μέντορ ἐδ' ἠδ' Ἀλιθέρσης.

Ὀτρυνόμαι, incitor, instigor, vrgeor. Il. ξ. Ἢ μὲν ὀτρυνόμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι. Aristot. de mundo, ἐκ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων γένη τῆς οἰκείας.

Ὀτρυντής, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat & vrget. Hesy.

Ὀτρυντός, ὑός, ὁ, hortatio, instigatio. Il. τ.

Ὀτρηρῶς, celeriter & mote eorum qui vel ab aliis aut suapte sponte incitati aliquid maturant. Il. γ. & Od. τ.

Ὀτρηρός, celer, citatus. Od. δ. & alibi apud Hom. & Aristop. in auib.

Composita.

Ἐξοτρύνω, exhortor, extimulo. Eurip. in Suppli. Ὀ c μ' ἐξοτρύνει πεῖσμ' ἐμὸν πόσις λευκῆς.

Ἐποτρύνω, instigo ad aliquid, incito, vrgeo. Il. ρ. ἐπεστρυνόμεθα πρὸς ἀλλήλους. Sic Il. ζ. & υ. & Od. γ. 1. Herodot. ἐπεστρυνόντος τοῦ θεοῦ. Thuc. l. 7. καὶ ἐκεῖνοι πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐπεστρυνόμενοι γίγνεσθαι.

Ἐπόπτρυνος, inspector operum, qui vrget operas. Hesych.

Παροτρύνω, inuito, instigo, inhortor. Idem.

Ὀτῆς, Ὀτῆν. vide in Ὀτα & in Ὀτα.

ΟΤΟΤΥΖΩ. ototi dico fleo, lugeo. Hesych.

Ἐπότοτύζω, defleo, deploro, super aliquem lugeo. Euripid. in Phœn. Ἀλλ' ἄλλον ἐπωτότυζε.

Ὀτοτοῖ, hei, heu, ah, apud Eur. in Androm. Aeschyl. & Luc.

ΟΥ (sequente consonante) & οὐκ (sequente vocali tenui) & οὐχ (sequente vocali aspirata) & οὐχί (pro quo Homerus οὐκί dicere solet) non. Exempla & in carmine & in prosa passim sunt obuia. Interdum geminatur, elegantiæ & ornatus gratia. Dem. in Mid. οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κείσεται αὐτόν. Additur etiã verbis per se negantibus, qualia sunt ἀπαγορεύω, ἀρνοῦμαι, κωλύω, ἐπίσχω, & similia. Iungitur & particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur οὐ. vel οὐκ, abundante altera particula. Aliis quoque particularibus iungitur. Οὐ γάρ, non enim. item interrogatiuè, nõnne, οὐ γὰρ ἀλλά, enimuerò, at verò, interdum simpliciter pro γάρ. Οὔτι poeticè pro οὐ, non pro quo dicitur in prosa οὔτοι. Οὐ θέμις non equidem, haud sanè. Οὐ μὰ Δία, non per Iouem. Οὐμμὴν, atqui vel non certè, non profectò, non equidem. item pro, neque enim, & pro veruntamen non. Οὐκοῦν, interrog. nõnne. Item atqui, item profectò, enimuerò, item itaque, igitur. Οὔκουν, non igitur, non itaq; vel proinde non. Οὐδὲ & οὔτε, nec, neque. item οὐδὲ, ne quidem, vt οὐδὲ γε, ne gry quidem. Οὐχ ὅπως, nedum in fine sententiæ, ité non solũ, non modò pro quo dicitur οὐχ ὅτι, sequente ἀλλὰ καί. Interdũ οὐχ ὅτι ponitur pro, non modò non, non tantùm non. οὐχ ὡς, non vt, item nedum. Οὐ μὴ ὦ ναὶ, nequaquam. Οὐ μὴ ὦ τοι, nõ tamẽ. Adhibetur & responsioni pro, minimè verò. Οὐ μὰ, vel οὐ μὴ γε non tamen, verũtamen non. ¶ Οὐ & οὐκ vel οὐχ ἢ οὐχί, interdum interrogatiuè pro, nunquid, nõnne, annon, apud Luc. Dem. Xen. & cæt. Pro eodem dicitur etiã, οὐκ ἄν, & οὐ γάρ, οὐ δὴ πάνυ. In hac signif. interdum acuitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, & in repetitione, & in responsione. ¶ Οὗ, sui. vide in Ἑ. ¶ Οὗ, cuius, item vbi, vide in Ὅς.

Οὖα. vide in Ὀῦα.

ΟΥΑΙ, ναὶ: interiectio doloris vel dolorem denũciantis: apud bibliorum interpretes & nouo Testam. scriptores.

ΟΥΑΣ οὐατος, τὸ, auris. Il. χ. Αἱ γὰρ ἐμοὶ κατὰ οὖατ' ἴοιεν. Hesiod. in Theog. οὖατα δ' ἄρα τοῖ ἀνῴγει. Tripodi quoque, οὖατα tribuuntur. Il. σ. οὖατα δ' ἄμφω δῶκε δαιδάλεα προσέβαλεν.

Οὐατίον, auritus. in Epigram. ἐπὶ οὐατίοντι.

Οὐάτιος, exp. extremus, imus, apud Orph. τέρθιον ὑπ' οὐατίοις fibimis plantis.

Οὖς, idem quod ὦς, ex quo: Eust. συγκεκάφθαι scribit. Plut. symp. 2. καὶ μὴν τετρυπημένον ἔχει τὸ οὖς. Soph. ἀρθὸν οὖς ἔχουσι. Cæteri casus formantur tanquam ab ὦς, vt genit. οὔτος, dat. οὔτι, suntque frequentissimo in vsu in omni numero. Metaphoricè regum & principum οὖτα dicebãtur delatores seu coryceri qui auscultabant quid quisque loqueretur, & ad reges seu principes deferebant, apud Xen. & Aristotel. Vasis quoque οὖτα tribuuntur, i. ansæ, apud Plut. & Athen.

Οὖτοος, auritus, aures habẽs vel ansas. Il. ψ. & Hesiod. in Erg.

Οὐτικός, ή, ὁν, auricularis, auricularius, ad aures pertinens. vt οὐτικὸς κλυστήρ, auricularis clyster, apud Gal. ἢ τὸ τόνος, l. 3.

Οὐτιτὸς δάκτυλος, auricularis digitus, minimo proximus.

Οὔτιον, ου, τὸ, auricula. Epigr. lib. 2. Οὔτια dicuntur ostreæ quædam, apud Athen. l. 3.

Οὐτίον, auricula, idem cum οὔτιον. Luc. l. 2. epigr.

Οὐτός, siue ὦτος, otus: auis nycticoraci similis: sic dicta quòd πρὸς τὰ οὖτα πτερύγια ἔχει. Aristot. hist. an. l. 8. c. 11. ¶ Ab hac auc metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui & decepti facile, Athen. loco citato, & Eust. ex Aelio. Dionys.

Οὐτίς, ἰδος, ἡ, auis tardaide qua Aristot. hist. an. l. 6. & l. 9. c. 33. Vide & Athen. l. 9. Scribitur & ἐτὶς, apud Xenop. anabas. l. 1. tetis Gal. in lex. Hippocr. & ὠτὶς, apud eundem. Gal. de alimento. l. 3.

Ὦας, Doticè pro ὦκας.

Ὠάζω, audio. Hesych.

Composita.

Ἀμφωτος, ου, ὁ, & ἀμφώτιος, ου, ὁ, ἡ, vtrinque auritus, binas aures habens. Item metaph. vtrinque ansatus: vt ἀλοῦς ἀμφωτον. Od. χ. Et κυνοῦθιον ἀμφώτιον, apud Theocr. idy. 1.

Ἀμφωτίς, vel ἀμπώτις, ἰδος, vel ἀμφωτίς, ἰδος, ἡ, pocilligeous habentis binas ansas. ¶ Item ἀμφωτίς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol. Exponitur & auris seu ansa vasis vnde prouerb. apud Suid. μάχεται περὶ ἀμφωτίδων.

Ἀνώτος, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Ἄωτος, auribus carens. Eust. Item flos, de qua signif. vide deriuata ab Ἄω spiro.

Βραχύωτος, breues habens auriculas, vt βραχύωτος κύδων, apud Athen. l. 11.

Δίωτος, duas aures seu ansas habens. Idem ibidem. Δίωτα, genus vasis à duabus autibus, i. ansis, sic appellatum.

Ἐνωτίζω, auribus percipio, audio. Suid.

Ἐνωτίζομαι, idem. Hes.

Ἐνώτιος, ου, ὁ, inauris. Hes. ex Soph. capt.

Ἐνώτιον, idem. Poll. l. 2.

Ἐπωτίδες, ligua quæ ex vtraque proræ parte, velut aures prominent. Thuc. l. 7. & Eurip. in Iphig. Taur.

Μόνωτος, vnam habens aurem vel ansam.

Μυόωτον, & μυοσωτὶς, ἰδος, ἡ, auricula muris: herba nomẽ, quæ & alius

alsine dicitur, de qua Diosc. lib.2. cap.214. Scribitur & μυοτώτα, apud Paul. Ægin. & μυῶτις, apud Aet.l.1.

Παρώτιον ornamentum aurium. Item alter oculi angulus qui aures spectat, oppositum angulo nares intuenti, qui μαντὴρ dicitur. Schol. Nic.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glandularum sub aurib. Gal. l.3. τῶν κοινῶν.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

Πολύωτος multas habens aures. [uclide.

Τετράωτος cui quatuor sunt aures vel ansæ. Athen. lib. 11. ex Anaxandrides, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΟΥΔΟΣ, ὁ, τὸ, & οὖδας (illud in nominat. inuitat, hoc in nomin. & accusat. tantum visitatum) solum, pauimentum, humus. Il.α. & μ. οὐδ' ὕπατος οὐδ' ἐφέοιτο. Il.ρ. Οὐδ' ἐπιστάμενοι κατὰ κάμπυα. Il.τ. οὐδ' ἀξίλοιο ἄσπετον οὐδας. Od.ν. Αἰματί τ' ἐγκεφάλῳ τε πολυξείμβρῳ ἄσπετον οὐδας. * Ab οἶδος deriuari posse videt, quoniam in solo ambulamus & incedimus: vel ab εἶω. ¶ Οὐδὸς, [oxyton, jū o. limen; lignum seu saxum in ima ianuæ parte, qua in ædes introitur. * Eustath. enim ὀνομάζεται τὸ οὐδὸς ἀπὸ τοῦ οἶδος deriuat. Il.θ. Ἕστασ' ἐπ' ἐρεμνῇ τε πύλῃ καὶ χαλκεοῖ οὐδοῖ. Od.α. Ἐς μέγαν ἐξ οὐδοῦ. Od.φ. ὑπέρβη λάινον οὐδόν. Plut. in Probl. Rom. καὶ ἐπιμαρτυρῶν τὰ ἴδια αὐτῷ ὑπερβαίνειν τὸ οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπερβαίνειν αὐ φοβούμενος. Pro eo per systolen dicitur ὀδὸς, apud Soph. in Oedip. Colone. teste Eust. Metaphoricè γήρᾳ οὐδὸς dicitur, i. introitus in senectutem, Iliad. χ. & Od. ο. & apud Plat. de rep. l.1. Exponitur etiam exitus: in eodem exemplo: vt ὅτι γήρᾳ οὐδῷ dicitur esse qui incipit egredi in senectutem, & morti proximus esse. ¶ Æolicè pro ὀδὸς οὐδὸς dicitur. Od. ρ. ἐπεὶ φάτ' ἀμφοφόλε ἐμμεμαρ οὐδόν. lubricam esse viam.

Οὐδαῖος, ὁ, ὁ humilis, terrestris vt οὐδαῖος οὐδαίω, apud Nonn. fons e terra scaturiens. Οὐδαῖος Κρονίδης, Pluto subterraneus, apud Dionys.

Composita.

Ἀμφοῦδις, [aduerb.] idem quod ἀμφ' οὖδας, in terram, humi. Od. ρ. ἐλασθεὶς κάρη ἀμφοῦδις ἀείρας. Scribitur & ἀμφῶδις, apud Hesych. qui ἀμφῶδις ἐπίπτων, apud Hesiod. exp. ambab. manibus in terram deiciens.

Προσουδίζω, humi allido, affligo ad terram. Plutarch. in Galb. προσουδίζοντες τοῖς γάλβα εἰκόνα. Sic apud Suid. ὁ δὲ ἀρὰς μετὰ τῶν προσουδίζει τε καὶ δοκοτείνει.

Ὑπουδαῖος, subterraneus.

ΟΥΤΑΡ, ατος, τὸ, vber, mamma: propriè in belluis. Herodot. in Melp. ἐς φλιδάς τε πιμπλάσας φυσιοῦσθαι τῆς ἐπάνω, καὶ τὸ ὕδωρ κατιέναι, & vber demitti. Hom. Odyss. ι. Οὖθαρ δὲ σφαραγεῦντο, vbera intumescebant lacte. Apud Theocritum verò comicum, Ὡς οὖθ' ὅλους εἰκὸς τοὺς οὖθαρ φέρω. Fuit & cibus in deliciis habitus. Plutarch. de conseru. valet. φρύγματος ἀπαλοῦ καὶ τελυτελοῦς μὰ δὶ' ὁ λαὸς παρεστῶς, εἶον οὖθατος ἁμυκήτου γαλεοῦ καὶ Σαμίου πλακοῦντος ἡ χιόνος ἐν λιχνείῳ. Latini lumen etiam appellant. Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης dicitur vbertas & feracitas soli. Iliad. ι.

ΟΥΙΛΛΟΝ, vingum, herba Ægyptiaca, de qua Theophrast. hist. pl. lib. 1. cap. 2.

Οὐε, vide in Οὐ.

-ΟΥΛΟΣ, ὅ, integer, sano, perfectus: * Ionicè pro ὅλος, sicut οὖδος pro ὀδὸς.] Od. ρ. Ἄρθρα τ' οὖλον ἐλὼν ἐξεκαλλέος ἐν κονίῃσι. Sic & Hesych. οὖλον exp. ὑγιὲς, ὁλόκληρον. ¶ Item tener, mollis: vt Iliad. κ. οὖλα δ' ἐστονάχιζε λάχνῃ. Od. δ. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὖλας βάλον οὐδ' ἐχίτωνας. Sic & Il. π. & ω. ¶ Item crispus, contortas comas habens. Od. ζ. καὶ ἡ κάρητος Οὖλας ἥκε κόμας ὑπεκλίνθη ἄνθεσι ἐοικώς. Theophrast. (de Græco accere) εἶναι δὲ τὰς μὲν ἐκ τοῦ ἔρεος φυομένας ξανθὰς καὶ εὐχρόους καὶ οὖλας καὶ σγιστάς. Dicitur & de quibusuis rebus, vnde & Hesych. exp. σωιστοραμμένον. * Eust. in hac significat. ab εἴλω deriuat. Οὖλον aduerb. exp. σωιστοραμμένον καὶ ὀξύ, vt Il. ρ. Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε φρεσὶ θυμὸν ἐείδῃ Κύκνοι. Sic & Plut. οὖλα καὶ ὀλεκτικὰ καὶ πυκνὰ καὶ σωιστοραμμένα φθεγγόμενοι. ¶ Item οὖλος, manipulorum collectorum falcis: Athen. lib. 14. ἃ δ' μάγμαρα τῷ κερδῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ σφοστηγοῦντων ἀμάλας σωιστοῦντα καὶ ἐν πολλῶν μὲν ἐγκείμενα δ' ἀκμάζει, οὖλος καὶ ἰοὺλος. Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teste Athen. ibidem. ¶ Pro οὖλος vide in Ὄλλυμι.

¶ Deriuata ab οὖλος integer sanus, &c.

Οὐλότης, ητος, ὁ, salubritas. Alias signif. vide in sequentibus classibus deriuat.

Οὐλοῦς salutifer. Sic etiam appellatus fuit Apollo, deus præstans salubribus causis, i. sanitatis autor, inquit Macrob. Et οὐλία, ἡ, epitheton Dianæ, eandem ob causam teste Pherecyde.

Οὐλαμβαίνω valeo, sanus sum. Odyss. ω. Οὐλα τε καὶ μέγα χεῖρε: θεοὶ δ' ἔβαν ἀλέοντε.

Οὐλή, ῆς, ἡ, vulnus ad sanitatem perductum: seu nota vulneris sanati: cicatrix, Odyss. τ. Aristot. de arte poet. Plut. de serabum. vind. ¶ Οὐλαὶ hordeum dicitur, quod integrum comedere-tur olim ante euentum molarum vsum, vt tradit Eust. Accipitur & pro mola salta quæ hostiæ aspersæ sacrificabantur. Od. γ. Paus. in Att. & Athen. l. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαὶ, apud Hes. item ὀλαί, & ὀλαὶ, apud eundem & Suid.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco: vnde οὐλοῦσθαι, cicatricem ducere, apud Aristot. in probl.

Composita ex οὐλὴ & ὀλόω.

Ἀπουλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Dioscor. libro 5. c. 84. ἐὰν κακοήθη τῷ ἐλκῶν δοτουλοῖ. Et in pass. ἐλκὴ δοτουλούμενα. Alexand. Aphr.

Ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quam vulneris cicatricis contrahitur. Alex. Aphr. in probl.

Ἀπουλωτικὸς, cui vis inest cicatricem inducendi. Dioscor. l. 1. c. 49. & l. 5. c. 97.

Δυσπούλωτος, ægrè cicatricem trahens. Dioscor. l. 4. c. 41.

Ἐπουλόω, idem cũ δοτουλόω. Dioscor. l. 3. c. 91. ἐπουλοῖ τε καὶ παλαιὰ ἕλκη.

Ἐπούλωσις, idem cum δοτούλωσις.

Ἐπουλωτικὸς, idem cum δοτουλωτικὸς: vt ἐπουλωτικὸν φάρμακον, apud Gal. ad Glauc. l. 1.

Συνεπούλωσις, (*Decomp.*) idem quod ἐπούλωσις, Aristot. probl. sect. 1. quæst. 49.

Κατουλόω, idem cum ἐπουλόω. Dioscor. l. 5. c. 48. αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς ἐμπλάστρους καὶ ξηρὰ κατουλοῦν δεινάμεθα.

Κατουλωτικὸς, idem quod ἐπουλωτικὸς. Idem l. 5. c. 105.

Δυσκατούλωτος, (*Decomp.*) ægrè cicatricem ducens. Dioscor. l. 5. c. 95.

Συνουλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Συνούλωσις, cicatricis contractio.

Συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.

Ὑπούλος, ὁ, ἡ, ὁ, sub cicatrice latens. Plut. in Lyc. item metaph. sub quo vitium aliquod latet, occultus, subdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex. & in quæst. Platon.

Ὑπούλως, latenter, simulatè, infidè. Plut. in Cic.

Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, sub cicatrice. Cyrill.

Ἀνύπουλος, (*Decomp.*) sub cuius cicatrice nullum vitium latet. Et metaph. non simulatus, non infidus & subdolus.

¶ Deriuata ab οὖλος tener.

Οὐλότης, mollities, teneritudo.

Οὖλον, ὁ, τὸ, gingiua, caro dentes cõtinens: sic dicta ob teneritatem ac mollitiem, Hippocr. & Alex. Aphr. in probl. Οὖλα verò Pollux l. 2 appellari scribit carnes quæ extrà dentes ambiunt.

Composita ex οὖλον.

Ἔπουλα, gingiuæ interiores carnes quæ intrà dentes ambiunt. Poll. lib. 2.

Ἐπουλὶς, vitium gingiuarum, quo tuberculum in iis & carnis excrescentia proueniunt, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Ægin. l. 3. c. 26. & Actuar.

Παρουλὶς, inflammatio partis alicuius gingiuarum, quæ nisi discutiatur, suppuratur & in abscessum vertitur. Aegin. l. 3. c. 26.

¶ Deriuata ab οὖλος crispus.

Οὐλότης, ἡ, crispa coma, crispitudo. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 3.

Οὐλοῦς, οῦ, ὁ, ἡ, crispus: Nic. in Alexiph. Exponitur etiam densus, opacus.

Οὐλαμὼς, condensum & confertum agmen: propriè multitudo quinquaginta equitum quadrangulari forma disposita: vt definit. Plut. Vtitur & Hom. Il. υ. Transfertur ad aptum agmen, apud Nic. in Ther.

¶ Pertinentia ad οὖλος manipulorum fasciculos, &c.

Οὐλὰ, vocabatur Ceres, quòd eiusmodi fasciculos rusticis largiretur: Athen. l. 14.

Γοῦλος, idem cum οὖλος. Athen. ibidem. qui & annotat ἰοῦλος dici etiam τοὺς τῷ βαλανείῳ οὖλα, cantilenam lanam tractantium. ¶ Γοῦλος dicitur etiam prima lanugo ex puberum genis efflorescens: in qua signif. νῦν τὸ ἴνιον deriuari traditur. Od. λ. φὴν σφῶϊν ὑπὸ κρόταφον ἰοῦλος ἀνθήσας, Apollon. Arg. l. 2. Δὶς μέν τοι γνωτὸς τε καὶ ἰοῦλος Ἀντίλοχος. Xenop. in symp. τοῦτο μὲν πρῶτον τὸ οὖλα ἄρτι ἰοῦλος καθίστησι. Tribuitur & auellanæ nuci, in qua sic appellantur villi callo compactili: apud Theophrast. pl. l. 3. c. 7. ¶ Γοῦλοι nominantur & bestiolæ quædam multipedes. Hesych. & Suid. ¶ Item ἰοῦλος à Numenio appellata fuisse intestina terræ, testatur Athen. l. 7.

Γουλόδης, ὁ, ἡ, ἰοῦλος polypodas referens, qui est ex genere ioulorum polypodum. Aristot.

Γουλίζω, primam sanguinem emitto. Tryphiod. de excidio Troiæ ἐξεφύοντιν ἰουλίζων προσωφοῖον.

Γουλῶ, idem quod οὖλω, Athen. l. 4.

Γουλὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam apud Aristot. histor. an. libro 9. Diosc. l. 2.

Composita ex ἰοῦλος.

Ἀνίουλος, impubes, cui nondum efflorui prima lanugo.

Δημητρίουλος, seu Δημοφίουλος, hymnus qui in Cereris concinebatur.

Καλλίουλος, idem. Athen. loco citato.

Οὐλυμπος, vide in Ὄλυμπος. Οὐμός, in Ἅμος

Ο Υ̓͂ Ν, igitur, ideo, itaque. Item tandem, tamen præcedente μέν. Exponitur etiam, certè, quidem, vtique, vt γοῦν. Multis particulis subiunctum vacat. vt ὡς οὖν pro ὡς ἐπεὶ οὖν pro ἐπεί: ὅτ' οὖν pro ὅτε. εἴτ' οὖν pro εἴτε. Sic οἵ τε οὖν pro οἵ τε. Interdum οὖν coniunctim legitur cum antecedente particula, vt ἐτοῦν, οὐδ' οἷσθ' οὖν, &c. Sic & γοῦν pro γε οὖν. Pro οὖν dicitur Ionicè & Doricè ὦν, igitur. Apud Herodot. sæpe παρέλκει.

Τοὖν pro γε οὖν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdum pro οὖν solo. Aliquando signif. certè, quidem, vel certè quidem, equidem. Item quippe siquidem, nam. Interdum pro γε δ' ponitur, seu ἀλλά γε saltem. Interdum significat etiam, quoque. Nonnunquam significat οὖν, igitur, itaque, idcirco.

Ἤ γοῦν, siue. vide in Ἤ.

Οὐκοῦν, vide in Οὐ.

Οὔνεκα, vide in Ἕνεκα. Οὔνομα. in Ὄνομα.

Ο Υ̓͂ Ρ Α͂, ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, auibus exceptis, quibus ὀρρωπύγιον peculiare est. Il. υ. Οὐρῇ δ' πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίε. Odyss. κ. Οὐρῇσι μαστίουσι φοβεόμενοι κατὰ νῶτα. Plut. de solert. anim. ἵστασι δὲ τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Xen. in Cyn. Τὰς οὐρὰς σαίνουσι καὶ ὀπαλίνουσι τῷ ὤτα. Per iocum de homine dicitur, vt & κέρατα. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen: vt apud Xen. ὥστε δὲ ἕπεσθαι κατ' οὐρὰν τοῖς κατὰ φυλακὴν τάξεσι. Καλ' οὐρὰ ἕπεσθαι. exp. etiam à tergo sequi: apud Athen. lib. 7. ¶ Nauis quoque prora οὐρὰ appellatur.

Οὐραῖος, α, ὁν, ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2. Τὸ οὐραῖον apud Hippocr. l. περὶ διαίτης ὀξ. πολλ. dicitur extrema pars ossis. Et τὰ οὐραῖα sæpe appellantur ipsæ οὐραί: vt apud Athen. l. 7. καὶ τοῦτο οὐραῖον. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema. apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Fœmin. οὐραία per paragogen dicitur pro οὐρά, vt στελλουαία pro στελλουα, & Ἀθηναία pro Ἀθῆναι. Eust.

Οὐραῖαι τένοντες appellantur nerui, qui vsque ad ossis extremum proteruntur: apud Hippocr. ibidem.

Οὐρεύς, idem quod οὐραῖος: pro quo exempto υ dicitur ἔρεος: vnde ἔρεοι πολεκάνες, apud Pind. teste Eust.

Οὐρέγχος, idem ac σαυρωτήρ. ferrum quo ima hastilis pars præfixa est, quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος. Il. ν.

Composita.

Ἀλωπεκοῦρος, ου, ἡ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 10.

Αἴλουρος, ου, ὁ (παρὰ τὸ ἀείλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐρὰν.) catus, felis. Aristot. hist. an. l. 5. c. 2. Item piscis quidam: apud Dioſc. l. 2. c. 19. Αἰλούρου, radix quædam ita vocata, quòd ea vtantur. Hesych.

Ἀρκτοῦρος, q. d. vrsæ cauda: stella est post caudam maioris vrsæ inter bootæ crura posita. Hesiod. in Erg. αὐτοῦρος δ' ἐπὶ κρόταφον ἀστὴρ ἀρκτοῦρος. ¶ Est & herbæ nomen quæ alias arctium dicitur. Dioſc. l. 4. c. 6 & Gal. l. 6 simpl.

Διπλασίουρον dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum vna syllaba excedit & caudam longiorem habet, vt est iste, Il. γ. Κύκνοι θ' ἱππόδαμοι καὶ ἀοιδοὶ αἰὲν ἀείδοι Πολυδάδαλα. Tales etiã alio nomine ὑπερμετρεῖν appellantur. Eust.

Ἑπτουρος, qui in cauda est. in Epigr.

Θυσανοῦρος, hirtam & villosam habens caudam. Hesych.

Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος, siue ἱππουρίς, hippurus, piscis nomen. Athen. l. 7.

Ἵππουρις, ἡ, setis equinis comans, vt κυνὶς ἵππουρις, apud Hom. Iliad. γ. ¶ Ἵππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen, Latinis equisetum. Dioſc. l. 4. c. 48.

Κατακλίνουρος, flectens caudam, idem quod σκίουρος. Hesych.

Κόλουρος, caudam abscondens: epitheton fuci, quòd aculeum suum abscondat: apud Hesiod. in Erg.

Κοθῶνες, vulpes. Hesych.

Κολοβοῦρος, cauda truncus, cui amputata cauda est.

Κύλουρος, idem Suid. ¶ In sphærica doctrina κύλουροι vocantur duo circuli maiores, quorum alter transit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: sic dicti quòd semper altera eorum pars sub horizonte latet. Procl.

Κολουρός, cauda truncus. Suid.

Κολουρία, caudæ truncatio. Hesych.

Κολουρεύς, vulpes. Hesych.

Κυνοσουρά, canis cauda: i. vrsa minor, cynosura, sidus cœleste.

Λαμπουρος, lucentem caudam habens, cuius cauda fulget: nomen canis: apud Theocr. idyll. 8.

Λαμπουρεῖς, vulpes. Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela: insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρίς.

Λαμπουρίζω cicindelæ instar luceo. Dioſc. l. 5. c. 99.

Λόφουρα, animalia quæ habent setas in ceruice erectas in modum cristæ, & caudam: seu quæ cristas habent & caudas. Aristot. in physiogn. & Theophr. de caus. pl. l. 3.

Μείουρος, siue μίουρος, cui cauda diminuta est & truncata: seu cuius extremitas in acutum desinit. Apsyrt. in hippiatr. Μείουρα dicuntur etiam quorum extrema sunt mutilata: vt μείουροι σφῆκες, apud Athen. l. 14. versus in fine claudicantes. Sic σφηκὸς μείουρος siue μίουρος, pulsus decurtatus aut mutilus decrescens, de quo Gal.

Μειουρία, ας, ἡ, caudæ breuitas, vel quã extremitas est breuior.

Μειουρίζω, siue μιουρίζω, (tanquam à μῦς) sum cauda breuiori, cauda mihi decurtata est: vel in acutum desino. item minoribus terminis finior.

Μελάνουρος, nigram caudam habens. Plut. de liber. educ. μὴ γνίσθαι τὴν μελανούραν. ¶ Item melanurus, piscis in cauda nigras maculas habens. Aristot.

Μελανουρίδες, pisces qui & μελάνουροι. Epigr.

Μελουρίς, Helychio est cuspis mutilata, & αἰδοῖον, pudendum. Vide & composita ex Οὖρον, vrina. (Ther.

Μελουρίδες, animalia sunt locustæ similia, apud Schol. Nic. in

Μέλουροι genus serpentis apud eundem.

Μυζουρος, caudam, i. penem sugens, fellatrix. Eust.

Ἀπομυζουρος, [*Decomp.*] idem apud eundem.

Νάθουρος, ignauam caudam habens: vocabulum à comicis fictum, vt docet Eust.

Σαίουρος, blandam caudam mouens, qui cauda mota adblandiuntur. Et σαίουροι, quæ caudæ motu adblandiuntur. Apud Hes. pro σαίνουρος, scribitur etiam σλαίουρος.

Σεσούρα, caudam mouens: nomen auiculæ, quæ & motacilla.

Σίλουρος, ου, ὁ piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐρὰν, abiecto ι. vide Athen. & Aelian.

Σκίουρος, cauda sibi vmbram faciens, vmbra caudæ se protegens. ¶ Nomen est animalis, apud Aelian. & Oppian. inde appellari, quod cauda sit ei loco vmbræ sub dio.

Σκορπίουρος, scorpionis caudam habens, cuius cauda scorpionis caudæ est similis. Σκορπίουρον, τὸ herbæ nomen, cuius semen caudæ scorpionis simile est de qua Dioſc. l. 4. c. vlt.

Καλλίουρον quomodo hoc permeat, vide suo loco.

Ο Υ Ρ Α Ν Ο Σ, (& Doricè οὐρανός, ὦ, ὁ, cœlum Odyss. α. Εὐχετόωντο δ' ἐπὶ γαῖαν καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα. Il. τ. Εὐρὺ κάρη δ' ἵκανε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα. Sic apud Plut. in Fab. εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφῆκε, ab hippocrate more vulgi dicitur aër qui supra nos est vsque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tim. vsurpatur pro κόσμῳ. ¶ Οὐρανοὶ à Persis dicebantur regia tabernacula à rotunditate. Hesy. ¶ Item οὐρανός palatium. Aristot. de part. an. l. 2. c. 17. * Ab ὄρῳ, deriuat. Aristot. de mundo: quum inquit, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν δοκεῖ τὸ ὅρον εἶναι τῆς ἄνω. Alij ab οὐρέω deducunt quod sit visui peruium.

Οὐράνιος, ου, ὁ, ἡ, cœlestis. Theophr. Plut. de orac. Pyth. Οἱ οὐράνιοι, absolut. dij sicut Lat. cœlites. ¶ Οὐράνια, τὰ, dicuntur imbres pro οὐρανία ὕδατα. ¶ Οὐρανία, ἡ, subst. Vrania, vna ex nouem Musis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum iactabatur, & priusquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Hes. & Eust.

Οὐρανιζω ludo ludum qui οὐρανία, dicitur. Hes.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis: peculiariter de deo aliquo seu cœlicola. Hesiod. in Theog. & Apoll. Arg. 2. Item cui cœlestis est origo, cœlesti semine natus. Hes.

Οὐρανίων, ονος, ὁ, idem Il. α. διοὶ οὐρανίωνες. Od. ν. Accipitur & pro deorum filijs. Il. ι.

Οὐρανόω, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, vt cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari augustalis: apud Athen. lib. 5. ¶ Item palatium. Damasc. 46. ¶ Est & nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis & rota Ionis vocatur. Schol. Arat.

Οὐρανώνυξ, υχος, ὁ, cœlestis: vnde apud Nic. in Alexiph. οὐρανώνυχα, expon. capilli qui sunt in suprema labiorum parte, sem palatum.

Οὐρανόθεν, cœlitus è cœlo. Iliad. α. Hesiod. in Theog.

Οὐρανόθι πρὸ, ante cœlum, in æthe. Il. γ. Οὐρανόθι πρὸ ἔλθοι.

Οὐρανόσε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cœlum peto. Hes.

Composita.

Ἀκρουράνια, summitas cœli, vertex cœli, Luc. in Lexiph.

Ἐπουράνιος, qui in cœlo est, cœlestis, in Anchol. Epigr.

Ὑπουράνιος, idem. Od. ρ. item qui supra cœlos est, vt apud Plat. in Apol. Socr. ζωῇ τῇ τοῦ θεοῦ γλαυκῇ καὶ τῷ ὑπουρανίῳ.

Μεσουράνιος, qui in medio seu vmbilico cœli est. Et τὸ μεσουράνιον, vmbilicus cœli.

Μεσουρανέω, ῶ, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων μειζόνων φαινομένων ἀνατελλόντων καὶ δυνόντων, ἢ μεσουρανούντων.

Μεσουράνημα, τος, & μεσουρανήσεις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cœli tenet. Basil. in hexaëm.

Ἀντιμεσουρανέω, (*Decomp.*) in opposito cœli vmbilico sum. Plut. in probl. Rom.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est, item cœlestis. Greg.

Ὑπουράνιος, qui sub cœlo est. Od. τ.

Ο Υ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, vrina. Arist. l. 1. de gen. an. ἐὰν τὸ οὖρον σκωληκιῶν, tabescunt per vrinæ profluuium. In Geopon. οὖρα ἵππου θαυμαστὸν κολλᾷ

πλοῦτον. ¶ Item terminus pro οὖρος sive ὅρος, vt Il. θ. Οὖρον τ' ἐν νηῒ πέλας ἐκέκοντο, Τόφρον ὑπεκπροθέων λιμὴν ἔσαν, &c. Quoin loco exponitur etiam, ἐρμῆμα. vt fit ab ἔρω vel ἐρῶ.

Οὐρηρός, ῶ, ὁ, vrinarius: vt οὐρηρὸν ἀγγεῖον, vas vrinarium ad excipiendam vrinam, apud schol. Aristoph.

Οὐρίω, ίσω, vrinam reddo, meio. Hesiod. in Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ἐὼν οὐρίσῃς ἱερῆος. Interdum cum accusat. vt apud Hippocr.

Οὐρόομαι, cum vrina excernor, mingor. Athen. l. 1. ὁ μὲν οὖν αὐτηρὸς ἰσχνόμενος ἐστὶ καὶ τρεφόμενος καὶ μᾶλλον οὐρεῖ.

Οὔρημα, τό, id quod mingitur, vrina: Hippocr. de nat. homin.

Οὔρησις, εως, ἡ, ipse mingendi actus, Dioscl. l. 1. Item pro vrina. Hippocr. in aphor.

Οὐρητικός, ῶ, ὄν, vrinam ciens, seu ciendi facultatem habens. Dioscl. lib. 2. c. 167. Athen. l. 2. & 9. ¶ Οὐρητικὸς πόρος, meatus vrinarius. Et οὐρητικὸς λίθος, qui supra modũ mingit, Aristot.

Οὐρητὴρ ἥρος, ὁ, meatus vrinarius. Apsyrt. in hippiatr. & Cels. l. 4.

Οὐρητὶς ίδος, matula, vas vrinarium. Schol. Aristoph.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus vrinarius quo à vesica per caulem vrina defertur, vel foramen quà semen & vrina exeunt, Aristot.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio metere cupio. Aristoph. in Vesp. Ἀμὶς μὲν οὖν οὐρητιάσας αὐτὴ πρῶτον ἐξ κρεμάσει' ἐγγὺς ὅπου ἡ πατέλλα.

Οὐρέθρη, ας, ἡ, meatus vrinarius per quem è renibus in vesicam vrina defertur. Poll. lib. 1. Ponitur & pro vale vrinario: apud Athen. l. 1. ex Æschil. & Soph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπουρέω, ῶ, in vrina deiicio, cum vrina excerno.

Ἀπουρίομαι, ώμαι in vrina eiicior. Alex. Aphr. l. 1. probl. 101.

Διουρέω, permingo.

Διουρητικός, ῶ, ὄν, vrinam ciendi vim habẽs: vt διουρητικὰ φάρμακα. apud Aristot. & διουρητικὴ δύναμις apud Dioscl. l. 3. c. 76.

Ἐνουρέω, mingo in, immingo, vrinam non contineo. Dioscl. l. 3. c. 52.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, id cui immingitur, vas vrinarium. Poll. l. 10. cap. 9. ex Soph.

Ἔνουρος ὀχλος, molestia in vrina. Hippocr. de corde.

Ἐξουρέω, cum vrina eiicio, in vrina excerno. Aristot.

Ἐξουρίομαι, excernor in vrina. Dioscl. lib. 2. cap. 58. τοῦτο ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι φασὶν ἰατροί.

Συνεξουρέω, (decomp.) simul mingo. Hippocr. aphor. l. 4.

Ἐπουρέω, mingo super, vel simpl. mingo, vrinam reddo.

Κατουρέω, mico contra, permingo. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Δυουρία, ας, ἡ, vrinæ difficilis excretio. Item vrinæ suppressio. Hippocr. & Gal.

Δυουρικός, vrinæ difficultati obnoxius. Τὰ δυουρικά, sub. πάθη, pro δυουρίαι. Cic. Ep. fam. l. 7.

Δυουρέω, vrinæ difficultate laboro, ægrè lotium reddo. Dioscl. lib. 1. c. 39. Δυουρέω, idem Dioscl. l. 5. c. 67.

Ἐμπροσθουρητικάζω, animalia ex anteriori parte vrinam emittentia, vt homo & masculi quadrupeda.

Ἴσχουρία, obstructio vesicæ, integra vrinæ in vesica suppressio. Galen. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum, lyncis vrina quæ simul ac excernitur, in lapidem concrescit. Dioscl. l. 1. c. 100. & Theophr. in lib. de gemmis.

Μολουρίς, melychio est μόλις οὐρῶν, ægrè reddens vrinam. vide & comp. ex Οὐρά, cauda.

Ὀπισθουρητικός, qui in auersum mingit, qui retrorsum vrinam emittit. Aristot. de hist. anim.

Παλινουρέω, qui iterum mingit.

Στραγγουρία, vrinæ stillicidium. Gal. comment. in aphor. Hipp. 7. sect. 48.

Στραγγουριάω, vrinæ stillicidio laboro. Schol. Aristoph. ἐνεμβαίνῃ τὴν ἐπιγενομένην τῷ οὐρῳ στραγγουρίαν.

ΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus: * ἀπὸ τοῦ ὀρίνω, ἐὰν δὲ σπερμαθῶν καὶ φορτίων, vnde & ἐκπρὸ τοῦ οὖρος: vel quia ὁ ἐν αὐτῇ ὁρμῶν (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς, teste Eustat. Od. ο. Ὡς δ' ὅτε τ' ἐν νηῒ θοῇ ἀνέμου ἐνιπὴν ὄρσῃ πνοιὴ ἐπιουρίη ἀντιβολήσασα. Od. ο. Ἡ ῥ' ὅ γε φόρμιγγος ἐπιβάλλετο καλὸν ἀοιδῆς, Δεξιὸν οὖρον. Ibidem. Τοῖσιν δ' ἐκέκοντο οὖρον ἐσ ἠῶ καὶ ἠέλιον μέγα φαινόν. Sic & alibi sæpe apud Hom. Synes. ep. 148. εἰ κατὰ τὸν ἀνέμου ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ἐκείνου, prono habitur in altum ad ventum secundum. ¶ Item metaph. prospera fortuna, vt apud Suid. - ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ρ'ετοῦκατ' ἄνεμον. ¶ Item cursor, interdum. In qua signif. scribit Eust. deriuatum esse vel ab ἐρῶ, videre: quia προορᾶν τὰ ὁπόσα εἰ φύλακες vel ἀπὸ τοῦ ἔρου τοῦ ἀνέμου: quòd nimirum ἀεὶ ἐν φυλῇ καὶ φυλακῇ τοῦ τὰ ὁπόσα φυλάττουσιν καὶ ἀποδιδόασιν τῷ δεσπότῃ ἀκριβῶς. Il. θ. Νέφος δ' οὖρος ἐκάμψε Γοργείας κεφαλῆς ἀνέμοιο. Sic & Il. λ. & Od. ο. ¶ Ponitur οὖρος, & pro ἔρος & pro ἔρος, vnde vide suis locis.

Οὖρος, autem oxyt. alueus, seu fossa per quam deducitur navis in mare. Eustath. exp. ὁ τόπος ὅθεν ἀνάγεται ἔρμα (i. ὁρμᾷ) καὶ θαλάσσῃ κομίζεται εἰς θάλασσαν. Il. α. Οὖρός τ' ἐξεκάθαιρον, &c. Item ὁρός serum lactis: vide ἐρός in Ὀρός.

¶ *Deriuata ab* οὖρος, *s. Ventus secundus.*

Οὐρία, ας, ἡ, qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fitret πλοῦς οὐρία. Luc. & οὐρία πτῆσις, apud Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 11. Sæpius οὐρία absolutè dicitur pro οὐρία πνοὴ vt apud Plat. in Protag. Vnde & ἐξ οὐρίας pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Aristot. Greg. Syn. & ἐξ οὐρίου pro ἐξ οὐρίου πνεύματος apud Soph. in Aiace, & Chrysostom. * Est & οὐρία auis nomen: de qua Athen. l. 9. ¶ Dicitur & οὐρία ἄνεμος pro οὖρος apud Thu. Pro quo & absolutè ponitur οὐρία, subaud. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον seu οὔριον ὕδωρ, ouum vrinum, i. vrinum, ex quo nihil gignitur: quod & ὑπόκαυστον & ζέσιον vocatur: de quod vide Aristot. de generat. anim. l. 3. & Plin. l. 10. c. 58. Esa. 59. 5.

Οὐρίζω, vento secundo proucho seu iubeo. Soph. Od. tyran. εἰ γὰρ ἡμᾶς γὰρ φίλαν τὸ πόντος ἀνέμοις κατ' ἀγῶνα οὐρίζοι. Aeschyl. Τὸν πλοῦν θεοὶ δ' ἐμοὶ οὐρίζειν τύχοις.

Composita.

Ἀνουρόω, ῶ, destimor vento secundo. Polyb. Τότε δὴ τὸν Μιθριδάτην ἀνουρώσαντες πανδημεὶ ἐπέθεντο.

Ἀνουρία, ας, de ouis vrinis dicitur. Aristot. de gener. an. l. 3.

Δυσούριος, ον, infelis, qui secundo vento non proficiscitur.

Ἐξουρίζω, ίσω, dicuntur eadem quæ & οὐρία & οὐρίζω. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Ἐπουρόω, vento secundo impellens. Soph. in Trachin.

Ἐπουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. fecundio & perficio velut prospera aura promouens. Eurip. in Androm. Ἀλλ' ἤν τι τοῦτο σοὶ φρόνημ' ἐπουρίζῃ.

Ἐπουρίζω, ίσω, in Luc. ἐπουρίζων τῷ εὐβούλῳ. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. δεῖται γὰρ ποτε φωτὸς τινὸς ἀνήρ ἐπουρίζοντος τὰ οἰκεῖα, &c.

Συμπουρίζω, (Decomp.) vnà impello ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo l. 3. ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ἕκαστον κίνησιν συμπουρίζει τὸ αὐτὸν ἀρότρῳ, motus ipse violentum motũ naturalẽ impulsu suo adiuget, quasi ventus secundus & pondẽ impellens. Dicitur & ipse ventus συμπουρίζειν, quum comitatur euntes & spirat secundus. Aristot. hist. an. 8.

Κοῦφόω, vento secundo expando, explico vt ventus secundus inspiret. Polyb. l. 1. Κουφίζω, idem. Eust.

Κυνοουρία, ἡ, ouis vrina irrita. Aristot. hist. an. l. 6. c. 2.

Νουρεύς, quidam interp. secundo vento vtus apud Laert. in vita Diog.

Παροῦρος, omnino secundus, πάνυ τῷ οὔρῳ. Hesych.

Προοῦρος, idem cum οὔρος. Suid.

Προουρίω, secundo vento vtor, feliciter ago. schol. Aristoph.

Deriuata ab Οὖρος, *custos, inspector.*

Οὖρα, τὸ, custodia. Hesych.

Οὐρὰς, ὁ, idem quod οὖρος, apud eundem.

Οὐρέω, cultudio, ibidem. Ὠρέω, pro eodem vide in Ὥρα.

Composita: ac primùm retinentia Οὖρος.

Δύσουρος, custoditu difficilis. Hesych.

Ἐπίουρος, inspector, custos. Od. ο. Exponitur & Σκοπιάς. Il. ε. Scribitur & ἐπόψιος, vt annotat Hesych.

Κηπουρός, hortorum custos, hortulanus. Plato in Minoe.

Κηπουρικός, ad hortulanum pertinens.

Κηπουρέω, ῶ, hortum colo.

Ὁδοῦρος, siue ὁδοῦρος, ὁ, qui vias custodit: plerunque in malam partem de latione & obsessore viarum. Eustath. Scribitur & ὁδόψιος. Hesych.

Οἰκουρός, ὁ, domus custos. Athen. l. 13. Quòm de homine dicitur, significat eum qui domi manet & res domesticas curat: vt in epist. ad Tit. c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo quod domi semper desidet, nec ciuilia aut bellica negotia capessit: vt apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignauè latitat nec venatum exit. Aristophan. in Vesp. Scribitur & οἰκόψιος, vt annotat. Eust.

Οἰκουρία, ἡ, domus custodia. Plat. in problem. Rom. & in præcept. connub. Sumitur & in malam partem pro desidia quà quis domi manet nec ciuilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρικός, domi manere solitus: vel qualis est eorum qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. lib. 5. ἐκπροῦστο πάντα δεῦρο τῷ κλῖνε οἰκουρεῖν. Item in malam partẽ, domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἐλομένοις. Plut. in Cam. ἐμὲ δ' ἔμοιγε δεῖνον οἰκουρεῖν μᾶλλον πολεμοῦντες.

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit seu domi manet. Pro muliere domus custode vsurpatur ab Euripide in Oreste. Accipitur etiam pro domus custodia apud Soph. in Philoct.

Οἰκούρειον, τὸ, præmium quo afficitur is qui domum custodit & item familiarem alio absente administrauit. Sophocl. in Trachin.

Οἰκοῦρα, dicuntur etiam crepundia & ludicra quæ matres in sanribus domi manentibus relinquunt & vsit.

Decomp. Ἐνοικουρέω, domum custodio, domi maneo.

Ἐπιοικουρέω, exp. inhabito.

Συνοικουρός, socius in custodienda domo. Apud Eurip. συνοικοῦρος κακῶν, exp. conlors malorum.

¶ Ὠρικός.

Ὑποκυρέω, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio. Hesych. Exponitur etiam, subeo, clanculum irrepo, penitus insideo. Basil. ἀμφίλια εἰς θεὸν ὑποκυρῶσι. Plut. in Camillo, ἐν νοῖς ὑποκυρήσειν αὐτοὺς, ὃν κυρῶν πλήθει καὶ γνώσει καὶ βουλήμασιν ἐκλυόντας ὑπέρτερος. Idem in Luc. ὑποκυρεῖν τοῖς θεμιστοκλείοις στρατιώταις. Exponitur & clandestina consilia misceo. apud eundem in Othone, ἄλλους δ' τινὰς καὶ ἐπ' αἰσθοῖ φυλῆς ὑποκυρεῖν, ἀμφιβάλλοντας αὐτὸ τοῖς μετρίοις. Item latito sub: vt apud Suid. λαθεῖν τι μέσῳ ὑποκυρῶν.

Πάγκρος, cancri quoddam genus. ἀπὸ τοῦ πήγνυν καὶ φυλάττειν ὅν πάγκρος. i. πρόμαχος ἢ τόπος, inquit Etym. vide Aristotel. & Ælian. ¶ Apud Eust. Phœnix etiam πάγκρος vocatur quòd in aspera cute custodiatur, seu asperam cutem habeat.

Πυλωρός, ὁ, portæ custos, ianitor: propriè vrbis portarum custodiæ præfectus Herodot. Pro eodem dicitur & πυλωρός, quod (vide in ὠρέω.

Συκωρός, ficuum custos.

Φρουρός, ὁ, custos, Thuc. lib. 3. οὔτοι τε καὶ φρουροὶ ἐκπατάλιπον. Xen. Præd. 8. εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπιστήσαιμι. Herodian. l. 4. φρουροὶ τῶν σωμάτων. lib. 2. φρουροὶ βασιλικοί. Peculiariter autem φρουροὶ vocantur præsidiarij milites: vt apud Xen. Præd. 8. εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεσκευασμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρουάρχοι. Composita est dictus ex πρὸ & ὁρῶ, facta crasi & π mutatio in φ, vt in φρόνιμος pro προνοεῖν.

Φρουρεῖ, ὁ, ἡ, idem cum φρουρός in fœm. gen. vt φρουρὸς γῆς apud Thuc. l. 4. & Xen. Hell. 1.

Φρουρά, ἡ, præsidium, custodia. Interdum pro ipsis militibus præsidiariis & custodibus: vt apud Thuc. lib. 1. φρουρὰν ἐγκαταλείποντες ἀνεχώρουν. Sic & apud Plut. in Alcib. Herodian. lib. 3. Dem. pro cor. &c. Et pro corporis custodibus, vt stipatoribus, satellitibus: Herodian. l. 3. Appian. de bello civ. l. 3. Item pro ipso loco aut statione custodiæ & præsidij. Plut. de fort. Rom. Philostr. ep. 60. Item custodia, i. carcer. Herodian. lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι.

Φρούριον, τὸ, idem cum φρουρᾷ, præsidium, i. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. Thuc. l. 3. & 7. Plut. in Alex. Metaphoricè Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀκροτάτον.

Φρουρίω, ῶ, in præsidio sum, vel præsidio meo tutor, custodio. Thuc. lib. 1. αἱ φρουροῦν ἐν Ναυπάκτῳ. Herodian. l. 3. φρουροῦντες τῆς Γαλλίας τὰς εὐβολάς. Et lib. 7 φρουροῦν τὸ τεῖχος ἢ στρατόπεδον.

Φρουροῦμαι, præsidiis muniri. Thuc. l. 1. Herodian. l. 8.

Φρούρημα, τὸ, præsidium, custodia: vel id quod custoditur. Sophocl. in Aiace.

Φρούησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ.

Decomp. Ἀείφρουρος & ἀεφρούρητος, semper præsidiis & custodiis instructus, semper custoditus. Soph. in Antig. & apud Nonn. (habens.

Ἀντίφρουρος, qui est loco custodis: vel contrariam custodiam

Ἄφρουρος, cui præsidia imposita non sunt, nullis præsidiis munitus. Item qui immunis est ab excubiis, Aristot. polit. 2.

Ἀφούρητος, idem quod ἄφρουρος, in prima signif. Plut. de fort. Alex. l. 2. Philo de vita M. l. 1.

Ἔμφρουρος, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus. Demosth. pro cor. Xen. Hellen 1. Et qui in præsidio est qui custodit. Xen. in Laced. polit. Item in custodiam conditus seu inclusus Phalar. Ἐμφρουρίω, inter custodias ago.

Περιφρουρίω, ῶ, custodia cingo. Item simpl. cingo, *tanquam custodia aut præsidio.* Thuc. lib. 3. τὸ τεῖχος ὦ περιεφρούρουν οἱ Πλαταιεῖς.

Composita mutantia υ in ω per Ἐλάσσονα: quorum nonnulla pertinent etiam ad composita ex Ὀξύ, σκιά, vt illic videbis.

Ἀκταίωρος, ὁ, littorum custos. Scribitur & ἀκτερός. Hesych.

Ἀκταμοιρῶ, vel ἀκτορίω, ῶ, littora custodio, sum custos littorũ.

Ἀλωρῆται, arcarum custodes. Suid. (Hesych.

Ἄωρος, qui difficulter custoditi potest. Ody. μ.

Ἀόρω, non custodio, negligo Hesych.

Παντάωρος, (*decomp.*) prorsus neglectus & incustoditus. Aeschyl. in Prometh.

Ἀρκυωρός, retiarius custos, qui stat ad retia ad indaginem. Xen. in Cyneg. [Eupolide.

Ἀρκυωρίω, retia custodio, sto ad retia ad indaginem. Eust. ex

Γεωφύλακες terræ seu agrorum custodes. Hesy.

Γεωφύλακες, qui terram custodiunt. Suid.

Δυσωρίω, difficulter custodio. Il. κ. Ὡς ἢ κυὼν ἀμφὶ μόλα δ' ὀνυχιζόντων ἐν αὐλῇ, &c.

Εὔωρος, non custoditus, malè custoditus *per antiphrasim.* Suid.

Ἡμιφρούρον, interdiu custodire. Suid. & Hesych.

Θυρωρός, ianuæ custos, ianitor, ostiarius. Luc. de cal. Et ὁ θυρωρὸς, ostiaria, apud Ioan. c. 18. Item peculiariter, nuptialis, apud Poll. & Hesych.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo ianitor commoratur.

Θυρωρίω, tanquam custodio, ianitor sum. Luc. in vita auct.

Θυωρός, ὁ, ἡ, ὁ, vt θυωρὸς τράπεζα, mensa quæ sacris vibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laert. in Phereç. & Callim. hymn. in Dian.

Θυωρεῖς, ἰδος, ἡ, idem. Poll. lib. 4. de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat mensarius. Hes.

Θυωρεῖσθαι, in sacra mensa epulari. Idem.

Κηπωρός, hortulanus, olitor.

Οὐδενόωρος, nulla custodia dignus. Il. θ.

Πυλωρός, idem quod πυλωρός. Eurip. Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ventriculi in intestinum emittuntur. Gal.

Πυλώρειον, domicilium seu cella ostiarij.

Πυλωρίω, portæ custodiæ præsum. Prol. l. 1.

Πυλαωρός, poet. pro πυλωρός. Il. ω. λαθὼν ἰὼν πυλαωρός. Dicitur & πυλαωρός, & πυλωρός pro eodem, apud Hesy.

Σκευωρός, vasorum vtensiliumque custos. Poll. l. 10. c. 1.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum vtensiliumque custodia. Metaphoricè accipitur pro curiosa observatione & custodia apud Aristot. de hist. an. lib. 9. Et pro solerti diligentique ac vehementi occupatione seu captatione & affectatione, apud eundem l. 1. de gener. an. ¶ Exponitur & delatoria insidiatoque observatio ac custodia apud Dem. & Plut. in Dion.

Σκευωρίω, ῶ sive σκευωρέομαι, ῶμαι, vasa & vtensilia custodio. Item metaph. struo, molior, capto, insidior. Demosth. in Synthem. Πολλοῦ γε σκευωρούμενος καὶ πανοῦργος ἦν, quitalia contechnatus esset. Item passivè apud eundem, ἐκ τῶν μαλακιστάτων, καὶ περιστελλόμενος ὁ ἄνθρωπος τὸ πρᾶγμα ὅλον ἔστιν. quanquam ficta & impostura plena. item satago, perscrutor & excutio omnia curiosè Plut. in Canil. σκευωρούμενοι καὶ διαιροῦντες τὰ χωρία, perscrutantes, excutientes omnia, & locum conuertentes. Sic apud eundem in symp. sept. sap. de tragœd. σκευωρούμενον πρᾶγμάτων ὑποψίαις, πάντῃ ἐχόντων, sanctantem, satagentem circa ea.

Σκευωρούμενος, captator, qui imminet prædæ alicui instans custodum negligentiæ. Aristot. τύπτουσι τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἐνδεεῖς ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον αὐτοὺς τῆς κλοπῆς.

Σκεύωρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum τοῦ σκευωρούμενου. Dem.

Decomp. Ἀσκεύωρητος, ον, ὁ, ἡ, sagaci curiosaque perscrutatione non excussus. Strab. ἀσκεύωρητον εἶναι.

Διασκευωρίω, ῶ, capiosè machinor, insidiosè fabrico & architector. Plat. in epist. ἀνὴρ γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας οὐδὲ διασκευωρεῖν, dolosè tractare. διασκευωρῶμαι. apud eundem in 7. de rep. exp. conseruare & tueri.

Συσκευωρίω, seu συσκευωρέομαι, vnà dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè inuo. Dem. καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο (plorat.

Σκοπωρός, custos speculæ, seu qui è specula contemplatur, aut explo-

Σκοπωρέομαι, ῶμαι, speculor, seu velut ab alta specula prospiciens observo. Item in insidiis collocatus speculor & observo. Xen. in Gyn. & Aristoph. in Vesp.

Συκωρός, ficuum custos, ficuum inspector. Item sycophanta. schol. Aristoph. (pat. Poll. l. 7.

Συκωρέω, ῶ, ficus custodio, speculor ne quis ficus furtim cari-

Τεμενοφύλαξ, sacri agri custos: vel fani & delubri custos, ædituus. Hesych.

Ὑλωρός, syluæ custos, cui syluarum custodia demandata est. Aristot. polit. 6. cap. 8. Dicitur & ὑλοφύλαξ, apud poetas & ὑλωρός, item ὑλωρός, apud Nic. in Ther.

Φρυκτωρός, q. d. observator ignium prænuntiorum, custos in speculis oræ, excubitor specularius. Thuc. l. 8.

Φρυκτωρία, illa ignium observatio, excubiæ ad signum dandum per faces è specula, aut alio loco edito. Aristoph. in Aues. Thuc. l. 3.

Φρυκτώριον, specula seu φρυκτωρῶν, speculæ vnde ignis sublatus hostium aduentum & prædonum, aut aliquid aliud significat. Herodian. l. 4.

Φρυκτωρίω, excubias ago è specula ignem sublatũ observando, igni sublato hostium aduentum aut aliquid aliud denuncio. Item metaph. illumino, præluceo, apud Greg. ὅλον φρυκτωρεῖ πάσαν οἰκουμένην. & apud Athen. ἅτις φρυκτωρεῖ δὲ πυλαίζουσα. Φρυκτωρεῖσθαι dicitur quod ignis sublato significatur. Thuc. l. 3.

Παραφρυκτωρῶ, sive παραφρυκτωρέομαι, (*Decomp.*) ignem è specula attollo præter ius & æquum, vel contra quàm prumisi. Suid.

Θώραξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οὖς, vide in Οὖας. Οὐσία &c. vide in Εἰμί, ἰων.

ΟΥΤΑΩ, ῶ, F. ὀτάω, vulnero, vulnus inflicto, ictũ manu infero. Il. ο. ἀντοσχεδὸν ἀν' ὦτα. Il. ρ. Ὡς εἰ τὼ ὤτασε κατ' ἀκοστάδα. Od. τ. ὤτασε τυχὼν κῆρ δ' ἔξιον ὦμον. Ibidẽ, Οὐτάω, ὀξύ μου μνῶν, καθίκνεται. Ionicus pro οὐτάνω seu οὐτάω, quamuis Etym. fieri dicat ab ὠθέω, tanquam ab ὤθημι. Il. α. Τὼ δ' ἄλλας οὐτασε δ' ἐν στήθεσι χαλκός. Ionicè pro οὐτάω.

Οὐτάομαι, vulnero: vnde particip. ὠτωθείς, vulneratus, ictus. Il. θ. Κείονται ὠτωθείς.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio, ictus.

Οὐτήτερα ἡ, vulneratrix, quæ vulnera & ictus infertin Epigr. οὐτήτερα δηλοῖς ἰχνεύνα.

Οὐτάζω Ἰάτω idem cum οὐτάω. Il.ν. Τρῶας δ' ἐπεσσεύεν ἐν ἀλλοθεν ἄλλον Οὐτάζον σάκεϊ λίπα. Ibidem, ἔστη δ' μείζον οὐτάζων δυεί. Pro οὐτᾶν per apocopen dici οὐτᾶ tradit Eust. Il. ζ. Οὐτᾶ κ' ἐπ' λαπάρην. Sic & Il. ε. Οὐτᾶ με Τυδείδης ὑός ὑπέρθυμος Διομήδης.

Οὐτάζομαι, vulneror: Il. φ. Οὐτάζετο Ὀδυσεύς. Part. οὐτάζομενος, idem quod οὐταθείς. Et οὐτάζομενος pro eodem exempto σ, & translato accentu. Iliad. ν. & ξ. & Od. λ.

Ὠτειλή ἡ, ἡ, vulnus quod οὐτάζας aliquis influxit: Il. ρ. ἔῤῥεε δ' αἷμα κατ' οὐτάζομένου ὀτειλάων. Sic & Il. φ. σ, τ. & alibi apud Hom.

Composita.

Ἀνούτατος, qui ictus seu vulneratus non est. Il. η.

Ἀνουτητί sine vulnere aut ictu, Il. χ.

Ἄουτος, idem quod ἀνούτατος Il. σ.

Νουθάτος recens vulneratus seu ictus. Ibidem.

Οὔτε vide in Οὐ.

Οὗτος ἡ, ὁ, (pronomen demonstrativum) hic. Genit. τουτου. Dat. τουτῳ. Accusat. τοῦτον, &c. Lucian. in somn. τοῦτ' ἐρώτων ἐπαστος ἐπ' ἀλλήλοις κινήσας, δ' οὐδὲ σε τοῦ δακτύλου, οὐδὲ ἐκείνου, λέγων. Plat. ὁ οὗτος ἐστὶν ἐκείνος. Il. α. Οὗτος δὲ Διομήδης ἀνήρ. Fœmin. αὕτη hæc. Xenoph. in Oecon. αὕτη γυνή. Plato de leg. λέγομαι τῷ λόγῳ ταύτῃ. Neutr. τοῦτο, hoc. Plato, τοῦτο ἐστὶ τὸ ὄμμα. Od. ζ. Ταῦτα ἐκεκάλεον ἄλλοθεν ἄλλος ἐόντες. ¶ Idem, τοῦδε exp. is vel ille: et apud Hesiod. in Eig. Οὗτοι μὲν φυσικοὶ ἐστὶν ἀνθρωποι, &c. Xen. τούτων τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' οἷς, ex eorum numero hominum qui, &c. Demosth. ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ χρῆμα ἐγένετο ἐν ὑμῖν τοῦ μὲν δεινοῦ μεγέθους ἀφεστῶτος τοῦ δὲ λόγου τοῦ περὶ αὐτοῦ πολλοὶ ποιουμένου. ¶ Cum verbo primæ personæ Attico more significat ἐγώ: Aristoph. Sic apud Luc. τοῦτο δοῦναι, ipse intelligo. Cũ secũda persona copulatũ significat tu. Soph. in Antig. οὗτος δ' εἶπε. Αἰκὲ δ' ἀντιτόν σε φωνεῖν. Ibidem Οὗτος σε φωνῶ. Aristoph. in Nub. Οὗτος καθεύδεις; heus tu, dormis?

Ταυτῃ, abiolute & adverbialiter exp. hac, ea, vel earcenus, ea ratione aut eo modo. Aristot. ἢ περὶ ἢ ὀρθῶς ταυτῃ καὶ κατὰ τὴν γνώμην ὑποκείσεται. Plat. in Tim. ταυτῃ καὶ ταῦτα ἀναγκαῖα. ¶ Item ea parte. Idem, ταυτῃ ἔτι εἴχον ἀνομίας. ¶ Item ea de causa, ideo. Herodian. l. ζ. ταυτῃ ἀλλήλων καὶ φρουρᾷ μείζονι ἐφράζετο ἑαυτῶν. ¶ Item hic, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thuc. lib. 2.

Ταῦται, hic, vel ibi. Frym. ex Pind. Ταῦται πεξαμβίας. Ταῦταις Hesych. exp. τοσαῦταις, toties.

Οὕτως, vel οὕτω (sequente consonante) sic, ita, ad hunc modum. Od. θ. Οὕτως οἱ πάντεσσι θεοὶ χάριν ἐστεφάνωσαν. Ibidem, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. Plat. νυξὶ μὲν οὖν ἡμέρα τε γίγνεται οὕτω. Interdum exp. ita demum: vt apud Thuc. l. 1. δεῖ μὴ πόλεμον ἐφεῖσθαι ἡμᾶς ἀεὶ ἀμφοτέρους, οὕτω καὶ ὅστις ἄλλος ἐπιόν. Sic & apud Xen. ¶ Interdũ est imantis & hdem facientis. Interdum optantis: vt apud Aristoph. in Nub. οὕτως νικήσαιμ' ἴσως ὑμᾶς ἡμῖν δ' ἐξεύρεις, φράσατε, ἐξιόντ' ἀντιβολῶ σε ὑμᾶς. Est & rei ὁ dentis cum affirmatione: vt apud Xenoph. in Oecon. quæ cum ti, σὺ ἄρα τὰ μὲν ἀφελοῦντα χρήματα ἐᾷς, τὰ δὲ βλάπτοντα, καὶ χρήματα: alter respondet, οὕτως, ita.

Οὐτοσί Attico φροσχηματικῶς dicitur pro οὗτος: vt apud Aristoph. in Ran. ὁ πατὴρ οὐτοσί. Sic τοῦτοί pro τοῦτο, τοῦτοί pro τοῦτον: apud eundem in Plato. Et τοῦτοί pro τοῦτον. Item τοῦτοί adverbial. pro τοῦτῳ apud eundem. Sic & dicitur οὐτωσί pro οὕτως, apud Plat. Demosth. Aristoph. Luc.

Τούτου, vide in Τοῦ. Τούτου in Τόσος.

Οὐχὶ, vide in Οὐ.

Ὀφείλω, F. ήσω (ab inusitat. ὀφέλω) debeo. Plat. de non fœner. (de Persis) τὸ ἀργύριον δὲ ἔφη δεῖν τὸν ἐγγυητὴν τῷ ἁμαρτάνοντι, ἀφῶντα τὸ ὀφείλειν. Xen. Pæd. 4. ἀμφοτέρους ὑμῖν χάριν ὀφείλειν. Et cum accusat. tantum, subintellecto tamen dat. persona. Aristoph. in Nub. Ἀ' νοῦν ὀφείλω δὴ σε λῆτον τῷ χρόνῳ. Plut. in Cam. τῷ ὀφείλοντα χρήματα τῶν ἀλλοτρίων. cum dat. solo, apud Luc. ὀφείλειν μοί τι. ¶ Interdum exp. mulctor mulcta mihi imponitur, persoluo. Hoc. ἐς κόλασιν τὰς λεγομένας τινὰ τῷ δεσπότῃ τοῦ βασιλέως δραχμὰς ὀφείλω. quinquagentis drachmis mulctari. Demosth. τὰ ἴσα ὀφείλω. æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus vento obnoxius sum: vt apud Eurip. ὀφείλω δὲ βλάβας sum tibi obnoxius iniuriæ. ¶ Cum infinitivo significat debeo vel oportet me. Demosth. ὀφείλω δίκαιος εἶναι. Plut. de Herodot. γνώμῃ λαμβάνω ὀφείλω. Herodot. ὀφείλον ἐλθεῖν. Interdum ei in imperfect. ὤφελον seu ὄφελον & Ionicè ὄφελλον præfixitur particula εἰ, ὦ εἴθε, ὡς. vt Od. μ. Αἴθ' ὄφελον μένοντα παρὰ Φαιήκεσσι. Il. Γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου ὡς ὄφελες αὐτοῦ ὀλέσθαι. Il. ω. Ὀ ς μ' ἔδαμασσε τὸ πρίν ὄφελλον ὀλέσθαι. Sic Xen. Pæd. 4. ὡς μὴ ποτ' ὤφελον, vtinam nunquam debuisset. Aliquando particulæ optandi omittuntur: vt Il. τ. Τίων ἔφελ' ἐν νηυσὶ κατεκτάμεν ἠδὲ θανόντα. Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Et Eurip. μέγιστον ὤφελε ἡ βουκόλον εἰκῶς, vtinam nunquam bubulcus habitasset. Sic & apud Demosth. pro cor.

¶ Ὄφελον cum optativo etiam significat vtinam: *adverbialiter & sine discrimine personæ*: vt ὄφελον κατεδουμεθείσας αἱ ἐδ ἐμὲ ὡς ἔφελον γε καὶ τοῦ εἰς ἀδὲ φύγοιμι. Et additur & particula ὡς, apud Greg. Nyss. l. 1. in Iulian.

Ὀφείλομαι, debeor, Thuc. l. 1. καὶ μὴ δι' ἀργυρίου ἐφείλετο. Menand. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. Item denuncti & obnoxius sum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur quod cuique conuenit. (Plato polit. 1.

Ὀφείλημα, τό, debitum. Thuc. l. 5.

Ὀφλήσεις, ἡ, idem Matth. 18. Rom. c. 13.

Ὀφλέτης ὁ, ἡ, debitor. Soph. Matth. 18. Ὀφλέτης, ἐδῶ ἡ, debitrix, item obnoxia, beneficio denuncta. Eurip. in Rhesio.

Ὀφλέτον ὁ, τό, debitum. Eust.

Ὀφλεστῶς, ita vt fieri debet, vt decet. Hesych.

Ὀφλω, f. νσω (tanquam ab ὀφλίω) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. Demosth. ὀφλισκάνω τοῦ δίκαιον δικαίως, merito damnatus. Idem τελευτᾷ δίκαια ὀφλισκάνων, Plato in apol. ἐγὼ μὲν ἀποφεύγω ἀφ' ὑμῶν θανάτου δίκαιον ὄφλων, à vobis capitis damnatus. Æschin. κλοπῆς ἕνεκα τῶν δικαίως ὀφλισκάνω, repetendarum damnatus. Interdum subaudiendus reinquitur accusat. δίκαιον, vel ζημίαν, vt apud Plat. de leg. l. 6. ἐὰν δ' ἐφεῖ ὄφλων ὄφλῃ. & Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ' αἰτίᾳ πεντραῖος ὀφλεῖν, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλων δίκαιον, exp. etiam, qui est debitor ob rem iudicatam. Ὄφλων τῷ δημοσίῳ, publicè mulctari: apud eundem. ¶ Extra iudicium exp. etiam in crimen incurro, crimini obnoxius sum. Athen. de Matte. ὄφλειν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐνδοξοῦ ἐστὶ ἀλογίστου. dedecore damnoque affectus est. Apud Dem. ὄφλειν δίκαιον, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. μὴ γὰρ ὄφλῃς, exp. ne te deridendum proprines.

Ὄφλημα, τό, mulcta iudicata, seu iudicio imposita. Dem. Item debitum: Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ὀφλήσις ἡ, ἡ, debitio. Hesych. Item debitum. Suid.

Ὀφλίσκω & ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω. Eurip. ὀφλισκάνω τοῦ ζημίαν. Chrysost. τὰ γὰρ ὀφλισκάνοντα παρ' ἡμῖν, ἀδικοῦντα ἡμᾶς. Ὀφλισκανεῖν ἀδικίαν, in iniuriæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

Ὀφλάνω, idem. Hesych.

Ὀφίλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc. lib. 2. ὁ δὲ ἀντοφείλων ἀμφότερα, οὐδὲν ἐκ χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα τοῦ ἀρετοῦ ἀποδώσων, qui gratiam debet.

Ἐνοφείλομαι, debeor in, vnde ἐνοφείλεμον ἀργύριον, apud Demosth. dicuntur pecunia quæ alicui in oppugnatione facta in agro vel alio bonis simul debetur: seu quam is qui contrahit pignus ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ἐπιφείλω, insuper debeo, præterea debeo. vel simpl. debeo. Thucyd. l. 8.

Καταφείλω, debere. Demosth.

Προφείλω, prior debeo, ante debeo. item simpl. debeo. Aristoph. in Vesp. κακὸν ἄρα τοῖς πλουσίοις τι ἀγαθοῦ μέγα, magnum aliquod malum debebas iacitibus.

Προφείλομαι, ante debeor. Demosth. in Mid.

Προσοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. Xenoph. Pæd. 3. φροντίζοντες καὶ ἄλλας χάριτας. Item ex alterum contrahor præter quæstus proprios. Xenoph. ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι. ¶ Item præterea mulctor: vt προσοφείλοντες τὰ ὑπάρχοντα, Diog. Laert. de Theophrasto.

Προσοφείλομαι, præterea debeor: vnde προσοφείλεμον ἀνάλωμα apud Polyb. l. 1.

Προσόφλω, idem cum προσοφείλω. Aristot. Eth. 4. οὐ γὰρ προσόφλοιτο ὁ ὑπάρξας, sic enim qui beneficentia provocant repenso beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, vltrà mulctor. Demosth.

Ὀφέλλω, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. υ. Ζεὺς δὲ μ' ἀρετῇ ἀνδρῶν ἐφέλλει τε μενοινάς τε. Hesiod. in Eig. μελέτῃ δ' ὃς ἀρόσσῃ ἐφέλλῃ. Sic Phocyl. Σεμνὸς ὑμᾶς ἀρετῆς ὁ Κυπρογενὴς ἐφέλλῃ. Hesiod. in Eig. Πόλεμόν τε κακὸν τε, δύο γε ἐφέλλει. Apoll. Arg. 2. αὐτὰρ ἀέξωσιν ἀρετὴν ἀνδρῶν τε ἐφέλλει. Vtuntur & pro ὀφείλω, debeo, vt Od. θ. Μείων ἡμῖν ἐστι πρώτῃ ζωῇ τε ἐφέλλει. Et in hac significat. iungitur etiam particulis εἴθε, εἴθε ἄρα, vt Il. ξ. & π. Sic & passiu. ἐφέλλομαι, interdum sign. debeor. vt Odyss. γ. ἔνθα χρειὼ μοι ἐφέλλεται.

¶ *Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo cumulo etc.*

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, cresco. Iliad. ψ. ἐφέλλετο δὲ μάστιγι ἵππου.

Ὄφελμα, τό, augmẽtum. Hesych. Item sordes verrendo collectæ, aut coaceruatæ. Sic & appellatur scopæ, teste Hes. & Eust.

Ὀφελτρον, τό, scopæ Hesych.

Ὀφελτρεύω, orno, mundo, conuerro. Lycophr.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Odyss. ξ. ἐξόφελλε δὲ νῦν.

Ἐπιφέλλω, idem.

¶ *Deriuata ab ὀφέλλω adiuuo.*

Ὀφέλιμος seu ὀφελλίμος, vtilis: apud Orph. & Oppian.

Ὀφελος, ου, τὸ, vtilitas, emolumentum, vsus. Il. ρ. Ὀ. ἐν πολλὸ ὄφελος ἡμῖν πόλει τε καὶ αὐτῇ Ζεὺς ἐών. Demosth. Philipp. 3. Τί τούτων ὄφελος αὐτοῖς; Luc. οὐδὲν ὄφελος τῶν κτημάτων.

Ὀφελίω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀφθαλμός, &c. vide in Ὀπίω seu ὄπωμαι.

ΟΦΙΣ, εως, ὁ, serpens, anguis. (* παρὰ τὸ ὄπτω seu ὄπωμαι: cernit enim acutè, dormitque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρόντας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' αὖ ἐμυθέρλιν ὡς παρόντας ὢν ὄφις. Luc. in Hermo. Ἢ ὄφεως τὸ κύφαρ. De vniuerso ὄφεων genere, vide Aristotel. & Ælian. ¶ Item sideris nomen, apud Aratum. ¶ Item piscis quidam. Hesych. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ὀφιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, anguinus serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer. Strab. l. 16.

Ὀφιόεις, εντος, ὁ, idem. Et fœm. ὀφιόεσσα, & contractè ὀφιοῦσσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24. c. 17.

Ὀφιώτης, ου, ὁ, anguineus. Oppian. l. 3 de venat.

Ὀφιακός, ad angnem seu angues pertinens. Et ὀφιακά, libri de serpentibus conscripti.

Ὀφίασις, εως, ἡ, affectus capitis quo capilli primùm extenuati postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem. Cels. lib. 6. cap. 4.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modum serpentis. Diosc. lib. 5. c. 162. Ὀφίτης, idem nomen lapidis, apud Orpheũ.

Ὀφίδιον, sive ὀφιδίον, τὸ, anguiculus, parvus serpens. Item piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. vlt.

Ἐλαφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀφλω &c. vide in Ὀφείλω.

ΟΦΡΑ, (adverb.) vt, quoad, donec. Interdum cum optativo, aut subiunctivo vt Od. χ. Ὄφρα ἴσω καὶ ἴδωμι. Et paulò pòst, ὄφρα τι εἴπω. Sic alibi, ὄφρα ἴδῃς, vt videas. Interdum cum indicativo vt apud Apoll. Rhod. ὄφρα θεμείλια, vt sepeltres. ¶ Item donec, quousque, vsquedum. Od. ξ. Ὀφρ' ἐμὲ μὲν ἄγε παρὰ πιδῶν ἥος ἵκοιο ἐς ἄστυ Φοινίκων. quo ad Phœniciam veniamus. Apoll. Argon. l. 2. Ὄφρ' αὐτοῖς ποτὶ σῆμα Θεμισκύρης ἵκοιμεν, vsque ad. ¶ Item interea dum. Hom. in Bœot. Ἀλλ' ἤτοι μὲν δὴ αὖ μετ' ἄρης καὶ ἔλεος Τελαμωνιάδαι Αἴας Ὀφρ' Ἀχιλῆος μένοιεν. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, ἐάν, si.

Τόφρα, respondet præcedenti ὄφρα, interim, interea. vt Odyss. ε. Τόφρα δὲ ἔνθεν τέρπετο Καλυψώ.

ΟΦΡΥΣ, ύος, ἡ, supercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. ω. Ἀμφοτέρας δὲ ὀφρῦς ἐκώλυε λαβέσθαι. Od. δ. πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δ' ἄκρον ἐείδεον εἴδος. Hesiod. in Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Luc. in Tim. ὡς ὀφρῦς ἀνατείνομεν καὶ φρονοῦμεν. Sic & apud Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Interdum pro fastu & superbia ponitur, seu pro gravitate cum fastu & superbia conjuncta: vt apud Aristoph. ῥωμαλέα ὀφρῦς, ἰσχνὰ καὶ λόφους. Et Philostr. ep. 13. Κρείττους ἦν καὶ θεοειδέστερον τὸ μεγαλόφρονον καὶ τῇ ὀφρυῖ πάρ' αὐτὴ κεκλιμένοι. ¶ Item pro tumulo: vt Iliad. υ. ἐπ' ὀφρύσι κάλλιστον. Plut. in Num. ὀφρὺς γοῦν τις ἀνατείνει πέριξ. In littore sic dicitur τὸ ἴσθμιον seu libramen: vt apud Apoll. Arg. l. 1. ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ὀφρυώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, supercilia imitans, vt ὀφρυώδεις ἐξοχαί: Galen. de ossib.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, supercilioso: vt ὀφρυόεσσα κεφαλή: in Epigr. Item multa habens supercilia & tumulos: vel in supercilijs montium situs, excelsus. Il. ζ. & ω. & apud Herodot. l. 5.

Ὀφρύα & ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρύς, supercilium, clivus. Herodot. in Melpom.

Ὀφρυάζω, supercilijs nuto. Poll. l. 2. Item grandi supercilio tumeo: vt apud Suid. ὁ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυάζων τε καὶ κλαζονεία τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον.

Ὀφρυάω, sum ὀφρυής. Ὀφρυᾶν, dicitur vrbs aut regio clivosa quæ supercilia crebra habet: vt apud Strab. Κίρκης ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνει.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω grande supercilium ostento. Hes.

Composita.

Ἐξοφρυόομαι, ῶμαι, supercilium tollo seu alleuo. Suid.

Εὐόφρυς, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens supercilia.

Καθοφρυόομαι, idem cum ἐξοφρυόομαι, vnde καθοφρυωμένος, qui elato supercilio est, elatus, superbus. Laert. in vita Aristot.

Καθοφρυάομαι, idem. Gregor. Ἐστὶ λυπεῖν μὲν ἀπαλῶς ἔχειν καὶ μέχρι τούτου πρόιεσθαι τὸ ὑγιαίνειν καθοφρυάσθαι, superciliosè & cum fastu alloqui.

Κυανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, cuius supercilia cyanum referunt, supercilia cærulea seu nigricantia habens. Theocr. idyll. 3.

Λασιόφρυς, qui hirsutis est superciliis. Hesych.

Λευκόφρυς, candida habens supercilia. Apud Herodot. in Thal. λευκόφρυς ἀγορή, exp. cana fori facies.

Μελανόφρυς, qui nigra habet supercilia. Hesych.

Μεσόφρυον, τὸ, medium quod est inter vtrumque supercilium, quod & μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui supercilia coëunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. lib. 2. ex Cratino.

Συνόφρυς, idem quod μίξοφρυς: vt συνόφρυς κόρα, apud Theocr. idyll. 8. Item qui supercilia attollit, superbus. Item tristis.

Συνοφρυόομαι, supercilia corrugo seu contraho: vnde συνοφρυωμένος, qui est fronte obducta, seu adducta: quod exponitur etiam, λυπούμενος. Eurip. in Alcest. Poll. l. 2.

Συνοφρύωμα, τὸ, pars frontis qua supercilia concurrunt seu coëunt. Schol. Hom.

Ὑπόφρυς, supercilijosus, qui elato supercilio est, superbus. Hesy.

Ὑποφρυόομαι, supercilia alleuo, supercilia adduco, & tollo: *vt in gravis seu severo vultu.* Theophyl.

Ὀχα, Ὀχανον, vide in Ἔχω. Ὀχεία, in Ὀχέω.

ΟΧΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus. in Geopon. σφόδρα δὲ εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβαλεῖν. Exponitur etiã, riu: vt apud Plut. λυπεῖν ὀχετοὺς ὀχετοὺς καὶ διορύττοντες. Herodianus verò ὀχετὸς Romæ vocat cloacas: vt li. 7. συρίττες ὑπὸ τῶν ὀχετῶν τῶν ἐν τῇ πόλει ἐρρεμβόντο. * Suidas deriuat ab ὄχος qd exp. ἡ τῶν ὑδάτων ὁμά.

Ὀχέτιον, τὸ, riuulus. Diog. Laert.

Ὀχετεύω, riuos seu aquas duco, deriuo. Metaphor. apud Athen. l. 10. οὐ γὰρ πῦρ ἐστι πῦρ ὀχετεύειν, non est ignis igni addendus.

Ὀχέτευμα, τὸ, riuus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis. Aristot.

Ὀχετεία, ας, ἡ, riuorum à fonte deductio, ductus vel deriuatio aquarum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6.

Composita.

Ἀποχετεύω, per canalem deduco, deriuo.

Διοχετεύω, aquam per canalem duco, deriuo per canalem & tubum. Plat. in Tim. τρεφόμενα τὸ σώματος ὑπὸ διοχετευόμενα.

Ἐξοχετεύω, deriuo ex, vnde ἐξοχετεύσεις effluentia. Hesych.

Ἐπιχετεύω, per canalem deduco ad, deriuo ad. Suid. ἐπιχετεύειν irrigare & influere.

Ἐπιχετεύομαι, deriuor. Ἐπιχέτευσις, ἡ, deriuatio vel irrigatio.

Μεταχετεύω, aliò deriuo, per canalem deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodian. ῥᾴστα αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς τὸ ἀκάθαρτον ἐξολισθαίνουσαι δεῖται τῶν παιδείας καλῶν μεταχετεύειν.

Παραχετεύω, per alios canales deriuo præter eos per quos deduci solebat seu peruertis & mutatis canalibus duco. Plutarch. in Themist. ὑφηρεμῶν τὸ ὕδωρ καὶ παραχετεύων.

Παραχέτευσις, εως, ἡ, deriuatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. & Hippocr.

Ὀχλος, vide in Ἔχω.

ΟΧΕΥΩ, ῶ, admissarium admitto: *de fœmineo sexu dicitur,* Aristot. hist. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ τὸν ἄρρενα λεκτικῶς μὲν ἐπιβαίνουσα καὶ ὀχεύουσα. Quum de mare dicitur, signif. coëo, ineo, ascendo, salio. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 23. ὅταν δὲ ὀχεύῃ μὲν ὀχεύῃ τρόπον τινὰ ἀλλήλων. Athen. lib. 7. ὀχεύει δὲ συμπαιγνιόμενος. Apud Suid. Ἔστι πᾶν ὀχεῖν ὡς ἔχει ἄλλα καὶ ἄνεις ἔστιν ὀχεῖν. * Deriuari ab ὄχος significante ὀχεύτικῶς ἔχω, inuuit Hesych. & Suid.

Ὀχεύομαι, ineor, inscendor, salior: *de fœmina marem admittente.* Aristo. hist. an. l. 6. c. 21. ὀχεύεται δὲ θηλεῖα ἐνιαυσίαν ἐπὶ πολύν.

Ὀχεύμα, τὸ, semen seu genitura qua ὁ ὀχεύων implevit τὴν ὀχευομένην. Aristot. hist. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init seu salit. De homine mare dictum exp. libidinosus, ad coitum proclius. Epigram. lib. 2.

Ὀχευτός, ῶ, ὁ vel ὀχευτή, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, Venerem seu coitum passa. Diosc. l. 2. c. 97.

Ὀχευτικός, ὁ, qui coire solet, ad coitum seu Venerem propensus, salax. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

Ὀχεῦς, ὁ, qui ad admissuram educatur. Dinarch. in apolog. contra Antiph.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus. Aristot. de gen. an. lib. 1. c. 19. Ὀχεῖα, ῶν, dicuntur admissarij equi, vel boues, vel arietes: interdum & alia animantia mascula. Arist. hist. an. l. 6. & Plut. in Lycurg.

Ὀχος, sive ὄχιον, quomodo huc pertineat, vide in Μίσχος.

Composita.

Ἀνόχευτος, ον, ὁ καὶ ἡ, non initus, coitum non passus. Exponitur etiam, qui non coit.

Ἐπιχεύω, iterum ineo, secundò inscendo. Aristot. l. 2. de gener. an. item simpl. ineo, coëo.

Παρεπιχεύω, ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum conscendor, alium maritum admitto. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 7.

Προοχεύω, prior ineo, prior salio. Προοχεύομαι, prius ineor, ante salior.

Ὀχθω, &c. in Ὀχος, vide in Ἔχω.

-ΟΧΘΕΩ, ῶ, indignor, graior, i. grauatè fero. (* metaphora ducta ab ὀχθῶ, quoniam animus eius qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit. Quidam tamen

tamen ab ὀχθήσας derivant) Od.θ. Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος. Od.ι. Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Il.α. Ὠχθήσεν δ' ἀρά οἱ κῆρ ἐνὶ στήθεσσι Διός, ὅτι οἱ ἀπειλεῖ. Exponitur etiam πενθέω. Eustath.

Ὀχθησις, εως ἡ, offensio, indignatio. Hesych.

Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφακέλῳ. Proprium alioquin esse existimatur cum luis derivatis & comp. Græc. bibl. interpr.

Composita.

Εὐόχθος, lætus, vt δ' ἄρτις εὐόχθου, opipara seu læta cœnula. Athen. lib. 4.

Εὐοχθέω. exp. ab Eust. ὅτι καλῶς κάπτω. Hesiod. in Erg. li. 2.

Εὐοχθέων δ' ἔξεις πολὺν ἔαρ, οὐδ' πρὸς ἄλλους Αὐγάσεις, facili labore: vel tetus & victu abundans: vt fit ab ὀχέω, i. τρέφω, interposito θ. vel amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθος, i. σωρεία καρπῶν. Procl.

Προσόχθεω, ῶ, offendo vel offensus sum, infensus sum, tædium molestiamque capio. Suid. προσόχθει τῇ μέθῃ.

Προσοχθίζω, idem quod προσόχθεω: Psalm. 94. τεσσαράκοντα ἔτη προσωχθίσθη τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Sic & Leu. ca. 18. & alibi apud Græc. bibl. interpr. Item transfrnè, offendo: vt Paralip. li. 1. προσωχθίσεν ὁ λαὸς τῷ Ἰωάβ. Item graior, idem quod ἀχθομαι. Ecclesiast. c. 6. μὴ προσόχθισαι τοῖς δεσμοῖς αὐτῶν.

Προσόχθισμα τὸ, & προσόχθισμος, ου ὁ, offendiculum, offensio. Regum 4. cap. 13.

Ὀχθη, ης ἡ, ripa extrema & eminentior terræ ora quam fluvius vtrinque alluit. (* ab ἴσχω, pro ἐφίσχω, teste Eust.) Il. γ. παρ' ὄχθας Σκαμάνδρου. Plut. in Publ. Τῷ πίσσῃ ὄχθῃ προσεπέμιξεν. Improprè de littore marino dicitur: vt Odyssea. ἀλὸς πολιοῦ παρ' ὄχθας. Ὀχθαι, fossarum dicuntur tumuli eminenter ab vtraque parte. Iliad. ω. ὀχθας καταβὰς βαθείας πεσὼν ἱερῶν. Ἐς μέσον κατέβαλλε.

Ὀχθος, ου ὁ, idem quod ὄχθη, ripa, littus. Hesych. Item tumulus, eminulus, clivus. Xen. de re eq. ἐν ὄχθοις ἀποκρυψάμενοι ἐν ὄχθῳ καθήλλεσθαι. Eurip. Πέτρῳ ὄχθῳ. Metaphoricè apud medicos ὄχθοι, dicuntur tumores verrucosi tuberosique. Item labra vlcerum prætumida, callosa & dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθος, labor. Procl. in Hesiod.

Ὀχθηρός, ά, ός, riposus, clivosus: vt ὀχθηρὸς χῶρος in Epigr.

Ὀχθώδης, ες, ὁ, ἡ, ὠδν, idem. Item verrucosus, torosus. Dioscor. lib. 1. cap. 157. Galen. Synes.

Ὀχθίω, quomodo hinc pertineat, vide suo loco.

Ὀχθοῦς, ῶν, apud Suid. vel ὀχθοῦς, ῶν, apud Hesych. vel ὀχθοῦς apud Eurip. fimbria seu limbus vestis muliebris.

Ὀχλεύω, moveo, agito, Hesych.

Ὀχλίας, ου ὁ, vectis quo aliquid movetur. item cardo. item vinculum, ligamen.

Ὀχλίζω, moveo vel vecte impello & protrudo. Od. ι. ἀπ' ὤμου ὀχλίσσαν. Et Orph. in Arg. Ἀργῶ ἐφημοσύνῃσι νόου πόνον ὀχλίζῃ.

Μοχλός, idem quod ὀχλός, eiusdémque originis, vt Eust. videtur. Od. ι. Μοχλοῖσιν δ' ἄρα πλείω κατεείρομεν εἰς ἅλα δίαν. vectibus seu phalangis Odyss. ι. μοχλὸς dicitur fustis ille, quo Vlysses præusto & præacuto oculum Polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obfirmantur: pessulus. Thuc. l. 4. αἱ κῆρ πλαι ἀγορᾶς πύλαι τῷ μοχλῷ ἐξεκόπτοντο, ἀνεῴγοντο. Apud Aristoph. in Vesp. ἢν δὲ νυν φυλάττωμεν Μοχλοῖσιν ἐνδοῦντες exp. claustris.

Μοχλίον, ου τὸ, & μοχλίσκος, ου ὁ, paruⁿ vectis, parva phalanga.

Μοχλεύω, ῶ, ἔσω, vecte moveo, seu promoveo, apud Hesych. Item vectibus seu pessulis obfirmo. Metaphoricè apud Chrysost. de officio episc. ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐξωθεν ἐπιβουλευόντων τοὺς πόρους ὀχυρὰ, καὶ ὡς μεμοχλευμένοις βέβαιοι εἶναι. ¶ Item μοχλεύειν, moliri, machinari: dicta metaphora à vectibus seu phalangariis. Iosephus de antiquit. ἀμυνεῖν ἔφασαν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύειν κατ' αὐτῶν ἀδίκων.

Μοχλευτὴς, ου ὁ, motor seu qui vectibus & phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius. Aristoph. in Nub.

Μοχλεία, ας ἡ, omo vel obfirmatio quæ vecte fit. Apud medicos est cessus aut ossium à loco quam præter naturam fit ad naturalem perductio, inde μοχλεία dicta, quòd organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω, pessulum obdo, vel vecte obfirmo. Aristoph. μοχλοῦν τὴν θύραν occludo fores pessulo.

Composita: ac primum ex ὀχλίζω.

Ἀνοχλίζω, vecte submoveo, vecte elevo. Apoll. Arg. lib. 1. Δὴ τότ' ἀνοχλίσαντες ἐπὶ πλατὺ λᾶας ἔλεσσε.

Διοχλίζω, dimoveo. Hesych. Exponitur etiam diduco os: apud Nicand. in Alexich.

Μεταοχλίζω, vecte transmoveo, vel simpliciter transmoveo, transfero. Od. ι.

Παροχλίζω, idem. Suid.

Composita ex μόχλος & μοχλεύω.

Ἀναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo, vectibus amoliori: vnde ἀναμοχλεύειν πύλας, vectibus subiectis amoliri & perfringere fores: apud Eurip.

Ἐκμοχλεύω, vectibus emoveo vel excutio.

Ὑπομοχλεύω, quod vectibus subiicitur, pressio. Aristot. in mechan. quæst. 4.

ΟΧΛΟΣ, ου ὁ, turba, multitudo hominum, vel multi simul. Xen. Pæd. 7. ὄχλος πολεῖται καὶ πολεῖται ἰσόρροπα. Aristot. polit. 3. περὶ ἐν ἀμείνοσι ὄχλος πολλαὶ δεῖ εἶναι. Greg. ἐν ὄχλῳ εἶναι τῶν κρείττω. Dicitur & plural. num. οἱ ὄχλοι, pro ὄχλος, populus, vulgus, Herodian. l. 7. οἱ ὄχλοι τῶν εὐσεβῶν ἐν μάχαις ἐνίκησαν. Sic & apud Athen. lib. 14. Interdum per contemptum contolanea hominum multitudo ὄχλος appellatur: vt & apud Latin. Herodia. lib. 6. ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Thuc. l. 4. οἱ θεῶν ὄχλοι. Dicitur & de quibusvis rebus: ὄχλος νεῶν, Thuc. lib. 1. & ὄχλος φορτίων Thucyd. ¶ Item molestia: quam significationem propriam esse scribit Ammon. Eurip. ὄχλον παρέξεις. Thuc. l. 1. εἰ δὲ ὄχλῳ μᾶλλον ἔσται, etsi molesta voluntas erunt. Ὄχλον κινεῖν, turbas excitare: Suid.

Ὀχλικός, ή, ός, popularis. Plut. in Numa & symp. 8. Exponitur etiam, turbulentus, molestus.

Ὀχλώδης, ες, ὁ, ἡ, ὠδν, turbulentus. Polyb. Item difficilis, morosus. Τὸ ὀχλώδες, difficultas & fastidium: apud Suid.

Ὀχληρός, ά, ός, turbulentus. Suid. Item molestus, molestiam affectens: Hoc. in Panath. & ad Philipp. Herodian. l. 3. Hinc ὀχληρία, turbulentia. Eccl. 7. 25.

Ὀχλέω, ῶ, turbo, commoveo. Item molestia afficio.

Ὀχλοῦμαι & Ionicè ὀχλεῦμαι, turbor, commoveor. Il. φ. (deriuo.) Τῷ μὴν τε φυγόντε ὑπὸ φοβόν τε ἀπωσαν Ὀχλεῦν. Hinc ὀχλωμένος ὁδός, via turbe & multitudinis plena: apud Cebet. Item molestia mihi exhibetur: vt apud Suid. κἂν ἐξίστασθαι φῇς, θαυμάσιον οἷόν τι τὸ ἀκριβὲς ἀθυνεῖα σώματος ὀχλοῦμαι.

Ὀχλησις, εως ἡ, molestia: vel perturbatio. Plut. ad Colotem.

Composita.

Ἄνοχλος, turba seu hominum multitudine carens. Item inoffensus, nulla molestia affectus.

Ἀνοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis & molestiis.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Hesych. item molestiam exhibeo, molestus sum. Demosth. σφόδρα ἀκριβῶς δεινοτάτοις πρὸς ἡμᾶς, διοχλῶ πάνυ ὑμᾶς εἰδόσας. Διοχλοῦμαι, molestia afficior, molestia mihi exhibetur.

Ἐνοχλέω, idem quod διοχλέω. Dinarch. contra Demosth. ἢ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶ ὑμῖν, δεῖ σοι τὴν αὐτὴν ἐρῶμεν. Hoc. ad Philipp. ἐνοχλοῦσι σοι, πόλεις σε τὸ πλεονεκτεῖν. Sic & apud Plut. de primo frig. & Galen. ad Glauc. l. 1.

Ἐνοχλοῦμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor. Herodian. lib. 3. συνεχῶς ὑπὸ τούτου ἐνοχλούμενος.

Ἐνοχλησις, εως, molestiæ exhibitio, interturbatio.

Dec. Ἀνενόχλητος, ου ὁ, ἡ, cui nulla exhibetur molestia.

Παρενοχλέω, ῶ, obturbo, obitrepo, molestiam exhibeo: Plut. in Rom. παρενοχλεῖ. Τοῖς Λυκίοις. Act. Apost. c. 15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσι ἐπὶ τὸν θεόν.

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur. Item controversiam patior in Pand. Παρενόχλησις, ἡ interturbatio.

Ἀπαρενόχλητος, cui nulla exhibetur molestia.

Εὐρύοχλος, latus seu amplus turba & multitudine numerosus.

Πανοχλία, idem quod παρενοχλία.

Πολυόχλος, turba seu hominum multitudine abundans.

Πολυοχλία πόλις, vrbs in qua magna hominum turba & multitudo est.

Πολυοχλία, turba multitudo, multa turba. Iob. c. 11.

Ὄχμα ὀχμάζω, vide in Ἔχω.

Ὄχνη, in Ὄχθη.

ΟΧΟΣ, ου ὁ, & εος, τὸ, currus, vehiculum. Soph. in Electra. Βοῶν τὸς ἄλλος δίκαιον ἐπ' πλησίον ὄχον. Iliad. ρ. Ἥειον ἐξ ὄχεων ὑπερώιον ἠὲ καὶ ἵππους Κεῖν' ἔχεα χροτόοντες. Dicitur & ὄχος ἁρμάτων, apud Eurip. Exponitur etiam ἅρμα, à Suida, hinc derivante ὀχεύω quod vide sua serie. * Etym. deducit ab ἴσχω significante ὀλκάδα. ¶ At ὄχος, seu ὀχή, ῆς, ἡ, (adiect.) capax, vide in Ἔχω.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto: Aristoph. Αὐτὸς καθέζου καὶ φανοῦ τοῦτ' δ' ὀχῶ. Item metaph. fero, sustineo, suffero, vt Od. ω. λοῦ ἄτλητον ὀχέων κῆρ θυμόν. Sic Od. α. Οὐδ' ἔτι τὴν Νεστορίδης ὀχέων. Exponitur & neutraliter, equitare vt apud Xen. μίσθιον μὲ ὀχοῦντα, μίσθιον δὲ πεζεπορευόμενα. ¶ Ὀχέω, Hesychio est etiam ἐπιθυμῶ ἴσχω, salire seu inscendere cupio.

Ὀχεύομαι, ομαι, vehor, porto: Xen. Pæd. 7. εἰς πλοῖον ἀναβαίνοντα ἐφ' ἅπερ αὐτὴ ὀχεῖτο. Il. ω. κτηνοῖν ὀχεύεν) γλαφυρῇσι. Et apud Xen. ὀχεῦσθαι ὅτι τῷ ἵππῳ, equis inuehi. Item metaph. inuehor alicui rei, i. euehor, attollor: vt apud Plat. & Aristoph. ἐπ' ἐλπίδι & ἐπ' ἐλπίσι τινὸς ὀχεῦσθαι, spe euehi & attolli. ¶ Item sustineor, innitor, apud Gregor. ¶ Ὀχεύομαι, neutr. equitor, vt Il. ρ. οἱ δ' ἀλλήλοις ἀνδράσι δὴ θυσθεῖσι μάχονται, ἐν ὀχεύοντες.

Ὄχημα, τὸ, vehiculum, currus. Plat. in Tim. Soph. in Electr. Plut. in Galba, & alibi.

Ὄχησις, εως, ἡ vectio, vectura, equitatio, equitatus. Hesych.
Ὀχήσιον, τὸ currus. Hesych.
Ὄχιστλον, idem. Exponitur etiam, plaustrum, obex: apud eundem.
Ὀχλος, ου, ὁ vehiculum, currus. Pind.
Ὀχή, ῆς, ἡ sustentaculum, cui innitimur. Hesych. & Suid.
Ὀχίω, subeo, sublineo, item exhaurio, exantlo. Pind.
Ὀχίομαι, ῶμαι, sustineor ab aliquo, vel insideo. Suid.
Ὀχέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διοχή, ἡ, ὁ, quo duo vehi possunt. Poll. 7.
Ἐποχέω, ῶ, inveho, i. veho in.
Ἐποχέομαι, οῦμαι inuehor, vehor. in Epigr. l. 1. Γραμμαλικός ποτ' ἐίων ἐποχούμεθα ἐξεκυλίετο. Hesiod. l. 4. ἐπόχου, ἢ ἵππους ἢ καμήλους. Item metaph. innitor. Phil. de mund. οὐ γὰρ ἐποχεθήσονταί ποτε ἔτι ὕδατι ἡ γῆ, non amplius inuehetur seu innitetur aquis terra.
Ἐπόχος, ου, ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter equo insidet nec se excuti sinit. Synes. & Xen. de re equ. Apud Eurip. ἔποχος μανίας λόγος, metaph. vsurpatur pro sermone qui insaniæ velut inuehitur. (de re equ.
Ἐπόχιον, τὸ id cui vector seu eques insidet, ephippium. Xen.
Παράοχος, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo seu curru alteri assidet. Poll. l. 3. Peculiariter sic dici solebat qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat. Aristoph. in Auib.
Παροχέω, præterueho, transuehо. item iuxta alterum veho, [illegible] alterius veho.
Παροχήμενος, vehor à latere, ad latus in vehiculo vel curru sedeo. Eur. ἐμὲ γὰρ Πορθεὺς ὢν ὀπαδὸς ἡνιοχεῖ ἅρματος παροχούμενός τε καὶ πλεῖν Ἀμφιτρίτης ἔχων. Item iunctum παροχος. Poll. l. 3.
Περιοχέω circumuehо. Περιοχούμαι circumuehor. Terra autem περιοχεῖται ζώοις, i. vehiguis animalium calcari dicitur, quòd passim eam animantia perirent, ac velut ei inequitent. Aristot. de mundo.
Συνοχέω, vnà veho. Συνοχούμαι vnà vehor.

Ὀχυρός, &c. vide in Ἐχυρός.

Ὀψ, ωπός, ἡ, vox. (à verbo inusit. ὄπω, i. dico.) Iliad. ξ. ξυνέκτε θυὼς ὅτε τε φωνησάσης. Odyss. ξ. φθόγγῳ ἐμῷ δ' ἄλλῳ ἐπί μοι φορέει μῦθον ἔειπεν. Il. π. ὄπα τε μεγάλην, οὐκ ἐνδεές ἠδὲ ἕκητι. Exponitur & cantus: vt Od. μ. Νῦν αὖ τοῦ ὀπὸς ἵνα νοήσειας ὃν ἀκούεις. Cicero vertit, *Aut hunc, vt nostros possis agnoscere cantus.* Sic & Iliad. α & γ. Exponitur etiam κλεὸς ὠῆς ab Ael. Dionys. iudè deriuante verbum ὀπίζειν. Significat etiam oculum, teste Hesych. in qua signif. pertinet ad Ὀπτάνομαι.
Ὀπίζειν, Eust. scribit esse κλεοποιεῖν: vt apud Aristoph. in Lysistrata. ἐπιθέμενος καθῆν.
Ὀπωπα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄοπος, qui vocem nullam edit mutus. Ab Hesych. exponitur etiam ἄφωνος, inuisibilis: ab ὀπωπα.
Ἐλλοψ, οπος, ὁ, cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, qui vocem edere nequiuimus. Epitheton piscium, apud poëtas: ἐλλοψ ἐλλοψ ἐλλοψ ὀπὸ ἔων. Plutarchus symp. lib. 8. probl. 8. ἔλεγε δὴ τοὺς ἰχθυοφάγους ἐλλοψ εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλοῦν ἔλλοπας, οἷον ἐλλεμβόλους τινὰ ὄπα καὶ κατεσφεμβόλους ἔχοντας. Hesiod. in Asp. Ἀργύφεοι δ' ἐλλοπες εἰσιν ἐλλοπας ἰχθύας. ¶ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur accipenser, teste Athen. lib. 7. Alij verò ἔλλοπα vocant τὸ ἱερὸν ἰχθύιον teste eodem Ath. ibidem. ¶ Item ἔλλοψ, piscis: vnde ἐλλοπίζω, piscor.
Ἐλλοπίζω, piscor. Theoc. idyl. 1. Dicit & ἐλλοπεύω, p eodē.
Εὐφυής, ες, ὁ, cuius vox latè diffunditur & spargitur, latè sonans ἐὐφωνίαν ἔχων τινὶ ὄπα. Iouis epithetum. Odyss. ξ. & alibi apud Homer.
Ἠνοψ, sonorus, vocalis Hesych. Item perspicuus lucidus. Il. ω.
Ἠπεροπεύω, decipio, circumuenio, & quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus. Hesiod. in Frg. Χαίρε· πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας. Il. ι. Ἠ οὐ δὴ τοῖς γυναῖκας ἀπαλοῖσι ἠπεροπεύεις. Sic & Il. γ. & sæpe apud Hom.
Ἠπερόπευμα, τὸ, dicitur res illa qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur. Athen. lib. 13. συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα.
Ἠπεροπεύσις, εως, ἡ deceptio, circumuentio.
Ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, deceptor, circumuentor. Il. γ. Δύσπαρις εἶδος ἄριστε γυναιμανὲς ἠπεροπευτά.
Ἠπεροπεύς, idem. Od. λ.
Decomp. Ἐξηπεροπεύω, idem quod ἠπεροπεύω. Aristoph. in Lysistrata. Σὺν ἐμοὶ οὖν τῶν ὁπλῶν καὶ γρῦφε κἀξηπεροπεύσω.
Συνηπεροπεύω, simul decipio. Ibidem: καὶ μαὶ ἐγὼ συνηπεροπεύσω simul elodam.
Κλεπτοπεύειν, Hesychius exp. verba dare, decipere. Eustath. quoque annotat secundum veteres significare τὸ κλεπτοπεύειν καὶ οἷον ἀποκλεπτειν τὸ χρόνον, latenter furari & subducere tempus: alios tamen velle potium esse pro κλεπτοπεύειν καὶ οἷον καλλιλογεῖν καὶ κλεπτοῖς ἔπεσιν ἐξαπατᾶν, elegantia verborum tempus torere. Hom. Il. τ. v. 139.
Μέροψ, diuisam vocem habens. Hominum epitheton, vel quòd articulata lingua loquantur, vel quòd diuersis vtantur dialectis. Il. α. & alibi passim apud eundem, & cæteros poëtas. ¶ Est & auis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 13.
Μεροπήϊος, humanus: in Epigr.
Σκώψ, ωπός, ὁ, auis nomen ex genere noctuarum. Od. ε. Σκῶπες θ' ἱρηκές τε τανύπτερυγες τε κορῶναι: sic dicta vel ἀπὸ τοῦ σκωπὰν ἔπος ἔχειν, quòd sit infausto cantu: vel à σκιὰ & ὤψ quòd noctu canat: vel à σκιὰ & ὤψ, quòd noctu acutius cernat. Vide Eust. ¶ Item genus saltationis apud Athen. lib. 9. & 14. quod & σκώπτημα & σκωπάς, à scope aue. (c. 22.
Ἀνεκώπτες, [*comp.*] sem. passiones, aues apud Arist. hist. an. l. 9.
Φύλοπις, pugna, prælium, quasi τῆς φύλων ὄψ, i. clamor. Dicitur & de bellico clamore. Il. λ. ἔγρεο τῆς φύλοπιν αἰνήν. Sic & Il. ν. apud Hesiod. in Erg. Vide & composita ex Ὀπις, vindicta.
Ἀνθρωπωψ, Μαθρωπωψ, Σκωπός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὀψ, sero. Ἰόγο post tempore: vel post tempus. Od. ι. Ὀψὲ δὲ δὴ τοῖς ἄλλοις ἔπειτα πανάγρους ἑταίρους. Plut. in Apophth. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφοτέρω ἀλλὰ νῦν ἐσχήκαμεν. Cum particula δὲ, vel ποτε, exp. sero tandem, tandem aliquando: vt Odyss. θ. Ὀψὲ δὲ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπε. Sic Il. α. & Od. υ. Interdum cum genit. vt apud Philostr. Ὀψὲ τῆς Τροικῆς, longè post Troiani belli initium. Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente in senectā. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclinātē in noctē, i. vesperi, serò.
Ὀψιος, α, ὁν, serus, serotinus. Il. β. & apud Theophr.
Ὀψαῖος, α, ὁν, idem. Theophr. Compar. ὀψαιότερος & ὀψαιότατος, serior, apud eundem in Superl. ὀψαιοτάτως tardissimè, admodum serò, serissimè. ¶ Item serus i. vespertinus. Ὀψία, ας, ἡ, sub ὥρα, serum, tempus vespertinum. Joan. 6. Dicitur etiā ὀψία δείλη, pro ὥρα ὀψία, tempus vespertinum, vespera. Thuc. l. 3.
Ὀψιότης, ητος, ἡ tarditas, longa prorogatio.
Ὀψίω, ῶ f. ίσω, tardo, tardus sum.
Ὀψίζω, f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam. Xen. Hellen. 6. ἔτι τοῖς Θρᾳξὶν εἰς τὴν Εὔβοιαν καὶ πάνυ μάλα ὀψίζων. licet admodum serus. Idem anab. l. ε. ἢ πῶς κείνοντες ἡ ἀφοσιοῦν ὅπῃ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, qui venirent seriùs.
Ὀψίζομαι, idem. Greg. Item serò aliquid facio, hoc est, post tempus, seu non tempestiuè. Xen. in Cyneg.
Ὀψισμός, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas.
Ὀψον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀψις, vide in Ὀπτάνομαι.

Ὀψον, ου, τὸ, opsonium: omne id quod vnà cum pane comedimus, cibi condimentū. Il. λ. ὀψὸν δ' ἄρ' ἔμοιγε πόσις ὀψον. Plut. ἀεὶ τύχης, τῇ δ' ἐξεῖ λαμβάνειν τὸ ὄψον, τῷ δ' ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem de fort. Alex. πρὸς πολλὰ ὑποφορὰς ἐλαβε τὸν μὲν εἰς σῖτον, τὸν δ' εἰς οἶνον, τὸν δ' εἰς ὄψον. Ὄψα dicuntur etiam ea quæ cocta sunt: vt apud Athen. lib. 14. Τοῖς δ' κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἀεὶ ὁμιλοῦσι θεοί. Sic & apud Plutarch. symp. 7. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν pisces ὄψα appellantur. Plutar. sympos. 4. probl. 4. πολλοὶ ὄψον ὀνομάζουσι τὸ ἰχθύς μόνον ἢ μάλιστα γε ὄψον καλοῦσιν. ¶ Vsurpatur & metaph. vt apud Xenoph. Pæd. 7. εἰ γὰρ πόνος ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ὄψον Athenis dicebatur etiam locus ipse vbi opsonia emebantur. Poll. l. 9. cap. 7. * Deduci dicitur vel ἀπὸ τοῦ ὀπτᾶσθαι, vel ἀπὸ τοῦ ἕψειν, quasi ἕψον. Eustathius verò veteres dixisse tradit ἀπὸ τοῦ ἑψεῖν, i. serò: aut quod vesperi tantùm eiusmodi cibos vescerentur: vel quòd serò tandem voluptatis gratia in vsum venerint, quum antiquitùs frugaliter viuerent.
Ὀψωνεῖον, ου, τὸ, locus reponēdis opsoniis: vel sportula iis ferendis.
Ὀψάριον, ου, τὸ, q. d. opsoniolum. Athen. l. 9. Peculiariter de pisce dicitur, apud Athen. ibidem. & Ioann. 6.
Ὀψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium comedo.
Ὄψημα, τὸ, id quo cum pane vescimur: idem quod ὄψον. Plutarch. sympos. 4. probl. 1.

Composita.

Ἀνόψος, ου, ὁ, ἡ, opsonio carens. Plut. in præcept. sanit.
Ἀνοψία, ας, ἡ, opsonij penuria. Plutarch. in Apophth. Lacon. Athen. lib. 8.
Ἐποψάομαι, ῶμαι idem cum ὀψάομαι. Plut. in Apophth. Lacon. Τῶν δὲ εἰ τὴν ζωμὸν συμπαραμίξαι οὐ Δακωνικῶς. ἔστι τὸ Εἰρήνης λαλκιδῆν ἐποψᾶσθαι.
Ἐπόψημα, τὸ & ἐπόψησις, εως, ἡ idem cum ὄψημα. Athen. l. 5.
Εὐόψος, ου, ὁ, ἡ, opsoniis probè instructus, opsoniis abundans. Plut. symp. 4. probl. 4.
Εὐοψία, ας, ἡ opsoniorum abundantia vel bona opsonia. Poll. ex Alexid.
Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem vescor, idem cum ὀψάομαι.
Παρόψημα, τὸ, idem cum ὄψον seu ὄψημα. Basil. in epist. vnde forma diminut. παροψημάτιον, apud Poll. l. 6. c. 9.
Παροψὶς, ίδος, ἡ, idem cum παρόψημα. Athen. l. 8. Item vas in quo opsonia apponuntur. Idem l. 9.
Παροψίδιον, τὸ, vile opsonium quod in mensa apponitur vnà cum pane comedendum: idem cum ὀψάριον.

Πολυόψος

Πολύοψος, abundans opsoniis. vt Πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara. Luc. in somn.

Πολυοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenophon apomnem. 3.

Προσοψόομαι, ῶμαι, idem cum ἐπιοψόομαι & παροψόομαι.

Προσόψημα, τό, idem cum Παρόψημα seu ἐπόψημα. Dioſc. lib. 1. cap. 12. & lib. 2. cap. 81.

Ὀψοφίλος, opsoniorum amans.

Π

nota literæ quam vocant Πῖ. ¶ Est etiã nota numeralis: de qua in Appẽd.

Πᾶ, vide in Πᾶς. Παῖπ, παγὶς, πάλος, &c. in Πήγνυμι.

Παγχυ, in Πᾶς. Παθῶν, &c. in Πάσχω.

-Π Α Ι Α Ν, ἄνος, ὁ, hymnus in laudẽ Apollinis (nec non Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum a Isquod malum siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli: aut etiam parta victoria, aut in præli j congressu: (* à verbo Παίω quasi παιάν: vel ἀπὸ τῆς παίειν τὰς νόσους, vel ἀπὸ τῆς παίειν, i. à feriendo.) Xen. Hell. 7. εὐθὺ ἐστεφανοῦτο τε καὶ θυμοῦτο καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, οἷς εἰῤῥύσης γεγενημένης ἐπαύετο. Plut. in Lycurgo. ἔξωχε ἐμβάντες παιᾶνα: de pæane qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alij deo canebatur: vt apud Xen. Hell. 4. ὕμνουν τὸν θεὸν τὸν Πυθοῖ τὸν παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur Macrob. Interdũ verò quicunque medetur. Eurip. καὶ μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. ¶ Item παιὰν, metricus pes, quem duplicem esse scribit Cicero: aut enim priorem longam habet sequentibus tribus brevibus, aut tres priores breves, vltima producta.

Παιανίζω, paranem seu pæanas cano. Xenop. ὡς δὲ ἀφικοίατο αἱ σφάγαι καὶ ἐκκαίοιτο καὶ ἐπαιανίζοιεν.

Παιανισμός, οῦ, ὁ, paranis seu pæanum cantatio.

Παιὼν, ὄνος, ὁ, idem quod παιὰν, hymnus. Est etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto. Est etiam metrici pedis nomen.

Παιώνιος, ία, ον, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χρυσὸς ἐρωτος ἀεὶ παιώνιος. item Παιωνία χεὶρ, medicatoria manus, apud Aristoph.

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theoph. hist. pl. lib. 9. cap. 9. & Dioic. l. 4. c. 157. Est etiam antidoti nomen, nec non catapotij.

Παιωνίζω, idem quod Παιανίζω. Thuc. li. 1. Παιωνισμός, idem quod παιανισμός.

Παιῶν, idem quod παιὰν. Apud Nonn. Παιῶνι μύθῳ, salutari, salutifero.

Παιώνιος, vt Παιωνία χεὶρ, medica manus, in Epigr.

Παιωνὶς θρίξ, in Epigr. pro παιώνιον.

Παιωνικὴ, ars medica: vel medicina, medicatio.

Composita.

Ἐπιπαιανίζω, paranis cantu celebro.

Συμπαιανίζω, simul pæanem cito Polyb.

Παίγνιον, &c. vide in Παίζω. Παιδάριον, &c. in Παῖς.

Π Α Ἰ Ζ Ω, Ξω, & σω, ludo: propriè, ludo puerilitèr, seu puerorũ more. (* Nã à παῖς pro παιδίζω per syncopẽ dictũ esse scribit Eustath.) Od. ν. Ἀμφιτέλης δ' ἔστι θεὸς τοῦ οὐρανὸς ἀστερόεντος Παίζοντες. Luc. in vit. auct. παῖς παίζων, τοῖς δίσκοις ἀφιερούμενος. Et cum dat. rei qua luditur. Od. ζ. Σφαίρῃ τοι τ' ἄρ' ἔπαιζον δόρπου κρὶ ἔμπαν ἔθελόντε. Sic Παίζειν ἀστραγάλοις apud Plut. in Alcib. ¶ Item iocor, illudo. Plut. in Cã. Παίζων ἀξιῶ πεπεισμένοις εἰς τὰς ἀπαντήσεις. Nam. Παίζειν καὶ ἐπαίζω, sibi illudere. Plato in Gorg. πῶς δὲ τὰ τοιαῦτα Σωκράτης ἢ παίζει, serione dicit an iocatur?

Παίζομαι, ludor. Sæpius significat iocos dicere vt apud Plat. in Phedro. ἐκεῖνο δὲ ἃ πεπαίσθαι μετρίως τε καὶ ἐν τῷ λόγῳ. Item illudor, ludibrio habeor.

Παίγμα, τὸ, ludus, id quod luditur: Eurip. in Bacch.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor: in Epigr.

Παιγνικὸς, lusorius.

Παίγνιον, ου, τὸ, ludus seu lusus: propriè, lusus puerilis. Plat. in Poll. Plat. ἐπὶ δὲ θυμ. Exponitur & ludibrium, vnde Παίγνια ποιεῖσθαι, ludibrio habere. Theophyl. in epist. Παίγνια τὰ, deliciæ. Plut. in Anton. ὁ τῆς Σαμόθρᾳκος λιμὴν τῆς Καίσαρος παίγνιον πεποίηκεν. ἀ Ῥωμαῖοι δ' ἐλεγεῖα καλοῦσιν. Sic etiam dicta fuerunt poëmata aut alia ludicra scripta.

Παιγνία, ἡ, idem quod παίγνιον. Xen. Plut. de aud. poëm.

Παιγνιώδης, ης, ὁ, ἡ, ludicer seu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra seu iocularis.

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, ioculariter.

Παιγνίων seu παιγνίμων, aut παιγνιμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, iocosus, iocis seu iocularibus dictis gaudens. Athen.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, qualiscunque relaxatio animi. Plut. de frat. char. ἐν ποτε τοῖς, ἢ παιδιᾶς, ἢ παλαίσματος. Sic & Xenop.

Pæd. 1. Item iocus. Plutarch. in Alex. & in præcept. sanit. Hinc παιδιὰν παιδιᾶσθαί τι vel τινὰ, exp. ludos facere, illudere, irridere. Et apud Plut. ταῦτα γελοῖα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο, hæc risu ac ioco sunt prosequuti. At παιδιὰ, vide in Παῖς.

Παιδιώδης, ες, ὁ, ἡ, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui iocis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. cap. 7. Vide & παιδιῶν in Παιδικὸς, vide in Παῖς.

(Παῖς.

Composita.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem: vel vicissim iocor.

Ἀποπαίζω, ludo, lusito. Basil.

Γυμνοπαιδιὰ, vel γυμνοπαιδία, ἡ, q. d. nudorum ludus, ludus quo pueri nudi se exercebant Plut. Scribitur & γυμνοπαιδεία apud Plat. Xen. &c. Γυμνοπαιδικὴ, idem Athen.

Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. l. 6. Παιδιὰ διαπαιγμόνη, exp. ludus qui lusus est.

Ἐμπαίζω, idem illudo, ludificor. Marci 10. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν. Sic & Matth. 27. & Luc. 14.

Ἐμπαιζομαι, illudor. Matth. 2.

Ἐμπαίγμα, τὸ, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur seu quo alicui illudimus. Ἐμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illusio, derisus. Suid.

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, irrisor, derisor. 2. Pet. 3.

Ἐμπαιζω, deludo. Hesych.

Ἐρωτοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.

Καταπαίζω, q. d. ludo aduersus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω τινὶ, iocor tecum. Plat. de leg. Syn. cp. 44. μὴ προσπαίζε μοι νομίσας σεαυτοῦ. Sic & apud Plut. de deo Socr.

Συμπαίζω, colludo, simul ludo, vel vnã ludo.

Συμπαίκτης, ου, ὁ, & συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, item fœm. συμπαίκτρια, qui colludit seu colludere solet, & quæ colludit: priora duo apud Plat. & in Epigram. posterius apud Aristoph. in Ran.

Συμπαίκτωρ, exprob. etiam, simul nutrius: pro eodem dicitur & συμπαίκτωρ.

Συμπαιγνία, colluso. Et metaph. deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pila ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artis: artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllaba voce claudunur.

Ψηφοπάκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præstigiator calcularior. Suid.

Ψηφοπακτέω, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lys. ψηφοπακτεῖν τὸ δίκαιον.

Ἀλόπεξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Π Α Ι Π Α Λ Α, ᾶς, ἡ, lota præcupta & salebrosa. Schol. Aristoph. in Nub. exp. δύσβατος. ¶ Sũt qui deriuẽt ab αἰπὺς pleonasmo τῆς π.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, præcipitus, salebrosus, asper. Odyss. ρ. Σαμοὶ παιπαλόεσσαι. Il. μ. οἶδ' ὦ ὅτι παιπαλόεσσα, exp. in via puluerulenta, à παιπάλη significante puluerem.

Παιπάλη, &c. vide in Παλῶ. Παιπαλλω, in Παλλω.

-Π Α Ἰ Σ, ὁ, ἡ, (& poetica dialysi παῖς) ὁ, ἡ, puer vel puella. Odyss. σ. Παῖς ἔτι τὴν ἡ μάλ' ἐοῖ φρένα κῆρ' ἐνὶ στήθεσσι. Il. λ. τὸν ἀλίγον μοι εἰ μὲ γεινοῦ βαλεῖ, ἢ παῖς ἄφρων. Theocr. idyll. 5. Ἀ- παῖς οὐδ' ὁ πατὴρ ἦν κακὸς ἀπρὶν ἀπορφὰν βαλεῖν. Xen. in symp. ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γενόμενος καλὸς, εὐθὺς ἡ μέλαινα καὶ ἀνὴρ καὶ γέρων βουλεύεται. Idem Hellen. 4. καὶ δὴ ἐς ἀπαγωγὴν τοῦ παιδὸς. Dicitur ἀπὸ παιδὸς, & ἀπὸ παιδὼν à puero & à pueris: apud Plut. & Aristot. Item ἐν παιδὶ in puerilia ætate, apud Herodian. l. 6. ¶ Item puer, i. seruus seu seruulus, pedissequus, Aristoph. ἀνὴρ παῖ λύχνον. Demosth. τὸν παῖδα τὸν γραμματικὸν ἐπὶ μαρτυρίαν. ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius paruus Iliad. ζ. Ὡς δ' ὅτε τὸν τ' ἀπὸ παιδὸς ἐὸν ἴδε φαίδιμος ἵππος. &c. Plut. de frat. char. τὰς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀδελφῶν. Et in fœm. gen. filia, nata. Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ δὲ δὴ δολόπλοκε. Sic & apud Pausan. & Laert. Οἱ παῖδες, liberi, tam filij quàm filiæ. Plut. in apophth. Σκίλλῃ τὴν θυγατέρα παῖδας ἄφρονας ἀπολιπόν. Periphrastice Παῖδες φιλόσοφον dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. & παῖδες Ἀσκληπιαδῶν, ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic & δυσδαίμων παῖδες, pro δύσδαιμονες, infelices. Iliad. φ.

Παιδάριον, ου, ὁ, puerilis: vt Παιδάριον μειράκιον: apud Plat. de leg. l. 5. pro eodem poetica dialysi dicitur παιδάριον.

Παιδία, ας, ἡ, puerilia, puerilis ætas. Plat. de leg. l. 9. At παιδίᾳ vide in Παίζω.

Παιδικὸς, ῆ, ὁ, puerilis, ad pueros vel puerũ, seu ad puerilia pertinẽs. Item pueris seu puerilia conueniens, Aristot. polit. 8. Plutarch. de for. Alexand. παιδικὸν (sicut Lat. puerile) ineptũ, absurdũ, quod puerilem quandã tumultũ præ se fert. Aristot. eth. 10. ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen quoddam cataplasmatis ad omnẽ oculorum fluxũ & lippitudinem, apud Galenum περὶ κράσεως τόπων lib. 4. ¶ Παιδικὰ, puer qui amat ab eo ᾧ παιδικὰ ἐρᾷς appellatur. Et generaliter, qui amatur, cuiuscunq; ætatis sit. Thuc. li. 1. Aristoph. in Vesp. Dici etiã de amasia seu ea quæ amatur, testatur schol. Aristoph. Hinc ea etiã quę quis in deliciis habet, seu quæ alicui charissima sunt, παιδικὰ appellantur, eodem schol. teste.